

Giới thiệu Không Thể Không Yêu

Truyện Không Thể Không Yêu của tác giả Huyền Lộng là câu chuyện ngôn tình thời hiện đại về tình yêu cảm động người đọc bởi nhân vật chính.

Khả Hoan là cô gái tươi vui và yêu đời lại dễ thương là bác sĩ của bệnh viện có gia đình yêu thương từ nhỏ đến lớn. Khi đại học thì quen Tô Nghị được anh yêu thương và che chở, khi đã thành thói quen sống ỷ lại vào người mình yêu thì Tô Nghị đòi chia tay cô.

Từ bỏ một thói quen khó như thế nào? Tại sao đang yêu nhau mà Tô Nghị đòi chia tay cô? Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Lâm Khả Hoan mở to mắt, trong phòng một mảnh hắc ám. Vươn người sang bên cạnh chỉ thấy ga giường trống rỗng, vốn đang mộng lung trong cơn buồn ngủ, trong lòng dâng trào nỗi bi thương khôn tả, cô một lần nữa nhắm mắt lại và nước mắt nhịn không được lại tuôn rơi.

Tô Nghị, Tô Nghị, Tô Nghị..... trong lòng Lâm Khả Hoan tràn ngập đau lòng và chua xót, cô đem chăn kéo qua đỉnh đầu, nhẹ giọng khóc nức nở.

Vào tháng 2, miền Bắc buổi sáng bình minh lên muộn, lại vào khí xuân nên không gian bao phủ tầng sương mù ẩm ướt làm cho tâm tình con người cũng càng trầm thấp u buồn. Khả Hoan ngâm mình trong bồn tắm, hơi nước bao phủ khiến mi mắt cô ngập tràn hơi nước, làn da ngâm nước nóng đã hơi phồng hồng. Khả Hoan khẽ vuốt ve thân thể, cảm giác như Tô Nghị đang cưng nựng cô “Hoan HOan đừng có kỳ mạng quá, làn da của em quá mềm, xem kia, kỳ mạnh tay quá làm da đỏ hết lên rồi. Đứng dậy mặc quần áo vào đi nào”. Khả Hoan kinh ngạc nhìn hình ảnh người con gái cô đơn trong gương, đúng là Tô Nghị sẽ không bao giờ kiên nghị cầm áo tắm chờ bên cạnh để lau tóc cho cô nữa. Những gì trước kia thuộc về cô giờ đã thuộc về người con gái khác. Khả Hoan vẫy vẫy tóc, cố không cố nhớ lại những gì đã qua, nhưng đến khi mở cửa phòng tắm, nhìn lại sau cửa, Khả Hoan lại đỏ mặt lên khi thanh tâm xa xưa vọng lại “Mau mặc đồ vào kéo cảm lạnh”, thanh âm cô hằng mong chờ mà giờ đây quá xa xôi...

Khả Hoan mặc áo tắm, lười nhác ngồi trước gương trang điểm. Trong gương là cô gái 24 tuổi với làn da hơi trắng so với người thường nhưng toát ra vẻ thanh tú và xinh đẹp hơn người, gương mặt trái xoan với đường nét hài hòa càng tôn lên vẻ nữ tính thanh tú. Ánh mắt sâu thẳm như nước hồ thu, tuy so với những lời có cánh trong văn thơ thì hơi quá nhưng nét thanh thuần tinh khiết hiển lộ rõ ràng. Dù đã trải qua 2 năm sống chung với nam nhân nhưng trên mặt cô không hề lưu lại dấu vết gì.

Khả Hoan chậm rãi đeo đồ trang sức lên mình, nhìn bên ngoài không thấy có vẻ gì là cô đang rất yếu đuối về mặt cảm xúc nhưng bên trong trái tim cô đang tràn ngập sự yếu ớt và bất lực. Gia cảnh của cô rất tốt, nên từ nhỏ đến lớn cô không phải trải qua chút gian khổ nào, thuận buồm xuôi gió tốt nghiệp với điểm cao chót vót tại Đại học Y. Tốt nghiệp, cô lại gặp và yêu Tô Nghị – một nghiên cứu sinh hơn cô 6 tuổi, anh luôn chăm sóc và cưng chiều cô hết mực, điều đó càng làm cho cô không phải lo lắng bất cứ điều gì trong cuộc sống. Cô đã nghĩ cuộc sống cứ mãi tiếp diễn như vậy, cuộc sống của cô đã có Tô Nghị, đó là điều hoàn hảo nhất, cái cô chờ đợi chỉ là đám cưới cùng Tô Nghị và sinh con đẻ cái, tiếp đến là sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Nhưng cô ngàn vạn lần không dự đoán được, người đàn ông đã che chở cho cô bao nhiêu năm đó, một tháng trước lại nói lời chia tay với cô. Điều này đối với Khả Hoan là một cú sốc lớn, bởi cô đã có thói quen được anh che chở, săn sóc, quen được hưởng thụ tình yêu mà anh ban phát, quen được dựa dẫm vào bờ vai dày chắc của anh. Cho nên sự chia tay của anh đã làm cho cô dường như không thể đứng dậy, đó là một nỗi đau dày xéo tâm hồn, đau đến tận xương tủy, cô không có đủ can đảm tự sát nhưng từng ngày phải đối mặt với sự cô đơn đối với cô đó là sự tra tấn khủng khiếp nhất.

Khả Hoan soi gương lần cuối, tự đánh giá gương mặt trong gương đã thật sự bình thường, không có dấu vết ẩn hiện của sự đau đớn, cô mới bắt đầu thay quần áo. Cô cũng giống như bao cô gái khác, tuy nội tâm đau đớn nhưng không muốn thể hiện ra bên ngoài. Cô có thể nằm trong chăn khóc một đêm nhưng không cho phép mình buổi sáng sớm mặt sưng húp đi làm, để rồi trở thành đề tài cho đồng nghiệp bàn tán, rằng cô đã bị đá và hiện đang lê lét như thế nào, sẽ rất mất sĩ diện.

Trong tủ quần áo, một nửa vẫn là quần áo của Tô Nghị, mặc dù lúc rời đi anh đã nói với cô là quần áo của anh tùy cô xử lý nhưng Khả Hoan lại tiếc nuối không nỡ ném đi bởi hầu hết đều là 2 người tự tay đi lựa chọn, đặt mua, trên từng thứ còn lưu lại hương vị của anh. Con người thật luôn mâu thuẫn, có lúc muốn bước sang trang mới của cuộc đời, quên toàn bộ chuyện cũ, có lúc lại luyến tiếc quá khứ đến độ tự tra tấn bản thân mình. Trong lòng Khả Hoan lại dâng lên một cổ chua xót, cô nhanh chóng lấy ra 1 bộ quần áo và khép nhanh cửa tủ, không muốn tiếp tục thương tâm.

Ngồi xe buýt, Khả Hoan mơ hồ nhìn cảnh tượng xung quanh, vì nhiều sương mù nên tầm nhìn thấp, thậm chí giờ tay lên cũng không biết đang chạm vào cái gì, ngã tư đường chẳng biết ô tô mờ ảo di chuyển, Khả Hoan lại nhớ đến Tô Nghị, không biết giờ này anh có lái xe cẩn thận không, có để ý sương mù hay không? Nhớ năm đó còn trong trường, Khả Hoan cũng định học lái xe nhưng Tô Nghị lại nói “Học lái xe rất vất vả, còn phải nịnh nọt cả thầy giáo dạy nữa, anh không muốn em chịu khổ, với lại đời này đã có anh cả đời lái xe cho em, em học làm gì nữa đâu”. Những khoảnh khắc ngọt ngào của quá khứ giờ đã trở thành liều độc dược đối với Khả Hoan. Dạy dằn quặn lại khiến Khả Hoan nhàu mảy, nếu là trước kia khi Tô Nghị nhìn thấy nhất định sẽ ôm cô vào ngực và thì thầm trách cứ “Bảo em ăn cơm rồi mà không chịu ăn, nhìn xem dạ dày lại đau rồi đây này”.

Khả Hoan nước mắt trào ra, cả tháng này trong mộng cô luôn mơ thấy anh, luôn tự hỏi tình yêu Tô Nghị dành cho cô trước kia là thật hay giả? Nếu là giả

thì tại sao anh lại yêu và săn sóc cô đến như vậy, không phải 1 ngày 2 ngày mà là hàng năm trời. Nếu là thật thì tại sao chỉ trong một đêm tất cả có thể đổi thay? Liệu có phải do cô quá yếu ớt không thể thừa nhận sự thật này hay là do cô chưa bao giờ thật sự hiểu con người chân chính của Tô Nghị?

Tám giờ kém 10, Khả Hoan đến bệnh viện lớn thứ 2 của thành phố, Sau 5 năm học tập vất vả, cô đã trở thành bác sỹ ngoại khoa trẻ với chuyên môn tốt nhất. Tất nhiên trừ việc nàng cố gắng tự lực còn có việc Tô Nghị lúc đó đang là cục phó Cục Vệ sinh hết lòng giúp đỡ. Do vậy Khả Hoan càng phải tránh để cho đồng nghiệp biết chuyện, sợ mọi người không hiểu lại nghĩ nàng ăn cháo đá bát, để rồi xôn xao bàn tán lời ra tiếng vào.

Đi dọc hành lang đều có người chào hỏi không ngừng, ở bệnh viện Khả Hoan nổi tiếng là ôn nhu hiền thực, đối với người trên tôn kính, đối với đồng nghiệp hòa đồng, khiêm nhường, luôn làm tốt phận sự. Mặc dù trước khi các chị em không phục lắm việc cô được đề bạt nhưng đến giờ mọi người đều hiểu và coi cô là bạn bè; coi như có được như ngày hôm nay đều là do một tay Tô Nghị chỉ bảo. Chỉ riêng ở nhà và ở bên Tô Nghị, Khả Hoan vẫn luôn luôn là một đứa trẻ lớn xác, và cô không bao giờ phải che dấu điều đó.

Lâm Khả Hoan ở trong phòng rửa tay rồi mới đi thay áo dài. Bác sỹ Chu Phương trực đêm, vừa gấp vừa đi tới bên nàng hỏi: “Tiểu Lâm, em hỏi bạn trai em xem lần này viện trợ chữa bệnh sẽ tổ chức ở nước nào?”. Lâm Khả Hoan giật mình, mỉm cười trả lời: “Chu tỷ, em cũng chưa rõ, anh ấy mấy hôm nay rất bận, em còn không gặp nữa là, điện thoại tới cũng là thư ký nghe máy, em lại càng ngại hỏi”

Chu Phương gật gù: “Ai dà, không biết sẽ là nơi xa xôi lạc hậu nào đây?”

Khả Hoan biết nếu thành lập tổ chuyên viên trợ thì tính ra Chu Phương có khả năng phải đi nhiều nhất vì con trai Chu Phương năm nay lên trung học, chồng chị cũng đang đi nước ngoài, nếu cô đi lần này không khéo con trai lại thi rớt trung học, Khả Hoan không biết nghĩ gì tự nhiên lại thốt ra: “Chu tỷ an tâm đi, nếu thực sự phải đi viện trợ, em sẽ tính nguyên đi, chỉ tiêu của phòng mình em xin lĩnh” Chu Phương sùng sốt: “Cảm ơn em, Tiểu Lâm, nhưng chị sợ các sếp không đồng ý đâu” Nói xong còn cố ý trừng mắt trêu chọc.

Khả Hoan im lặng một lúc mới hiểu được Chu Phương ý tứ: Tô Nghị sẽ không bao giờ đồng ý. Khả Hoan không thể tiếp tục tỏ vẻ vui cười được nữa, cô đành phải cười khổ cho qua chuyện nhưng đối với Chu Phương thì nụ cười đó lại mang nghĩa khác.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trong thời gian làm việc cô luôn thực bận rộn, bởi bệnh viện này vốn nổi tiếng có nhiều y bác sỹ lành nghề nên bệnh nhân đến rất đông. Đến trưa thì bệnh nhân có vẻ giảm bớt, người ra người vào liên tục với biết bao hoàn cảnh đáng thương pha trộn. Khả Hoan đến cả nước còn chưa kịp uống, với cô thì điều đó càng tiện vì đỡ phải đi vệ sinh nhiều.

Cuối cùng thì bệnh nhân cuối cùng của buổi sáng cũng đã khám xong, y tá nhanh chóng đưa bệnh nhân đi lĩnh thuốc và chào Khả Hoan để đi ăn trưa cùng đồng nghiệp. Khả Hoan thờ phào, khẽ dựa vào ghế và lim dim mắt, dáng điệu rất cô đơn tội nghiệp. Cô không có cảm giác đói, lại càng không muốn động thân làm gì nên càng không muốn ăn. Nhưng sau cả buổi sáng khám bệnh, cô không khỏi cảm giác khát nước, miễn cưỡng cô rót một chén nước ấm, lặng lẽ cầm chén nước ấm ngồi thờ trên ghế suy tư

Trong đầu cô lại hiện hiện rõ ràng cuộc nói chuyện buổi sáng với Chu Phương, nếu cô thật sự gia nhập đội viện trợ y tế liệu Tô Nghị sẽ nghĩ gì? Liệu anh có đau lòng và thuyết phục cô không đi sao? Khả Hoan bỗng nhiên thấy tinh thần tỉnh táo, cô đặt chén nước xuống và đi vào phòng thay quần áo, rút ra đi động và đi ra ngoài vườn hoa gọi điện.

Vào giờ nghỉ trưa, hơn nữa trời hơi giá rét nên ngoài hoa viên chỉ có lác đác vài người nhà bệnh nhân, Khả Hoan tìm được một ghế trống và ngồi xuống. Mặc dù số điện thoại của Tô Nghị Khả Hoan luôn khắc ghi trong lòng nhưng lúc này đây cô lại không có đủ dũng khí để gọi cho anh. Từ khi Tô Nghị nói lời chia tay, Khả Hoan từ đau thương chuyển sang trạng thái phẫn hận, Khả Hoan từ chối nghe mọi cuộc điện thoại của anh, một tuần liên tiếp sau đó anh cũng không gọi điện thoại cho cô. Và điều đó càng làm cho cô cảm giác mất mát, bao đêm mất ngủ chỉ hi vọng được một lần nghe thấy tiếng nói quen thuộc của anh, thậm chí có lần cô đã bấm số của anh, chỉ có điều không đủ can đảm để nhấn nút “gọi”

Khả Hoan rơi vào cảm giác do dự, cô rất muốn được nghe giọng nói ấm áp quen thuộc từ Tô Nghị nhưng lại cũng sợ hãi cảm giác thương tâm đau lòng dù hôm nay cô có lý do chính đáng để gọi cho anh đi chăng nữa thì cô vẫn không đủ can đảm ấn nút gọi

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng Khả Hoan cũng lấy hết can đảm để gọi cho anh, điện thoại đổ chuông trong chỉ có 10 giây thôi mà Khả Hoan có cảm giác như trái tim cô đang nhảy ra khỏi lồng ngực, ngón tay không tự chủ run lên bần bật.

Về phía Tô nghị, anh cũng không ngờ rằng Khả Hoan sẽ gọi điện thoại đến, anh bắt điện thoại cực nhanh, vội vàng hỏi: “Hoan Hoan, là em sao? Em hiện đang ở đâu vậy.Em có khỏe không?” Khả Hoan vốn định sẽ dùng ngữ khí bình thường nói chuyện với anh nhưng không tự chủ được nghẹn ngào thốt lên: “Không khỏe, em đang rất giận anh...”. Tô Nghị khe khẽ thờ dài và im lặng một lúc lâu, Khả Hoan như trút được gánh nặng trong lòng mấy hôm nay nên òa lên khóc nức nở. Tô Nghị nhẹ giọng dỗ dành: “Hoan Hoan đừng khóc, hôm nay em trực ca ngày sao? Buổi tối nay đi ăn với anh nhé? Anh có nhiều chuyện muốn nói với em nhưng chưa nói được vì em cứ không chịu gặp anh, cũng không chịu nghe điện thoại. Em như thế này anh rất đau lòng, có

biết không?”

Khả Hoan cảm thấy dễ chịu hơn, hóa ra anh vẫn thương cô, vẫn đau lòng khi cô khóc, cô thấy mình có một tia hi vọng mỏng manh. Tô Nghị chờ Khả Hoan trả lời nhưng chính anh cũng đang băn khoăn, gặp nhau anh sẽ nói gì bây giờ? Có ngày hôm nay chẳng phải là do anh gây ra hay sao? Cuối cùng Khả Hoan cũng ngừng khóc và sụt sịt nói “Em muốn ăn phao tiêu quế ngư và đậu hủ hoa”. Tô Nghị nghe xong cảm giác chua xót dâng lên:

- “Được, anh sẽ đặt chỗ ở nhà hàng Tiểu Giang Nam, 6 rưỡi chiều anh sẽ đón em”.

- – “Không cần đâu. Em không muốn đồng nghiệp nhìn thấy, tự em đi được rồi. Anh ở đây đợi em đi”.

Trò chuyện chầm dứt làm Khả Hoan cảm thấy cực kỳ thoải mái, thậm chí quên luôn cảm giác run rẩy của chính mình vài phút trước đây.

Bây giờ, ở nhà hàng Tiểu Giang Nam, nằm ở trung tâm thương mại thành phố đã rất đông khách. Đại sảnh rất đông đúc náo nhiệt, đầy tan không khí ướt lạnh ngoài trời. Tô Nghị ngồi trên sôpha được trang trí bằng đóa hồng trắng rất sang trọng tao nhã, tay trái nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương, lẳng lặng nhìn lọ hoa tươi trên bàn, tinh thần có chút bất an. Anh có dáng người cao gầy, mặc bộ vest cực kỳ tinh tế, cà vạt đã tháo ra để lộ da thịt của 2 hàng cúc trên. Mây rậm, mũi thẳng càng làm toát lên vẻ đàn ông của anh. Có lẽ vì dạo này không được nghỉ ngơi tốt lắm nên trong mắt anh hàm chứa vài tia tơ máu, ánh mắt ảm đạm u buồn. Dù tuổi trẻ tài cao, đang đảm đương vị trí trọng yếu, nhìn ngoài vào thì thấy anh thật thành công và đáng tán dương nhưng chỉ anh mới biết đằng sau ngày hôm nay anh đã trải qua bao nhiêu khổ ải.

Bồi bàn mang thực đơn cho anh chọn, nhanh chóng gọi món “Cho anh phao tiêu quế ngư, thạch phan đậu hủ hoa...” Bồi bàn ghi lại rồi rời đi, Tô Nghị lại khôi phục vẻ mặt bình thường, những món vừa rời đều là món sở trường của Khả Hoan, anh đều thuộc lòng lòng, vì đây là nhà hàng này là nhà hàng Khả Hoan thích nhất nên anh cũng thường xuyên mang cô đến đây ăn. Cô từng nói sau này đám cưới nhất định sẽ tổ chức tại đây. Lúc đó Tô Nghị không chút do dự đồng ý với cô nhưng đến giờ thì điều này dường như không bao giờ còn có thể thực hiện được nữa.

Lúc Khả Hoan đến, Tô Nghị vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ. Cô ngồi một lúc xong anh mới giật mình nói:

- Hoan Hoan, em đến rồi à?

Hai người lẳng lặng nhìn nhau với bao cảm xúc đan xen, trong lòng Tô Nghị dâng lên cảm giác chua xót vô cùng, Khả Hoan gầy hơn trước, cô dù sao cũng là người anh thực lòng yêu, đến giờ anh vẫn yêu cô, chẳng qua tình yêu của anh ngày hôm nay đã có chút suy biến so với ngày hôm qua.

Trong lòng Khả Hoan lại dâng lên một cảm giác hồi hộp phức tạp, lòng tự trọng của cô đã bị thương tổn sâu nặng, dù vậy cô vẫn không thể từ bỏ được anh. Trên đường tới đây cô vẫn mang ảo tưởng là cô và anh sẽ quên đi những gì xảy ra gần đây và một lần nữa bắt đầu. Mấy ngày nay Khả Hoan nghĩ rất nhiều, cô tự hỏi nguyên nhân của sự chia lìa này do đâu mà đến nhưng lại không thể tìm được câu trả lời, điều đó càng làm cho cô cảm giác khổ sở dần vật. Nên chỉ hi vọng trong lần gặp gỡ này anh sẽ nói cho cô rõ tất cả, chỉ cần anh nói anh muốn cô thế nào cô sẽ nguyện ý làm thế đấy.

Tô Nghị vẫn giữ thói quen như trước, lịch sự chăm sóc cô, giúp cô cởi bỏ áo khoác bên ngoài, treo lên ghế, Khả Hoan hơi chớp mắt, trái tim như nhảy lên trong lồng ngực, nhẹ giọng hỏi anh:

- Anh muốn nói gì với em vậy?

Tô Nghị nghĩ một lúc rồi nói: “Một tháng này em vẫn cự tuyệt gặp anh, anh thì ngày nào cũng nhớ em, nhớ tới những chuyện trước kia, và thực sự anh thấy rất có lỗi với em. Chúng ta ăn cơm trước xong nói chuyện sau nhé. Em dạo này gầy đi nhiều, phải ăn nhiều một chút, đồ ăn này anh đều gọi riêng cho em đấy”

Hành động đi kèm lời nói của anh làm Khả Hoan cảm thấy an tâm, càng làm cho nàng hi vọng Tô Nghị sẽ đề nghị 2 người quay lại với nhau. Cả tháng nay đến giờ cô mới có cảm giác đói, Khả Hoan nhanh chóng khôi phục thói quen mỗi lần cùng anh ăn cơm trước kia, anh luôn gấp đồ ăn cho cô, chăm sóc cô, còn cô luôn mãi mê ăn uống hưởng thụ.

Tô Nghị nhìn nàng đắm đuối, cảm giác Khả Hoan đã mất dần vẻ đề phòng anh, tính trẻ con ngày xưa lại ủa về, điều đó khiến anh cảm giác không thoải mái. Năm xưa ở trường học nhìn thấy cô lần đầu tiên, chẳng phải anh đã bị vẻ thẳng thắn tinh khiết của cô cuốn hút sau? Sau từng ấy năm, anh luôn bên cô, lo lắng chăm sóc cho cô khiến cô mọi sự đều ỷ lại anh, vĩnh viễn không muốn một mình tự lập? Vậy thì tại sao đến bây giờ anh lại cảm giác mệt mỏi và phiền chán vì tính khí trẻ con vô tư của cô đến như vậy?

Cô ăn rất nhanh, từng món từng món, sau đó ngẩng đầu nhìn anh “Em ăn xong rồi, đồ ăn ngon lắm”. Tô Nghị gật gù đầu, sau đó gọi tính tiền

Lên xe, Tô Nghị vẫn như cũ giúp Khả Hoan thắt dây an toàn, bắt gặp ánh mắt trong suốt của nàng, anh khẽ xoa xoa tóc cô và không đợi cô mở miệng, anh đã ngồi thẳng và đánh xe ra đường cái

Khả Hoan nhìn cảnh phố phường quen thuộc, tươi cười nói: “Đây là đường về nhà”. Tô Nghị chuyển tâm lái xe, tuyệt không hề lên tiếng, Khả Hoan nhiều lần định mở miệng nói gì đó nhưng đều không dám nói. Dù sao thì cũng chuẩn bị về đến nhà rồi, chỉ cần Tô Nghị về nhà là mọi chuyện sẽ trôi qua, Khả Hoan cảm thấy tâm tình rất thoải mái đặc biệt là sau buổi tối ngày hôm nay.

Đến trước cửa khu chung cư Khả Hoan ở, Tô Nghị dừng xe. Khả Hoan cảm thấy hơi bất an, quay đầu nhìn anh, anh hít một hơi sâu rồi nói:

- Hoan Hoan, anh có điều muốn nói với em

Khả Hoan trái tim như nhảy lên, một dự cảm bất hảo ủa đến:

- Về đến nhà rồi, mình lên nhà nói chuyện sau.

Tô Nghị lắc đầu, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào kl và dùng ngữ điệu êm nhẹ chậm rãi nói:

- Hoan hoan, từ nay về sau anh không thể ở bên cạnh em, em sẽ phải tự chăm sóc bản thân. Phải ăn uống đúng giờ, đừng có ăn kiêng đối với thân thể không tốt....”

Khả Hoan gất gao nhìn chằm chằm Tô Nghị, nước mắt không ngừng rơi xuống :

- Mặt kệ em, mặc kệ em, anh đừng bỏ em đi được không. ...

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tô Nghị cảm thấy rất đau lòng, anh ôm Khả Hoan vào lòng, cô càng khóc thật thương tâm, không ngừng hỏi : “Vì sao, vì cái gì, em đã làm gì sai sao? Nếu em sai em sẽ sửa, anh đừng bỏ em đi được không? Anh đã nói là sẽ yêu em mãi cơ mà, em không muốn anh đi...”

Tô Nghị trấn an cô: “Hoan Hoan, là do anh không tốt, anh rất xin lỗi. Về sau em sẽ tin được người yêu em nhiều hơn anh.”. Khả Hoan liên tục lắc đầu, sau đó ngẩng mặt lên nhìn anh: “Có phải vì cô ấy không? Có phải vì con gái cục trưởng Chu Nhạc Nhạc anh mới rời bỏ em? Em kém cô ấy ở chỗ nào? Chỉ bởi vì cô ấy có cha là cục trưởng hay sao?”

Tô Nghị có chút kinh ngạc nhìn cô:

- “Em nghe ai nói vậy? Không phải như em nghĩ đâu.”

- “Vậy vì sao anh lại chia tay với em? Anh còn muốn lừa dối em đến khi nào?”

Cô rơi lệ đầy mặt và trừng mắt hỏi anh.

Thực ra Khả Hoan cũng không biết nhiều chuyện liên quan tới Chu Nhạc Nhạc, là do 5 ngày sau khi Tô Nghị nói lời chia tay, tại giờ nghỉ trưa Khả Hoan vụng trộm đến Cục Vệ sinh chỉ để đứng đằng xa nhìn Tô Nghị, nhưng kết quả nhìn đến lại là hình ảnh Tô Nghị cùng một cô gái hình thức rất bình thường tươi cười cùng nhau đi ăn trưa. Nhìn qua cũng thấy Tô Nghị rất săn sóc cô gái kia, mà cô gái kia cũng không ngừng gấp đồ ăn cho Tô Nghị. Sau đó cô gái kia chào Tô nghị lên taxi đi, Khả Hoan cũng bắt taxi đi theo sau, thẳng đến vườn hoa của khu căn hộ, cô mới hỏi nhân viên bảo vệ ở đó và biết được tên cô gái kia là Chu Nhạc Nhạc, con gái của Cục trưởng. Anh bảo vệ còn nói thêm cho cô biết là Nhạc Nhạc tính tình ngoan ngoãn, không hề có tính khí cao ngạo tiểu thư con nhà giàu.

Khả Hoan tự so sánh mình và Chu Nhạc Nhạc thì thấy xét về mặt hình thức và đáng người thì cô hơn hẳn, hơn nữa cô cũng không tin là Tô Nghị sẽ vì nịnh bợ cấp trên mà tán tỉnh con gái của cục trưởng. Cô tự thuyết phục bản thân là hôm đó đơn thuần họ chỉ là đồng nghiệp hẹn nhau ăn trưa mà thôi, và cô so với Nhạc Nhạc không có gì thua kém cả. Cho đến hôm nay, khi mà Tô Nghị vẫn một mực nói lời chia tay, cô mới tỉnh ngộ vài phần, ảo tưởng kia vẫn mãi chỉ là ảo tưởng.

Tô Nghị cũng hơi bất ngờ trước việc Khả Hoan biết về sự tồn tại của Chu Nhạc Nhạc, anh không ngờ cô lại biết rõ ràng như thế. Theo những gì anh hiểu biết về cô thì cô vẫn luôn là một cô gái thanh thuần tinh khiết, không thể có việc cô âm thầm điều tra anh, nếu có chỉ có thể là ai đó kể lại cho cô mà thôi.

- Em nghe ai nói vậy? Tại sao em lại biết Chu Nhạc Nhạc?

Tô Nghị buông ra Khả Hoan, anh bỗng cảm giác Khả Hoan giờ đây có chút xa lạ, cảm giác này thật rất tệ.

- Như vậy.... anh và cô ấy thực sự là yêu nhau? Em... em thật không ngờ anh là người như vậy?

Khả Hoan cảm thấy người nng dần lên, không dám tin nhìn Tô Nghị, trên mặt không giấu được vẻ bi thương.

Tô Nghị cắn môi, dù sao cũng đã tổn thương Khả Hoan rồi, cũng nên gờ dao chém đứt đoạn này tình duyên để cô có thể nhanh chóng bắt đầu lại; “Hoan Hoan, nghe anh nói này, mọi việc không như em nghĩ đâu. Anh không phải vì lấy lòng cục trưởng mà hi sinh tình yêu của chính mình, như vậy đối với Chu Nhạc Nhạc không công bằng. Anh thừa nhận hiện tại anh thích cô ấy, nhưng anh thích là bản thân cô ấy, không phải vì gia đình cô ấy, em có hiểu không? Cho dù cô ấy không phải là con gái của cục trưởng, anh cũng sẽ vẫn thích cô ấy.”

- “Không, không thể nào, không thể nào. Anh gạt em, tình yêu của chúng ta đâu chỉ có 1,2 năm? Nếu không phải vì cha cô ấy là cục trưởng, cô ấy làm sao so được với em? Anh cũng không thể nào đối xử với em như thế?” Khả Hoan lấy tay che mặt òa khóc.

Tô Nghị thở dài, một lần nữa ôm Khả Hoan vào lòng. Cô cố dùng sức né tránh vòng tay của anh khiến anh đành phải buông lỏng tay: “Hoan Hoan, đừng có trẻ con như vậy nữa được không? Anh vốn không định nói ra vào lúc này đâu nhưng anh nghĩ mình nên nói rõ ràng cho em hiểu. Em có biết vì sao anh thích cô ấy không?”

Khả Hoan dùng khóc, hít một hơi thật sâu, quệt cường xoa nước mắt mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng Tô Nghị: “Vì sao?”

“Bởi vì cô ấy quá trưởng thành và luôn biết một người đàn ông mong muốn gì. Lúc anh mới quen cô ấy, anh không hề biết cô ấy là con gái của cục trưởng. Nếu biết anh sẽ không bao giờ trở thành bạn trai của cô ấy. Điều này hẳn là em hiểu anh hơn ai hết. Anh có được như ngày hôm nay đều là do bản thân cố gắng phấn đấu, không dựa vào bất kỳ ai”

Khả Hoan chăm chú nghe những gì anh nói.

“Cũng bởi vì thế nên em có biết hiện tại anh cảm giác gì không? Chỉ thấy mệt, rất mệt. Ngoài đi làm ra, anh không muốn quan tâm bất kỳ việc gì nữa. Bởi vì em, Hoan Hoan, em vẫn là đứa trẻ mãi không thể lớn lên, từ công việc cho đến cuộc sống riêng, mọi việc đều để anh phải quan tâm lo lắng. Anh biết không phải lỗi của em mà là lỗi của anh. Vì anh quá yêu chiều và bao bọc em nên không cho em có cơ hội tự lập, tự trải nghiệm cuộc sống. Cho nên là anh thực xin lỗi em”

Khả Hoan lại tiếp tục rơi nước mắt: “Chẳng lẽ cô ấy không cần sự quan tâm chăm sóc của anh hay sao?”

Tô Nghị lắc đầu: “Cô ấy không cần bởi vì cô ấy rất độc lập. Kể cả khi anh ở bên cô ấy, vẫn là cô ấy chăm sóc anh nhiều hơn anh chăm sóc cô ấy. Anh chưa bao giờ có cảm giác cuộc sống thực nhẹ nhàng như vậy. Anh thừa nhận anh là người đàn ông ích kỷ, anh đã lựa chọn con đường quan trường đầy vất vả và này thì anh cũng phải lựa chọn người phụ nữ đồng hành cùng với mình phải có sự độc lập kiên cường, điều đó rất quan trọng”. “Em sẽ thay đổi, từ nay về sau anh không phải lo lắng cho em nữa, anh đứng rồi bỏ em được không, ô ô ô...” Khả Hoan òa khóc nức nở

Tô Nghị tràn ngập bất đắc dĩ nói: “Hoan Hoan, em vẫn mãi là một đứa trẻ, nín đi nào. Em sẽ phải kiên cường hơn nữa, hôm nay đã muộn rồi, anh đưa em về được không? Anh tin rằng khi em suy nghĩ thấu đáo mọi sự, em sẽ vượt qua được tất cả.”

Khả Hoan giật mạnh cửa xe và nhảy xuống, không hề quay đầu lại mà chạy một mạch về cư xá. Nước mắt đã chảy rơi, gió lạnh quét vào mặt làm cô thấy lạnh buốt.

Tô Nghị cũng nhảy xuống xe định đuổi theo cô nhưng lại chân chừ rồi dừng bước. Có lẽ Khả Hoan sẽ không bao giờ nhìn thấy trong mắt anh bao trùm biết bao áy náy và thương tâm.

Nửa giờ sau, Tô Nghị trở lại cư xá của anh, ở dưới lầu nhìn lên cửa kính của căn hộ, hắt lên ánh đèn vàng vọt, trong lòng nảy lên lo lắng. Anh dừng xe, chạy lên lầu lấy chìa khóa và mở cửa. Một mùi thơm của đồ ăn chín tới xộc vào mũi, Chu Nhạc Nhạc đang bận rộn nấu ăn trong bếp, nghe thấy tiếng động bên ngoài thò đầu ra cười nói: “Trời ạ, em ước thời gian thật khớp, vừa mới làm xong món canh cuối cùng, tắt lửa xong thì anh vừa về.”

Tô Nghị trong lòng rất cảm động, trực tiếp đi qua ôm ngang lấy eo cô: “Sao em lại ở đây, anh đã bảo hôm nay anh không ăn cơm nhà mà?” Chu Nhạc Nhạc tựa đầu vào vai Tô Nghị mỉm cười: “Em biết mỗi lần anh đi tiếp khách ở bên ngoài về đều chẳng ăn được gì mấy, hẳn sẽ đói. Em lại không bận gì buổi tối, không bận nấu cho anh bữa tối có phải hơn không. Em dám chắc là hiện tại anh đang rất đói không nào?”

Tô Nghị trong lòng thật hạnh phúc xen chút áy náy, nhất thời xúc động không biết nói gì. Chu Nhạc Nhạc đã nhanh chóng: “Anh vào đi, uống bát canh cho nóng trước đã, hôm nay trời lạnh quá.” “Được”. Tô Nghị buông cô ra và đi vào bàn ăn

Tô Nghị uống xong bát canh rồi mới bắt đầu ăn cơm: “Tài nấu nướng của em thật giỏi, em học ai vậy? Còn ngon hơn nhà hàng đấy”. Chu Nhạc Nhạc có chút ngượng ngùng mở miệng: “Hi hi, tất cả đều là tự học đấy, em đọc trong sách dạy nấu ăn rồi tự nấu nhiều lần, chứ ba mẹ em rất bận không có thời gian dạy em nấu nướng. Từ lúc học cấp 3 em đã phải học cách tự chăm sóc bản thân, tự nấu nướng cho mình rồi.” “Thế ba mẹ em không xót con gái sao? Em có trách ba mẹ không?” “Ngày trước em còn bé, không hiểu chuyện nên cũng có oán trách, có lúc còn chống đối ra mặt. Nhưng lớn lên rồi mới biết kỳ thật ba mẹ rất thương yêu em, chẳng qua là quá bận rộn nên không có thời gian quan tâm chăm sóc. Thật ra hồi đó các bạn cùng lớp rất hâm mộ em vì bọn họ đều bị bố mẹ quản lý rất chặt, không được tự lập như em, haha”

Tô Nghị bắt đầu nở nụ cười: “Em thật sự là cô gái rất kiên cường và lạc quan”. Nói xong anh chợt nghĩ đến Khả Hoan, trong lòng không khỏi dâng lên cổ chua xót.

Khả Hoan ghé mặt vào bên trong, từ khi bước vào nhà cô vẫn duy trì nguyên tư thế này. Những lời nói của Tô Nghị như lưỡi dao nhỏ, từng nhát từng nhát đâm vào lục phủ ngũ tạng của cô. Cô nhớ lại, từ khi quen biết anh đến nay, mọi sự đều do anh đâm trách, cô không hề động tay chân vào bất kỳ việc gì dù là nhỏ nhất. Tất nhiên là trừ việc bỏ quần áo Tô nghị vào máy giặt và bấm nút. Kể cả việc xuống bếp nấu ăn đều là Tô Nghị làm, cùng lắm thì cô giúp anh hâm nóng lại đồ ăn mà thôi.

Khả Hoan chưa từng bao giờ có cảm giác hận bản thân mình như bây giờ, cảm giác thất bại cùng tự ti dâng trào khiến cô càng cảm thấy tiếc nuối nhiều hơn nữa. Cô biết, cô đã để mất tình yêu của Tô Nghị mất rồi.

Chương 4

Khả Hoan gần như một đêm không hề chợp mắt, cô lăn lộn trên giường suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây, cũng có thể nói là hồi tưởng, cũng có thể nói là ăn năn sám hối. Cô vừa nghĩ vừa rơi nước mắt, Tô Nghị nói không sai, cô đúng là một đứa trẻ chưa lớn, rõ ràng cô rất yêu Tô Nghị nhưng lại không biết yêu thế nào, làm thế nào để yêu anh. Cô vẫn luôn nghĩ là chỉ cần cô nghe theo anh mọi sự là đủ, không nhất thiết phải làm gì cho anh.

Khả Hoan mệt mỏi đứng dậy, nhìn trong gương là một gương mặt tiều tụy thất sất, cô không khỏi cười khổ: “Khả Hoan à Khả Hoan, người đứng là chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp còn đầu óc bên trong đều là đậu hủ à. Có ngày hôm nay tất cả đều là xứng đáng, không thể trách ai được, đều là người có lỗi với anh ấy.” Khả Hoan tự nói với bản thân mình: Người phải kiên cường hơn, từ giờ phải tự thân vận động bởi từ hôm nay trở đi người chỉ còn có một thân một mình.

Khả Hoan đang chuẩn bị bước ra cửa thì điện thoại đột ngột reo vang, cô nhìn xuống, hóa ra là điện thoại của Tô Nghị. Khả Hoan nhắm mắt và hít một hơi thật sâu, nhấn nút từ chối rồi đổi giày bước ra khỏi cửa. Trong phòng điện thoại không ngừng reo vang nhưng cô vẫn mặc kệ, kiên quyết bước đi.

Bước trên đường một mình, Khả Hoan cảm thấy cực kỳ cô đơn, ngoài đường đông đúc như vậy mà cô cảm giác toàn thế giới này chỉ mình cô tồn tại. Nhìn mọi người đi đi lại lại trên phố, cô cảm thấy cuộc sống không còn có chút ý nghĩa nào nữa.

Cô không đủ sức đi đến Ga tàu điện mà trực tiếp bắt taxi đi làm, người lái xe định nói chuyện với cô về tình hình thời sự thời tiết nhưng dường như cô không hề để ý, chỉ lặng lặng nhắm mắt dưỡng thần. Lái xe nhìn cô một lúc, thầm nghĩ: Cô gái này trông như bị ốm, nên cố gắng lái xe thật nhanh đưa cô ấy đến bệnh viện mới là tốt nhất. Thế nên Khả Hoan đến chỗ làm sớm hơn bình thường gần 40 phút, trừ bỏ việc bệnh nhân ngồi xếp hàng dài bên ngoài ra, bên trong văn phòng thật sự rất im ắng. Khả Hoan đi vào phòng, quăng mình vào ghế, úp mặt vào mặt bàn, bên trong từng đợt sóng xót xa không ngừng âm ỉ dâng lên.

Nửa giờ sau, Chu Phương là người đầu tiên bước vào văn phòng, nhìn thấy Khả Hoan có điểm kỳ quá, cô vỗ vỗ nhẹ vào Khả Hoan bảo vai, thân thiết hỏi: “Tiểu Lâm, em làm sao vậy, không khỏe sao?”. Khả Hoan ngẩng đầu lên, giả bộ cười xòa: “Em hơi buồn ngủ”. “Ài dà, sao sắc mặt của em trông khó coi vậy? Bị ốm rồi phải không?” Chu Phương lấy tay xoa xoa Khả Hoan trán: “Đầu không thấy nóng, có phải bị mệt đúng không? Nếu mệt thì xin nghỉ một ngày đi.” Khả Hoan lắc lắc đầu và đi về phía phòng thay quần áo.

Chu Phương mở cửa sổ, định ra phòng thay quần áo thì điện thoại reo vang, Chu Phương lập tức bắt máy: “Àlo, à, Tô phó phòng, chào anh, ah Khả Hoan ở đây. Cô ấy vừa đi thay quần áo, đợi Khả Hoan quay lại tôi sẽ nhắc cô ấy gọi điện thoại lại cho anh, vâng được ạ, không có gì, tạm biệt.”

Chu Phương đi vào phòng thay quần áo, Khả Hoan bước ra ngoài, Chu Phương nhìn nàng trên đầu: “Nhìn xem này, ai dà, đúng là ai có mệnh của người ấy, không thể so bì nga, Tô phó phòng tuổi trẻ tài cao, lại còn thương yêu em như thế, chắc chắn, ai nha, lúc chị còn trẻ sao không gặp người nào tốt đến như vậy nhỉ?”

Khả Hoan ngẩn ngơ, không hiểu Chu Phương ý tứ. Chu Phương cười nói: “Người ta vừa gọi điện tới tìm em đấy, nhìn sắc mặt em buổi sáng thật kém, thảo nào chưa sáng đã có người vấn an rồi. Em gọi điện cho người ta đi còn gì nữa.” Khả Hoan máy móc trả lời rồi nhanh chóng rời đi.

Khả Hoan ngồi xuống, cầm điện thoại, nâng lên rồi lại đặt xuống. Có gọi cũng không biết nên nói gì, mà cũng còn gì để nói nữa đâu?

Sau đó cô lại vội đầu vào công việc, bệnh nhân đông liên tiếp khiến cô không có thời gian mà suy tư khổ sở. Tuy rằng chuyên môn cao nhưng thân là bác sỹ nên cô rất tận tâm với bệnh nhân, đó cũng là lý do vì sao cô còn trẻ như vậy đã trở thành bác sỹ chính của khoa.

Đến giữa trưa, phòng hành chính đến báo với Chu Phương chiều 2h đến viện bạn họp, Khả Hoan thấy sắc mặt Chu Phương có chút nghiêm trọng, bỗng nhiên liền hiểu được lý do, liền nói: “Chu tỷ, chị yên tâm, nếu phải đi tham gia đoàn viện trợ thì em sẽ đi thay chị”. Lần này Khả Hoan không phải vì xúc động mà tùy tiện nói, những lời của cô hoàn toàn xuất phát từ trong lòng. Ở đây mọi người đều biết quan hệ giữa cô và Tô Nghị, nếu việc chia tay đồn ầm ra, cô cũng không biết sẽ phải đối mặt với việc này thế nào? Nếu cô có thể rời đi từ nửa năm tới 1 năm, biết đâu lại là điều tốt.

Chu Phương cảm kích cười cười, nếu là thật ị tốt mà không thật cũng chả sao, Khả Hoan biết hiện tại cô có nói gì thì Chu Phương cũng chưa hẳn đã tin.

Trong lúc nghỉ trưa, Khả Hoan bị Chu Phương lôi ra ngoài ăn cơm, vừa ra cửa viện đã thấy Tô Nghị đi tới, Chu Phương lập tức chào hỏi và tìm cơ hội chạy lấy người. Khả Hoan trong lòng biết bao khổ sở nhưng không dám thể hiện ra. Tô Nghị đợi Chu Phương đi xa mới thấp giọng nói: “Hoan Hoan, ngày hôm qua anh hơi quá lời, buổi sáng gọi điện cho em không được, di động cũng tắt máy, anh biết là em đang đi làm nhưng vẫn rất lo lắng, tiện qua đây gặp em một lát.” Khả Hoan không khống chế nổi cảm xúc, thấp giọng nói: “Em không sao, về sau anh không phải quan tâm em như thế này nữa, em biết mình phải làm gì mà.” Tô Nghị nghe cô nói xong, trong lòng cũng rất khó chịu, đêm qua anh cũng không hề ngủ được. Sau khi Chu Nhạc Nhạc đi rồi, anh nằm nhớ lại toàn bộ những chuyện đã qua, anh biết rõ rằng anh và cô có ngày hôm nay kỳ thật người khó vượt qua nhất không phải là anh mà là cô. Anh thấy mình trở thành kẻ ích kỷ và vô trách nhiệm.

Tô Nghị biết mình không có tư cách nói lời an ủi với Khả Hoan trong lúc này nhưng cũng không đành lòng quay đầu mà đi. Nên cả hai đều rơi vào tình huống khó xử, cùng đứng im không nói gì. Cuối cùng, Khả Hoan vội vàng nói: “Tạm biệt” rồi bỏ chạy về văn phòng, Tô Nghị cũng chỉ buồn bã lặng lặng rời đi.

Khả Hoan mở máy di động, hóa ra điện thoại đã hết pin nên tự tắt, Khả Hoan ngồi xuất thần một lúc, cô phải rời đi nơi này, cho dù là vì gì đi chăng nữa, cô cũng phải tham gia đội viện trợ y tế kia, so với nơi này thì ở đâu cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Buổi chiều bệnh nhân rất đông, Khả Hoan xử lý xong sau đó chờ Chu Phương trở lại, tới gần giờ tan tầm Chu Phương mới trở về, chỉ nhìn sắc mặt là biết nơi sắp tới không hay ho gì. Khả Hoan buông bút, rót nước cho Chu Phương rồi hỏi: “Cuối cùng thì lần này đi đâu hả chị? Tại sao họp lâu vậy?”

Chu Phương uống liền một hơi hết cốc nước, buồn bực nói: “Là Z quốc.”. “Z quốc? Ở đâu? Em chưa nghe nói quốc gia này.”. “Ở Trung Phi, là một quốc gia rất nhỏ, và cũng là quốc gia kém phát triển nhất trên thế giới.”. Chẳng qua nước ta mấy năm trước độc quyền cung cấp thuốc chữa bệnh và viện trợ y tế cho họ, với lại nước mình cũng được Hội Y tế thế giới phân công viện trợ khu vực châu Phi?”. “Đi trong bao lâu?”. “Hai năm”

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

“Z quốc nằm ở Bắc Trung ph phía nam sa mạc Sahara, diện tích 120 vạn km vuông, phía bắc, đông, nam đều là cao nguyên và núi cao, phía bắc là sa mạc và bán hoang mạc, phía trung là đồng bằng. Dân cư cả nước khoảng 900 vạn người, chia làm 200 bộ tộc lớn nhỏ, Bắc trung bộ chủ yếu là dân có nguồn gốc từ Ả rập, chiếm 4-5% dân số.”

“Nam bộ cùng phía đông cư dân chủ yếu vì mã tất tộc, khoa nhờ khoa tộc, mông lam tộc chờ, ước chiếm cả nước dân cư 55%.”

“Từ thế kỷ 19 đến 40 của thế kỷ hai mươi, vẫn là Pháp quốc thuộc địa, năm 50 tuyên cáo độc lập. Tiếng Pháp cùng Ả rập đều là ngôn ngữ chủ yếu,.... Cư dân 52% thờ phụng đạo Islam, 25% thờ phụng đạo Cơ Đốc giáo, 23% thờ phụng nguyên thủy tôn giáo. Ở Ả rập bộ tộc truyền thống vẫn đang tồn tại chế độ hà khắc.....nghề chăn nuôi là chủ yếu, kinh tế lạc hậu, bị liên hiệp quốc liệt vào danh sách 47 quốc gia kém phát triển nhất thế giới.”

Khả Hoan xoa xoa hai mắt đang đau nhức, tựa lưng vào ghế thờ phào, “Cuối cùng cũng đọc xong tài liệu. Nhìn thấy diện tích của đất nước đó tuy không lớn, dân cư không nhiều nhưng nghiên cứu sâu mới thấy nền kinh tế và chính trị, văn hóa rất phức tạp. Đặc biệt là phương pháp chữa bệnh lạc hậu vẫn đang tồn tại, làm cho một bác sĩ như Khả Hoan cũng thập phần kinh hãi. Khả Hoan gấp lại tài liệu, trong đầu loạn thành một đoàn.

Hết giờ Khả Hoan cùng Chu Phương nói qua, trừ bỏ cảm kích còn có rất nhiều băn khoăn muốn hỏi: “Liệu bệnh viện có thể phê duyệt đề xuất này không? Liệu Tô Nghị có đồng ý cho Khả Hoan đi thay mình? Nhưng nhìn thấy vẻ khẳng khái của kiên quyết đi của Khả Hoan, Chu Phương đành phải nói: “Như thế này đi, chị đưa em tài liệu này, em nghiên cứu kỹ rồi trả lời chị sau cũng được, kỳ thật nếu em thay chị đi được là cái tốt, không thì cũng không sao, chị cũng rất cảm ơn em.”

Xem xong tài liệu, Khả Hoan không còn lạc quan nữa, nơi đó điều kiện sống rất gian khổ, bản thân mình lại không có kinh nghiệm sống tự lập bên ngoài, liệu có thể thích ứng được không. Nói gì thì nói, bản thân còn rất hay sợ khi phải đối mặt với những hoàn cảnh mới lạ, chuyến đi này cũng không phải là đi du lịch mà là đi nghiên cứu các bệnh nghiêm trọng khó chữa, liệu mình có thể đảm nhiệm được không? Đến lúc đó không hoàn thành trách nhiệm, liệu có làm nhục quốc thể không nữa.

Khả Hoan do dự mãi, cuối cùng gọi điện cho Chu Phương hỏi thăm về tình hình hai nhóm viện trợ trước đó, Chu Phương kể rõ tình hình chị nghe được từ hội thảo chiều nay, Khả Hoan dần dần cảm thấy an tâm hơn và đi đến quyết định.

Hôm sau đi làm, cô đã đợi Khả Hoan ở văn phòng từ rất sớm, Khả Hoan vào cửa, Chu Phương đã nói:

“Tiểu Lâm, hôm qua nói chuyện điện thoại với em xong, chị suy nghĩ rất lâu, thấy mình đi là hợp lý hơn. Để em đi thay, chị cảm thấy rất áy náy, hơn nữa, viện trưởng chắc sẽ không đồng ý, Tô Nghị lại càng không.”

Khả Hoan nói: “Chu tỷ, chị cứ an tâm, em sẽ không mang chuyện gia đình của chị ra nói cho viện trưởng đâu. Lần này em đi thay chị không phải là vì giúp chị, mà em muốn nâng cao tay nghề y thuật của mình, ở trong viện này toàn là những bệnh thông thường, làm sao em có thể có những nghiên cứu đột phá được. Về phần Tô Nghị, anh ấy nhất định sẽ ủng hộ em thôi.”

Chu Phương nghe Khả Hoan nói vậy, tạm thời yên lòng, tự đáy lòng nói: “Cảm ơn em nhiều, Tiểu Lâm.” Khả Hoan cười vui vẻ “Ngồi một lát em phải đi tìm viện trưởng nói chuyện.”

Ngồi viên truoengr tóc đã điểm hoa râm, phong thái vẫn nhã, nhìn có lúc rất giống một nghệ sỹ, ông nghe xong Khả Hoan trình bày, chậm rãi nhìn cô và nói:

“Tiểu Lâm à, bác hiểu ý tứ của cháu, cháu là muốn xông pha nơi khó khăn gian khổ để học hỏi thêm chuyên môn, bác thật vui mừng và khen ngợi cháu. Dù cháu mới công tác có 2 năm nhưng trưởng khoa đánh giá cao thành tích của cháu, mọi người đều nhìn nhận như thế. Trưởng khoa của cháu còn rất tán thưởng cháu, còn định bồi dưỡng cháu thành nhân sự nguồn nữa. Nếu chị Chu đi Châu phi, khoa ngoại của cháu lại còn cần thêm người nữa, cháu có

đánh lòng đi không?”

Khả Hoan nhất thời không tìm được lý do thích hợp nên đành phải nói: “Viện trưởng à, luận về sức khỏe, tình trạng chung thì cháu là người thích hợp đi Châu Phi hơn cả, lần này cháu và chị Chu đổi vị trí một chút, cháu đi, chị Chu ở lại khoa có được không ạ?”

Ngô viện trưởng có chút kinh ngạc, “Chị Chu sức khỏe có vấn đề gì vậy?”

Khả Hoan nói: “Có thể là đến thời kỳ mãn kinh, chị Chu gần đây huyết áp luôn rất cao, buổi tối cũng thường xuyên mất ngủ. Nhưng là chị ấy không chịu nghỉ ngơi, cũng chưa bao giờ nói với ai. Liên suốt đêm trực ban cũng toàn cố sức, tuyệt không để cho chúng cháu chăm sóc. Với tư cách là bác sĩ, cháu thấy sức khỏe như vậy không ổn lắm”

Ngô viện trưởng trầm tư một chút nói: “Chúng ta tái nghiên cứu một chút đi. Cháu trở về nói cho chị Chu chú ý sức khỏe.”

Lâm Khả Hoan trở lại văn phòng đem tình huống nói lại với Chu Phương. Chu Phương cười: “Chị còn cách thời kì mãn kinh 2 năm nữa, em cũng thật là....Chị biết cảm tạ em thế nào bây giờ?” . Khả Hoan cười cười: “Chị đừng có mà ở trước mặt viện trưởng lộ ra em nói dối đấy nhé, kỳ thật, giúp chị cũng chính là em tự giúp em”

Những lời này Chu Phương không hiểu nên cũng không để trong lòng.

Quyết định được ký rất nhanh, đổi Chu Phương thành Lâm Khả Hoan.

Tô Nghị hôm sau nhìn đến danh sách, giật mình gọi điện thoại đến cho bệnh viện Nhân dân, mới được biết Khả Hoan kiên quyết xin đi giết giặc, Tô Nghị trầm mặc một lúc mới cúp máy.

Hết giờ làm, Khả Hoan về nhà, từ xa đã nhìn thấy Tô Nghị đứng ở dưới lầu, cô chậm rãi đi qua, Tô Nghị nhìn thấy cô, đẩy cửa xe đi xuống. Khả Hoan trong lòng nổi lên chua xót, chợt nghĩ ngày mai mình đi rồi, đến lúc trở về chắc Tô Nghị đã kết hôn.

Tô Nghị nói: “Vì sao lại muốn đi Châu Phi? Bên đó rất gian khổ em có biết không? Anh sẽ gọi điện cho viện trưởng của em, em không thể đi như thế này được.”

Khả Hoan nén nhịn nước mắt, có chút sốt ruột nói: “ Anh đừng gọi điện, em nhất định phải đi Châu Phi, đúng như những gì anh nói, em phải học cách lớn lên, chuyện của em em tự mình quyết định, không cần anh quan tâm”

Tô Nghị nghe xong hộc mắt cũng đỏ lên nói: “ Anh biết em giận anh nhưng không nên vì thế mà ép buộc bản thân, Hoan Hoan, mặc kệ em tin hay không, em thích nghe hay không thích nghe, anh cũng sẽ nói cho em, dù anh không thể cùng em một lần nữa, không thể cưới em những trong lòng anh hem sẽ vĩnh viễn là thân nhân của anh. Anh không thể nhìn em nhảy vào trong bể khổ mà không làm gì cả.”

“Nếu anh thật sự nghĩ cho em, thì đừng ngăn cản em nữa, để cho em đi.” Khả Hoan vừa khóc vừa nói: “Ồ lại nơi đây với em thực sự rất thống khổ, mọi lúc mọi nơi đều là hình bóng của anh, còn phải đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người. Em làm sao có thể giả vờ cười nói vui vẻ trong bệnh viện? Chẳng lẽ anh muốn em trở thành đề tài để người ta chế giễu, thương hại sao? Nếu anh can thiệp để em không thể đi Châu Phi, em sẽ hận anh cả đời.” Nói xong Khả Hoan òa khóc chạy vào trong nhà.

Tô Nghị đứng ngây người tại chỗ, trong lòng chỉ còn lại nỗi xót xa cùng bất lực.

Ngày tiếp theo, Bộ Y tế phê chuẩn danh sách viện trợ nước ngoài, tất cả coi như được an bài, Khả Hoan trong danh sách 1 tháng nữa bắt đầu lên đường sang Châu Phi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tháng này Khả Hoan cực kỳ bận rộn, cô xin nghỉ 3 ngày về thăm cha mẹ, từ khi yêu Tô Nghị, Khả Hoan gần như không gần gũi với gia đình mình nhiều lắm. Mẹ cô thường hay mắng yêu cô qua điện thoại: “Con gái càng lớn càng bất hiếu, có bạn trai vào là quên ngay bố mẹ.”. Chỉ vào ngày lễ tết Khả Hoan và Tô Nghị mới trở về nhà thăm bọn họ, còn đại đa số thời gian chỉ thăm hỏi qua điện thoại. Lần này Khả Hoan về nhà một mình, bố mẹ cô đã cảm thấy kỳ quái, Khả Hoan đem việc đi viện trợ nước ngoài nói với hai người, còn nói thêm là Tô Nghị gần đây rất bận rộn không có thời gian cùng cô trở về, riêng về điểm này cô có chết cũng không hé răng ra là bọn họ đã chia tay .

Bố mẹ Khả Hoan đều là trí thức cao cấp, nên dù rất xót con gái phải đi công tác tận châu Phi xa xôi nhưng cũng rất rộng lòng cổ vũ tinh thần Khả Hoan, khuyên nhủ cô đến Châu phi phải công tác cho tốt, vì danh dự bệnh viện cũng như danh dự tổ quốc mà phấn đấu nhiều hơn.

Mẹ Khả Hoan còn định xin nghỉ vài ngày giúp cô sửa sang hành lý, nhưng Khả Hoan từ chối, nói đã có Tô Nghị giúp cô chuẩn bị chu đáo. Hai bố mẹ biết Tô Nghị là người thế nào, cũng biết bao năm nay Tô Nghị chăm sóc cho Khả Hoan tốt lắm nên liền tin tưởng, chỉ lưu luyến đưa tiễn con gái lên tàu.

Mấy ngày tiếp theo, Khả Hoan ngoài đi làm ra, thời gian còn lại đều tập trung nghiên cứu tài liệu về các dịch bệnh tại Châu Phi, nghiên cứu những phát kiến y học mà các đội viện trợ trước đã thu hoạch được. Cô biết mình dù sao cũng vẫn đang tuổi trẻ, kinh nghiệm công tác còn hạn chế, cần phải chăm chỉ học hỏi tiếp thu kinh nghiệm của người đi trước, như vậy mới nhanh chóng thích ứng công tác tại châu Phi. Chu Phương cũng giúp cô sưu tầm rất nhiều tin tức, sách báo liên quan tới châu Phi, nhìn Khả Hoan chăm chỉ nghiên cứu tài liệu, viện trưởng cùng trưởng khoa đều rất vừa lòng.

Đến ngày cuối cùng của tháng, Khả Hoan đã không còn phải đi làm, cô bắt đầu ở nhà sửa sang hành lý, dọn dẹp phòng ở. Rồi đi hai năm, phòng ở này chắc sẽ có người khác dọn tới. Lần đầu chuẩn bị đi xa, Khả Hoan lần đầu tiên biết cái gì kêu ‘Luống cuống tay chân’. Chu Phương mang đến thuốc dự phòng, sách vở tài liệu cho cô, nhân tiện giúp cô lên danh sách các nhu yếu phẩm cần thiết phải mua. Dù vậy, Khả Hoan vẫn lúng túng khi đi mua đồ vì đây là lần đầu tiên cô tự mình đi siêu thị, nhìn quanh thấy nhiều hàng hóa với đủ các hãng, cô đành phải chọn bừa vài thứ cho xong.

Ngày đó, Khả Hoan gần như mệt mỏi muốn chết, quăng thân mình trên sofa giữa một đồng hồ dồn đồ đạc, bất ngờ tiếng gõ cửa vang lên.

Khả Hoan mở cửa, liền thấy Tô Nghị cầm theo một chiếc vali du lịch đứng bên ngoài, Tô Nghị nói: “Hoan Hoan, anh đã chuẩn bị cho em một số thứ cần thiết khi đi xa, ngoài ra, anh đến để giúp em thu dọn hành lý.” Khả Hoan ánh mắt ươn ướt, cố cắn răng cự tuyệt: “Không cần đâu, những đồ đó em đã mua hết rồi, hành lý em cũng thu dọn xong rồi. Từ hôm nay em đã học được cách sống tự lập, về sau không cần phiền toái bất kỳ ai nữa.”

Tô Nghị hít sâu hai lần, mạnh mẽ áp chế cảm xúc: “Anh biết không nên nói những điều thương tổn em như vậy, nhưng là nhìn thấy em tự quyết định đi đến nơi xa xôi đó, anh...”. Tô Nghị có chút nghẹn ngào, hít một hơi thật sâu mới nói tiếp: “Đề cho anh giúp em một chút, được không?”. Nước mắt của Khả Hoan không tự chủ tuôn rơi không ngừng, nghiêng người mở cửa phòng.

Tô Nghị mang đồ đạc sắp xếp cẩn thận, Khả Hoan chẳng biết làm gì ngoài việc lẳng lặng ngồi nhìn. Từ lúc chàng vạng cho đến tận 12 h đêm, Tô Nghị mới đóng gói xong toàn bộ hành lý của Khả Hoan đồng thời cũng đóng gói lại những đồ đạc còn lại trong phòng ở một cách gọn gàng.

Tô Nghị đứng thẳng dậy nhìn Khả Hoan nói: “Hoan Hoan, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong.” Khả Hoan chậm rãi đứng lên, Tô Nghị bất ngờ ôm lấy Khả Hoan, gút gao ôm vào trong ngực, nước mắt rơi đầy trên má, Khả Hoan khóc không thành tiếng. Tô Nghị nghẹn ngào nói: “Sang bên đó, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt. Anh đã nhờ một đồng chí cùng đoàn rồi, có gì khó khăn em hãy nói với anh ấy, anh ấy nhất định giúp em. Dạ dày của em không tốt, nhớ phải ăn cơm đúng giờ, đừng làm việc quá sức.” Khả Hoan khóc gật đầu.

Một lúc sau, Tô Nghị mới khẽ chế xong cảm xúc, anh buông Khả Hoan ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên má cô, nhẹ giọng nói: “Tạm biệt”.

Khả Hoan nhìn theo bóng Tô Nghị rời đi, bỗng cảm thấy luyến tiếc vì chưa kịp nói lời tạm biệt với anh.

Đoàn viện trợ bao gồm 35 thành viên từ các viện khác nhau trực thuộc Bộ y tế, tất cả đều có mặt tại sân bay chuẩn bị xếp hàng vào phòng chờ, sẵn sàng lên đường sang châu Phi nhận nhiệm vụ. Lãnh đạo Bộ y tế cũng tới đưa tiễn đoàn, Khả Hoan cố ý tìm trong đám người đó nhưng không thấy bóng dáng của Tô Nghị đâu cả.

Máy bay vừa cất cánh, Khả Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng tự thì thầm với chính mình: “Tô Nghị, hẹn gặp lại. Tổ quốc, hẹn ngày gặp lại”. Sau 3 lần chuyển tiếp máy bay, sau 18 giờ bay, Khả Hoan và đoàn cũng tới Z quốc vào buổi chiều ngày hôm sau.

Bệnh viện địa phương thuê 2 chiếc xe cũ đến đợi sẵn ở sân bay, chờ đón đoàn. Mọi người vốn đang rất mệt mỏi sau chuyến bay dài nhưng khi ngồi xuống ô tô tất cả đều tỉnh táo lại để chiêm ngưỡng cảnh sắc bên đường. Ân Nạp tuy là thành phố lớn nhất của Z quốc nhưng cảnh tượng trước mắt cho thấy đây vẫn là một thành phố rất cũ kỹ, lạc hậu. Lúc chưa tiến vào trung tâm thành phố, đi qua khu dân cư ven đường, phòng ốc chủ yếu là những tấm gỗ ghép đơn sơ mộc mạc, người lái xe nói đây là nhà ở của hầu hết dân cư lao động. Thỉnh thoảng cũng xuất hiện một hai tòa nhà cao tầng nhưng nhìn chung đều rất cũ nát, nóc nhà đan xen màu xanh đỏ loang lổ, trông rất kỳ quái. Nghe giới thiệu mới biết đây là nơi ở của một số người thuộc tầng lớp tư sản xuống dốc hoặc là quan chức đã về hưu. Khả Hoan nhìn khung cảnh một lúc, tự nhiên mắt đi toàn bộ hứng thú, trong lòng dâng lên nỗi nhớ nhà, nhớ Tô Nghị da diết. Ngay sau đó, xe đi đến trung tâm thành phố, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc vì thành phố nhìn qua có vẻ rất hiện đại, khác xa so với khung cảnh từ sân bay về. Con đường mới được xây dựng lại đều đã trải nhựa, hai bên là những tòa nhà khá hiện đại. Nhìn vật liệu xây dựng và thiết kế sang trọng của các tòa nhà này đều gần giống với các tòa nhà hiện đại ở Trung Quốc, Khả Hoan bắt đầu có cảm giác thoải mái. Ngay sau đó xuất hiện trước mắt cô là một tòa nhà cao 7 tầng được trang trí rất công phu bằng sơn son thiếp vàng. Không đợi mọi người hỏi câu tiếp theo, lái xe đã nở nụ cười giải thích: “Mọi người thấy lạ đúng không? Lúc mới sang đây bọn tôi cũng rất ngạc nhiên, kiến trúc này chính là tòa nhà của chính phủ. Quanh đây đều là tư dinh của các quan chức chính phủ. Quốc gia này bên ngoài mọi người tưởng là rất cổ hủ lạc hậu nhưng ai biết sự thật lại ngược hoàn toàn như thế này đâu. Mới lại chính phủ cũng rất coi trọng việc nước bạn sang đây viện trợ y tế, nên chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là tốt rồi. Chính trị coi như không phải vấn đề của mình.” Mọi người đều gật đầu và không bình luận gì thêm nữa.

Đoàn viện trợ được an bài vào khu cư xá của bệnh viện địa phương, cách xa bệnh viện khoảng 500 mét, nói là cư xá nhưng bản chất đó chỉ là một tòa nhà đá xanh giản dị, tòa nhà này là do Hội Chữ thập đỏ Trung Quốc quyên tặng, chủ yếu là để phục vụ nơi ăn chốn ở cho các đoàn viện trợ y tế nước ngoài. Tòa nhà gồm 2 tầng, mỗi tầng chia làm 10 phòng, mỗi phòng có thể ở được tối đa 4 người. Trong đoàn viện trợ lần này chỉ có 3 đồng chí là nữ, Khả Hoan là ít tuổi nhất, kinh nghiệm cũng ít nhất. Hai chị còn lại đều là cán bộ nghiên cứu cấp cao. Sau đó là tiệc tiếp đón đoàn công tác, lúc đầu nghe nói là sẽ ăn cơm tây, còn ngon hơn đồ ăn trên máy bay nhưng thực tế đồ ăn rất khó ăn vì mang nhiều hương vị bản xứ. Đáng sợ hơn là quanh đồ ăn ruồi nhặng bay đầy, thậm chí lấy tay đuổi cũng không thêm bay đi. Người dân ở đây có vẻ như đã quen với việc này, nên vẫn ăn uống ngon lành, Khả Hoan không ăn nổi một miếng nào, đành phải ngồi nhìn. Lúc cô buông dao đĩa xuống, lại chợt nghĩ tới những lời dặn dò của Tô Nghị trước khi đi, Khả Hoan lại cố cầm dao đĩa lên ăn cho xong bữa, cô cũng không quên cẩn thận chọn lựa đồ dễ ăn nhất trên bàn. Cuối cùng thì bữa ăn cũng kết thúc, Khả Hoan được thông báo ngày hôm sau đến bệnh viện nhận nhiệm vụ, sắp được bắt tay vào công việc khiến cô cảm thấy rất hào hứng.

Ở đây không có tivi, không có đài báo, không có bất kỳ hoạt động văn hóa giải trí nào cả, ngay cả điện sinh hoạt cũng còn rất ảm đạm. Sau chặng đường dài mệt mỏi, Khả Hoan trở lại ký túc xá liền tắm rửa qua loa rồi lên giường đi ngủ. Cô miên man trong nỗi nhớ nhà, nhớ Tô Nghị rồi ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Mặc dù trước khi quyết định đi Khả Hoan đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ nhưng khi đối mặt với cuộc sống thực tế rồi cô mới thấy khó khăn và gian khổ nhiều hơn so với những gì cô tưởng tượng. Ở đây điện thiếu, nước thiếu, thiết bị y tế cũng thiếu thốn nghiêm trọng, có những loại bệnh mà ở TQ đã sớm không còn nhưng ở đây bệnh tình vẫn không ngừng lan truyền, uy hiếp tới sinh mệnh người dân. Theo sắp xếp của bệnh viện, buổi sáng ngày hôm sau cô bắt đầu bắt tay vào công tác như một bác sỹ bình thường. Đầu giờ đi thăm bệnh, nghiên cứu hồ sơ bệnh án, cùng đồng nghiệp chẩn đoán trị liệu cho bệnh nhân, công việc rất mất nhiều thời gian và công sức, nên chỉ trong vài ngày Khả Hoan gầy đi trông thấy.

Điều kiện chữa bệnh ở đây cực kỳ khó khăn, do gần xích đạo nên thời tiết rất oi bức, cơ hội không chịu nổi, trong phòng bệnh cũng không có máy điều hòa nhiệt độ, có lẽ người dân ở đây cũng sớm thích nghi với điều kiện hạn chế này nên mỗi lần Khả Hoan thăm khám bệnh xong cả người đều như tắm mồ hôi, thậm chí là hắt thở không thông. Sức khỏe của cô cũng ngày một suy giảm trong khi thức ăn, đồ uống lại khan hiếm, không đáp ứng được yêu cầu dinh dưỡng tối thiểu. Nguồn nước ở đây bị nhiễm sắt nghiêm trọng, vượt rất xa so với chỉ tiêu cho phép nên mỗi lần cô chỉ dám uống rất ít, cơ thể cơ hội thiếu nước trầm trọng. Đến đây được 3 tháng mà Khả Hoan đã bị ốm nặng 3 lần, có lần còn bị đi tả mất 3 ngày. Mặc dù vậy cô vẫn không nghỉ ngơi, vẫn thăm khám bệnh bình thường, đồng nghiệp hết lòng khích lệ tinh thần khiến cô càng thêm nghị lực: Hóa ra là trong hoàn cảnh khó khăn cô mới phát hiện ra rằng sức chịu đựng của bản thân rất lớn, chỉ khi ban đêm nằm ngủ, cô mới cảm thấy buồn bã và cô đơn, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của người thân, của Tô Nghị.

Quen dần với cuộc sống khắc nghiệt, Khả Hoan dần quên đi và nhanh chóng thích ứng với tình thế, thoáng cái mà đã được 4 tháng kể từ khi Khả Hoan tới đây. Cô phát hiện ra rằng ở đây bệnh nhân nam nhiều hơn nữ và hầu hết là gia đình giàu có, cô lại tưởng rằng nữ nhân ở đây có sức đề kháng cao hơn nam giới, suy đi nghĩ lại vẫn thấy có gì đó không hợp lý lắm. Cuối tuần, theo lệ thường cả đoàn sẽ tập trung cùng nhau tổng kết lại tình hình khám chữa bệnh trong tháng, thông báo tin tức về dịch bệnh mới. Cuộc họp kết thúc, Khả Hoan mới đưa ra nghi vấn của mình để mọi người cùng thảo luận, theo cô từ bỏ việc khám bệnh cứu người, cần phải có điều tra phân tích nguyên nhân bệnh trạng tại những khu dân cư lạc hậu thấp kém.

Một số đồng sự cũng tỏ ra nhất trí, nhưng khi bàn tới việc tới các tiểu khu lạc hậu thăm khám bệnh thì mọi người lại trầm mặt, Khả Hoan có chút khó hiểu nhìn mọi người, không hiểu sao không khí tự nhiên lại ảm đạm vậy.

Trưởng đoàn đành phải giải thích: “Tình hình không đơn giản như cô tưởng đâu, thật ra ở đây người cần viện trợ y tế nhiều nhất là phụ nữ và trẻ nhỏ thuộc tầng lớp trung trong xã hội. Tôi nghĩ trước khi đến đây các bạn đã nghiên cứu rõ văn hóa của đất nước này rồi, nhưng chắc là chưa nghiên cứu đến độ sâu ẩn chứa bên trong, ở đây vẫn tồn tại tư tưởng cổ hủ lạc hậu, trọng nam khinh nữ, chúng ta chỉ có thể hành y cứu người chứ không thể thay đổi tư tưởng và quan niệm lạc hậu này của họ được. Điều này nằm ngoài tầm với của tất cả chúng ta.

Khả Hoan ngẩng người trong giây lát, những lời nói của trưởng đoàn tựa hồ đang cất giấu nhiều ý tứ trong đó nhưng Khả Hoan hoàn toàn không suy nghĩ sâu xa như thế. Cô đưa ra yêu cầu: “Trưởng đoàn à, em muốn chúng ta đi thăm khám bệnh ở khu dân cư quanh đây, ở đó mới có nhiều bệnh nhân cần chúng ta giúp đỡ.”

Trưởng đoàn nhìn thấy rõ sự nhiệt tình và kiên quyết trong mắt Khả Hoan, không khỏi tán dương người con gái trẻ tuổi nhưng đầy tài hoa, đầy nhiệt huyết này. Xét thấy những nơi Khả Hoan đề cập tới đều thật sự cần dịch vụ y tế nhiều hơn nữa, trưởng đoàn gật đầu đồng ý Khả Hoan yêu cầu.

Khu dân cư Khả Hoan thăm khám nhìn vào là 1 khu lớn nhưng bên trong lại chia thành 20 khu nhỏ, mỗi viện trợ viên phụ trách một khu. Lúc mới tiến vào Khả Hoan mới hiểu những người dân ở đây không phải vì họ không bị bệnh mà là họ không có đủ tiền hoặc không có quyền lợi được đến viện. Bệnh viện chỉ dành cho những người có tiền, có quyền mà thôi. Khả Hoan cảm giác cực kỳ buồn bực, tại sao chính phủ lại có thể đối đãi người dân như vậy, không nhìn thấy người dân nghèo đang bị ốm đau bệnh tật tra tấn hay sao. Trưởng đoàn nhìn thấy Khả Hoan biểu lộ cảm xúc như vậy, lên tiếng trấn an: “Quốc gia này mới dành độc lập còn chưa đến năm mươi năm, hiện vẫn còn chưa ổn định, chính phủ lâm thời cũng là do dùng vũ lực cướp chính quyền, giờ còn phải quét sạch phần tử phản loạn, sau mới tính đến kiến thiết xây dựng đất nước. Chúng ta đến đây để giúp chính phủ của họ, chứ không phải đến giúp người dân ở đây.” Khả Hoan gật đầu, thu hồi tâm tư, tiếp tục thăm bệnh.

Đến chiều, trưởng đoàn thấy Khả Hoan đã quen với việc thăm khám bệnh ở đây, liền dẫn 2 hộ sỹ người địa phương ở lại cùng cô, còn ông lại đi sang khu dân cư khác thăm bệnh.

Vì thăm bệnh tại nhà nên bệnh nhân chen lấn rất đông, không theo thứ tự luân phiên nào cả, dù vậy Khả Hoan vẫn nhận ra họ vẫn sắp xếp theo quan niệm giai tầng của riêng họ, nghĩa là nam nhân phía trước nữ nhân cùng trẻ nhỏ xếp đằng sau, thậm chí có người đàn ông còn chẳng xếp hàng mà ngang nhiên đứng lên phía trước, những người phụ nữ đứng sau cũng chẳng có ý kiến gì cả. Khả Hoan lại một lần nữa cảm thấy bất bình, nhưng bệnh nhân đông, cộng thêm cô phải luôn tay luôn chân thăm khám nên không có thời gian thể hiện sự bất mãn này ra ngoài. Đến tận tối muộn, một hộ sỹ mới mang đèn dầu đến, nhìn thế mới biết việc dùng đèn dầu thăm khám bệnh là việc thường xuyên như cơm bữa ở đây.

Bệnh nhân cuối cùng là một cô bé khoảng chừng 10 tuổi, đang được mẹ ôm cứng trong một chiếc váy trùm, Khả Hoan kinh sợ khi thấy từ móng tới gối toàn bộ da thịt bong tróc, thậm chí ở chân xương ống còn lộ hẳn ra ngoài. Đây là lần đầu tiên Khả Hoan nhìn thấy một trẻ em thụ thương nghiêm trọng như vậy, cô bé vì đau quá nên đã hôn mê từ bao giờ. Nghe mẹ đứa trẻ hươ tay chân một hồi, Khả Hoan câu hiểu câu không, tóm lại cũng hiểu ra tình huống, là cô bé quá đói nên ăn vụng chút đồ ăn nên bị cha và anh trai đánh đập ra nông nỗi này. Khả Hoan không tránh khỏi một trận phát run.

Thuốc men mang theo không đủ để cứu chữa cho cô bé, Khả Hoan quyết định quay về cư xá để lấy được liệu mà cô mang từ TQ sang. Khả Hoan bảo hộ sỹ và 2 mẹ con ở lại đó chờ, còn tự mình mang theo chiếc đèn dầu đi về hướng cư xá.

Từ khu dân cư tới cư xá cũng không quá gần, Khả Hoan phải mất đến gần 40 phút mới về tới cư xá, vội vàng mang bao cứu thương trở lại khu dân cư, ven đường trời tối đen không nhìn thấy một bóng người. Cô một đến nỗi không thể chạy được nữa mà phải bước đi nhanh, trong lòng không khỏi bức tức nơi quái quỷ này, ngay cả xe đạp cũng không có, ở đây cùng lắm chỉ có 10% là có xe đi, còn lại 90% là đi bộ, cô thì đen đủi nên nằm trong đám 90% đó.

Đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên trong bóng đêm xuất hiện 3 bóng người, Khả Hoan còn chưa kịp định hình, chỉ mới A... lên một tiếng đã bị bịt miệng kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cả người Khả Hoan bị bịt kiềm chế bằng cánh tay cứng như thép khiến cô không thể động đậy, bàn tay kẻ lạ bóp mạnh 2 má khiến cô đau nhức. Khả Hoan cực kỳ hoảng sợ, cố gắng mở to mắt nhưng không thể nhìn rõ bất kỳ vật gì. Vài phút sau, đèn dầu được bật lên cô mới lơ mơ nhìn thấy sự vật xung quanh, dưới ánh sáng hết sức mỏng manh, Khả Hoan nhìn rõ trước mắt mình là hai gương mặt rất bí ẩn dọa người. Đó là 2 người đàn ông bịt kín mặt mũi, khăn trùm đầu bằng vải đen, chỉ hở ra đôi dầy da đen bóng và hai đôi mắt đang trừng trừng nhìn cô. Khả Hoan tóc gáy dựng ngược, lạnh hết sống lưng, thân thể phát run khi ý thức được tình huống hiện tại của mình, cô đang bị “cướp của giết người”.

Ở nơi man di này, đừng nói là người da trắng hay người ngoại quốc, đến cả chính người trong tộc của mình họ cũng chẳng ngần ngại ra tay cướp bóc, chém giết, từ lúc tới đây cô chẳng phải luôn được dặn dò phải chú ý an toàn sao? Hằng ngày cô chỉ phải đi từ cư xá tới bệnh viện, không có vấn đề gì lạ xảy ra nên gần như mất đi ý thức cảnh giác, đến hôm nay cô mới thực sự ra ngoài khu cư xá, liền gặp ngay chuyện như vậy, Khả Hoan thật sự sợ hãi, thân thể như nhũn xuống không chút khí lực, để mặc người ta lôi đi. Người lạ từ xa đã quan sát kỹ Khả Hoan, thấy rõ cô mặt áo bác sỹ, trên người còn mang theo Hộp cấp cứu y tế, hẳn túm chặt Khả Hoan, khẽ nâng cầm cô lên và gần giọng: “Nếu dám kêu lên, tao sẽ giết ngay lập tức.” Hẳn dùng tiếng Pháp chuẩn nên Khả Hoan nghe xong là hiểu ngay ý tứ, nói xong, hẳn buông tay che miệng cô và mạnh mẽ lôi kéo cô bước đi. Tuy hiểu hẳn nói gì nhưng Khả Hoan vẫn thấy rất lo sợ, trên đường đi hẳn chỉ dùng thổ ngữ nên cô không hiểu gì thêm, cuối cùng run run hỏi: “Tôi là bác sỹ, đến từ Trung Quốc, tôi đến đây để hỗ trợ y tế, làm ơn đừng giết tôi.” Cô chỉ có thể nói vài câu tiếng Pháp đơn giản như vậy để diễn tả bởi vốn tiếng pháp của cô không nhiều, chỉ tranh thủ học một ít trước khi xuất ngoại. Người đàn ông cao to im lặng suy nghĩ, tựa như đang cân nhắc sự sống chết của cô, Khả Hoan nước mắt lại không tự chủ trào ra khiến gương mặt cô càng thêm nét ngây thơ đáng yêu. Hẳn mở miệng: “Tôi có thể thả cô đi nhưng chuyện đêm nay cô phải tuyệt đối giữ bí mật.” Hẳn nói quá nhanh khiến Khả Hoan quá hoảng sợ đến mức không thể nghe rõ, mờ mịt nhìn hẳn. Dường như hẳn hiểu được ý tứ, đôi lại dùng tiếng Anh hỏi: “Biết nói tiếng Anh sao?” Khả Hoan nghe xong liền hiểu, gật đầu liên tiếp. Hẳn buông tay, Khả Hoan lập tức được thả lỏng, người như mềm nhũn ra, lúc này cô chỉ ước sao có thể một bước chạy thoát nơi quỷ quái này. Hẳn tự nhiên vươn tay về phía cô làm Khả Hoan cả kinh, sau mới hiểu là hẳn đưa đèn trả lại cô, cô không dám cự tuyệt mà vội vã cầm đèn bỏ chạy. Người đàn ông cao lớn nhìn bóng Khả Hoan chạy xa, sau mới cùng hai người kia chìm sâu vào bóng đêm.

Khả Hoan chạy chối chết, lo sợ 3 người kia đuổi theo, chạy đến khi chân mềm nhũn mới quỳ xuống đất, thất mất mũi và thân người đầm mồ hôi và nước mắt. Cô ước mình có thể lập tức trở lại TQ, rồi bỏ công việc cứu trợ đây hiểm nguy này, cô không sợ khổ, không sợ khó chỉ sợ vô thanh vô tức bỏ mạng không rõ ràng tại nơi này. Xa xa truyền lại tiếng bước chân, Khả Hoan như con chim sợ cành cong, bất giác giật mình nhưng may mắn thay người đang tới là cô hộ sỹ người bản địa, Khả Hoan đưa Hộp y tế cho cô ta, định quay đầu bước đi thì cô ta nắm chặt tay Khả Hoan khoa chân múa tay một hồi, Khả Hoan lập tức hiểu là cô bé kia đang nguy kịch, cô nhanh chóng hướng phía khu dân cư chạy thật nhanh.

Trở về chỗ cũ, trước mắt cô là một mảnh hỗn độn, một người đàn ông đang không ngừng đánh chửi mẹ của cô bé kia, thậm chí quăng thuốc thang tung tóe ra sàn nhà. Cô bé kia đang được người hộ sỹ còn lại ôm vào lòng, vẫn đang không ngừng khóc lớn. Khả Hoan tức giận lao vào đẩy người đàn ông thô lỗ kia ra, kéo người mẹ về phía mình nhưng không ngờ người mẹ lại lơ lửng cho chồng, đẩy mạnh Khả Hoan ra và lao về phía chồng xem hẳn có bị thương không. Người chồng không một tiếng cảm ơn, bủ lại, người mẹ nhận nguyên một cái tát từ hẳn. Khả Hoan cực kỳ bất bình hô to: “Dừng lại, đồ khốn.” Dù cô nói tiếng Trung, mọi người đều nghe không hiểu nhưng đều có vẻ kinh ngạc, người đàn ông dừng tay quay lại nhìn Khả Hoan. Cũng may dân cư ở đây đối với người ngoại quốc có phần kiêng nể, đánh đồng họ với tầng lớp cao trong xã hội, hơn nữa Khả Hoan là người của đoàn viện trợ nên họ cũng có vài phần cảm kích. Hẳn suy nghĩ một lát rồi cũng bỏ lại cục diện để tránh đi, không quên thể hiện vẻ tức giận cực điểm đối với mẹ con cô bé.

Người mẹ cũng không dám chậm trễ, ôm cô bé định rời đi theo chồng nhưng Khả Hoan nhanh chóng ngăn hai mẹ con lại, ý bảo để cô trị liệu cho cô bé trước nhưng người mẹ vẫn kiên quyết lắc đầu. Khả Hoan cảm thấy rất đau lòng, còn đau hơn cảm giác suýt bị rơi vào tay bọn đạo tặc vừa xong, đối với một người bác sỹ mà nói thì việc bắt đắ dĩ nhất không phải là gặp bệnh khó chữa mà là gặp bệnh nhân không phối hợp hoặc từ chối chữa trị. Cô một

mỗi ngời xuống, 2 cô hộ sỹ như thông cảm với những gì xảy ra, đều đến tận lực an ủi và giải thích cho Khả Hoan hiểu. Khả Hoan lặng lẽ nhìn 2 người, cùng là phụ nữ cả sao thân phận của họ lại éo le thấp kém như vậy, cô lúc này mới cảm thấy quốc gia này quả thật là nơi điên cuồng đáng sợ biết bao.

Gặp liên tiếp các cú sốc, Khả Hoan không còn khí lực, cô dẫn dò 2 hộ sỹ chuẩn bị các thuốc men vật phẩm cần thiết cho ngày khám bệnh tiếp the một cách qua loa. Khả Hoan thấy thật thất vọng với những gì mà 2 hộ sỹ thể hiện ngày hôm nay nên trong lòng chẳng còn chút cảm tình nào với họ, chỉ hi vọng chẳng đường từ đây về tới cư xá cô được bình an trên đường, không xui xẻo như trước. Cô lặng lẽ ngồi một mình suy nghĩ trong gần 1 tiếng đồng hồ, đến lúc nhìn kim chỉ đúng 12h đêm cô mới vô thức đứng dậy quay trở về.

Thành phố rơi về đêm cực kỳ an tĩnh, tối tăm bởi không có đèn đường. Chỉ có tư dinh của Tổng tư lệnh quân đội cùng một số tư dinh của quan chức cấp cao mới có mấy phát điện loại nhỏ, đủ để cung cấp điện thấp sáng trong nhà, nên nhìn xa xa chỉ khu đó mới có chút ánh sáng.

Ba người bật mặt như đang chìm vào bóng êm, đứng dưới gốc cây gần tòa tư dinh của Tổng tư lệnh, kiên nhẫn chờ đợi. Tổ chức đã nghiên cứu địa hình rất kỹ, nơi này phòng ngự rất chặt chẽ, chỉ trong vòng 10 phút trước khi 1 giờ sáng, toàn bộ đèn điện sẽ tắt, tòa nhà này sẽ chìm trong bóng tối. Đúng 1 giờ, cửa chính của tòa nhà được mở ra, 5 binh sỹ võ trang kín người, lười nhác bước ra đổi ca cho 5 binh sỹ ca trước. Sau nghi thức chào hỏi nhà binh thông thường, 5 binh sỹ xoay hướng chậm rãi bước về phía cửa lớn. 5 tân binh sỹ mới được đổi ca có vẻ vẫn buồn ngủ, phải 3 phút sau mới có vẻ tỉnh hẳn ngủ. 3 người bật mặt lúc này nhanh chóng phi thân như chim ưng, lao từ bóng tối ra, gươm dao chém xuống 5 tân binh sỹ, chẳng mấy chốc máu đỏ nhuộm kín thân thể của 5 người, trong đó 3 người bị cắt đứt động mạch, 2 người bị đâm trúng giữa tim.

Đội binh sỹ khác chưa kịp vào đến cửa lớn cũng đã bị tập kích bất ngờ, chỉ trong giây lát đã ngã quỵ trên vũng máu. 3 bóng đen thuận lợi tiêu diệt đội bảo vệ, ung dung khởi động mật mã và tiến vào cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tất cả mọi người trong tòa nhà đang ngủ say nên không hề hay biết có người lạ xâm nhập, nên vô hình trung bày sẵn thân thể không có chút phòng vệ nào cho quân địch.

Tập Trát Nhân ý bảo Phi Nhĩ và Đạt La phụ trách tầng 1, còn bản thân hắn tao nhã chậm rãi đi lên tầng 2, nơi tư lệnh cùng vợ con đang ngủ. Trên giường lớn, Tư lệnh đang ôm cô vợ hai xinh đẹp ngủ say. Một dao gươm lên rồi hạ xuống giữa tim hắn, máu tươi bắn tung tóe sang gương mặt của cô gái nằm cạnh làm cô ta giật mình tỉnh giấc. Còn chưa kịp hét lên đã bị bịt miệng bằng một bàn tay to lớn, Tập Trát Nhân nhìn bộ dạng xinh đẹp của cô ta, thầm đánh giá đây đúng là loại đàn bà mà Viết bài mới Phi Nhĩ thích, không bằng trời lại mạng về cho Phi Nhĩ giải trí, sẽ đỡ lãng phí hơn rất nhiều.

Tập Trát Nhân đi xuống tầng, đám nữ nhân còn lại không phải là mục tiêu của hắn, dưới tầng có phòng hắt lên ánh sáng của đèn dầu, hắn cầm súng mở cửa phòng, chĩa thẳng vào 2 bóng người trong phòng. Nhìn kỹ ra nơi đó có 2 người, một là cậu bé khoảng 6,7 tuổi đang chuẩn bị đi tiểu, bên cạnh chắc là mẹ cậu bé, người mẹ sợ hãi quỳ xuống ôm chân Tập Trát Nhân khóc lóc khẩn cầu. Tập Trát Nhân do dự một chút rồi nói: “Đứng lên đi, ta sẽ không giết các người, nhưng hiện tại ta phải trói các người lại, ngày mai sẽ có người đến cởi trói cho các người. giờ thì lên giường nằm”

Người mẹ khẽ nhìn sang đứa con, dẫn đứa trẻ đến đầu giường rồi nằm úp xuống, Tập Trát Nhân cúi xuống đóng quần áo dưới đất, xé thành 2 dây dài để trói 2 mẹ con. Cậu bé lúc này cũng về tới đầu giường, bàn tay giấu chặt trong áo. Tập Trát Nhân bước tới định trói người mẹ thì bất ngờ cô ta lấy hết sức kéo Tập Trát Nhân xuống giường, hắn đang không phòng bị nên ngã nhào lên trên người người mẹ, cậu bé nhanh chóng chạy lại rút con dao giấu sẵn trong người và dùng sức đâm mạnh vào lưng Tập Trát Nhân.

Lưỡi dao đâm sâu vào lưng Tập Trát Nhân, cậu bé còn định đâm thêm nhát nữa nhưng không thể rút dao ra dù đã cố hết sức. Tập Trát Nhân nhìn đau, tát mạnh vào mặt người mẹ và nhảy xuống giường, Tập Trát Nhân và Đạt La chạy cầm súng chạy vào và liên tiếp xả đạn vào người hai mẹ con.

Phi Nhĩ chạy đến bên cạnh Tập Trát Nhân khẩn trương kêu lên: “thiếu gia, thiếu gia, anh thế nào rồi ?” Tập Trát Nhân cười khổ: “Lại được đàn bà ban cho món quà nữa, tôi đúng là đồ mất trí.” Sau đó nói: “Chúng ta phải rời đi sớm, anh giúp tôi rút dao ra.” Phi Nhĩ lo lắng: “Thiếu gia, nhát dao này quá sâu, tôi e rằng...”. Tập Trát Nhân ho khan, mùi máu tươi tràn ngập khoang miệng, trào ra bên ngoài, hắn đành nói: “Thôi được, chúng ta phải rời khỏi nơi này trước đây.”

Phi Nhĩ và Đạt La mỗi người một bên đỡ Tập Trát Nhân nhanh chóng rời khỏi tòa biệt thự mà họ vừa tắm máu, hướng phía ngoài mà đi.

Cả ba đều không dám chậm trễ, nhanh chóng bước đi, khoảng hai mươi phút sau Tập Trát Nhân dường như không thể chịu đựng được, thân thể ngày một nhũn ra, hít thở cũng khó khăn hơn. Tập Trát Nhân bảo Đạt La dừng lại nghỉ một chút, Phi Nhĩ nói: “thiếu gia, không xong rồi, miệng vết thương chảy rất nhiều máu, cần phải xử lý ngay, để tôi đi tìm bác sỹ.” Tập Trát Nhân nhẹ nhàng lắc đầu, tại bệnh viện đương nhiên sẽ có lính gác, đi đến đây là rất mạo hiểm. Hắn không ngừng ho khan, sau mỗi tiếng ho máu không ngừng trào ra khỏi miệng khiến Tập Trát Nhân và Đạt La lòng đau như dao cắt. Tập Trát Nhân cố gắng thở đều, đang định nói gì thì phát hiện có người đang đi tới.

Khả Hoan vừa bắt đầu rời đi liền cảm thấy hối hận, ở một nơi tối tăm tịch mịch thế này đến đàn ông còn không dám đi một mình nữa là thân gái mỏng

manh như cô. Khả Hoan vừa đi vừa sợ, lại tiếc nuối vì không đi cùng hai cô hộ sỹ lúc trước, đành phải tự an ủi mình là không có chuyện gì xảy ra, tất cả chỉ là tưởng tượng.

Ba bóng đen vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Khả Hoan không khỏi mừng thầm trong lòng. Phi Nhĩ và Đạt La không ngừng cảm tạ thánh Ala đã phù hộ cho bọn họ gặp được 1 bác sỹ vào đúng lúc này.

Cả hai cùng nhảy ra ngăn cản bước đi của Khả Hoan, lần này đến cả kêu cứu cô cũng chưa kịp kêu lên lập tức bị đẩy xuống đất, Tạt Trát Nhân và Đạt La kéo cô tới trước mặt Tạt Trát Nhân, Tạt Trát Nhân hôn hên nói: “Thật vui khi gặp lại cô, bác sỹ.” Nói xong lại lập tức ho khan, phun ra một ngụm máu tươi, Đạt La đoạt lấy đèn dầu của Khả Hoan, sau đó giúp Tạt Trát Nhân xoay người, nói với Khả Hoan: “Cứu anh ta ngay lập tức nếu không tôi sẽ giết cô.”

Khả Hoan ngẩn ngơ vài giây xong mới lấy lại bình tĩnh, cô mới rõ ràng tình huống trước mắt, hoặc là chết hoặc là nghe lời bọn hắn. Khả Hoan nhanh chóng mở Hộp y tế, lấy kéo, cắt một đường dài trên áo trắng sau lưng Tạt Trát Nhân, hiện hiện trước mắt là tám lưng trần bê bết máu. Lưỡi dao ghim vào bên trái cột sống, cách tim chỉ khoảng 2cm, nhìn qua có vẻ không tổn hại tới tim thất, cần cứ vào triệu chứng khó thở và nôn ra máu có thể xác định lưỡi dao chạm vào phổi trái gây xuất huyết bên trong.

Khả Hoan quên đi sợ hãi, cô nói nhanh: “Phổi trái của hắn bị vỡ nên bên trong xuất huyết rất nhiều, các người nên đưa hắn đi bệnh viện giải phẫu và cầm máu.” Tạt Trát Nhân nghiêm giọng nói: “Chúng ta không thể đến bệnh viện, cô phải tự xử trí tại đây.” Nói xong dí súng vào lưng Khả Hoan.

Khả Hoan không thể sợ hãi hơn nữa, cô cũng không thể nhìn bệnh nhân chết trước mắt mà không làm gì, dù không bị hăm dọa cô cũng sẽ tận lực chữa trị cho Tạt Trát Nhân. Khả Hoan nói nhanh: “Các ông đưa ông ta đi theo tôi, ở gần đây có khu y xá bình dân, có các dụng cụ để làm phẫu thuật, nhưng ở đây cũng không có máu để truyền đâu...” Phi Nhĩ cắt ngang lời cô: “Chúng ta không thể để máu của tiện nhân vậy bản thân thể của thiếu gia.” Khả Hoan thiếu chút nữa cao giọng mĩa mai nhưng kìm nén được, lạnh lùng nói: “Thế đi theo tôi.” Tạt Trát Nhân và Đạt La hơi chần chừ nhưng Khả Hoan lại giục: “Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian nếu muốn ông ta sống sót.”

Y xá bình dân rất giản dị, cô châm đèn dầu lên, tuy rằng ánh sáng rất hạn chế nhưng cô cũng rất an tâm là giải phẫu sẽ thành công. Cô giải thích cho hai người sơ qua về quy trình phẫu thuật, phải truyền dịch, phải dùng dao để mổ... Sau đó trực tiếp tiêm thuốc mê, kháng sinh, dịch truyền cho Tạt Trát Nhân, xong hết cô đeo khẩu trang chuẩn bị tiến hành phẫu thuật. Cô kêu Phi Nhĩ và Đạt La ra ngoài chờ nhưng họ nhất định không chịu rời đi vì sợ Khả Hoan làm hại Tạt Trát Nhân dù Tạt Trát Nhân cũng nghiêm khắc lên tiếng yêu cầu hai người rời đi. Khả Hoan không thể chờ đợi nữa mà bắt tay vào giải phẫu, lúc rút dao ra máu tươi phun tung tóe, Khả Hoan tập trung cầm máu và khâu lại chỗ vết thương bên trong. Cô luôn tay luôn chân đôi dao phẫu thuật, sau lại khâu miệng vết thương, sát trùng, bộ dáng cực kỳ chuyên nghiệp khiến cho hai người đứng ngoài quan sát cũng cảm thấy cực kỳ bội phục, cũng bởi vì cả hai đều là thương dân nên chưa bao giờ có cơ hội chứng kiến quá trình giải phẫu phức tạp đến như vậy.

Khả Hoan thở ra một hơi dài, dù rằng đây cũng chỉ là một thủ thuật nhỏ nhưng cũng làm hao tổn của cô không biết bao nhiêu khí lực, Khả Hoan bỏ gắng tay, nghe lại nhịp tim và huyết áp của Tạt Trát Nhân lần nữa, thấy tình trạng sức khỏe của hắn có vẻ ổn định mới có phần yên lòng.

Phi Nhĩ và Đạt La thông báo đồng bọn mang xe tới đón, sau đó nói với Khả Hoan: “Chúng ta phải đi trước khi trời sáng, cô phải đi cùng chúng ta.” Khả Hoan lúc này mới nghĩ tới tình cảnh của mình, sợ hãi nói: “Tôi không thể đi, ở đây có nhiều bệnh nhân cần tôi chữa bệnh, tình huống của hắn không có gì đáng ngại, tôi cho các người ít thuốc mang đi là được.” Phi Nhĩ dí súng vào cô nói: “Cô không đi cùng chúng ta, sẽ lập tức giết cô tại đây.” Khả Hoan lúc này quả thật muốn khóc cũng khóc không được, cô đứng là đang rơi vào tình huống mà người ta vẫn gọi là làm ơn mắc oán.

Tạt Trát Nhân tuy đang bị ngây tê nhưng thần kinh vẫn đang hoạt động bình thường, hắn cảm thấy trong người đỡ hơn nhiều mà công lao chủ yếu là nhờ cô gái trẻ này, hắn nhìn Phi Nhĩ nói: “Bỏ súng xuống.” Lại nói với Khả Hoan: “Nếu cô kể chuyện này cho bất kỳ ai, chúng tôi nhất định không bỏ qua cho cô.” Hắn dùng ngữ khí ôn hòa nói với cô nhưng Khả Hoan tự cảm giác thấy đằng sau đó là hàm ý đe dọa.

Châu Phi trời sáng rất sớm, khoảng hơn 5h trường đua và 10 người đàn ông nửa vội vàng đến y xá, nhìn thấy Khả Hoan đang mệt mỏi ngủ thiếp đi mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Nửa giờ trước hai bác sỹ cùng phòng nói cho ông là đêm qua Khả Hoan không về phòng ngủ khiến ông cực kỳ lo lắng, sáng sớm đã chạy đi tìm cô, chỉ lo cô gặp việc ngoài ý muốn, nhưng xem ra Khả Hoan thật rất kinh nghiệm. Trưởng đoàn nhìn quanh phòng thấy nhiều dao kéo phẫu thuật, trên người Khả Hoan lại vẫn dính vết máu nên tự suy đoán là đêm qua chắc có ca phẫu thuật gấp, khi Khả Hoan tỉnh lại ông cố gắng hỏi nhưng Khả Hoan tuyệt nhiên không đề cập tới chuyện gì đã xảy ra. Điều này làm cho ông rất nghi ngờ nhưng không dám gắng hỏi thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Một ngày làm việc bận rộn cuối cùng cũng qua đi, Khả Hoan nhìn ra ngoài trời thấy sắc đen đã bao phủ, cô cùng 2 cô hộ sỹ cùng nhau trở về cư xá, cứ mỗi lần đi qua con đường này, Khả Hoan không thể nào không nhớ tới ba người bị mất mặt áo đen. Thậm chí đến giờ cô vẫn không biết chính xác mặt mũi họ trông như thế nào nữa, chỉ nhớ rõ từng lời đe dọa lãnh khốc của người được gọi là Thiếu gia đó mà thôi. Nhìn bộ dáng của họ cô cũng nghĩ bọn họ không phải là dạng côn đồ chuyên cướp bóc, nhưng nếu không phải cướp bóc thì làm sao lại bị đâm chém nghiêm trọng đến như vậy?

Khi đến nội thành, một không khí khác thường hiển hiện ra trông thấy, đèn pha của quân đội rọi khắp nơi, binh lính tràn ra đường kiểm tra kỹ càng từng người đi qua lại, trông về như sẵn sàng đáp trả bất kỳ sự công kích nào của quân địch.

Khả Hoan và hai cô hộ sỹ đều bị bắt dừng lại để kiểm tra xong xuôi mới cho đi, đi đến gần khu phố trung tâm cảnh sát cơ hồ nhiều hơn, thậm chí xung quanh còn có những phóng viên với máy ảnh không ngừng lóe sáng, từ khi đến đây cô hẳn hữu mới thấy phóng viên xuất hiện.

Không khí xung quanh càng trở nên hỗn loạn, ồn ào, hai cô hộ sỹ cảm giác rất phấn chấn vì rất lâu rồi mới có hiện tượng náo nhiệt như thế nên chạy vội ra hỏi thăm tin tức, Khả Hoan lập tức liên tưởng sự việc này với ba người bị mất hôm nọ. Cô bất giác nhìn đến tòa biệt thự của Tư lệnh đang bu quanh đây người kia, rồi quay đầu đi về phía cư xá ngay lập tức, cô không muốn nghe bất cứ tin tức nào về vụ hỗn loạn này cả, nhưng đập vào tai cô là một tin tức rất xấu, đại khái là trong tòa nhà kia có một vị quan chức cấp cao bị ám sát, có rất nhiều người bị giết, Khả Hoan cảm thấy da đầu run lên vội vàng chào hai vị hộ sỹ và chạy nhanh về cư xá.

Trưởng đoàn đang cầm hộp cơm chờ cô dưới lầu, vừa nhìn thấy cô từ xa đã chạy ra đón, đỡ lấy Khả Hoan đang thở hổn hển không ra hơi, nói: “Tiểu Lâm, tôi lấy sẵn cơm cho cô đây, nhanh ăn đi, hôm nay cô vất vả quá, mọi việc tốt chứ?” Khả Hoan nhìn trưởng đoàn, rất muốn kể lại tất cả sự việc đã xảy ra cho ông nghe nhưng hồi hộp nói không ra lời.

Trưởng đoàn là người có kinh nghiệm lâu năm, lại trải qua nhiều sự việc, ông cũng nghe nói tới việc quan chức kia bị ám sát, ông cũng có cảm giác việc này có liên quan tới biểu hiện khác thường của Khả Hoan lúc sáng. Cái ông lo sợ là cô vẫn còn là một cô gái trẻ tuổi, nếu có việc gì nghiêm trọng xảy ra sợ cô không chịu nổi, ông nhìn Khả Hoan âu yếm, ý muốn khích lệ cô tự nói ra mọi sự nhưng Khả Hoan cuối cùng vẫn chỉ cúi đầu, “Mọi việc đều tốt cả ạ, cháu đi trước đây ạ.” Trưởng đoàn trong lòng thầm thở dài, mọi việc không thể một câu ép buộc là được, nên dặn dò Khả Hoan: “Tiểu Lâm, mấy ngày tới, tình hình an ninh ở đây sẽ không tốt lắm đâu, cháu cần chú ý an toàn của bản thân, không nên đi đâu một mình, nếu cần giúp đỡ gì nhớ đến tìm tôi nhé.” Khả Hoan gật đầu: “Cảm ơn trưởng đoàn.”

Buổi sáng, cả đoàn sôi nổi bàn luận về cuộc thăm sát vừa xảy ra, mỗi người một câu rất rôm rả làm cho tinh thần Khả Hoan càng sa sút, một câu cô cũng không góp chuyện. Trên đường đi làm, sau khi cảnh sát kiểm tra xong, cô liền bước thẳng tới chỗ làm, không dám ngoảnh một lần sang khu biệt thự, trong sâu thẳm bên trong Khả Hoan tự xếp mình vào hàng ngũ tội phạm đáng bị công kích.

Đến đêm, khi mọi người đều tập trung trong tại sân cư xá, trưởng đoàn mới thông báo tin tức khẩn mà Đại sứ quán gửi tới, bởi vì nơi đây không có máy móc thiết bị in ấn hiện đại, nên mọi tin tức đều được viết dưới dạng tranh vẽ, trong bức vẽ là ảnh 10 cổ thi thể trông ghê người, bên dưới là văn chú giải: “....Thật khó tưởng tượng, tất cả mọi người trong nhà đều mất mạng trong giây lát, những người thiệt mạng ngoài cấp dưới của Tư lệnh ra, còn có vợ cả cùng con trai 5 tuổi của Tư lệnh. Tất cả đều bị xả đạn liên tiếp vào người mà tử nạn, người duy nhất sống sót là vợ hai của Tư lệnh theo lời kể của nhân chứng, cô ta chỉ kịp thấy 1 người đàn ông che kín mặt mũi tấn công....

Trước mắt chưa có tổ chức nào đứng ra nhận trách nhiệm về vụ ám sát này.....nhưng đến 99% dự đoán là do tổ chức phản chính phủ có vũ trang ra tay, đây là tội ác đáng bị lên án.....”

Mọi người vừa nghe vừa nghị luận, đoán già đoán non xem có bao nhiêu sát thủ ra tay mà chỉ trong chốc lát nhiều người như vậy bị giết một cách dã man? Khả Hoan trong lòng thầm trả lời: “Là ba người, ba đao phủ sống.” Cô nhìn chằm chằm vào hình ảnh của hai mẹ con bị giết, trong lòng cực kỳ phần nộ tội ác dã man không thể tha thứ của đám người mất hết nhân tính đó, đến cả phụ nữ và trẻ nhỏ cũng không tha. Đáng lẽ cô không nên cứu hấn mà nên tìm cho hấn một liều thuốc độc thì hấn là tốt hơn.

Trưởng đoàn luôn quan sát biểu hiện của Khả Hoan, nhìn về mâu thuẫn nội tâm cũng như sự oán hận trách móc đó, ông càng khẳng định việc này cùng Khả Hoan có liên quan.

Ông yêu cầu mọi người im lặng, sau đó truyền thông lại thông tin từ Đại sứ quán: “Hiện tại tình huống chưa biết sẽ tiến triển như thế nào, một khi xung đột tăng lên, tình huống xấu đi, sứ quán sẽ thông báo cho chúng ta và giúp đỡ đưa chúng ta về nước. Cho nên mọi người cứ an tâm, tiếp tục công tác bình thường. Bộ ngoại giao cũng rất quan tâm chúng ta, nên đã ủy thác nhân viên sứ quán tới tận đây thăm hỏi mọi người. Chúng ta càng phải cố gắng làm việc để không làm mất mặt Tổ quốc.” Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Trưởng đoàn tuyên bố giải tán, ông cố tình nán lại với hy vọng cùng Khả Hoan nói chuyện nhưng cô cũng im lặng đi theo mọi người rồi đi.

Khả Hoan trần trọc mãi trên giường, cô không biết hiện tại mình nên làm gì và có thể làm gì. Mặt mũi của ba sát thủ cô không hề nhìn thấy, cô chỉ biết họ nói tiếng Pháp và tiếng Anh, trong đó có một người bị thương nặng, tất cả chỉ có thế, hơn nữa cô còn ra tay cứu 1 người trong số đó, còn đưa thuốc thang cho hấn, nếu mọi người biết liệu cô biết thanh minh thế nào? Biết ăn nói sao với chính phủ và người dân nơi này?

Khả Hoan ngồi dậy, suy nghĩ một lát rồi lại nằm xuống, hôm nay xem ra muộn rồi, để ngày mai cô sẽ đi tìm trưởng đoàn để kể hết mọi sự, chỉ hy vọng bọn sát thủ chưa chạy xa, chưa rời khỏi thành phố và sớm bị tóm gọn. Đúng là ba tên sát thủ khôn kiếp.

Đáng tiếc sự thật lại ngược hoàn toàn so với mong muốn của Khả Hoan, Tập Trát Nhân cùng đồng bọn đã sớm quay trở về căn cứ tại vùng núi phía nam của thành phố. Thấy Tập Trát Nhân cần phải điều trị thêm, Đạt La luôn túc trực trên xe, điều 1 tên thủ hạ khác tức tốc đánh xe chạy về căn cứ báo cáo cho Tổng tư lệnh, phó tư lệnh cùng cha và anh trai của Tập Trát Nhân biết tình hình hiện tại, cũng khẩn cấp xin tiếp ứng y tế.

Việc ám sát Tư lệnh lần này là chủ ý riêng của Tập Trát Nhân, chưa được sự thông qua của cha và anh trai nên giờ phút này tại nơi thủ phủ của tổ chức, hai tư lệnh đang cực kỳ tức giận.

Tại trung tâm căn cứ, nơi được canh mật canh chừng bằng các biện pháp an ninh tối tân, Tổng tư lệnh Cáp Lặc đang rít gào lên với con trai trưởng Trát Phi: “Con nhìn xem, xem nó gây nên chuyện tày đình nào thế này. Ba bảo con phải quản lý nó chặt vào, vậy mà xem kết quả đi. Lần này nó toàn mạng trở về, đem nó giam lại, không có sự cho phép của ba, không được ai thả hấn ra, rõ chưa?”

Trát Phi dờ khóc dờ cười, Táp Trát Nhân là em trai cùng cha khác mẹ với hấn, cũng là con út của Đức Lí Tur, vì giữa cha hấn và mẹ của Táp Trát Nhân có một vài hiểu lầm nên quan hệ giữa cha và Táp Trát Nhân rất xa cách.

Táp Trát Nhân từ nhỏ đến lớn luôn đối nghịch với cha, cha hấn cũng không kém phần ngang ngạnh nên quan hệ hai cha con chưa bao giờ tốt đẹp cả. Mỗi lần hai bên phát sinh va chạm là hấn phải đứng giữa giảng hòa, cũng vì thế mà hấn thường bị cha mắng là đồ bất hiếu. Trát Phi trấn an cha: “Táp cũng là vì lo lắng cho cha mà làm vậy, chỉ cần Đãi Nhĩ tư lệnh chết, nội bộ chúng sẽ đánh nhau tranh quyền đoạt vị, chúng ta không phải là được lợi sao?”

Đức Lí Tur làm sao mà không biết con trai đang cố giúp mình nhưng Táp Trát Nhân là người con mà ông yêu thương nhất, trước khi mất mẹ hấn đã cầu xin ông phải chăm sóc cho Táp Trát Nhân thật tốt, nếu lần này Táp Trát Nhân tử nạn thì ông làm sao mà sống nổi quãng đời già nua còn lại.

Thấy cha đã dịu đi phần nào, Trát Phi chế nhạo nói: “Bọn họ đã trở về rồi, con ra ngoài xem thế nào.”

Phi Nhĩ điều khiển xe rất chuyên nghiệp, đến đoạn đường dễ đi liền tăng tốc để nhanh về nhà, Táp Trát Nhân nằm ngửa người dựa vào ghế sau, sắc mặt cực kỳ kém vì mất máu nhiều, được cái đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Khi xe tiến vào căn cứ, Phi Nhĩ đã thấy Trát Phi và đội quân y đang đứng chờ, Táp Trát Nhân dừng xe sau đó cùng Đạt La nhảy xuống, chạy đến trước mặt Trát Phi chào hỏi. Quân y tiến đến đỡ Táp Trát Nhân vào cáng và khênh vào nhà. Trát Phi nghiêm khắc nhìn Phi Nhĩ và Đạt La, sau đó vung tay lên phía trước, chỉ huy binh lính: “Giám bọn họ lại ở sân thể dục. Thông báo phòng hành pháp chuẩn bị.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trát Táp Nhân lúc ấy vừa bị nâng xuống xe, nghe được Táp Phi nói liền giãy giụa hét lên: “Không được, bọn họ đều là nghe mệnh lệnh của em mà hành động, em sẽ chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm”

Táp Phi đi tới bên Trát Táp Nhân, nhìn kỹ vết thương của hấn rồi nói: “Tất nhiên là chú phải chịu trách nhiệm về những việc chú làm rồi, đội vết thương khỏi hấn, cha nhất định sẽ tìm chủ tính sổ.”

Trát Táp Nhân kiên trì nói: “Anh không thể giam hai người họ nếu không em sẽ không trị liệu nữa mà đi cùng họ luôn bây giờ.”

Táp Phi cũng không tức giận với sự tùy hứng của Trát Táp Nhân, lạnh nhạt nói: “Cha đang rất tức giận, chú biết hậu quả sẽ là như thế nào rồi đấy, chú hai người họ chết trên tay cha sao?”

Trát Táp Nhân ngẹn lời không nói được gì, cắn răng nói: “Cha không thể làm thế được, hai người đó là thủ hạ của em, cha không có quyền xử phạt bọn họ.”

Táp Phi nhìn không được nở nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương: “Cha đương nhiên là có quyền bởi vì chú cũng là người thuộc tổ chức này, hơn nữa chủ vĩnh viễn là thành viên của Cấp lõi nặc gia tộc.”

Sắc mặt của Trát Táp Nhân trầm xuống, hấn không còn lời nào để nói nữa, Táp Phi đứng thẳng dậy mệnh lệnh: “Mang đi.”. Phi Nhĩ và Đạt La bị ngoắt chéo tay ra sau lưng và đẩy đi, Táp Phi cũng lập tức rời theo. “Táp Phi.....”, chỉ những lúc cần giúp đỡ Trát Táp Nhân mới gọi thẳng tên của Táp Phi để biểu thị lòng thành, bình thường hấn chỉ gọi anh trai là Phó tư lệnh mà thôi.

Táp Phi dừng chân nhưng không quay đầu lại, ngữ khí bình thản nói: “Đừng quá lo, anh sẽ không giết hai người họ.”

Dù đã là 4 giờ chiều nhưng mặt trời vẫn gay gắt tỏa nắng, chỉ cần đứng ở sân thể dục trên nửa giờ trên người không tránh khỏi mồ hôi chảy ra như tắm. Binh thường phó tư lệnh ít khi xuất hiện ở đây nhưng hôm nay lại đích thân dẫn 2 tội nhân tới, điều này khiến tập trung sự chú ý của tất cả mọi người.

Binh sỹ chấp pháp lạnh lùng bảo thủ hạ trói hai người thành hình chữ X ở chính giữa sân thể dục, sau đó trước mặt mọi người quờ mắng Đạt La và Phi Nhĩ vì đã vi phạm quy định của tổ chức, cuối cùng tuyên phạt: Mỗi người tám mươi gậy, Phi Nhĩ và Đạt La trước kia cũng đã từng bị hành hình bằng gậy nhưng là lần đầu bị hành hình ở chốn đông người như thế này nên cũng do dự một lúc mới tiến đến đài hành hình, chậm rãi cởi bỏ áo quần và chờ đợi chiếc gậy đầu tiên rơi xuống thân mình.

Binh sỹ hành hình bắt họ cởi cả quần đùi bên trong, xong mới bắt đầu hành hình. Từng gậy từng gậy hạ xuống người Phi Nhĩ và Đạt La, hai thân thể ngấm đen rất nhanh bị mồ hôi thấm thấu, các vết thương trầy xước lộ cả máu và thịt bên trong nhìn rất ghê người. Lúc đầu cả hai đều kiên quyết không kêu rên một tiếng, nhưng sau không thể chịu đựng được nữa nên kêu la thảm thiết, cũng không còn sức để vận vẹo cơ thể để giảm bớt đau đớn. Bởi vì phó tư lệnh trực tiếp giám sát hành hình nên binh sỹ chấp pháp cũng không dám có chút buông lỏng hay nhân nhượng. Táp Phi nhìn hai cơ thể đã bị máu tươi nhuộm đậm đẫm, ánh mặt trời chiều xuống trông càng chói mắt nhưng hấn không hề mềm lòng vì hấn biết cha hấn đang đứng trên nóc thành để quan sát

mọi sự. Phi Nhi và Đạt La nếu không bị nghiêm trị bằng cách này thì chỉ còn con đường chết mà thôi, như thế chỉ làm cho quan hệ giữa cha hấn và Trát Tạt Nhân càng thêm căng cách mà thôi, Tạt Phi tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra.

Chỉ còn khoảng 10 giây nữa là kết thúc nhưng Phi Nhi và Đạt La đã ngất xỉu từ bao giờ. Sĩ quan thân tín của Tạt Phi chạy đến bên người hấn báo cáo tình hình nguy cấp, theo tin báo phía thủ đô đã bắt đầu có phản ứng, mời phó tư lệnh về văn phòng họp gấp. Tạt Phi giật mình rời khỏi sân thể dục ngay lập tức. Binh sỹ chấp pháp cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, hai bàn tay mới rã rời. Cuộc trừng phạt kết thúc, Phi Nhi và Đạt La bị đưa đến phòng bệnh bên cạnh Trát Tạt Nhân để chữa trị. Tạt Phi và Bồ Quả trở về văn phòng, ngay lập tức Tạt Phi đóng cửa lại hung hăng hôn lên môi hấn, dùng răng cắn mạnh vào đôi môi mềm mại của Bồ Quả. Bồ Quả coi như thỏa hiệp, mặc cho Tạt Phi làm gì thì làm, cho đến khi cả hai cùng thở gấp. bọ cảm lấy thất vọng của mình hôn hén nói với Tạt Phi: “Đừng làm ở trong ngày, Tư lệnh có thể đến tìm anh ngay bây giờ.”. Tạt Phi hít một hơi sâu, rút tay lại, nhìn chăm chú Bồ Quả rồi mới buông hấn ra, nói: “Đề xem tới nay tôi trừng phạt cậu thế nào, dám tính toán thiệt hơn với cả tôi.” Bồ Quả tươi cười như trẻ nhỏ: “Nếu tiếp tục đánh tiếp bọn họ chắc chắn sẽ bị chết chứ sống làm sao được nữa...”

Khả Hoan một lần nữa nằm mơ gặp lại ba người bị mặt áo đen đó, cô giật mình tỉnh giấc. Sáng nay cô đã kể lại toàn bộ sự việc với trưởng đoàn với một tâm trạng cực kỳ áy náy và hối lỗi. Trưởng đoàn cũng không trách cô câu nào, chỉ an ủi cô, cũng phân tích cho cô thấy là cô không sai khi đang tay cứu người vì cô là một bác sỹ. Vì thế Khả Hoan cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, thêm nữa buổi tối cũng nghe mọi người nói chuyện là quân chính phủ đã bắt đầu tấn công quân phản tặc, hiện đã điều động một lực lượng quân đội mạnh hướng mũi tên về phía Nam chuẩn bị tiêu diệt quân phản loạn. Những ngày sau đó Khả Hoan không ngừng nghe tin tức về cuộc chiến của chính phủ và quân phản loạn, nhìn chung cục diện nghiêng về phía quân chính phủ, họ không ngừng tuyên bố thắng lợi, Khả Hoan cũng vì thế càng hi vọng nhanh chóng bắt được cung thủ.

Hơn mười ngày trôi qua, cuối cùng tin tức mà Khả Hoan mong muốn được nghe nhất cũng đến, đó là chính phủ đã bắt được một phần tử phản loạn và chúng đã thừa nhận là kẻ đứng đằng sau vụ thảm sát Tư lệnh Đái Nhi. Tàng đá vốn đang đè nặng trong lòng Khả Hoan cuối cùng cũng rơi xuống, nhất định chính là 3 kẻ bị mặt kia đã giết tư lệnh chứ không phải ai khác. Tin tốt đến, tin xấu cũng dồn dập đó là trước cửa các cơ quan cấp cao của chính phủ không ngừng bị đặt bom ám sát, số người chết không ngừng tăng cao.

Đội viện trợ gần đây rất bận rộn với việc chữa bệnh cho những người nghèo khó, đặc biệt là chữa trị cho những nạn nhân dân thường bị thương vong trong các trận bom liều chết. Hôm nay bệnh viện lại tiếp nhận tin tức xấu, hiện một đội quân cảnh sát bị tập kích bởi 1 kẻ đánh bom cảm tử, 3 người chết tại chỗ, 5 người còn lại bị thương nặng hiện đang bất tỉnh, đang đánh tín hiệu cấp cứu khẩn cấp. Khả Hoan theo xe bệnh viện tới hiện trường cứu viện cùng với 3 nhân viên y tế người địa phương.

Hai giờ sau bệnh viện nhận được tin tức, xe cứu thương gồm 1 bác sỹ người Trung quốc và 3 hộ sỹ gặp tập kích trên đường, lái xe tử vong, 4 người còn lại hiện đang mất tích.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Vì đường lên núi xóc nảy nên Khả Hoan nhanh chóng tỉnh giấc, khôi phục ý thức rất nhanh, trước mắt cô không có gì hơn ngoài bóng tối, cô muốn ngồi dậy nhưng phát hiện chân tay bị trói chặt, cả thân thể không còn chút khí lực, không còn kê hờ nào để cô cựa quậy thân thể cho đỡ mỏi.

Vì hai mắt bị bịt kín nên cô chỉ có thể cảm giác được rằng mình đang ở trên một chiếc xe chạy rất nhanh, trong đầu cô hiện lên bao câu hỏi: trên xe có bao nhiêu người, 3 hộ sỹ kia có bị làm sao không....cô không rõ chuyện gì đã và đang xảy ra nữa. Cô thử hít sâu, phát hiện ra lồng ngực và bụng rất đau, nghe ngóng thân thể một lúc cô mới biết là xương sườn may mà không bị gãy, chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Ngay từ lúc tên khủng bố dí súng vào đầu, cô đã hiểu cô bị bắt cóc và hiện đang trong vòng hiểm nguy. Có lẽ gần đây nhiều việc kinh khủng liên tiếp xảy ra nên cô cũng dần quen với sự khắc nghiệt, bản năng đầu tiên là phải chiến đấu. Lúc chúng tấn công, cô không ngừng đá đấm vào bụng tên khủng bố nhưng ngay sau đó cô bị chúng đánh lại còn thảm hơn, chúng ra tay không hề thương hoa tiếc ngọc nên cô bị đau quá ngất đi từ lúc nào không hay.

Khả Hoan không biết mình hôn mê bao lâu, cũng không biết xe chạy lâu chưa, mục đích bắt cóc cô là gì? Ý thức được hiểm nguy rình rập, thâm tâm cô run rẩy sợ hãi, cô không muốn chết thảm thế này. Trong đầu cô không ngừng gọi Trưởng đoàn: “Mọi người có biết tôi bị bắt cóc không? Nhanh nhanh đến cứu tôi được không?”

Sau khi bệnh viện biết tin liền ngay lập tức thông báo cho đội cứu trợ, cả đoàn đều nóng lòng như lửa đốt, trưởng đoàn vội chạy đến Đại sứ quán xin giúp đỡ, đại sứ rất lo lắng và đánh công văn sang bộ ngoại giao Z quốc đề nghị can thiệp, cũng mạnh mẽ yêu cầu chính phủ bảo hộ tính mạng của nhân viên của tổ chức phi chính phủ, cực lực tìm kiếm người mất tích cũng như bảo vệ tính mạng của người bị hại.

Phía Nam, trong căn cứ của phiến quân.

Trát Tạt Nhân nằm chán ngời trong phòng họp, các quan chức cao thấp đều đã tề tựu đông đủ cho cuộc họp chuẩn bị diễn ra.

Cuộc họp xoay quanh việc chính phủ hiện đang bắt giữ người con trai thứ 4 của Tổng tư lệnh quân phiến loạn, muốn dùng hấn để trao đổi 4 con tin bị bắt vừa rồi, Trát Tạt Nhân trên mặt biểu thị rõ sự lạnh lùng, có trưng cầu ý kiến hấn cũng chỉ nói một câu là không đồng ý. Không hấn vì hấn cho đến

nay vẫn ghi hận những gì mà người anh này đã làm với mẹ của hắn, mà hắn biết chính phủ lâm thời không đòi nào vì sự an toàn của con tin mà đi đến thỏa hiệp. Đơn giản vì bọn họ giống nhau, để đạt được mục đích đều có thể giẫm đạp lên mọi thứ, kể cả mạng người. Nhưng mọi người đều không nghĩ thế, có phần tin tưởng vào sự lui bước của chính phủ, hoặc cũng có thể vì con tin trao đổi chính là con trai của tổng tư lệnh nên sự quan tâm mới được đẩy lên cao như vậy. Kết luận là vì bất kỳ lý do nào đi chăng nữa, tổ chức đều nhất trí tán thành việc trao đổi con tin, chỉ riêng Trát Táp Nhân không đồng ý, bước tiếp theo mọi người hăng hái thảo luận cách thức trao đổi và những hành động trả đũa tiếp theo.

Trát Táp Nhân thấy rõ, hiện tại bàn luận các hành động tiếp theo còn hơn sớm vì hắn chắc chắn là việc trao đổi con tin sẽ thất bại, nên hắn không thể kiên nhẫn tiếp tục nghe các sĩ quan nói phét, trên mặt lộ rõ vẻ chán nản nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của cha, hắn lại phải buộc mình tập trung vào cuộc họp. Cuối cùng buổi họp cũng kết thúc, Trát Táp Nhân là người đứng dậy đầu tiên, chưa kịp đi đã nghe thấy giọng của Táp Phi: “Thiếu tá Trát Táp Nhân ở lại một chút.”. Tất cả mọi người ngoài gia tộc đều lục đục rời đi, tổng tư lệnh không giấu nổi vẻ bất mãn đối với con trai út: “Sao mày không nói gì thế? Một câu đều không tham dự là sao? Việc xảy ra lần này không phải vì sự lơ đãng của mày gây ra hay sao? Còn không có gì để nói nữa à?” Trát Táp Nhân chưa bao giờ chịu được chỉ trích của cha nên phản bác lại ngay: “Phiên toái là do con mang lại sao? Lạp bố là người duy nhất ra quân thất bại, còn lại chẳng phải là chúng ta luôn thắng lợi hay sao? Nếu lần này tổng chỉ huy quân đội phía chính phủ là Đái Nhĩ thì liệu chúng ta có còn ung dung ngồi tại đây được không?”

Tổng tư lệnh nhất thời á khẩu, đúng là may mắn cho bọn họ Đái Nhĩ đã chết nên quân đội chính phủ như rắn mất đầu, nhưng nhìn thấy thái độ của Trát Táp Nhân, ông vẫn rất bức mình: “Mày xem ở đây ai cũng lo lắng không thôi, chỉ trừ có mày, Lạp bố dù sao cũng là anh của mày, làm sao mày có thể thờ ơ lạnh nhạt như thế được?” Trát Táp Nhân cười lạnh: “Hắn trên danh nghĩa đúng là anh trai của con thật nhưng cho đến nay hắn đối xử với con giống anh trai với em út sao. Tại sao con lại phải giả vờ khổ sở để cho mọi người đánh giá? Tư lệnh tức giận đến nổi hất đồ chén trà. Táp Phi lớn tiếng dọa nạt: “Táp, có im đi không, muốn ăn đòn à?” Trát Táp Nhân không có chút gì là hoảng sợ, lạnh lùng nhìn cha. Tư lệnh bất lực thở dài: “Mày cút ra ngoài cho tao.” Trát Táp Nhân miễn cưỡng đứng dậy, gơ tay chào kiểu quân binh rồi rời khỏi phòng họp với bộ dạng cực kỳ tức giận.

Táp Phi dọn dẹp chén trà, do dự một lúc mới nói: “Ba à, trước khi Lạp Bố mang binh sĩ rời đi, Táp có đến tìm nó và khuyên rằng hiện không phải là thời điểm tập kích quân chính phủ nhưng Lạp Bố không nghe.”. Tư lệnh kinh ngạc nhìn con trai, chẳng lẽ ông đã trách nhầm Trát Táp Nhân sao? Trát Táp Nhân bức tức đi xuống tầng, nhảy lên chiếc xe jeep và lao nhanh khỏi căn cứ. Cùng lúc đó một chiếc xe quân dụng cũ chạy ngang qua xe hắn, lao vùn vụt vào tòa nhà 2 tầng đằng sau căn cứ. Tòa nhà này cả mặt trước và mặt sau đều bị bao phủ bằng tầng tầng lớp lớp song sắt, có thể nói đây là nhà giam tạm thời của Tổ chức. Các con tin vừa mới chuyển đến đều bị bắt giam tại đây.

Thùng xe được mở ra, ba cô hộ sỹ được cời trói và dí súng vào đầu bắt tuần tự xếp hàng bước xuống xe và đi vào phòng giam, riêng Khả Hoan vì trên đường có hành động phản kháng nên bị trừng phạt nặng nề hơn. Chúng không cời trói cho cô mà cứ thế xách cô vào và ném vào xuống sàn nhà khiến cơ thể của Khả Hoan một phen đau đớn hết sức. Mùi hôi thối dơ bẩn ập vào mũi khiến mặt mũi cô xây xẩm, trong bóng tối cô không nhìn rõ bất kỳ vật gì, chỉ thấy trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô bờ bến.

Cô hộ sỹ bên cạnh nhẹ nhàng gọi cô, Khả Hoan lần theo giọng nói và ngược đầu lên hỏi: “Chúng ta đang ở đâu, chúng sẽ làm gì chúng ta?” Các hộ sỹ đều đang cực kỳ sợ hãi, tất cả nhìn nhau một lúc lâu mới nói: “Cô đừng phản kháng nữa, nếu không bọn họ sẽ đánh chết cô đấy.” Khả Hoan nhẹ nhàng lắc đầu, những người phụ nữ này thật hết sức ngây thơ, chẳng lẽ không phản kháng thì chúng sẽ tha không giết họ. Rất lâu sau không có ai đến nhìn bọn họ. Khả Hoan cả thân chết lặng, bụng đói cồn cào, trong lòng thầm than thở: Tô Nghị ơi, em rất sợ, anh mau đến cứu em đi. Khả Hoan càng nghĩ càng tuyệt vọng, bắt đầu khóc thành tiếng. Ba cô gái kia thấy thế cũng không nhịn được cũng òa khóc. Có lẽ tiếng khóc của họ đã làm kinh động tới bên ngoài, 2 tên lính chạy vào la hét: “Cầm miệng ngay.”. Chúng cũng không che dấu ánh mắt dâm dề của mình, nhìn chằm chằm vào 3 cô gái khiến các cô khiếp sợ, lùi sâu vào góc trong cùng của nhà giam.

Bọn chúng lại chuyển ánh mắt đến thân thể Khả Hoan, tất nhiên so với đàn bà ở đây thì một cô gái phương Đông trắng trẻo xinh xắn khiến bọn chúng hứng thú hơn nhiều. Bọn chúng không ngừng nghị luận, nói Khả Hoan trông hơi gầy, không mỡ màng, ngực nhỏ hơn so với đàn bà con gái ở đây. Nghe cách chúng bình luận có cảm giác như chúng đang nhìn xuyên thấu quần áo cô đang mặc trên người. Câu từ ngày một tục tĩu và hạ lưu, bàn luận cơ thể của cô xong chúng lại luận bàn về chỗ kín của cô, cũng may cô nghe chẳng hiểu chúng nói gì, chỉ tội ba cô gái kia bắt đầu mặt đỏ tía tai.

Chúng thảo luận chán xong rồi bắt đầu hành động, chúng mở cửa tù đi đến trước mặt Khả Hoan, lấy tay nâng cầm cô lên và bắt đầu sờ mó. Khả Hoan sợ hãi xoay người để tránh né bàn tay dơ bẩn của chúng nhưng trốn không thoát, một tên xé bỏ áo ngoài của cô, sau đó định xé bỏ quần áo bên trong. Khả Hoan biết sắp tới sẽ xảy ra việc gì nên cô không ngừng gào khóc thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tiếng bước chân dồn dập bên ngoài ngày càng gần, Bồ Quả cùng 2 binh sỹ chạy nhanh tới và vọt vào trong phòng. Bày ra trước mắt hắn là cơ thể gầy như trần truồng của Khả Hoan, cô đang không ngừng kịch liệt giãy giụa nên một tên lính phải dùng tay ghì mạnh tay chân cô xuống đất, tên còn lại hấp tấp cởi bỏ dây thừng dưới đùi cô. Nếu không phải vì dây thừng buộc chặt, rất khó cởi bỏ thì có lẽ giờ này cô đã bị chúng cưỡng bức từ lâu rồi. Số là Bồ Quả nhận được tin báo là trong số con tin mới bị bắt có một cô gái người ngoại quốc, Trát Phi cũng dặn dò hắn đi trông chừng xem con tin thế nào, ai ngờ vừa tới gần nhà giam đã nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết.

Bước vào đến nơi mới thấy rõ tình huống, hóa ra là 2 tên binh sỹ đang chuẩn bị giờ trò đùa bại với cô gái ngoại quốc, cả hai đang mê đắm trong cơn dục vọng cao trào thì nhìn thấy Bồ Quà bước vào, lập tức hoảng sợ quỳ xuống đất không dám ngẩng mặt lên. Bồ Quà tức giận hét lên: “Cút”. Hai tên run rẩy vội đứng dậy chạy nhanh khỏi phòng.

Bồ Quà nhìn vào góc phòng, thấy trong đó còn 3 cô hộ sỹ đang run như cây sậy, liền bảo họ cởi áo ngoài ra, rồi cầm một bộ phủ lên trên người Khả Hoan. Khả Hoan đã ngừng kêu khóc, cuộn mình một góc, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Bồ Quà ngồi xổm xuống, rút dao ra rồi từ từ cắt từng sợi dây thừng quanh người cô. Dù vậy Khả Hoan vẫn không thể động đậy tay chân bởi vì cô bị trói quá lâu, lại bị dọa đến kinh hãi nên tạm thời chân tay cứng đờ, tê buốt. Bồ Quà cúi xuống tháo sợi dây đen đang bịt kín mắt Khả Hoan, cô mới từ từ mở mắt, một lúc sau mới quen dần với ánh sáng thiên quang. Cô quá mệt mỏi nên ngay sau đó nhắm chặt mắt và lặng lẽ ghé vào tường tĩnh thần.

Bồ Quà nhìn kỹ thương thế trên người Khả Hoan, chắc là do gãy gậy kịch liệt nên trên người nhiều vết thâm tím, các vết trói cũng hằn sâu lên da thịt trông rất rõ, may mà chủ yếu là ngoại thương, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần đi lại cho lưu thông máu sẽ đỡ hơn nhiều. Có điều nhìn bộ dáng bị kinh hãi đến run rẩy của cô, hẳn không khỏi thờ dài trong lòng, cô gái này còn quá nhỏ, tuổi so với em gái út của hẳn chắc không hơn là bao. Hẳn nhẹ nhàng cầm bộ quần áo vừa rồi của hộ sỹ, phủ lên cơ thể của cô và nói: “Đừng sợ, trước khi thỏa thuận xong việc trao đổi con tin với chính phủ, chúng tôi sẽ không giết cô. Cô có nửa ngày để nghỉ ngơi lấy lại sức, buổi tối sẽ có người tới đưa cô đi thăm vấn”. Trước khi rời đi hẳn không quên uy hiếp hai tên gác cửa: “Mấy con tin này là dùng để đổi lấy mạng của Đại tá Lạp Bố, trước khi xong việc cấm không được động vào ai”.

Tập Trát Nhân buồn bực mở cửa xe, vừa rời lái xe loanh quanh vài vòng mới làm cho hẳn cảm thấy thư giãn một chút, hẳn ước gì ngay lập tức có thể quay trở lại Pháp, nơi này hẳn chẳng có gì để lưu luyến cả, chưa muốn nói là còn căm ghét. Nhưng hiện tại hẳn không thể làm vậy, vì cho dù hẳn cực căm ghét gia tộc hẳn cũng không thể phủ nhận việc hẳn là 1 thành viên của gia tộc Cáp lạc này, một phần tư dòng máu trong người hẳn vẫn là Cáp lạc tộc. Chính vì một phần tư huyết thống này mà hẳn không nhẫn tâm vứt bỏ cha và anh trai, những người đang từng ngày đối mặt với cuộc chiến khốc liệt, chỉ nghĩ đến đó đã khiến hẳn không thể rời bỏ nơi đây rầy bạo lực và máu me này. Tập Trát Nhân ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, gương mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng và bình tĩnh vốn có. Mặt trời bắt đầu xuống núi, Tập Trát Nhân quay xe chạy về căn cứ.

Trát Phi đang ngồi đợi hẳn ở trong phòng, Tập Trát Nhân lạnh lùng hỏi: “Phó tư lệnh có gì chỉ đạo sao?” Trát Phi đã quen với tính khí kì quái của em trai, chỉ khi Tập Trát Nhân chọc hẳn tức quá hẳn mới dám cho vài cái chữ bình thường rất ít khi so đo hơn kém với hẳn bởi hẳn biết bản chất Tập Trát Nhân là người rất tình cảm với anh em, thù hạ, khác hẳn so với việc cứ mở miệng ra là cừu là hận với gia tộc, với tổ chức. Tập Trát Nhân có thể mở miệng là rủa mọi người chết đi nhưng ở thời điểm hiểm nguy hẳn sẽ bất chấp hiểm nguy lấy tính mạng ra cứu giúp cha và tổ chức. Hẳn chẳng qua vẫn chỉ là một đứa trẻ tràn đầy mâu thuẫn.

Trát Phi cũng đáp trả tương xứng: “Thiếu tá Tập Trát Nhân, tôi lệnh cho cậu cùng ta đi ăn cơm bây giờ, sau đó cùng ta thăm vấn con tin, chỉ đạo thủ hạ chuẩn bị cho kỹ các thiết bị ghi hình”. Tập Trát Nhân và Trát Phi cùng ngồi trong phòng thẩm vấn, lần này có 7 người bị bắt cóc: một người là phóng viên người Anh, hai phi công đến từ Malai, bốn người là hôm qua vừa bắt được (3 hộ sỹ và một cô gái phương Đông).

Cho đến giờ phút này Tập Trát Nhân chỉ biết có thể, tự đáy lòng mình hẳn rất ghét hành động bắt cóc tổng tiền kiều này, đây chưa bao giờ là hành động của người chính nhân quân tử. Hẳn cho rằng chiến tranh là việc của những người lính, chiến trường là pháo đạn, là huyết tính nhưng không thể lôi kéo dân thường vào cuộc chiến. Dùng con tin để áp đảo tình thế chính là biểu hiện của sự bất lực, vô năng. Nhưng hẳn cũng không dám công khai bộc lộ bất bình vì con tin lần này là dùng để đổi lấy tính mạng của anh ruột hẳn. Ngay sau đó binh sỹ tiến vào báo cáo là công tác chuẩn bị đã xong, có thể bắt đầu thẩm vấn, Trát Phi vuốt cằm: “Cho từng người vào một”.

Người đầu tiên bước vào là phóng viên người Anh, những thông tin thẩm vấn chỉ đơn giản là tên, tuổi, quốc tịch, nghề nghiệp, đến Z quốc làm gì, toàn bộ cuộc phỏng vấn đã được ghi hình lại, kết thúc là lời thỉnh cầu giúp đỡ của con tin dành cho chính phủ: “Đáp ứng các điều kiện của họ đưa ra, nhanh đến cứu mạng chúng tôi”. Đến người thứ ba thì Tập Trát Nhân cảm thấy chán ngán, lúc này Bồ Quà bước vào hỏi Trát Phi có cần thay đổi phương thức thẩm vấn không nhưng Trát Phi lắc đầu, vẫy tay bảo Bồ Quà ngồi xuống cùng xem.

Tập Trát Nhân nhìn sang Bồ Quà, Bồ Quà lập tức cúi chào, Tập Trát Nhân vẫy tay ý bảo hẳn đến ngồi cạnh, thừa lúc Trát Phi chuyển tâm nghe thẩm vấn, quay sang Bồ Quà nói: “Cám ơn anh lần trước đã cứu Phi Nhĩ và Đạt La”. Bồ Quà sùng sốt nở nụ cười, cẩn thận liếc nhìn Trát Phi một cái mới nói nhỏ: “Tôi không làm gì đâu thiếu tá. Thiếu tướng Trát Phi rất nghiêm khắc với cấp dưới, tôi đâu dám làm gì mà không được sự cho phép của thiếu tướng đâu”. Tập Trát Nhân cũng khẽ cười, hiểu ý tứ của Bồ Quà là nếu không có sự ngầm đồng ý của Trát Phi thì mấy tiểu xảo của Bồ Quà sẽ không đòi nào thực hiện được.

Tập Trát Nhân cũng chỉ biết nói lời cảm ơn với Bồ Quà, đang định mở miệng nói tiếp thì ánh mắt vô tình nhìn về phía trước, nụ cười trên mặt hẳn như ngưng đọng, hai mắt tròn to, sau đó trở lên mờ mịt mông lung. Hẳn rướn người lên phía trước, chăm chú nhìn con tin thứ tư vừa mới bước vào, con tin duy nhất là phụ nữ từ đầu tới giờ.

Sắc mặt của Khả Hoan tái nhợt, khóe miệng và hai má thâm tím nhìn rất rõ dưới ánh đèn, chiếc áo ngăn tay của hộ sỹ cũng không che được cánh tay bị tụ huyết và chẳng chừa vết trói. Da của cô vốn trắng nõn nên các vết thương càng trở lên nổi bật, nhìn qua giống như vừa trải qua một trận tra tấn dã man, ngay cả Trát Phi cũng không nhìn được nhú mày. Bọn chúng làm trò quỷ gì thế, chẳng phải không được ngược đãi con tin sao, nếu giờ mà gửi bằng ghi hình con tin với bộ dáng này được phát đi thì dư luận quốc tế sẽ phản ứng ra sao. Từ lúc Khả Hoan được Bồ Quà tháo dây trói, nửa giờ sau mới có thể đứng dậy được, hai cánh tay không có chút khí lực, cô phải cố lắm mới có thể mặc áo vào. Sau đó cô nằm trầm tư suy nghĩ về những chuyện mình gặp phải từ khi tới Z quốc, cô tự hỏi mình không duyên không có tới nay này, giúp đỡ người dân chữa bệnh, chinh mình cũng trải qua không biết bao nhiêu khổ cực, vậy mà cuối cùng cô lại lâm vào hoàn cảnh éo le nghiệt ngã thế này.

Khả Hoan bất giác nở nụ cười bi ai, bỗng nhiên cô cảm thấy không hề sợ hãi, có khi cái chết lại là sự giải thoát cho chính cô bởi nếu tiếp tục sống trong thế giới này có lẽ cô còn phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa. Cô yêu Tô Nghị là thế vậy mà Tô Nghị vẫn kiên quyết rời bỏ cô, cô cứu nhiều người dân như vậy mà người dân ở đây lại bắt cóc cô và có lẽ là sắp giết cô. Cái gọi là chó cùng dứt gấu là đây chẳng, trong cơn tuyệt vọng cô thấy trên đời chẳng còn có gì là đáng sợ nữa, cô đi nhanh tới quyết định nếu không thể thoát khỏi đây cô sẽ tự tử chứ nhất định không chịu khuất nhục. Vì thế cô đối diện với người thẩm vấn rất bình thản, không có chút khiếp đảm, khi người kia mở miệng nói tiếng Arap, cô ngồi thẳng lưng và nói rõ từng câu tiếng Anh: “Tôi chỉ

biết nói tiếng Trung và tiếng Anh nên không hiểu các ông đang nói gì cả”. Bọn thẩm vấn ngó người vì bọn chúng chỉ biết nói tiếng Ả rập, làm sao có thể nói tiếng Anh và tiếng Trung nên không biết trả lời cô thế nào. Táp Trát Nhân nhìn chăm chăm vào mặt Khả Hoan, thấy trong đó có một cái gì đó khác lạ, hần hoi nhầm mắt lại suy nghĩ một lát rồi bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Khả Hoan hết sức bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt hai tên thẩm vấn, thấy hai người quay sang thảo luận bằng tiếng địa phương, điều này khiến cho Khả Hoan cảm thấy có chút thoải mái, đó nhất định là khoái cảm vì đã tranh thủ trả được ít thù vật. Sau đó tiếng cửa mở ra, Khả Hoan rất muốn quay đầu lại nhìn nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại, ngồi im không nhúc nhích, chỉ thấy hai tên thẩm vấn lập tức đứng dậy hành quân lễ.

Tiếng giấy nện xuống sàn càng gần, cuối cùng trước mắt Khả Hoan cũng xuất hiện một thân ảnh, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, trước mắt cô là một gương mặt đàn ông còn trẻ tuổi, cương nghị và rất ưa nhìn. Người đàn ông này rõ ràng không phải dân bản xứ, các nét trên mặt giống như tượng điêu khắc, ánh mắt sâu thẳm, mũi cao, làn da hơi ngăm ngăm chứ không đen nhánh như người châu Phi. Đợi đã, làn da ngăm ngăm là sao? Cô kinh hãi khi trong đầu xẹt qua hình ảnh người đàn ông cả người thâm máu nhưng vẫn không che dấu nổi làn da ngăm ngăm rám nắng, những việc xảy ra trong đêm đó phút chốc hiện hiện rõ ràng trong đầu Khả Hoan lúc này. Đời này kiếp này cô cũng không thể nào quên được cái đêm ác mộng đó, đến cả ngủ mê cô cũng vẫn luôn mơ thấy nó.

Khả Hoan bình tĩnh nhìn chăm chăm vào làn da của hắn, vừa khiếp sợ vừa nghi ngờ, phải chăng chỉ là trùng hợp? Hay đúng là gã đao phủ kia sao? Vậy kẻ mà chính phủ bắt được là ai? Táp Trát Nhân cũng nhìn chăm chăm Khả Hoan, tất cả các biểu hiện bất thường của cô hắn đều nhìn thấy rõ. Hắn vững vàng ngồi xuống, dùng thứ tiếng Anh chuẩn nói với cô: “tên gì? tuổi?” Khả Hoan gần như nhảy dựng lên, cho dù đêm đó không nhìn thấy mặt hung thủ nhưng giọng nói và ngữ điệu của hắn cô không thể nhầm được. Cô khẳng định đúng là hắn. Bao nhiêu ức chế mà cô dồn nén trong những ngày qua, bao nhiêu vũ nhục mà cô phải chịu đựng như ào ạt tràn về khiến cô quên hết tình cảnh hiện tại, thực muốn phát tiết ra để cho hả giận trong lòng. Cô nhòm người ngồi dậy.

Hai tên thẩm vấn đang đứng đằng sau Táp Trát Nhân phản ứng với tốc độ cực nhanh, chỉ trong một giây đã xông lên khóa chặt hai tay Khả Hoan thành hình chữ X đằng sau ghế, đồng thời dí đầu cô xuống bàn. Táp Trát Nhân không hề đổi sắc mặt, lật lại lần nữa: “Tên, tuổi?” Khả Hoan cắn răng không nói lời nào, tên lính đằng sau dùng sức vặn tay cô ra sau khiến Khả Hoan đau đớn kêu ra: A...” Cả người cô đau đớn đến độ mồ hôi lạnh đổ ra ướt đầm, cô thều thào: “Khả Khả, 24 tuổi”. Khả Hoan đau đến phát khóc, nước mắt không khống chế được tuôn rơi đầy trên má, dù muốn kiên cường ngụy trang nhưng cô chịu không nổi sự đau đớn về thể xác như thế này.

Táp Trát Nhân nhận được câu trả lời như ý muốn liền phát tay ý bảo thuộc hạ buông Khả Hoan ra, cô cắn răng ngồi thẳng lưng, nhẹ nhàng xoa xoa bả vai, ánh mắt vẫn trừng trừng oán hận nhìn Táp Trát Nhân. Táp Trát Nhân bình tĩnh nhìn cô, trong đầu hắn chấp chôn ý nghĩ làm thế nào để cứu cô bây giờ, một lát sau mới nói: “Cô có thể đi, nhớ rõ, muốn sống sót phải rất nhẫn nại”. Khả Hoan kinh ngạc, chưa kịp định thần đã bị lôi đi, Táp Trát Nhân cũng đứng dậy trở về phòng trong.

Những gì vừa xảy ra Trát Phi và Bồ Quà đều xem từ đầu tới cuối, trong mắt bọn họ bây giờ tràn ngập sự kinh ngạc. Từ khi Khả Hoan tiến vào phòng thẩm vấn, Bồ Quà đã thấy Táp Trát Nhân có gì đó khác thường, sau đó lại thấy Khả Hoan cũng khác, buổi chiều gặp hắn là một cô gái nhu nhược đáng thương, bị kinh hách đến run rẩy vậy mà vừa nhìn thấy Táp Trát Nhân liền biến đổi thành người khác, dùng cảm như một đầu sly vậy. Lạ hơn nữa là Táp Trát Nhân chỉ hỏi cô có hai câu rồi cho đi, câu cuối cùng hắn nói với cô cũng hàm chứa bao ý nghĩa khó hiểu. Trát Phi cũng có nghi vấn y như Bồ Quà, chỉ có điều hắn không biết sự biến đổi thái độ của Khả Hoan mà thôi, điều đó làm hắn rất bức mình với Táp Trát Nhân. Táp Trát Nhân vừa vào phòng, Trát Phi hỏi ngay: “Sao chú lại cho cô ta đi nhanh như vậy, chúng ta còn chưa kịp khai thác thông tin gì?”

Táp Trát Nhân ngồi xuống thản nhiên nói: “Cô ấy là bác sỹ đến từ đoàn viện trợ Y tế Trung Quốc”. Hắn nhắc lại những gì Khả Hoan ngày hôm trước kể cho hắn. “Tại sao chú lại biết? Câu cuối cùng của chú ý là gì?” Trát Phi lại hỏi tiếp. “Người trị thương cho em hôm đó chính là cô ấy”. Những chuyện tiếp theo Táp Trát Nhân không muốn nói nhiều bởi vì hắn đang bị ám ảnh bởi ánh mắt của Khả Hoan, nó rất giống với ánh mắt của mẹ hắn năm đó, hắn như chìm vào mê vọng. Cả hai giống nhau ở chỗ họ đều gần như bị bức tử mà trở lên cương nghị, Táp Trát Nhân không hi vọng lịch sử lặp lại trên người Khả Hoan.

Trát Phi lúc này như bưng bình, hôm đó hắn có hỏi quân y và biết được nếu không phải có người cứu Táp Trát Nhân đúng lúc thì Táp Trát Nhân sẽ chết vì mất máu trước khi trở về đến căn cứ. Người phẫu thuật tay nghề rất cao, không để lại bất kỳ di chứng gì. Hắn cũng hỏi qua Táp Trát Nhân người nào đã cứu hắn nhưng Táp Trát Nhân tuyệt đối không nói. Lúc này Trát Phi còn muốn hỏi cho rõ ngọn ngành nhưng Táp Trát Nhân im bất, dường như suy nghĩ việc gì rất quan trọng. Bồ Quà nhìn Trát Phi nhún nhún vai tỏ vẻ bất lực, Trát Phi định nói gì xong lại thôi, rồi khỏi phòng tiếp tục phỏng vấn 3 người họ sỹ còn lại.

Khả Hoan ngồi lặng thinh trong căn phòng tối đen, tâm trạng dường như tốt hơn trước rất nhiều. Lúc đầu cô rất nôn nóng, khiếp đảm, sau chuyển sang bi thương tuyệt vọng, cho đến khi nhìn thấy kẻ hung thủ kia cô lại rơi vào cảm giác phẫn nộ, oán giận và mê hoặc, đặc biệt là khi hắn buông câu cuối cùng trước khi cô rời đi, trong lòng không khỏi tràn lên nỗi xúc động khó tả. Nhưng sao mà hắn có thể nhìn thấu cảm xúc của cô như vậy, tại sao hắn biết cô đang tuyệt vọng và muốn chết? Khả Hoan mặt mày nhắm mắt lại. Đêm đó không chỉ có một mình Khả Hoan mất ngủ mà chính Táp Trát Nhân cũng

không tài nào ngủ được. Hắn ngồi trong bóng tối, dựa lưng vào đầu giường, vừa hút thuốc vừa nhớ lại chuyện trước kia. Hắn nhớ tới ánh mắt u buồn của mẹ, ôm hắn trong vòng tay mà khóc thất thanh, nhất định không chịu buông ra. Cha hắn đang thô lỗ giằng hắn ra khỏi vòng tay của mẹ, quăng lên ô tô đang chờ sẵn bên ngoài, mẹ hắn chạy theo nhưng bị mọi người giữ lại. Qua lớp cửa kính, hắn như thấy sâu trong tâm trí ánh mắt đau đầu thương đau của mẹ lúc đó, đến giờ này vẫn tồn tại y nguyên trong lòng hắn.

Tập Trát Nhân buồn bực dụi tàn thuốc, hắn ngồi dậy và đi tới quyết định nhờ Trát Phi giúp, hiện tại chỉ có Trát Phi mới có thể giúp hắn và cô gái đó. Tập Trát Nhân lặng lẽ bước xuống lầu, đứng ở Trát Phi cửa phòng, lại nghe thấy bên trong có tiếng rên rỉ ní non. Tập Trát Nhân nhắm mắt nhũn nhũn, thôi để ngày mai nói chuyện vậy, nghĩ thế hắn quay đầu rồi đi. Đúng là trong phòng Trát Phi đang trình diễn phim mất sống, Trát Phi đang cuồng nhiệt hôn lên cơ thể của Bồ Quà từng góc ngách một, thân thể di chuyển lên xuống không ngừng. Bồ Quà cũng chỉ có thể cắn chặt gối để không kêu rên thành tiếng, thân thể liên tục nghênh đón từng cú va chạm của Trát Phi. Hai người không ngừng vuốt ve và vận động không ngừng, trong phòng tràn đầy tiếng thở dốc và rên rỉ dâm ô.

Trát Phi cuối cùng cũng thỏa mãn nở nụ cười, rồi bắt ngờ thúc mạnh cứng rắn của mình vào trong cơ thể Bồ Quà, cuối cùng rên lên một tiếng: “Ngô...”. Bồ Quà đội ngọt ngẩng đầu lên, lại bị Trát Phi đè nghiêng xuống, liên tục thúc mạnh vào bên trong thân thể Bồ Quà, rút ra rồi lại va vào khiến cho khoái cảm của hai người như bùng nổ. Thân thể của Bồ Quà như mê loạn, cuối cùng không thể nhịn được kêu ra thành tiếng. Khoái cảm như điện lưu bình thường, một cổ một cổ không ngừng duyên kinh xương sống lui thượng bồ quả đầu óc. Hai cơ thể quấn chặt lấy nhau, cùng run rẩy và cảm thụ sâu sắc dư vị của khoái cảm.

Rất lâu sau Trát Phi buông Bồ Quà ra, đứng dậy lưu luyến vuốt ve má người tình, hôm nay hắn hơi quá sung sức, vừa này Bồ Quà cầu xin ngừng lại hai lần nhưng hắn không thể nào ngừng được, Bồ Quà lúc này mới đổi hờn: “Anh chỉ được cái hay ăn hiếp người khác”. Trát Phi cười trộm, ngón vân về ngực Bồ Quà làm hắn bị đau kêu lên thành tiếng, Trát Phi liền nói: “Lần sau dám nhìn người đàn bà nào lâu như vậy, tôi sẽ cho em biết thế nào là lễ độ”. Bồ Quà lộ vẻ oan uổng: “Cô ấy không giống như những cô gái khác, cô ấy chỉ là con tin thôi mà. Với lại anh cũng nhìn chăm chăm cô ấy có kém gì tôi đâu, anh.....”. Hắn còn chưa nói hết câu thì môi đã bị bao trùm bởi một cái hôn nóng bỏng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Không khí buổi sớm khiến cho tinh thần Trát Phi rất thoải mái, hắn vui vẻ đi vào nhà ăn, Tập Trát Nhân đã ngồi sẵn tại bàn tròn đợi mình, Trát Phi thấy Tập Trát Nhân vừa gặp mình đã nở nụ cười chào hỏi liền lập tức thấy kì quái, cậu em trai này bình thường chả bao giờ cùng ngồi bàn ăn với các anh trai tại nơi đông người, nguyên nhân hắn rõ hơn ai hết.

Là bởi vì màu da của Tập Trát Nhân khác biệt so với các anh em trong gia tộc, vì thế nên hồi nhỏ hắn hay bị bọn trẻ con trong tộc trêu đùa và gọi là Tập chủng, điều này làm cho Tập Trát Nhân luôn ghi hận trong lòng. Hơn nữa cái chết ngoài ý muốn của mẹ ruột hắn cũng càng làm cho hắn ghi hận gia tộc, bao nhiêu năm qua hắn chưa bao giờ coi mình là 1 thành viên của Cấp Lập gia tộc, cũng ghét cảm giác có bất kỳ liên hệ nào với gia tộc mình.

Cũng vì thế, trong sổ quân sỹ của tổ chức chỉ có vài người biết Tập Trát Nhân là con đẻ của Tư lệnh, đa số vẫn không biết nên coi hắn là 1 tướng sỹ bình thường. Nhìn biểu hiện của Tập Trát Nhân, Tập Phi biết hắn có việc cầu cạnh mình.

Tập Trát Nhân đã lấy sẵn đồ ăn bày trên bàn, Trát Phi nhàn nhã cầm dao đĩa lên ăn, chẳng mở miệng hỏi han câu nào, trong lòng cố ý chờ đợi Tập Trát Nhân mở lời trước. Tập Trát Nhân cũng thông dong ăn sáng, chậm rãi uống chút rượu hoa quả, trông không có đáng đang đi cầu cạnh người khác.

Đây là điều mà Trát Phi thích nhất ở người em trai này, Tập Trát Nhân và hắn giống nhau tuy là mang huyết thống Ả rập nhưng đều được học ở nước ngoài về nên so với những người ở trong tộc bọn họ hơn hẳn về trình độ và trí óc. Trát Phi cũng chưa bao giờ vì việc Tập Trát Nhân không có huyết thống Ả rập thuần khiết mà thành kiến, ngược lại hắn cho rằng cậu em này rất đẹp trai, anh dũng và đa mưu túc trí. Hắn cũng tin rằng Tập Trát Nhân là người có năng lực đảm nhiệm các sứ mệnh nặng nề của gia tộc nếu cần.

Trong nhà ăn, 2 kẻ “lịch lãm” cuối cùng cũng ăn xong bữa sáng, Tập Trát Nhân buông khăn ăn nhìn thẳng vào anh trai, mở miệng với âm điệu tuy không thân thiết lắm nhưng cũng không lạnh lùng: “Trát Phi, em muốn thả Khả Khả đi.”

Trát Phi đã sớm nghĩ là chuyện Tập Trát Nhân nhờ sẽ không bao giờ là chuyện dễ dàng nhưng vạn lần không ngờ tới chuyện lại có liên quan đến các con tin.

Trát Phi thờ dãi: “Không được đâu, cho dù hiện tại chúng ta còn chưa chính thức cùng chính phủ thỏa thuận trao đổi nhưng chúng ta cũng đã công khai nhận trách nhiệm về việc này. Bốn y bác sỹ mất tích qua 48 giờ nên mọi người đều biết họ nằm trong tay chúng ta, nếu giờ mà thả họ ra chẳng khác nào thừa nhận chúng ta thua, đối với cục diện chiến tranh mà nói, thì việc này sẽ làm chúng ta mất thế thượng phong. Hừ cũng đừng quên binh lính của chúng ta có bao nhiêu người bị kẻ thù tẩm máu.”

Tập Trát Nhân gật đầu: “Những điều đó thì em hiểu, nhưng em chỉ muốn thả mình Khả Khả mà thôi, em sẽ cho người đưa cô ấy về thẳng đại sứ quán Trung quốc, ngoài ra còn bất cứ cô ấy phải thế là sẽ không khai bất cứ điều gì về Tổ chức của chúng ta cũng như về vụ bắt cóc này.”

Em tin rằng chính phủ Trung quốc sẽ biết cách bảo vệ công dân của mình bằng cách đưa cô ấy về nước. Chúng ta có thể viết thư giả thích riêng cho Đại sứ quán Trung Quốc, em biết người Trung Quốc cũng không thích can thiệp vào chuyện nội bộ của quốc gia khác đâu, ngược lại nếu chúng ta lưu lại Khả Khả thì khả năng chọc giận chính phủ Trung Quốc sẽ cao hơn. Chúng ta hiện tại không sợ gì cả nhưng cần tập trung toàn lực đối phó với đội quân chính phủ, cần gì phải chuốc thêm địch nhân mới là Trung Quốc làm gì?”

Trát Phi thấy phân tích của Tập Trát Nhân cũng không sai nhưng hần lại lo lắng sang việc khác: “Anh lại cho rằng có Khả Khả ở trong tay chúng ta sẽ có lợi, chính phủ Trung Quốc nếu thực sự coi trọng công dân của mình thì sẽ gây áp lực cho chính phủ Z quốc yêu cầu bọn họ đáp ứng điều kiện chúng ta, lúc đó con tin được thả, Khả Khả sẽ không bị thương tổn gì, cô ấy có thể đường đường chính chính trở lại tổ quốc, chú cũng không cần phải lao tâm khổ tứ như vậy.”

Tập Trát Nhân cười lạnh: “Em có thể khẳng định là chính phủ lâm thời sẽ không bao giờ đáp ứng điều kiện của chúng ta đâu. Sinh mệnh của các con tin trong mắt chúng chẳng qua là cỏ dại mà thôi, cho dù chính phủ Trung Quốc có ra mặt tạo áp lực thì chính phủ cũng sẽ mặc kệ. Bởi chúng hiểu rõ chính phủ Trung Quốc không bao giờ vì cái chết của một người công dân mà trở mặt với họ, nói thật về điểm này chúng chả khác gì chúng ta cả, không bao giờ để ý tính mệnh của con tin. Em chỉ muốn cho Khả Khả một cơ hội sống, giống như việc cô ấy cho em cơ hội sống lần nữa.”

Trát Phi tuy rằng không có cùng quan điểm với Tập Trát Nhân về vấn đề con tin nên vẫn ôm hy vọng mong manh, nhưng nghe em trai phân tích logic như vậy, hần biết tứ đệ của hần cũng khó có cơ hội sống sót trở về.

Trát Phi trầm mặc không nói gì nhưng trong lòng cực kỳ mâu thuẫn. Rất lâu sau hần mới đi đến quyết định, nếu thực không thể cứu vớt sinh mệnh của tứ đệ thì phải cố quý trọng tính mạng của cậu em út này.

Trát Phi tâm tình rất khổ sở, hần quên mất đang đứng ở nhà ăn, nơi có rất nhiều người qua lại mà quay ra xoa xoa Tập Trát Nhân mà nói: “Chú cứ theo ý mình mà làm, về phía ba, anh sẽ nói giúp, chỉ hy vọng chú sẽ thấy thoải mái hơn khi sống trong gia tộc.”

Tập Trát Nhân hiểu được ý của Trát Phi ngay lập tức, lần đầu tiên trong đời hần không cự tuyệt sự thân mật gần gũi của anh trai tại nơi đông người. Những lời Trát Phi nói là thật, dù sao bọn họ cũng là anh em ruột, ngoài cha mẹ ra thì họ là những người thân duy nhất của hần. Kể cả là từ ca ủa hần, dù từ nhỏ tới lớn cả hai không hề yêu quý gì nhau, thậm chí là chán ghét nhưng trong giây phút sinh ly tử biệt thế này hần còn so đo hơn kém làm gì đâu?

Tập Trát Nhân cầm lấy tay anh trai, cố gắng kiềm chế xúc động và nói 1 cách kiên định: “Em sẽ cố gắng hết sức cứu tứ ca, chỉ cần điều tra được anh ấy bị nhốt ở đâu, em sẽ nhất định đi cứu anh ấy. Dù việc trao đổi con tin bị thất bại chúng ta vẫn có thể tìm cách khác.”

Trát Phi nhẹ nhàng gật đầu, vờ như đồng ý, nhưng trong lòng hần hạ quyết tâm không bao giờ để cho Tập Trát Nhân phải lần nữa rơi vào vòng nguy hiểm.

Việc ám sát Tổng tư lệnh vừa rồi cũng đã đủ dả thảo kinh xà, chính phủ lâm thời hiện tăng cường phòng vệ, Tập Trát Nhân muốn đá úp bất ngờ đi chẳng nữa thì cơ hội thành công cũng rất nhỏ. Hần không thể nhìn em trai út đã không cứu nổi Tứ đệ thì chớ lại òn bị mất mạng không chừng. Tập Trát Nhân là hy vọng của cả tương lai gia tộc này nên hần không thể mạo hiểm với tính mạng của Tập Trát Nhân được.

Khả Hoan không muốn ăn sáng mặc dù thức ăn ở đây ngon hơn ở bệnh viện nhiều, trong lòng cô khê thờ dài, đúng là ở quốc gia này chỉ có người dân là chịu nhiều cực khổ nhất. Đội bàn ăn được dọn đi, Khả Hoan dựa vào tường ngăn người suy nghĩ, từ khi tới đây việc duy nhất cô có thể làm chỉ là ngồi suy ngẫm.

Phi Nhĩ và Đạt La bước vào, đập vào mắt họ chính là hình ảnh Khả Hoan hơi ngهن cổ, mắt nhắm lại trông như đang dưỡng thần, hai người đều giật mình, không ngờ rằng Thiếu tá sai hai người bọn họ đến đón người lại chính là cô bác sỹ đã giúp họ hôm trước. Phi Nhĩ và Đạt La đồng thời dùng tiếng Pháp nói với Khả Khả: “Đi theo chúng tôi.”

Khả Hoan mở to mắt, quả đúng như cô dự đoán, ba tên sát thủ chưa tên nào bị bắt cả. Nghĩ đến đây khiến cô ngây ngốc một lúc, sau rồi lạnh lùng hỏi: “Đi đâu?”

Nếu bảo cô đi gặp tên đao phủ kia thì cô thà đập đầu vào tường chết tại đây luôn cho xong. “Thiếu tá muốn nói chuyện với cô, sau đó sẽ thả cô đi.” Chúng sẽ thả mình sao? Khả Hoan nhìn chằm chằm vào Phi Nhĩ và Đạt La, cơ hồ nghĩ mình nghe nhầm.

Phi Nhĩ lặp lại lần nữa để cho cô nghe rõ. Điều này không hi làm cho Khả Hoan kinh ngạc mà đến cả 3 cô hộ sỹ trong phòng giam đều há hốc mồm, nhìn Khả Hoan đi theo Phi Nhĩ rời nhà giam họ đều như lao ra song sắt, vội theo nói:

“Khả Khả, cho chúng tôi đi với, xin cô cho chúng tôi đi với, xin cô đấy, Khả Khả.....”

Khat Hoan dừng chân, quay đầu lại cảm tay họ nói: “Tôi sẽ không bao giờ đi 1 mình, có đi tất cả chúng ta cùng đi.”

Tập Trát Nhân vẫn ngồi yên tại bàn thẩm vấn ngày hôm qua, nhìn thấy Khả Hoan bước vào hần vẫy tay ý bảo cô ngồi xuống. Khả Hoan lạnh lùng nhìn hần, miễn cưỡng ngồi xuống theo ý hần.

Bài học hôm trước cô vẫn nhớ rõ, cũng không muốn bị nếm lại cảm giác bị thương tổn, Tập Trát Nhân ôn hòa nói: “Cám ơn cô cứu tôi lần trước, tôi cũng không muốn cô bị cuốn vào cuộc chiến này, chỉ cần cô đáp ứng điều kiện tôi đưa ra, tôi sẽ cho người đưa cô trở về.”

Khả Hoan không nói gì nhưng trên mặt có thể đọc được hết ý nghĩ của cô, Tập Trát Nhân biết cô đang rất khao khát tự do. Hần đưa cho cô tờ giấy và nói: “Đây là điều kiện của chúng tôi, cô bắt buộc phải tuân thủ một cách nghiêm túc.”

Khả Hoan cầm lấy tờ giấy, đọc kỹ từng chữ tiếng anh được viết rất ngay ngắn gọn gàng, tuy nhiên nội dung bên trong làm cô cực kỳ tức giận, cô ném giấy lên bàn kiên quyết lắc đầu: “Không thể được, dù tôi không nói gì đi nữa thì ba cô hộ sỹ kia cũng sẽ nói, người Trung Quốc chúng tôi có câu: Giấy không gói được lửa, các ông đã làm bao nhiêu việc ghê tởm như vậy, tôi không thể coi như không biết gì được, tôi sẽ kể hết sự tình cho mọi người biết rằng các ông là một đám người vô nhân tính.”

Khả Hoan hăng say nói mà quên mất tình cảnh của mình, ở nơi này cô không được bộc lộ cảm xúc chân thực của mình mới là khôn ngoan.

Tập Trát Nhân không có vẻ gì là tức giận, thản nhiên nói: “Tôi chỉ nói là thả cô mà thôi, còn 3 người kia thì không thể. Cô là bác sỹ nên chuyên tâm chuyện chữa bệnh cứu người, chính trị không nên quan tâm làm gì, đảng nào thì cô cũng chẳng thể hiểu được nó là cái gì.”

Khả Hoan cười lạnh: “Chính xác, tôi chẳng hiểu gì vì chính trị cả nhưng tôi hiểu được rằng phụ nữ và trẻ em là những người cần phải được bảo vệ, không phải là đối tượng để chém giết. Ông có gan giết người tại sao không có gan dám nhận mà phải ngụy trang dưới vỏ bọc chính trị làm gì?” Khả Hoan quả thực khinh bỉ hân hết sức.

Tập Trát Nhân không quan tâm tới mấy tội danh vớ vẩn này, điều làm hân ngạc nhiên chính là sự dũng cảm của cô gái này, hân trở lại vấn đề cũ: “Cô có nói gì đi chẳng nữa thì tôi nghĩ cô cũng không cần thiết phải trở thành vật hy sinh trong cuộc chiến này, cô không phải là người dân ở đây, chẳng lẽ cô không muốn trở về tổ quốc của mình sao?”

Khả Hoan trầm mặc, cô lẳng lặng suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Tất nhiên là tôi muốn trở về nhà rồi nhưng tôi đã được Tổ quốc giao cho sứ mệnh vinh quang là đi cứu trợ nhân đạo cho người dân ở nước này, nếu như tôi che giấu những chuyện giờ bản của các ông, lén lút chạy về nước, tôi chẳng phải đã trở thành đồng lõa của các ông hay sao, dù còn sống sót đi chẳng nữa cũng không dám ngẩng mặt lên nhìn ai cả, tôi không thể làm việc hổ thẹn như thế với Tổ quốc.

Hơn nữa ba cô hộ sỹ kia tôi coi như 3 người bạn chiến đấu, tôi sẽ không bỏ mặc họ để chạy thoát thân. Ông cũng là quân nhân chẳng lẽ ông cũng vứt bỏ chiến hữu trên chiến trường để chạy thoát thân hay sao?”

Tập Trát Nhân trầm mặc, có lẽ hân đã sai khi đánh đồng cô gái này với mẹ hân, cô ta không hề yếu ớt như mẹ, ngược lại còn cực kỳ kiên cường và cá tính. Hân thâm trầm tán thưởng cô gái này và một lần nữa đánh giá lại giá trị con người cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lâm Khả Hoan một lần nữa bị đưa trở về nhà giam, mặc kệ Tập Trát Nhân thuyết phục cô thế nào đi nữa cô cũng khăng khăng không chịu, kiên quyết phải thả cả 4 người ra cô mới chịu đi. Tập Trát Nhân cuối cùng cũng mất hiết kiên nhẫn, xem ra hân thật đúng là mất công nói chuyện mà chả mang lại kết quả gì, hân sai Phi Nhĩ đưa Khả Hoan trở về trại giam.

Hân vẫn ngồi trong phòng thăm vấn nhìn xuống tờ giấy chính tay mình viết ra, bực bội xé nát thành từng mảnh, không biết nên nhạo báng sự ngu ngốc của kk hay nên bội phục sự dũng cảm của cô, hay là tán dương cá tính đặc biệt của cô? Tập Trát Nhân nhớ tới tương mặt đầy phần nộ và xúc động với ý chí chiến đấu sôi sục của cô mà bất giác nở nụ cười. Thật là có bản lĩnh. Tất nhiên cô gái này chưa thể hiểu được chính trị là thứ bản thủ và không minh bạch nhất, chính phủ đã bao giờ là kẻ chính nhân quân tử, luôn đứng về quyền lợi của nhân dân đâu? Cô đã khăng khăng tin tưởng vào sự giải cứu của chính phủ thì cứ để cho cô ta mò to mắt ra mà xem kết cục thế nào. Trát Phi bằng cách nào đó cũng biết được phản ứng của Khả Hoan về chuyện này, hân không khỏi giật mình sau lại có chút cười nhạt chế giễu, cô gái này quả thật không phải loại óc ngẩn, thật không phụ công Tập Trát Nhân hết lòng che chở. Tập Trát Nhân tuy rằng không dự đoán được là Khả Hoan từ chối cơ hội sống duy nhất mà hân đưa ra như vậy nhưng hân cũng không lấy làm phiền lòng, dù sao hân và cô cũng không phải là thân thiết gì cho lắm, hân chỉ muốn trả lại cô món nợ ân tình mà thôi, hân cũng đâu phải là kẻ rộng lượng với lương tâm của Như Lai Bồ tát. Trát Phi cũng coi việc này đến đây là xong, sau khi bàn bạc với cha liền phát đi đoạn băng ghi hình các con tin, đồng thời tuyên bố muốn cùng chính phủ trao đổi con tin.

Thế giới được một phen nháo nhác, sau mấy cuộc tranh chấp tại Trung Đông, cả thế giới đều đặt sự quan tâm đến tình hình chiến sự tại quốc gia Trung phi này. Trung Quốc, Anh, Malai là những nước đầu tiên phản ứng với điều này, người phát ngôn chính thức của họ đều phát biểu rằng tình thế đã trở lên cực kỳ nghiêm trọng. Chính phủ Trung Quốc cực lực lên án hành vi bắt cóc của bọn khủng bố, thực ra từ khi Khả Hoan bị bắt cóc chính phủ Trung Quốc đã tăng cường các biện pháp an ninh cho sứ quán và đoàn cứu trợ đồng thời dùng mọi biện pháp để điều tra nơi Khả Hoan đang bị giam giữ. Thông qua thông cáo ngoại giao, chính phủ Trung Quốc yêu cầu chính phủ Z quốc nhanh chóng cứu con tin người Trung Quốc cho dù phải dùng đến biện pháp nào đi chẳng nữa. Chính phủ Z quốc cũng thông báo là sẽ dùng mọi biện pháp có thể để cứu sinh mệnh các con tin, đồng thời công khai xin lỗi các quốc gia có người mất tích.

Bởi vì lo lắng cho sự an nguy của con tin nên các quốc gia này chưa có hành động gì trong mấy ngày trước, nhưng đến khi bọn khủng bố chính thức công khai tin tức, các chính phủ nhanh chóng tiến hành các biện pháp ngoại giao. Các thông tin cá nhân của Khả Hoan lập tức được tràn đầy trên các phương tiện thông tin đại chúng: lịch sử học tập, đơn vị công tác, ảnh chụp. ...Đại sứ Trung Quốc cũng đến tận nơi Đội viện trợ đang cư trú để trấn an, cổ vũ tinh

thần bọn họ, dặn dò họ phải kiên cường, trấn tĩnh, mọi việc đều được chính phủ an bài chu đáo. Tô Nghi xem tin tức xong, vô cùng khiếp sợ, trong lòng như lửa đốt, anh lập tức gọi điện an ủi cha mẹ Khả Hoan, nói với họ là Khả Hoan nhất định không có việc gì và sẽ nhanh chóng trở về. Nghe tiếng khóc không ngừng của mẹ Khả Hoan, trái tim Tô Nghi cũng không ngừng rỉ máu, kết thúc cuộc chuyện trò anh ngồi phịch xuống ghế sofa, hai tay vò nát tóc, trông bộ dạng rất đau khổ dằn vặt. Anh là người hiểu rõ nhất vì sao Khả Hoan lại lựa chọn đi tình nguyện ở Z quốc, nếu cô có gì không may xảy ra thì cả cuộc đời này anh sẽ bị dằn vặt khổ sở không thôi.

Khả Hoan hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nếu biết cụ thể tình huống có lẽ giờ này cô đã hối hận vì lỡ từ chối đề nghị của Tập Trát Nhân. Mấy người hộ sỹ thấy Khả Hoan trở về, cảm giác rất thất vọng. Trát Phi và Tập Trát Nhân đều chuyên tâm nghe ngóng phản ứng của chính phủ, không hề quan tâm tới mấy lời chỉ trích của dư luận quốc tế. Đến chiều tin tức tới, chính phủ lâm thời chỉ đồng ý trao đổi con tin bằng con trai của thủ lĩnh pheến quân là Lạp Bố chứ không đồng ý 2 yêu sách còn lại. Tin này làm cho nhóm pheến quân khá thờ phào vì dù sao họ cũng có thể cứu được sinh mệnh của Lạp Bố, vì thế cả buổi chiều các quan chức cáo thất lại tề tựu họp hành nghị luận. Đi đến thống nhất là trước tiên trao đổi con tin để đưa Lạp Bố trở về, sau đó sẽ tính tiếp. Riêng Tập Trát Nhân có vẻ phản đối vì hần tin rằng chính phủ chỉ vì muốn dẹp đi làn sóng phản đối của dư luận mà trả lời thế chứ tuyệt không có ý định thả Lạp Bố ra. Hần nhất trí sẽ dừng chiến sự trong hai ngày, nhưng quân lính vẫn phải canh gác nghiêm ngặt tại các căn cứ mà Tổ chức đã chiếm được của chính phủ, không được giảm lực lượng một người nào. Tất nhiên là quân sỹ không tin lời hần nói, có ý phản đối. Không khí khá căng thẳng, Trát Phi lúc này mới đưa mắt sang phía Tổng tư lệnh, thực ra hần đồng ý với ý kiến của Tập Trát Nhân, cuối cùng Tư lệnh cũng quyết định là tạm dừng tiến công, quân đội trong tình trạng chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Ngày hôm sau quả nhiên tình thế có biến hóa, chính phủ lâm thời tăng thêm mức độ công kích với quân pheến loạn, yêu cầu quân pheến loạn phải rút khỏi vùng chiếm đóng Trung Nam Bộ rồi mới đồng ý trao đổi con tin. Đến lúc này Trát Phi mới biết những lời tiên đoán của Tập Trát Nhân là hoàn toàn chính xác. Đối thủ quả thật cao tay, muốn dùng sinh mệnh của Tử đệ để uy hiếp họ, nếu thành công có thể hoàn toàn phá hủy những căn cứ vũ trang của họ, nếu không thành công cũng có thể kéo dài thời gian để làm bọn họ suy yếu lực lượng. Thái độ của Trát Phi thay đổi hẳn, hần kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của chính phủ lâm thời, đồng thời đưa ra hạn cuối cho việc trao đổi, nếu trong 24 giờ tới chính phủ lâm thời không có thành ý trao đổi con tin thì cứ 12 giờ họ lại xử tử một con tin bằng cách hành hình nguyên thủy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hơn 12 giờ sau không có phản hồi gì từ chính phủ lâm thời, tiền tuyến lại có tin tức truyền về là quân chính phủ đang tấn công quân vũ trang, hiện đang giao tranh kịch liệt. Bực tức, Trát Phi lệnh cho Bố Quả đưa 7 con tin vào phòng thẩm vấn, đồng thời chuẩn bị sẵn máy ghi hình. 7 con tin xếp thành hàng tại đó, hần gần giọng nói: “Rất tiếc khi phải thông báo với các người tin này, chính phủ đã bỏ mặc các người”. Mọi người nghe nói xong đều sợ ngây người, phóng viên người Anh và hai người phi công đều theo bản năng hét lên: “Như vậy không công bằng, bọn tôi đâu có làm gì sai, các người không thể đối xử với chúng tôi như vậy được”.

Bố Quả tỏ vẻ tiếc hận nói: “Đây là lỗi của chính phủ, các người tới đây để giúp chính phủ mà bọn họ cuối cùng cũng bỏ mặc các người”. Hần dừng một lúc rồi nói thêm: “Chúng ta cũng sẽ co các người một cơ hội cuối, đứng trước máy ghi hình cầu xin chính phủ cứu mạng các người lần nữa, có di nguyện gì muốn nói thì cũng nói luôn đi”. Người đàn ông người Anh và người Malai đều nhún ra như búp, quỳ rạp xuống đất khóc lóc, hai tay ôm trước ngực hết lời cầu xin bọn họ gia ân. Ba người hộ sỹ ôm nhau khóc rống lên, chỉ có Khả Hoan tái mặt đứng sững tại chỗ, một giọt nước mắt cũng không rơi. Đầu óc cô lúc này đang trống rỗng, quên cả khóc lóc, rồi cô bỗng nhiên chìm trong bóng tối hắc ám, không có cảm giác gì nữa. Tập Trát Nhân theo dõi từng cử chỉ của cô từ khi bước vào phòng, nhìn cảnh cô ngất xỉu trên mặt đất sau lại bị binh lính kéo ra ngoài, trong mắt hần xẹt lên tia quý dị. Nếu bây giờ hần đề nghị thả cô ra thì chắc chắn cô sẽ đồng ý ngay nhưng đáng tiếc là băng ghi hình đã phát đi rồi, hần không thể nào thả cô đi nữa.

Khả Hoan mờ to mắt, cô đang nằm trên sàn nhà khô cứng, bần thiu, hóa ra mình đã được đưa trở lại nhà giam. Khả Hoan vừa ngồi dậy đã thấy mấy cô gái ở phòng giam đối diện đang bị lột áo dài trắng bên ngoài ra, cô không khỏi rét run vì cô biết các cô đang chuẩn bị đem đi hành hình.

Cô không dám tin là mình cách cửa tử không còn bao xa, cô vẫn còn trẻ lắm, còn bao nhiêu việc chưa kịp làm đã phải bỏ mạng như thế này sao? Nếu giờ cô còn ở trong nước, tương lai cô hẳn là sáng láng vì cô đang là một bs rất giỏi giang, trẻ tuổi. Cuộc sống cơm áo đầy đủ, muôn màu muôn vẻ là thế, vậy mà cô không dung chạy tới nơi này để rồi cuối cùng lại rơi vào cuộc sống tù hãm. Tất cả hi vọng về tương lai bỗng dung trong một phút bị tan biến thành bọt biển, cô chắc chắn sẽ bị giết tại nơi quý quái này, đến giờ cô mới thấm nỗi đau thất tình trước kia chả là gì cả so với tình cảnh trớ trêu của cô lúc này. Cô vừa nghĩ vừa rơi lệ, hóa ra mình đã sai lầm rồi, cuộc sống có nhiều điều tốt đẹp vậy mà cô lại bỏ lỡ, giờ cô muốn cùng không còn cơ hội. Lúc này vì cô ngất xỉu tại trận nên trong số các con tin cô là người duy nhất không để lại di ngôn. Đoạn di ngôn của các con tin nhanh chóng được cắt dán thành băng hình và gửi đến chính phủ lâm thời cùng với định hạn trong vòng 4 giờ phải có câu trả lời cho tổ chức. Chính phủ lâm thời dường như không xúc động mà còn công khai tuyên bố cho quân pheến loạn cơ hội cuối cùng để trả lại tự do cho các con tin, nếu không chính phủ sẽ không khoan nhượng, sẽ dùng mọi sức mạnh quân sự để đàn áp quân pheến loạn.

Tập Trát Nhân cười lạnh, đến phút này rồi mà chính phủ vẫn đòi đứng thế thượng phong, “Quân đội chính phủ sẽ dùng các biện pháp quân sự mạnh nhất”, điều này cỡ nào buồn cười, chiêu bài này chẳng phải chỉ để trấn áp dư luận quốc tế đang lên cao hay sao? Trát Phi lãnh khốc nói: “Như vậy chúng ta cũng không việc gì phải khách khí nữa”.

Năm binh lính che mặt cầm đao tiến về phía ngục giam, con tin đầu tiên bị dẫn lên là phóng viên người Anh, vừa nhìn thấy binh lính cầm đao, anh ta đã bị

đọa cho hoảng loạn định chạy ra ngoài, liền lập tức bị túm lại. Chém đầu là hình thức hành hình cổ xưa nhất của người Á-rập, người phóng viên hoảng sợ kêu to ngay lập tức bị bịt miệng, bắt quỳ xuống bàn chém, tên binh sỹ đứng bên cạnh đọc phán quyết tử hình, vừa đọc xong thì hai tên còn lại giữ chặt tay chân người phóng viên, trói chặt lại trên bàn, đầu anh ta nằm lọt thỏm giữa bực chém. Trên thế giới hình thức xử tử thông thường là xử bắn nhưng riêng với dân Á-rập thì phương pháp hành hình ưa chuộng lại là chém đầu, bởi vì cách này sẽ làm cho phạm nhân cực kỳ đau đớn và sợ hãi trước thời khắc bị giết. Khủng khiếp hơn so với cách chém đầu bằng “Long đầu trảm” của Trung Quốc cổ đại, ở đây chúng để cho lưỡi đao rơi đến sát gần cổ nạn nhân rồi mới dùng sức ấn từ từ xuống để cho nạn nhân chết dần chết mòn trong đau đớn.

Phóng viên người Anh không ngừng kêu khóc trong đau đớn, không ngừng giãy giụa tay chân khiến cho da thịt trầy xước máu chảy tung tóe khắp sàn. Lúc này đây nếu thân kinh vẫn còn hoạt động thì chắc mong ước duy nhất của anh ta là làm sao được chết ngay lập tức. Đám binh lính hành hình ngược lại tỏ ra thông dong hưởng thụ cảm giác hành hình giống như đàn sói đang thưởng thức sự sợ hãi của sơn dương vậy, chúng chậm rãi chém cắt từng thớ thịt của nạn nhân, bắt chấp máu tươi tuôn chảy lênh láng ra sàn nhà. Thời gian như dài hàng thế kỷ, cuối cùng người phóng viên cũng hôn lìa khỏi xác, mắt trợn ngược lên, đao phủ cuối cùng vẫn không tha, hạ đao phát cuối để làm cho đầu rời khỏi xác, hành hình coi như kết thúc.

Nghe tiếng bước chân thỉnh thoảng đang tiến lại gần nhà giam, Khả Hoan biết là nạn nhân tiếp theo chuẩn bị bị lôi đi hành hình, cô như xơ lụi ngã trên mặt đất, máu như đông lại, tự hỏi không biết bao giờ đến lượt mình.

Ngày tiếp theo, sau 12 giờ hành quyết, chính phủ lâm thời nhận được băng ghi hình cuộc hành quyết hai con tin, chính phủ mở phiên tòa gấp và tuyên án tử hình với Lạp Bố và hai thủ hạ đi kèm, sau phiên tòa đề nghị hành quyết bí mật ngay lập tức, khi hành quyết xong mới công khai tin tức ra ngoài. Lúc này đây Đức Lý Tư đang chìm trong trầm mặc, nhìn qua thấy ông như già đi rất nhiều, người con trai thứ tư tên Lạp Bố này dù sao cũng là đứa con ông rất yêu thương, trừ con trưởng Trát Phi ra, Lạp Bố là đứa con luôn theo sát ông trong từng cuộc nam chinh bắc chiến. Tuy Lạp Bố không thông minh trí tuệ như Trát Phi nhưng khí chất rất dũng mãnh, trung thành tuyệt đối. Trát Phi và Tập Trát Nhân đều cảm thấy khó chịu, im lặng nhìn cha mà không biết nói gì để an ủi ông. Rất lâu sau Đức Lý Tư mới ngẩng đầu, lãnh khốc nói: “Còn mấy người nữa, hôm nay hành hình tất cả cho ta, lệnh cho toàn quân chuẩn bị sẵn sàng, trong vòng hai tuần tới sẽ công chiếm thủ đô”. Trát Phi lập tức đồng ý. Tư lệnh một mũi phát tay ý bảo Trát Phi và Tập Trát Nhân rời đi. Trát Phi lệnh cho Bồ Quả chỉ huy hành hình số con tin còn lại ngay trong ngày hôm nay, coi như lấy máu tươi để cúng tế cho tứ đế. Tập Trát Nhân nói: “Cô bác sỹ kia em sẽ tự mình xử lý”.

Một đám binh lính tiến vào phòng giam, mục đích hẳn là rõ ràng, trước khi bị hành hình các cô gái này trước hết phải trải qua sự đau đớn về thể xác và tinh thần khác cái đã.

Việc cưỡng bức nữ phạm nhân trong ngục là rất thường tình, cho dù ngoài xã hội thì việc này là vi phạm đạo đức nhưng đã vào tù rồi thì chẳng còn gì là đạo đức nhân phẩm nữa, sẽ bị đối đãi như kẻ địch. Mà đối với kẻ địch thì bọn chúng có thể thi bạo thế nào cũng được, không bao giờ may mắn có cảm giác áy náy, việc này tuy không nói ra nhưng tổ chức ngầm đồng ý với cách hành xử đó. Nếu không phải lần trước Bồ Quả nghiêm khắc cảnh cáo khi có lẽ đến giờ này bọn họ đã bị thi bạo không biết bao nhiêu lần rồi, đến giờ thì mọi việc coi như xong, con tin chẳng còn chút tác dụng nào nữa, còn hại chúng mất đi một vị lãnh đạo cấp cao, vô hình trung các con tin trở thành kẻ thù số 1 của chúng. Vì vậy càng phải hành hạ sao cho họ đau đớn thống khổ chúng mới hả lòng hả dạ, hơn mười tên lính đi tới, cửa mở ra, hai cô gái bị đưa đi phòng khác, cô gái còn lại bị 5 tên lính xông vào cưỡng bức cùng lúc. Khả Hoan trở mặt nhìn cảnh tượng thối loạn trước mắt, mặc cô gái la hét cầu xin, bọn chúng không ngừng xé nát quần áo và bắt cô quỳ xuống, cô gái lại gào khóc thảm thiết hơn, liền tiếp dây da quật vào người khiến da thịt bong tróc ra rất ghê rợn.

Cô gái lúc này đã ngất xỉu vì đau đớn, một tên tách hai chân cô ra và đi thẳng vào, đau đớn khiến cô gái tỉnh giấc và giãy giụa nhưng tên lính khác tiến lên giữ chặt hai chân tay của cô khiến cô ta không thể động đậy, một tên khác túm tóc cô gái lên và đưa cửa quý của mình vào miệng cô. Khả Hoan cuộn mình sát vào tường cô cảm thấy người lạnh như băng cơ thể cơ hồ như bị tê liệt khi chứng kiến cảnh dâm loạn bạo lực như thế. Tiếng hét của cô gái vẫn không ngừng vang lên trong không gian ướt át bẩn thỉu.....

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Cuộc tra tấn ở phòng bên còn chưa chấm dứt thì cửa phòng giam của Khả Hoan đột nhiên xuất hiện 2 tên lính, chúng đi về phía Khả Hoan và lôi cô ra giữa phòng, Khả Hoan sợ hãi hét lên, thậm chí còn không kịp giãy giụa hay phản kháng gì bởi thân kinh của cô lúc này như tê liệt, mất đi mọi khả năng phản ứng vốn có. Dù thế nấy tên lính cũng rất bức mình, mạnh tay giáng cho cô một cái tát khiến cô mặt mũi xây xẩm, khóe miệng rỉ máu, mặt đau rất nhưng thần trí của cô lúc này vẫn vô cùng tỉnh táo. Cô ngừng la hét, sợ hãi thối lui về phía sau, tên lính kéo mạnh cánh tay cô lôi ra ngoài, Khả Hoan thấp giọng van nài: “Không, không, cầu xin các ông tha cho tôi.....”. Vì quá sợ hãi nên cô bật ra mấy câu tiếng Trung, chắc bọn chúng nghe cũng không hiểu gì cả.

Hai tên lính kéo cô vào khu phòng ngủ của các quân nhân, lúc này đa số tướng tá đều đang ở văn phòng nên trong tòa cư xá đặt biệt yên tĩnh, bọn họ đưa cô tới trước cửa phòng Tập Trát Nhân và la lớn: “Báo cáo thiếu tá, con tin đã đưa tới”.

Tập Trát Nhân đang ngồi ở xích đu gần cửa sổ nghiên cứu bản đồ quân sự, nghe thấy tiếng tên lính báo cáo liền đứng dậy mở cửa. Một tên lính đẩy Khả Hoan lên trước và cúi chào Tập Trát Nhân, Tập Trát Nhân gật gật đầu nghiêng người tránh cửa phòng ra, lập tức hai tên lính đẩy mạnh Khả Hoan vào trong phòng làm cô té ngã xuống mặt đất. Tập Trát Nhân hướng về phía hai tên lính nói: “Các người có thể lui”. Hai tên lập tức cúi chào và bước đi. Tập

Trát Nhân khóa cửa phòng bước tới trước mặt Khả Hoan, cô ngẩng mặt lên nhìn hấn sợ hãi mở miệng với một thanh âm cực kỳ trầm ấm đáng yêu: “Đừng, xin ông đừng làm hại tôi”. TẬP Trát Nhân nhìn cô cợt nhả, lộ vẻ lạnh lùng nói: “Chẳng phải cô đã tự mình lựa chọn cùng đồng sinh cộng tử với đám họ sỹ kia sao? Giờ lại quay sang tôi cầu xin gì chứ?”

Khả Hoan cúi đầu và khóc òa lên, lúc trước có lẽ cô quá ngây thơ mới lựa chọn lưu lại, kỳ thật việc đó chẳng có ý nghĩa gì cả, cuối cùng chính phủ cũng bỏ mặc các cô, cái các cô nhận được vẫn chỉ là sự chà đạp dã man. TẬP Trát Nhân ngồi xổm, dùng tay nâng cằm Khả Hoan sát mặt mình, sẫm soi gương mặt đầm nước mắt của cô, hấn không khỏi liên tưởng tới ánh mắt của con nai vàng ngơ ngác đang khóc lóc cầu xin sói xám tha mạng. Cô gái ngốc nghếch này chỉ vài ngày trước còn hùng hổ cự tuyệt ý tốt của hấn, hiện tại đã hiểu ra rằng cuộc sống này chỉ toàn là sự tàn khốc và chà đạp, bỗng chốc biến đổi thành một con mèo nhỏ tội nghiệp đáng thương.

TẬP Trát Nhân vuốt nhẹ hai má đang sưng tấy của Khả Hoan, hấn chỉ muốn kiểm tra xem vết thương có nghiêm trọng hay không nhưng Khả Hoan theo bản năng lùi lại, nhăn nhó mặt mũi rất khó coi. TẬP Trát Nhân nhẹ nhàng dùng ngón tay cái lau đi vết máu bên miệng, chỉ về phía nhà tắm nói: “Phòng tắm ở phía kia, cô đi tắm rửa sạch sẽ rồi chúng ta nói chuyện sau”.

Khả Hoan tuy rằng vẫn đang khiếp đảm nhưng cuối cùng cũng định thần lại, cô chậm rãi đứng lên hướng cửa nhà tắm bước đi. Phòng ngủ của quân nhân không lấy gì làm rộng nên phòng tắm đương nhiên cũng rất nhỏ, không có bồn tắm, chỉ có một bồn rửa mặt, bồn cầu và vòi hoa sen để tắm. Dù sao doanh trại cũng không phải là nơi mọi người đến để hưởng thụ sung sướng, chỉ cần sau khi tập luyện vất vả nơi thao trường có thể đứng tắm mình dưới dòng nước nóng đã là quá đủ đối với một quân nhân rồi.

Vừa bước chân vào trong, Khả Hoan đã thấy phòng tắm này rất sạch sẽ, không trang trí nhiều họa tiết cầu kỳ, các đồ dùng vệ sinh và tắm rửa cũng đủ cả, từ khi bị bắt hàng ngày cô chỉ dám tiết kiệm chút nước uống để rửa chỗ kín nên rất khao khát được tắm tấp thoải mái một lần, đây cũng là ước mong chung của tất cả phụ nữ trên thế giới này chứ chẳng riêng gì cô nếu bị rơi vào tình huống này, phụ nữ bao giờ cũng muốn có một cơ thể thơm tho sạch sẽ. Cô nhanh chóng bước vào để có thể sớm kỳ cọ cơ thể vốn đã mốc meo bốc mùi mấy ngày này.

“Không được đóng cửa, tôi còn phải quan sát”. Tiếng nói của TẬP Trát Nhân vang vọng sau lưng Khả Hoan, hấn đã ngồi trên ghế đu, điều khiển ghế ngồi sao cho mặt hấn đối diện thẳng cửa nhà tắm. Cô gái này tính khí không giống như những cô gái khác, lại là bác sỹ nên ai dám bảo đảm rằng sau khi đóng cửa cô ta không làm những chuyện ngu xuẩn như dùng dao cạo râu hay kính để tự sát đâu chứ.

Khả Hoan hết sức lúng túng, mặt mũi xấu hổ đỏ bừng lên, ngoài Tô Nghị ra cô chưa bao giờ dám tưởng tượng rằng một ngày nào đó cô phải tắm rửa trước mặt một người đàn ông xa lạ. Cô ngây ngốc đứng ở cửa, không biết nên tiến hay lùi, TẬP Trát Nhân cười nhạt: “Tôi đối với phụ nữ gầy còm như Châu Châu chưa bao giờ có hứng thú cả, nếu còn chần chừ tôi sẽ không ngại vào tắm hộ cô đâu”. Một câu nói của hấn cũng đủ làm cho Khả Hoan thấy kinh tâm động phách, cô theo bản năng lùi lại mấy bước, ngần ngừ một lúc rồi cũng mở cửa ra, bối rối từ từ cởi bỏ từng thứ trên người.

TẬP Trát Nhân thấy thế mới tiếp tục quay lại nghiên cứu tiếp bản đồ quân sự trên bàn, một lúc hấn nghe thấy tiếng nước róc rách trong phòng, ngẩng đầu lên mới thấy cơ thể mềm mại duyên dáng của Khả Hoan đang phủ đầy bọt nước. Làn da trắng nõn nà của cô gái phương Đông hơi phồng hồng vì tắm nước quá nóng, đáng người hoàn mỹ của cô như lộ lộ trước mắt hấn: bờ vai thanh mảnh, eo thon, chiếc mông tròn lẳn, hai chân thon dài trắng trẻo. Những gì đập vào mắt hấn làm TẬP Trát Nhân gần như mất hết tự chủ, tuy rằng ngày trước hấn có du học tại Pháp mấy năm, đã gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ với đủ loại màu da, sắc tộc nhưng phụ nữ mà có dáng người nhỏ nhắn mỹ miều như Khả Hoan thì rất hiếm, cơ hồ giống như tiên nữ trong mơ của phần lớn cánh đàn ông, ở cô toát ra một vẻ trời sinh dự hoặc đàn ông mà hấn chưa từng gặp qua.

TẬP Trát Nhân hít một hơi thật sâu, cố gắng tiết chế ham muốn. Khả Hoan gội đầu xong liền lấy dầu tắm xoa khắp thân thể, cô vẫn đưa lưng về phía cửa, cố kìm chế sự ngượng ngùng để chậm rãi hưởng thụ dòng nước ấm, quan trọng nhất không phải là sự sạch sẽ mà là để xoa dịu bớt những vết thương vẫn đang rất đau nhức trên người.

Tắm rửa sạch sẽ xong, cô khóa vòi nước nóng lại, do dự một lúc rồi mới với chiếc khăn mặt mới vẫn còn trong túi nhựa để lau người. Đến lúc đó cô mới phát hiện ra một vấn đề rất xấu hổ đó là cô hiện không có quần áo để mặc, chẳng lẽ lại mặc lại bộ quần áo bẩn thỉu kia sao? Khả Hoan ngơ ngác cầm chiếc khăn bọc quanh cơ thể, cho đến khi giọng nói của TẬP Trát Nhân vang lên cô mới giật mình: “Xoay người bước ra đây”.

Khả Hoan vẫn không hề nhúc nhích, hấn lại nói thêm: “Nhanh lên”.

Khẩu khí có phần mất kiên nhẫn. Khả Hoan nhắm mắt lại tĩnh thần, không dám phản kháng lại, cúi đầu chậm rãi bước ra ngoài, tuyệt không dám ngẩng đầu lên nhìn TẬP Trát Nhân. TẬP Trát Nhân không khỏi thở dài trong lòng: Cô thật đẹp, chẳng khác so với những gì hấn vừa tưởng tượng là mấy, bàn tay và chiếc khăn nhỏ kia làm sao che nổi cơ thể gợi cảm của cô. Ánh mắt của TẬP Trát Nhân lóe lên tia hàn quang, mới đầu hấn cũng chỉ định nói chuyện từ từ với cô về dự định sắp tới nhưng sau những gì vừa chứng kiến hấn liền thay đổi chủ ý, trước tiên phải chiếm lấy cơ thể của cô đã, thỏa mãn dục vọng xong sẽ nói chuyện tiếp cũng không sao cả.

“Lên giường đi”. TẬP Trát Nhân cổ họng dường như khô khốc. Khả Hoan đột ngột ngẩng đầu lên nhìn hấn, vẻ mặt cực kỳ đáng thương tội nghiệp, đầu cô liên tục lắc lắc, hai chân như nhũn ra, cô tưởng mình đã thoát khỏi việc bị cưỡng bức. Chẳng lẽ hấn không phải đã nói là thân thể của mình không làm cho hấn hứng thú hay sao?

Về mặt của TẬP Trát Nhân bắt đầu lộ ra vẻ mất kiên nhẫn: “Hay cô muốn tôi đưa trả lại nhà tù, để hiến thân cho bọn lính kia?” Khả Hoan sợ hãi tuyệt vọng nhắm mắt lại, cảnh tượng thì bạo dã man trong nhà giam lại hiện lên rõ mồn một. Cô không còn lựa chọn nào khác....Giường của TẬP Trát Nhân rất rộng, chăn đệm đều được làm bằng loại tơ lụa hàng đầu của châu Âu, rất mềm mại mượt mà, Khả Hoan lẳng lặng nằm lên giường, từ từ nhắm mắt lại, nghiêng mình về một bên mặc cho nước mắt tuôn rơi lã chã.

TẬP Trát Nhân đứng bên giường, thông dong coi quân trang, ánh mắt một phút cũng không rời khỏi cơ thể của Khả Hoan. Nhìn thấy Khả Hoan khóc thương tâm đến vậy mà hấn không có chút rung động nào cả, cô chẳng qua là một tù nhân của hấn, lại còn bị tuyên án tử hình, lúc đầu hấn định cứu cô bằng mọi cách nhưng cô khước từ, vậy nên hấn hiện tại tự cho mình có mọi quyền lực để quyết định số phận của cô.

Ban đầu hẳn hoàn toàn không biết cô sở hữu một cơ thể mượt mà, gợi cảm đến thế nên hẳn đối với cô không hề có tí hứng thú nào cả nhưng bây giờ thì khác, hẳn khát khao muốn chiếm lấy thân thể cô, độc chiếm sự hoàn mỹ của cô, muốn cô chỉ có thể nằm dưới thân hắn mà thờ dục. Cô chỉ có thể là nô lệ tình dục của riêng hắn mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Làn da ngấm ngấm của Tập Trát Nhân nhanh chóng lộ ra sau lớp quần trang bên ngoài, cơ thể hắn là tổng hòa của sự pha trộn từ hai khí chất trái ngược: tôn quý và hoang dại. Hắn không nóng lòng tiến vào cơ thể Khả Hoan mà muốn hưởng thụ thân thể mềm mại mượt mà này trước.

Ngón tay hắn chậm rãi lướt từ mặt Khả Hoan xuống phía dưới, xương đòn thanh mảnh, bộ ngực tròn trịa trắng ngần, bụng phẳng phiu láng mượt. Toàn thân Khả Hoan cứng đờ không chút phản ứng, hai mắt cô nhắm chặt, lông mi hơi rung rung, bằng ấy biểu hiện đều chứng tỏ chủ nhân của thân thể đang cực kỳ khiếp đảm. Tập Trát Nhân nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, kéo sát mặt cô vào gần mặt hắn, Tập Trát Nhân chưa bao giờ thích thú với việc cưỡng dâm cả: “Thả lỏng cơ thể, đừng cố kháng cự khoái cảm mà tôi chuẩn bị mang lại cho em, như vậy em mới thấy dễ chịu một chút”.

Tập Trát Nhân nhìn thẳng vào Khả Hoan nói. Khả Hoan vẫn không hề mở mắt, nước mắt ở đâu liên tục tuôn rơi. Tập Trát Nhân không nói gì nữa, chậm rãi cúi xuống mặt cô, cơ thể cô phảng phất mùi sữa tắm rất gợi cảm, Tập Trát Nhân bắt đầu hôn cô, khẽ cắn cắn vào cổ cô, từ từ hạ thấp xuống dưới, xương đòn và bờ ngực cao đầy của cô là điểm đến tiếp theo của hắn.

Tập Trát Nhân cố ý khơi dậy ham muốn của Khả Hoan để đạt được cảm giác chinh phục người đẹp, trước sự tấn công ào ạt của Tập Trát Nhân, Khả Hoan bắt đầu mềm người và không thể ngăn cản được từng đợt sóng cảm xúc dâng trào trong cơ thể, cô vẫn không mở mắt nhưng hơi thở trở lên gấp gáp, cơ thể bắt đầu vận vẹo cơ hồ muốn thoát đi ma trảo của Tập Trát Nhân.

Tập Trát Nhân khẽ nở nụ cười, ngón tay bắt đầu thâm nhập vào nụ hoa nhỏ giữa hai chân Khả Hoan, nơi đó đã nhanh chóng ướt át và run rẩy theo từng nhịp động của tay hắn. Hắn không ngừng tra tấn nụ hoa nhỏ của cô, nơi đó hẳn cảm giác như đang nóng rực và co rút bao bọc lấy ngón tay hắn, Khả Hoan bỗng dưng mở mắt há mồm to để thở gấp, cố gắng thoát khỏi cảm giác như bị điện giật tê dại. Dù cô rất muốn kháng nghị lại sự mị hoặc này nhưng cơ thể cô không thể chống lại được sự ham muốn đến đam mê như thế này.

Cô không hiểu tại sao tên đạo phủ này không một bước chiếm lấy cô luôn mà còn mất thời gian đùa cợt thân thể của cô như thế này. Tập Trát Nhân nhìn chăm chăm vào mắt Khả Hoan, không cho phép cô lảng tránh hắn, đánh giá từng biểu hiện của cô. Sắc mặt của cô lúc này đỏ bừng lên, hơi thở gấp gáp, Tập Trát Nhân có chút đắc ý, bàn tay lại tăng thêm lực đạo tiếp tục tra tấn nơi tư mật của cô. Khả Hoan dường như cực kỳ xấu hổ trước phản ứng của cơ thể mình, cô muốn trốn tránh khỏi bàn tay ma lực của hắn nên bật người ngồi dậy. Vô hình trung bờ ngực căng đầy lại đưa đến trước mặt Tập Trát Nhân, hẳn làm sao có thể cự tuyệt món ăn ngon dâng đến tận miệng, không ngần ngại ngậm chặt nụ hoa của nàng, hung hăng cắn nuốt.

Khả Hoan hét lên đau đớn nhưng ngay sau đó lại rơi vào mê vông, chỉ có thể kêu lên nhe nhe: “Không....A...A...không...”. Tập Trát Nhân tạm thời buông tha chơi đùa thân thể của cô, hắn tách hai chân cô ra, để vật cứng rắn tại cửa đi và, khàn khàn giọng hỏi: “Vẫn là trinh nữ à?” Khả Hoan hỗn loạn lắc đầu, vẫn không ngừng thở hổn hển. Tập Trát Nhân không chút do dự tiến vào cơ thể cô bằng cú thúc mạnh khiến cô không khỏi kêu lên: “Ngô.....”. Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhưng vì đã lâu không quan hệ nên Khả Hoan vẫn cảm thấy rất đau, theo phản xạ lấy tay đẩy hắn ra, nhưng Tập Trát Nhân túm chặt hai tay cô đặt lên đỉnh đầu và tiếp tục dùng sức tiến lên.

Cho dù hắn thấy Khả Hoan biểu hiện rất đau đớn nhưng hắn vô pháp dừng lại, mỗi lần động thân là một lần hắn cảm giác thêm hưng phấn, Khả Hoan giờ phút này giống như con bướm nhỏ bị đâm xuyên qua người, không thể động đậy thân, chỉ có thể nằm thờ dục theo nhịp động của đối phương.

Dục vọng của Tập Trát Nhân lên cao chưa từng có, hắn chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn đến nhường đó, nhìn Khả Hoan vận vẹo cơ thể dưới thân hắn, hẳn chỉ hận không thể cắn nuốt trọn cơ thể kia vào thân thể mình. Khả Hoan tâm trí như rời đi khỏi thân thể, khoái cảm mãnh liệt khiến cô cơ hồ muốn hét lên, cơ thể không ngừng run run, bởi vì quá sức nên gần như ngất đi. Tập Trát Nhân nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt của hắn hàm chứa bao sự thỏa mãn, hắn gầm nhẹ rồi phun thẳng vào cơ thể cô, sau đó nằm vật lên người Khả Hoan.

Sau phút giây cao trào, Tập Trát Nhân nghiêng người nhìn xuống Khả Hoan, cô vẫn đang thở hổn hển, chậm rãi mở to mắt yếu ớt nhìn hắn.

Tập Trát Nhân vuốt ve má cô, chậm rãi nói: “Mèo con, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, như vậy em mới có thể sống sót”.

Khả Hoan lúc này mới thực sự tỉnh táo lại, cô mới thấy thẹn thùng vì những gì vừa xảy ra, nghe thấy những gì Tập Trát Nhân nói, cô buồn rầu hỏi: “Ông sẽ thả tôi đi chứ? Tôi muốn trở về nước”.

Tập Trát Nhân lắc đầu: “Đến giờ thì cơ hội rời đi của em không còn nữa, chính em đã chối bỏ cơ hội này rồi, hôm nay tất cả các con tin đều đã bị hành quyết. Muộn nhất là ngày mai cả thế giới đều sẽ biết tin này. Em là một trong số các con tin, nên từ giờ phút này trên đời này sẽ không còn ai tên là Khả Khả nữa, hiểu chưa?”

Khả Hoan khiếp sợ nhìn Táp Trát Nhân, hóa ra thân xác nàng còn trên đời nhưng thực tế trong mắt mọi người nàng đã trở thành hồn ma rồi hay sao?

“Không”. Khả Hoan lại rơi nước mắt, liên tục lắc đầu. Táp Trát Nhân vuốt ve đôi môi mịn màng của cô, trong lòng không khỏi nhớ tới hương vị ngọt ngào của nó nên mỉm cười: “Chỉ cần còn sống sót sẽ còn hi vọng. Nhưng hiện tại em phải nhớ rõ thân phận của mình, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi bảo gì em phải làm nấy như vậy tôi mới có thể giúp em sống sót được, hiểu không?”

Cô không biết nên gật hay nên lắc, bởi cô không biết thân phận của mình bây giờ là gì nữa, cô chỉ biết rằng từ hôm nay trở đi cuộc sống của cô lại một lần nữa rơi vào trong con ác mộng mới. Cô có dự cảm xấu về việc này, có lẽ nếu cô bị giết như các con tin khác sẽ tốt hơn nhiều so với tình cảnh bây giờ. Táp Trát Nhân biết cô cần có thời gian mới quen được việc này, hẳn cũng không vội vả ép cô phải tiếp nhận hoàn cảnh mới nhanh chóng như vậy.

Hắn tao nhã đứng dậy bước vào nhà tắm, Khả Hoan nghe tiếng nước chảy mà tâm loạn như ma, cô không thể chịu nổi cái nơi quỷ quái này, cũng không muốn sống chung cùng tên đao phủ máu lạnh này, hẳn chỉ muốn chà đạp lên thân thể cô chứ làm sao có thể là thân hộ mệnh của cô được. Cô quyết đoán ngồi dậy, không nề hà trước sự bần thiêu của bộ quần áo hộ sỹ ban này, bất chấp cả việc chân tay đang bủn rủn, cô đẩy cửa bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Táp Trát Nhân nhanh chóng tắm táp sạch sẽ, hẳn khóa vòi nước nóng xong chuẩn bị bước ra ngoài, đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ như tiếng mở cửa, hắn tức tốc cầm khăn mặt bước ra ngoài, đúng như hắn dự đoán trong phòng trống không, Mèo con không biết đã trốn đi đâu mất, đến cả chiếc áo dài y sỹ bần thiêu cũng biến mất hút.

“Đáng chết!”, Táp Trát Nhân nhỏ giọng chửi thề, lau nhanh thân thể xong vội vàng mặc quần áo vào chạy ra ngoài. Mèo con thật đúng là vẫn không biết trời cao đất rộng là gì, chạy loạn như vậy nhẹ nhàng cũng gặp vấn đề rắc rối, nặng ra thì có thể bị giết bất kỳ lúc nào. Táp Trát Nhân không quên cầm lấy súng, đeo bên hông rồi đuổi theo. Khả Hoan bối rối từ tầng 3 chạy thẳng xuống tầng 1, hai tên lính đứng gác bên đường vừa nhìn thấy cô đã lắp bắp kinh hãi, quay sang nhìn nhau vài giây rồi mới hét lên: “Đứng lại, đứng lại”. Khả Hoan càng sợ hãi, cuống cuống chạy nhanh hơn, cô chạy tới ngã tư đường, không biết nên rẽ hay đi thẳng, lúc bị đưa từ nhà giam tới đây cô quá hoảng sợ để quan sát xung quanh, hơn nữa cô cũng không muốn quay về nơi nhà giam dơ bẩn đó, đằng sau hai tên lính đuổi đến càng gần, Khả Hoan rẽ bừa sang bên trái rồi lại cầm đầu chạy tiếp.

Hai tên lính thấy cô rẽ trái theo hướng sân thể dục thì thả lỏng ngay cơ thể, vì chúng biết phía sân thể dục là nơi tụ tập của rất nhiều binh lính, cô có lắp cánh vào cũng không thể nào chạy thoát được. Hơn mười giây sau, Táp Trát Nhân đuổi theo tới nơi lớn tiếng quát hỏi hai tên lính: “Con tin chạy hướng nào?” Hai tên lính sợ hãi cúi đầu trả lời: “Báo cáo Thiếu tá, con tin chạy về hướng sân thể dục ạ”. Tâm tình vốn đang căng thẳng, nghe xong, hắn càng nhú mày lập tức bay nhảy đến sân thể dục.

Tại sân thể dục, Khả Hoan cũng vừa chạy tới, nhưng đập vào mắt cô là một đám đông toàn binh lính đang trợn mắt nhìn cô như vật thể lạ, cô lập tức quay đầu định chạy trốn nhưng không còn kịp, bọn chúng đã bủa vây Khả Hoan vào giữa một vòng tròn.

Bọn lính đang buồn tẻ luyện tập tại sân, nhìn thấy cô gái nhỏ bé hốt hải chạy tới khiến chúng cực kỳ hưng phấn, giống như hổ đói lâu ngày không được ăn, tự nhiên lại có món ngon dọn sẵn tới miệng, đời nào chúng bỏ qua. Nên chỉ sau vài giây quần áo của Khả Hoan bị xé nát, thân thể trắng nõn của cô lại lồ lộ bày ra, trên người bao phủ chẳng chịt vết hôn, chỗ kín vẫn chảy ra thứ chất lỏng mà ai cũng hiểu đó là dấu vết của sự hoan ái, điều này càng kích thích thần kinh của bọn lính. Chúng còn không kịp cởi quần liền lao vào cô.

Mấy tên quản lý cũng chứng kiến từ đầu tới cuối nhưng chúng cũng quen với những việc kiểu như thế này nên chỉ khoanh tay đứng ngoài xem trò vui. Dù sao thì cô gái này sớm muộn gì cũng sẽ bị hành hình nên chả tội gì mà không cho anh em hưởng thụ một chút.

Táp Trát Nhân chỉ đến muộn có một phút đồng hồ mà đã thấy con Mèo con của hắn bị vây kín xung quanh bởi một đám cảm thú, đập vào tai hắn là tiếng Mèo con thét chói tai.

Trong lòng hắn dâng lên một nỗi tức giận cuồng loạn, bọn lính vẫn không thể ý tới sự có mặt của Táp Trát Nhân, vẫn đang vui thú với trò chơi dâm dăng.

Táp Trát Nhân gầm lên: “Dừng tay, tất cả dừng tay cho ta”. Quan quân chạy lại cúi chào hắn, bọn lính cũng tản ra, có tên lúc đó còn một tay kéo quần một tay giơ lên chào hắn. Táp Trát Nhân không biết nói gì lúc này, những chuyện kiểu này bình thường hắn cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, nếu nạn nhân hôm nay không phải là Mèo con của hắn thì hắn cũng mặc kệ cho bọn chúng gầy xéo bởi hắn biết bọn lính ngày ngày luyện tập vất vả, ra chiến trường cũng anh dũng hi sinh sinh mệnh vì tổ chức nên không muốn trách móc chúng vì những việc như thế này.

Hắn cố áp chế lửa giận, nhẹ nhàng phát tay: “Cả đội tiếp tục luyện tập, nhìn các người có giống như phong thái của một quân nhân không?” mấy tên đội trưởng lập tức cúi chào và đồng thanh: “Vâng, thưa sếp”, sau đó hô khẩu lệnh để tiếp tục hàng ngũ.

Đa số binh lính đều đi vào hàng ngũ chuẩn bị luyện tập tiếp nhưng có 10 tên vẫn đứng yên tại chỗ, bọn chúng vẫn lỳ lợm đứng vòng quanh thân thể của

Khả Hoan, tựa như rất khoái trá khi thấy cô gãy giữa la hét không ngừng. 10 tên này đều là lính kỳ cựu, lập không biết bao nhiêu công trạng cho Tổ chức nên đôi khi bọn chúng cũng mắc chứng bệnh “công thần”, tự cho mình được vi phạm những lỗi nhỏ nhỏ vì chúng biết chả ai nữ truy cứu chúng vì mấy lỗi lẽ tày ca. Trên thực tế đa số binh lính đều hơi bất mãn khi Tập Trát Nhân xen vào vào chuyện riêng của chúng nên thấy phản ứng của 10 tên lính này, tất cả đều có ý hùa theo.

Lúc này Khả Hoan đã khôi phục lại tinh táo, cô giờ thì nghĩ gì đến việc so đo hấn có là đao phủ hay địa phủ gì nữa, ít ra hấn cũng không tàn nhẫn với cô như bọn lính ghê tởm này. Cô người nhìn Tập Trát Nhân với ánh mắt đầy sự khuất nhục, nước mắt tuôn trào ướt đầm bờ mi: “Xin ông, hãy cứu tôi”.

Tập Trát Nhân cũng nhìn cô chòng chọc, xoáy vào những vết đỏ tấy trên người cô, đó hấn là sản phẩm của bọn lính vừa rồi, hai tròng mắt của hấn đỏ sọng lên vì tức giận. Hấn đi vào giữa vòng tròn binh lính, hít một hơi sâu, cúi xuống nhặt chiếc áo y tá rách nát phủ lên người cô, định bế cô lên thì một tên trong bọn lính mà mai nói lớn: “Hóa ra thiếu tá đến đây để tranh giành kỹ nữ với chúng tôi à”.

Một tên khác bồi thêm: “Sĩ quan cấp cao mà cũng tranh giành mặt hàng này, hôm nay coi như chúng tôi mới được mở mắt đây”.

Hấn vừa dứt lời thì binh lính xung quanh được đà ồ lên hưởng ứng. Tập Trát Nhân dù sao cũng là con lai, về bề ngoài đã khác xa so với chúng, cấp bậc lại không hấn đã cao, trước giờ chúng không kiêng nể gì, hơn nữa ngày thường Tập Trát Nhân cũng rất ít giao du cùng bọn chúng nên hiển nhiên chúng chả ưa gì hấn. Chuyện vừa xảy ra càng làm chúng khó chịu nên mới dám công khai hùa nhau khiêu khích Tập Trát Nhân dù điều này là trái với điều lệ trong quân ngũ. Mấy tên đội trưởng vội vàng quát nạt đám binh lính nổi loạn kia nhưng chẳng tên nào chấp hành mệnh lệnh, hai bên cứ thế trong thế giằng co căng thẳng.

Một tên lính chạy vội ra cửa sổ ngó nghiêng rồi quay lại báo cáo: “Đó là Thiếu tá Tập Trát Nhân, ngài ấy đang bị bao vây”. Trát Phi lập tức hiểu ngay vấn đề, cậu em trai này hấn là đi cướp người rồi. Hấn hi vọng cha mình không nhìn rõ tình huống cụ thể nếu không quan hệ cha con của Tập Trát Nhân và ông lại biến chuyển theo hướng xấu hơn nhiều. Các sĩ quan trong phòng đều biết quan hệ giữa Tổng tư lệnh và Tập Trát Nhân nên không dám bình luận gì, chỉ hơi tỏ vẻ thông cảm cho đám thanh niên hồ đồ. Tổng tư lệnh tức giận nói: “Thiếu tá Tập Trát Nhân rảnh rồi không có việc gì làm hay sao mà làm loạn lên thế hả, mau gọi nó đến đây cho ta”. Trát Phi lụ lụ tức rồi khò vắn phòng, gọi cả Bố Quả và Phi Nhĩ đi cùng.

Ngoài sân thể dục, tình hình vẫn rất căng thẳng, lần đầu tiên binh lính ở đây gặp tình huống sĩ quan cao cấp đi tranh giành đàn bà với họ. Về mặt của Tập Trát Nhân lúc này phi thường tức giận, không phải bởi vì về miệt thị của đám binh lính, hấn bực vì con Mèo con không nghe lời, tự nhiên chạy loạn rước lấy bao nhiêu phiền toái, và bực hơn nữa là thân thể mỹ miều của cô lại bị người khác nhìn thấy hết, thậm chí còn bị vắn về bởi những bàn tay dơ bẩn.

Bố Quả tiến đến trước, các binh lính nhìn thấy hấn liền xuống nước hơn nhiều, hấn lên tiếng trách cứ mấy tên đội trưởng, cũng lệnh cấm túc đám binh lính này ít nhất một ngày. Sau đó quay sang Tập Trát Nhân hành lễ và nói: “Báo cáo Thiếu tá, tư lệnh gọi ngài vào văn phòng”.

Tập Trát Nhân lập tức thấy đau đầu muốn chết, hấn nghiêm khắc lườm Khả Hoan một cái, sau đó nói với Phi Nhĩ: “Đưa cô ta về cho tôi”. Phi Nhĩ hiểu ý ngay, Tập Trát Nhân là muốn hấn đưa Khả Hoan về phòng hấn và khóa trái cửa lại. Hấn đỡ Khả Hoan lên và đi cô đi, tuy rằng hấn cũng bực vì cô mang lại cho thiếu gia nhiều phiền toái nhưng vẫn đưa cô về phòng và khóa trái cửa lại.

Khả Hoan bị đẩy xuống đất, cô nhanh chóng cuộn tròn người, lấy tấm bìa gần đấy che chắn cơ thể, cô không dám nghĩ tới việc chạy trốn lần nữa sau bài học vừa rồi. Xem ra ở bên cạnh đao phủ còn an toàn gấp nhiều lần so với bầy lang sói ngoài kia. Lần đầu tiên trong lòng cô dâng lên nỗi căm kích với Tập Trát Nhân.

Chỉ một lúc sau Tập Trát Nhân đứng đờ đờ nổi giận bước về phòng, trên khuôn mặt tuấn mỹ ngoài nét lo lắng ẩn hiện còn có vết hằn đỏ của nguyên một bàn tay. Hấn bực bội không phải vì cha tức giận đánh hấn mà vì ông ta dám lờ mẹ hấn vào chuyện này. Ông ta nói cũng không sai, lúc sinh thời mẹ hấn luôn giáo dục hấn trở thành một người đàn ông lịch lãm, vậy mà hấn lại bắt bớ con tin về làm nô lệ tình dục? Nhưng ông ta có thể mắng mỏ việc hấn làm là mất mặt gia tộc nhưng tuyệt không thể lờ mẹ hấn vào chuyện này được.

Tập Trát Nhân mở khóa cửa, đập mạnh cánh cửa xông vào phòng. Khả Hoan bị giật mình, sợ hãi nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tái đi vì giận dữ của Tập Trát Nhân, hấn một bước tiến đến kéo mạnh tấm bìa trên người Khả Hoan ra, sau đó lờ xềnh xệch cô vào phòng tắm, đẩy cô ngã xuống sàn nhà.

Khả Hoan thấy Tập Trát Nhân giật mạnh vôi hoa sen xuống, chìa về phía cô, sau đó mở nước nóng, dí vào đầu cô phun thật mạnh. Khả Hoan gằn như không thể thở nổi, há miệng uống vài ngụm nước, cả người run rẩy, tay chân xương cốt trở lên cực kỳ lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tuy rằng thời tiết nóng bức nhưng bị nước lạnh điên cuồng xả xiết vào người khiến cơ thể cô như bị điện giật, Khả Hoan ho khù khụ, vẩy đập xung quanh để đứng dậy, miệng không ngừng thét chói tai, cô lập tức bị Tập Trát Nhân kéo nằm úp xuống. Một cách mạnh mẽ, Tập Trát Nhân lấy vôi hoa sen xịt loạn lên cơ thể cô, hấn ngồi xổm xuống, vắt người cô ngang người hấn rồi vừa xả nước, vừa mạnh mẽ chà xát bộ ngực cô, hung tợn nói: “Phải tẩy rửa sạch sẽ con mèo bị vấy bẩn này mới được”.

Khả Hoan vừa đau, vừa lạnh co người lại, Táp Trát Nhân chà sát mạnh quá khiến co đau rất, run rẩy cầu xin: “Xin ông, đừng làm thế, đau quá, không rửa nữa, không rửa nữa..”. Kèm theo đó cô tung chân đá lung tung, dùng sức đẩy mạnh khiến hấn ngã ra sàn, vôi hoa sen cũng theo đó rơi xuống đất. Táp Trát Nhân giận dữ đứng lên, đập vào đầu gối rồi ghì cô xuống khiến cô không thể động đậy, sau đó hấn tháo thắt lưng trên bộ quần trang mặc trên người, quất mạnh xuống lưng cô.

Khả Hoan đau đớn khóc nức lên, trên lưng như lửa thiêu đốt, Táp Trát Nhân không dừng tay mà tiếp tục giơ lên hạ xuống thẳng lưng cô. Phát rơi đầu tiên Táp Trát Nhân dường như không khống chế được nên ra tay hơi nặng, những phát sau hấn đều có chút nương tay, chỉ để lại vết hồng hồng trên lưng cô chứ không làm trầy da bóc thịt. Chỉ bằng đó thôi thân thể đơn bạc của Khả Hoan sao chịu nổi, cô đau đớn vặn vẹo thân thể không ngừng, sau lưng như bị kim châm lửa đốt, thân kinh cô như tê liệt. Cô hôn hên khóc thành tiếng, tay chân khua loạn hồng đứng dậy chạy nhưng không có cơ hội, hấn đè nghiêng cô thật chặt, thắt lưng da vẫn quất liên tục lên lưng cô.

Lúc này tiếng khóc của Khả Hoan đã bị nghẹn trong cổ, cô hoàn toàn khuất phục rên rỉ ngắt quãng: “Tôi rửa... huhu... tôi rửa mà... đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, huhu... ”.

Táp Trát Nhân lúc này mới dừng lại, hấn thờ mạnh ra nhìn quét qua vết thương của Khả Hoan thăm đánh giá, trên lưng cô đầy vết roi nhưng chỉ sưng đỏ, duy chỉ vết roi đầu tiên hơi mạnh tay hấn sâu nốt, còn lại bằng này thương chỉ làm cô đau một buổi là hết. Hấn coi trọng thân thể này như thế, không nỡ ra tay tàn phá hủy diệt, càng không cho phép kẻ khác làm ô uế. Mèo con có thể rất đau, nhưng phải đau thế Mèo con mới nhớ được kỷ bài học này, nhớ kỷ thân phận của mình.

Táp Trát Nhân buông lỏng Khả Hoan, cô vẫn nửa nằm nửa ngồi như cũ, khóc lóc thảm thiết, đau quá, chưa bao giờ cô bị đau như thế, cơ thể cô có khi bị dập nát hết rồi, đứng dậy không nổi nữa. Táp Trát Nhân vứt dây lưng xuống đây, với lấy vôi hoa sen và mỡ chót, điều chỉnh đến khi nước ấm dần lên, hấn lại cúi người xịt nước lên lưng Khả Hoan khiến cô cảm thấy sự đau đớn đang quay trở lại. Cô không dám khóc to mà chỉ dám thút thít, sợ chọc giận hấn, Táp Trát Nhân ngồi hấn xuống dùng nước ấm rửa sạch vết bẩn sau lưng Khả Hoan, dòng nước chảy đến đầu Khả Hoan lại run rẩy đến đó, trần mình chịu đựng không dám lui người.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve những vết sưng đỏ, xoa xoa cho bớt đau đớn, kéo thân mình cô lên thì thấy gương mặt cô toàn nước mắt, trước ngực vẫn hấn rõ vết tay và hôn ngấn, hấn cảm thấy con giận lại bốc lên ngùn ngụt. Lý trí như lại biến mất, hấn mạnh tay chà sát tay, chân, bụng, ngực cô rất mạnh, Khả Hoan chỉ biết im lặng khóc, không hề có ý định phản kháng, hấn lại lớn tiếng: “Dạng chân ra”.

Khả Hoan hít thở sâu, lặng im một lát rồi cũng chậm chậm mở chân ra, Táp Trát Nhân đem vôi hoa sen sát vào đó cọ rửa, chỗ kín bất ngờ bị tập kích khiến cô có cảm giác đau rất, bất giác khép chân lại. Tưởng hấn buông tha mình, không ngờ Táp Trát Nhân lại giật mạnh chân cô ra, tiếp tục chà sát hai bên đùi đến khi đỏ ửng rồi nói: “Đứng im, đừng nhúc nhích”. Nói xong hấn lại tách mạnh hai chân cô khiến cô giật mình xoay sở trốn đi nhưng không kịp, Táp Trát Nhân dứt mạnh vôi hoa sen vào cửa mình của cô để tẩy rửa, đau đớn khiến Khả Hoan run run thút thít xin tha thứ: “Đau quá, cầu xin ông, tha tôi đi, đau quá.”

Táp Trát Nhân nhìn sắc mặt đã trở lên trắng bệch của Khả Hoan, không dừng tay mà tăng độ mạnh của vôi hoa sen tiếp tục tẩy rửa cho tới khi bên trong chảy ra nước trắng bình thường hấn mới dừng lại, cuối cùng thì thân thể của Mèo con đã được tẩy rửa hoàn toàn, con tức giận của hấn như áp chế dần xuống, hấn ngừng tay, bé Khả Hoan lúc này đã gần như chết ngất vào phòng trong. Hấn đặt cô lên giường, phủ chăn lên người, nhẹ nhàng lau hết bọt nước trên thân thể cô, rồi mới lấy chiếc khăn mới bọc lại lần nữa, thỏa mãn nhìn cô.

Rất lâu sau Khả Hoan mới tỉnh lại, phát hiện mình đã nằm trên giường, trong đầu hiện lên màn tra tấn dã man kia khiến nước mắt cô ứa khát tuôn rơi. Quay đầu nhìn lại mới thấy Táp Trát Nhân đang đứng cạnh giường, cô lập tức nhắm mắt lại, không muốn nhìn mặt hấn dù chỉ một lần.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chút cảm kích đối với Táp Trát Nhân vừa mới nhen nhóm trong lòng Khả Hoan trong ngày hôm nay bỗng chốc tan thành mây khói sau màn “tắm rửa” vừa rồi. Từng ngóc ngách trong thân thể đau đớn kêu gào, cô thấy tương lai mình mờ mịt, nơi đây chỉ toàn nguy hiểm rình rập, dã man bạo lực, cô khao khát thoát khỏi nơi địa ngục trần gian này biết mấy.... Khả Hoan thống hận Táp Trát Nhân nhưng không dám phản kháng bởi cô thực sợ hãi hấn, sợ sự hi nộ vô thường, sợ sự lạnh lùng tàn bạo của hấn. Lúc bình thường, hấn tuy lạnh lùng nhưng còn có dáng dấp của người đàn ông lịch lãm, lúc tức giận lên hấn giống như một kẻ hung quân bạo chúa. Bi thảm cho hoàn cảnh cô lúc này là phải bám trụ lấy hấn, sinh tử nằm hoàn toàn trong tay hấn, nếu rời khỏi hấn một giây tức khắc cô sẽ chết một cách hết sức bi thảm. Nếu cô tiếp tục chạy trốn, bị hấn bắt lại không chừng đòn roi còn tăng thêm vài cấp chứ chẳng nhẹ nhàng như ban nãy, tạm thời cô đành lòng chịu khuất nhục nhưng không có nghĩa là cô phải hạ mình tỏ vẻ khiếm nhục xu nịnh đối với kẻ bạo ngược như hấn. Nghĩ vậy Khả Hoan nhắm mắt lại, không dám để hấn nhìn trong mắt mình đang ánh lên tia hận thù và khuất nhục.

Đối với Táp Trát Nhân mà nói, hấn làm sao mà biết được Mèo con đối với hấn đã nảy sinh lòng cảm kích, bởi vì trận đòn roi vừa rồi mà bao cảm kích tan tành mây khói, đối với hấn chuyện trừng phạt ngày hôm nay thật là vặt vãnh, không đáng kể gì cho lắm. Hôm nay hấn ra tay với cô như vậy đã thật là rất khoan dung rồi, trong gia tộc Cáp Lạc nói riêng và dân tộc Á-rập nói chung, nếu một người phụ nữ dám phạm sai lầm như Mèo con hôm nay thì hình

phạt đối với cô gái đó còn tàn khốc gấp trăm lần. Hắn muốn Mèo con học ngoan ngoãn, biết thân biết phận để mai kia hắn có ra tiền tuyến chinh chiến, để mèo con ở lại một mình trong gia tộc, Mèo con có thể tự mình chống đỡ được.

Tập Trát Nhân thấy Khả Hoan sớm tỉnh lại, hắn không ngồi cạnh giường trông chừng cô nữa mà đi thay bộ quần áo mới, bước ra ngoài đi Căntin lấy cơm trưa. Cả buổi sáng bị quần đảo toi bồi, Mèo con hắn ra rất đói bụng.

Trước khi đi, Tập Trát Nhân không quên quay lại nhìn Khả Hoan đang cuộn người trên giường thấp giọng cảnh cáo: “Tôi đi ra ngoài một lát, ngoan ngoãn nằm im trên đó, không được bước xuống. Nghề rõ chưa?”. Khả Hoan vẫn nhắm chặt mắt, im lặng vài giây sau đó mới nhè nhẹ vô thức gật đầu. Tập Trát Nhân cũng không so đo nhiều với cô lúc này vì hắn hiểu tâm trạng của cô, cũng giống như lúc hắn bị cha đánh mắng, cũng giận dữ vài ngày không thèm nhìn mặt. Với hắn thì Mèo con vẫn như một đứa trẻ chưa trưởng thành mà thôi.

Đến giờ ăn trưa, nhà ăn chật chội đầy binh lính đến dùng bữa, không khí rất náo nhiệt, người đứng kẻ ngồi, người cười kẻ nói ồn ã. Khi Tập Trát Nhân mang hai cặp lồng cơm tiến vào, tất cả mọi người dường như ngừng nói chuyện và đều hướng mắt về phía hắn. Màn “anh hùng cứu mỹ nhân” của hắn ở sân thể dục buổi sáng đã nhanh chóng lan truyền như một tin tức sốt dẻo ở nơi đây. Nhìn thấy vết tay đỏ ửng vẫn đang hằn trên mặt hắn, mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, đa số cảm thấy vui sướng khi có người gặp họa, số ít thì tò mò về thông cảm sâu sắc với hắn. Tập Trát Nhân mặt không đổi sắc, bước tới trước binh lính phụ trách lấy com, nói: “Mỗi đồ ăn lấy một ít, nhiều rau củ vào, thịt ít mỡ một chút”.

Tên binh lính lấy đồ ăn không biết việc xảy ra sáng nay, chỉ thấy không khí bên trong nhà ăn rất kỳ quái, hắn đưa hai tay hướng Tập Trát Nhân 2 cặp lồng cơm khi vẫn duy trì ánh mắt ngạc nhiên đầy nghi vấn. Tập Trát Nhân cầm com bước ra ngoài cửa thì gặp Trát Phi.

Lúc này Tập Trát Nhân không muốn nói chuyện với anh trai tí nào nên định đi thẳng thì Trát Phi kéo tay hắn lại, hai mắt sẫm soi vết tay sưng đỏ hằn trên má trái của em trai, quả thật cha hắn vừa rồi ra tay hơi mạnh, lại quá nhanh khiến hắn không có cơ hội ra tay ngăn trở. Trước tình hình căng thẳng vậy, hắn định lát nữa sẽ gặp riêng Tập Trát Nhân để nói vài câu an ủi, không ngờ lại nhanh chóng gặp mặt ở nhà ăn như thế này. Tập Trát Nhân có chút không kiên nhẫn, chỉ sợ Trát Phi bày tỏ tình anh em thăm thiết tại đây thì mất mặt nên gạt nhẹ tay Trát Phi ra. Trát Phi đành nói: “Chú đừng trách cha đánh mắng mình, việc hôm nay cũng là do chú tự mình chuốc lấy, đây không phải là nước Pháp, chú cũng không còn là một sinh viên lêu lổng, thích làm gì thì làm, giờ thân phận của chú là con trai út của Tổng tư lệnh, chú có biết chú làm như vậy sẽ làm mất mặt của gia tộc Cáp lực không? Đàn ông như chú, dù ở Pháp hay ở đây, muốn phụ nữ kiểu gì chả có, làm sao phải hạ mình xuống tranh giành một cô gái là tù binh như thế? Đầu óc có bị làm sao không vậy? Chú về nhà đóng cửa mà suy nghĩ lại đi”.

Nói xong, Trát Phi khoát tay, ý bảo Tập Trát Nhân có thể đi. Tập Trát Nhân không nói câu nào, cúi đầu nghe, người ngoài nhìn vào tưởng cấp trên giáo huấn cấp dưới, đợi Trát Phi bước vào nhà ăn Tập Trát Nhân mới chậm rãi trở về phòng.

Lại nói về Khả Hoan, sau khi Tập Trát Nhân rời đi, cô mới từ từ suy ngẫm về những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, bao lo lắng, hải hùng, bao thống khổ đau đớn xảy đến khiến thân thể cô giờ phút này lâm vào tình trạng kiệt quệ. Tinh thần thả lỏng một chút, cô nhanh chóng rơi vào giấc ngủ hỗn loạn thì nghe thấy tiếng gọi phảng phất bên tai: “Mèo con, dậy ăn cơm”. Khả Hoan vẫn nằm im như cũ, Tập Trát Nhân nghĩ cô vẫn đang giận dữ nên đi đến bên giường xốc cô dậy, mới phát hiện hóa ra cô đang ngủ thật sâu.

Nhìn Mèo con ngủ với bộ dáng thật tiêm nhược đáng yêu khiến hắn không khỏi nảy lên tình cảm triu mến yêu thương, vén chăn lên mới thấy trên cơ thể Mèo con vẫn còn loang lổ dấu vết do trận càn quét vừa rồi của hắn. Hơi hơi lật người cô sang bên, còn thấy rõ vết roi lần sưng đỏ trên tấm lưng trắng muốt, Tập Trát Nhân bất giác đưa tay khẽ vuốt vết thương khiến Khả Hoan khẽ nhủm mày, cô xoay người nằm úp để tránh chạm phải vết thương trên lưng.

Hành động này vô thức khơi gợi dục vọng bên trong của Tập Trát Nhân, hắn hít một hơi sâu, cởi bỏ quần áo bên ngoài, cúi người xuống hôn từ ngấn cổ trắng muốt của Khả Hoan trở xuống. Đầu lưỡi uốn lượn mút chặt lấy nhị hoa mềm mại của cô, kích thích Khả Hoan vốn đang ngủ say, thấy cô vẫn không có phản ứng đầu lưỡi của hắn nhẹ chuyển tới vết thương sau lưng, Khả Hoan cảm nhận đau đớn lan tràn nên dần tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên của cô là xoay người nhưng Tập Trát Nhân nhanh tay hơn bắt lấy hai cổ tay của Khả Hoan và bắt lên đầu giường. Tập Trát Nhân tiếp tục hôn lưng Khả Hoan, tại mỗi vết thương có tình liếm mạnh một vòng khiến cô liên tục co rút, lúc này cô chỉ có thể đóng đưa đầu, lắc lắc thấp giọng van xin: “Đừng, khó chịu quá, cầu xin...”.

Tập Trát Nhân không ngừng lại mà mỉm cười, ghé vào tai Khả Hoan khẽ cắn, hơi thở nóng hổi phun trên tai và cổ khiến Khả Hoan càng run rẩy: “Không khó chịu tí nào, em sẽ thấy thoải mái ngay bây giờ”. Tập Trát Nhân một tay giữ lấy hai cổ tay của Khả Hoan bên trên, tay còn lại di chuyển tới giữa hai chân cô khám phá, không ngừng trên chọc nụ hoa nhỏ đến khi nó trở lên ướt át. Khả Hoan kịch liệt giãy giụa, dù hai tay bị bắt chặt lên trên nhưng cơ thể cô vận vẹo theo các hướng, hai chân chống đẩy xuống giường lấy sức thoát thân. Tập Trát Nhân dường như càng thấy hứng thú hơn nên không ngừng chà sát mạnh thêm vào chỗ tư mật, Khả Hoan càng thờ dốc, thân thể như hỏa thiêu, bất giác bật ra tiếng rên rỉ ní non. Tập Trát Nhân cuối cùng cũng nâng cầm cô lên thẳng mặt mình nói: “Xin đi”.

Khả Hoan hỗn loạn trả lời: “Xin....ông”

Tập Trát Nhân lại nở nụ cười: “Xin gì nào?”

Khả Hoan mờ mịt lắc đầu, hô hấp dồn dập gấp gáp, Tập Trát Nhân lại ghé sát vào cô trên chọc: “Đúng là con Mèo con ngốc nghếch, xin tôi yêu em chứ gì nữa, nói nhanh lên nào”. Khả Hoan vận vẹo cơ thể lần nữa, vô thức trả lời như vẹt: “Cầu ông yêu tôi...”.

Dục vọng của Tập Trát Nhân như bị thiêu đốt trước phản ứng thiên chân của Khả Hoan, hắn nhanh chóng tách hai chân cô ra và hung hăng tiến vào, Khả Hoan run bần bật hòa theo từng động tác của hắn. Tập Trát Nhân thoải mái lớn tiếng thở sâu, động tác càng thêm cuồng dã, trước từng ú thúc mạnh mẽ của hắn, Lâm Khả Hoan vô lực cắn gỏi đầu, phát ra xèo xèo ô a tiếng rên rỉ. Tập Trát Nhân xiết chặt cơ thể cô, về mặt lâm lâm mỗ mỗ hô hung ác nói: “Kêu lên đi, không được chịu đựng. Tôi muốn tiếng em kêu, kêu to lên.” Lâm Khả Hoan vẫn kiên quyết cắn chặt gỏi đầu.

Tập Trát Nhân dừng lại động tác, vron người ra về phía trước, rút gối đầu trong miệng Khả Hoan ra, thuận thế lại ôm eo Lâm Khả Hoan, quỳ xuống mãnh liệt đánh sâu vào. Lâm Khả Hoan đau đớn kêu lên, thân thể một lần nữa run rẩy, cứ mỗi lần như vậy lại mang đến cho Tập Trát Nhân cảm giác cực kỳ khoái nhac.Tập Trát Nhân cuối cùng cũng dùng sức thúc mạnh, gầm nhẹ phun ra ra tinh hoa.

Sau đó ôm Khả Hoan cùng ngã lên giường, Lâm Khả Hoan cũng vì đạt tới khoái cảm đỉnh cao, đồng thời cũng vì đau đớn mà cả người toát ra mồ hôi lạnh, giống như vừa từ bồn tắm bước ra, cơ hồ hư thoát. Tập Trát Nhân thở hào hển, lấy tay vén vén từng sợi tóc dán vào gương mặt đang túa mồ hôi của cô, nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp đang hôn hển trước mặt, hẳn không kiềm chế được lại cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Em là con mèo con đáng yêu nhất, vĩnh viễn đều là của tôi. Tôi sẽ không bao giờ buông tay.....

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Thân thể hư nhược đến mức không có khí lực động đậy, một ngón tay cơ hồ cũng nâng không nổi, đã đến mức này rồi thì Khả Hoan mặc kệ Tập Trát Nhân làm gì với cô thì làm, ý thức tê liệt khiến cô không còn một tia phản kháng. Cô chỉ muốn được ngủ thật lâu, không bao giờ tỉnh lại nữa thì tốt, vừa thiu thiu ngủ cô cảm thấy thân mình bị nhấc bổng , đặt vào bồn tắm và một dòng nước ấm bao phủ thân thể.

Tập Trát Nhân biết Mèo con đang mệt rũ, từ lúc hấn ôm cô vào bồn tắm đến khi tắm xong cô cơ hồ không hề mở mắt, người nhũn như bún trông giống như nửa sống nửa chết , hẳn thậm chí cười nhạo, Mèo con lúc này chắc có đạo kè cổ cũng không có sức mà mở mắt ra nữa.Biết vậy nhưng hấn cũng không có ý định cứ để mặc cô thiếp đi trong tình trạng như thế, hấn mở cặp lông để mùi thức ăn thơm lừng cả phòng, mỉm cười khi nghe thấy dạ dày cô lên tiếng. Rõ ràng là rất đói, rất muốn ăn nhwung Khả Hoan mệt đến nỗi mở mắt cũng không buồn mở ra, vẫn nằm rũ trên giường.

Hấn đành phải ôm cô đến chiếc ghế cạnh bàn ăn, lay lay tay cô: “Mèo con, ăn cơm đi đã, xong rồi tôi cho em ngủ cả buổi chiều nay”. Khả Hoan không phản ứng, đầu vô lực dựa vào dưới cổ Tập Trát Nhân, hơi nhăn nhăn lông mi tỏ vẻ mình đã tỉnh ngủ, chỉ một quả không mở mắt ra được thôi. Tập Trát Nhân nghĩ một lát rồi lấy thìa khoét khoét mấy miếng đậu phụ đưa tới miệng cô: “Mở miệng”.

Khả Hoan không động tĩnh gì, mặt mũi nhăn nhó đến khó coi. Tập Trát Nhân uy hiếp: “Muốn ăn đòn nữa à? Không ăn cơm thì đừng mong được ngủ, thậm chí còn ăn thêm 20 phút roi nữa”. Khả Hoan trong đầu oanh một tiếng, ý thức tràn về khi vừa nghe thấy từ “roi”, cô nao núng hé mắt nhìn Tập Trát Nhân. Hấn đưa thìa trước miệng cô, Khả Hoan há miệng và ăn ngon lành, đậu phụ ở đây thật mềm và ngọt, từng miếng từng miếng nuốt xuống cổ họng.

Ăn xong đậu phụ, Tập Trát Nhân lại chọn miếng thịt bò sốt tái, một ít rau dưa chậm rãi đút cho Khả Hoan. Có chút thực vật vào dạ dày, tinh thần Khả Hoan tốt lên rất nhiều, thân thể cũng khôi phục vài phần sức lực.

Đến chiều muộn, Tập Trát Nhân mới trở về, Khả Hoan vẫn đang ngủ mê mết, hấn cúi người nhìn cô một lát rồi lại xách cặp lông đi lấy cơm. Lấy cơm về, Tập Trát Nhân mới vuốt ve hai má nõn nà của Mèo con, nhẹ giọng nói: “Mèo con, dậy đi thôi.” Khả Hoan mơ màng xoay xoay người, không có ý định dậy, Tập Trát Nhân liền lấy tay vỗ vào mõng cô khiến Khả Hoan tỉnh táo dần, lúc này mới từ từ mở mắt. Đang trong mộng đẹp được chu du tại Tiểu Giang Nam với món quế ngư phao tiêu cùng Tô Nghi, vậy mà mở mắt ra một cái khuôn mặt quen thuộc của Tô Nghi phất chốc biến thành mặt của Đạo phủ, lòng cô phất chốc trầm hẳn xuống. Nỗi thất vọng lan tràn khiến Khả Hoan không kiềm chế nổi, nước mắt bất giác chảy xuống, Tập Trát Nhân dường như hiểu được tâm trạng của cô gái tha hương , xa vòng tay cha mẹ, cũng giống như hấn hồi nhỏ bị tách khỏi mẫu thân, nên nhìn cô hỏi: “Mơ thấy gì à, nhớ nhà phải không?”

Khả Hoan không nói gì, nước mắt càng rơi nhiều hơn, Tập Trát Nhân kéo cánh tay cô dậy nói: “Nhìn xem tôi mua gì cho em này, xem có thích không xong rồi lại đây ăn cơm.” Khả Hoan mờ mịt khó hiểu nhìn Tập Trát Nhân, vron tay lấy mấy thứ đồ bên trong túi ra xem. Mắt cô sáng lên khi nhìn thấy một chiếc váy dài được may theo kiểu địa phương, chất liệu rất tốt, trơn mịn và mát lạnh. Chỉ sờ qua cô đã biết mấy thứ đồ này chuyên chỉ bán cho những phụ nữ trong những gia đình giàu có, lớp người bình dân chỉ được dùng những thứ vải thô ráp.

Có quần áo mặc, cô cảm thấy rất vui vẻ, nhìn kỹ trong túi, cô còn tìm được một túi vải xô được khâu cẩn thận hai đầu đặt trong túi nhựa , cô thoáng đỏ mặt vì được biết nó được dùng để làm gì. Nơi đây kém phát triển nên đến thời kỳ sinh lý của phụ nữ, được dùng loại băng vệ sinh “hand made” với lõi lông chim được tẩy rửa sạch sẽ rồi là một hình thức cực kỳ xa xỉ. Ngoài ra còn có hai lọ kem hoa hồng, chuyên dùng cho các tiểu thư tầng lớp thượng lưu nơi này, cô nhỏ giọng nói: “Cảm ơn”.

Tập Trát Nhân thoáng nghĩ, nếu như hấn đang còn ở Pháp, hẳn có thể mua cho Khả Hoan rất nhiều quần áo và mỹ phẩm tốt, nhưng hiện tại là ở Châu phi, cái gì cũng không có, mấy thứ đồ hấn vừa mua cho Khả Hoan đã là thứ tốt nhất hiện có, xét ra có phần ụy khuất cho Mèo con thật. Nhìn vẻ thoải mái của Mèo con khi mân mê mấy thứ đồ mới, coi như hấn cũng đã thành công một chút.Hấn vỗ vỗ tay nói: “Được rồi, giờ thì cất đồ đi và chuẩn bị ăn cơm nhé, thiếu cái gì mai kia tôi sẽ mua tiếp cho em, tôi đói bụng lắm rồi.”

Khả Hoan khẽ liếc mắt nhìn Tập Trát Nhân , nhân lúc hấn bước ra bàn ăn cô nhanh chóng mặc chiếc váy mới lên người, tuy rằng váy hơi dài rộng so với cô nhưng không che nổi thân thể hoàn mỹ của Khả Hoan. Về lưng túng của Khả Hoan hấn đều nhìn thấy hết, quả thật Mèo con thật gầy, quần áo số nhỏ nhất rồi mà vẫn không vừa, kiểu này hấn phải tăng cường tâm bổ cho Mèo con mới được.

Lần này Khả Hoan tự mình ăn cơm, thấy ngon miệng nên cô ăn rất nhiều, xong xuôi Táp Trát Nhân nói: “Từ giờ trở đi em sẽ sống tại đây, hằng ngày quét dọn phòng ốc sạch sẽ, đánh rửa nhà vệ sinh, quần áo giặt tại khu giặt giũ của tòa nhà. Cơm nước không phải nấu nướng, hằng ngày Đại Nhĩ sẽ mang 3 bữa cơm lại đây. Không được rời khỏi phòng nửa bước nếu không có sự cho phép của tôi, lúc tôi trở về thì em chỉ phục vụ mình tôi thôi, hiểu chưa? Mà tôi cũng không nhắc lại lần thứ hai đâu đấy. Tính khí của tôi không được nhẫn nại cho lắm, em đừng cố tình trêu tức tôi, hiểu không?”

Khả Hoan gật đầu, ngoài gật đầu ra cô còn lựa chọn nào khác hay sao? Táp Trát Nhân đứng lên nói: “Hiện tại tôi phải ra ngoài có việc, em rửa cặp lồng xong rồi đi ngủ cho sớm. Nghi ngơi cho khỏe không đến lúc phải “phục vụ” tôi em lại lần ra ngất xỉu thì tôi không tha đâu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Khả Hoan tắt bật cọ rửa và giặt giũ trong nhà tắm, mái tóc dài được buộc gọn gàng sau, cô vắt bộ quần áo cuối cùng rồi vắt lên dây phơi ngoài ban công. Hít thở không khí ngoài trời, cô thấy rất khoan khoái, việc Táp Trát Nhân giao cho cô sắp hoàn thành, cô chỉ phải cọ rửa nốt bốn cầu nữa là xong. Cuộc đời đúng là trở trêu, một bác sỹ tài hoa sống trong thời đại tiên tiến nhất thế mà giờ đây chỉ quanh quẩn chôn thân trong 4 bức tường chỉ để làm việc nhà, phục vụ lợi ích của tên “thiếu gia” đao phủ kia. Từ “thiếu gia” này Khả Hoan học được từ Phi Nhĩ, đến giờ cô vẫn không hiểu vì sao Phi Nhĩ cứ nhìn thấy mặt đao phủ ở đâu, dù đang mặc thường phục hay mặc quân phục đều nhất nhất mở miệng ra là thiếu gia này thiếu gia nọ. Rốt cuộc đao phủ là thiếu gia nhà ai nhỉ?

Cô biết thân biết phận cũng không dám mở miệng gọi hắn là “Này, này” nữa mà bắt chước Phi Nhĩ gọi hắn là thiếu gia, lúc mới xưng hô như vậy đao phủ tỏ ra rất sùng sốt nhưng sau đó cũng liền cười ngầm đồng ý, hơn nữa còn ra vẻ thực thỏa mãn khi cô xưng hô với hắn như vậy.

Khả Hoan thở hắt ra phiên người đứng đấy, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, cuối cùng thì cô cũng đã xong mấy việc “gia vụ” đáng ghét này, tuy rằng toàn việc vặt nhưng cũng làm mất cả buổi sáng của cô. Cô xoa xoa cổ, lấy lọ kem hoa hồng đao phủ mang về hôm trước để massage tay, ngồi xuống ghế đẩu trong phòng thư giãn. Khả Hoan dựa hẳn lưng vào ghế, đóng đưa thân mình theo nhịp chuyển động của xích đu, sắp tới giờ ăn trưa, nghĩa là Phi Nhĩ sắp mang cơm lại cho cô, ăn xong cô lại có thể lăn lên giường ngủ. Ba ngày nay đều lặp đi lặp lại như vậy. Đao phủ đúng là một kẻ tình lực dư thừa, mỗi đêm đều đòi hỏi cô quá độ, đến lúc cô gần như ngất đi mới buông tha, đến khi cô chìm vào giấc ngủ thì chỉ một lúc sau trời đã sáng, cô lại phải rời giường cùng lúc với đao phủ. Ăn sáng xong cô lại dọn dẹp bát đĩa, đao phủ cũng rời phòng để đi làm, Khả Hoan bắt đầu một ngày làm công như một ôsin chuyên nghiệp.

Tình huống này đối với Khả Hoan không biết nên xếp vào phúc hay họa, cô khẽ ngửa mặt lên trời và suy nghĩ, đúng là so với việc bị hành hình một cách bi thảm thì việc cô sống sót trong vai trò là một nữ nô lệ như thế này còn tốt hơn nhiều. Tuy rằng bao nhiêu tôn nghiêm của cô bị giẫm đạp lên một cách nặng nề nhưng về mặt thân thể gần như cô không bị ngược đãi (tất nhiên là phải trừ trận đòn hôm trước). Cô cũng ý thức được hoàn cảnh của mình hiện tại, cộng thêm việc hậu quả mà lần trốn chạy đầu tiên mang lại khiến cô gần như mất hoàn toàn ý niệm chạy trốn trong đầu. Hiện cái cô lo lắng nhất đó là ba mẹ ở nhà khi biết tin tức cô bị giết liệu có đau thương quá mà sinh bệnh hay không? Tô Nghị sẽ thế nào, liệu anh có chút nào đau khổ dẫn vật vì những chuyện không hay xảy ra với cô hay không?

Nghĩ đến đó ánh mắt của Khả Hoan lại ươn ướt, cô lắc lư xích đu rồi lại lướt nhìn đồng hồ treo tường, cô nghĩ cách xem có cách nào thông báo với ba mẹ là cô còn sống. Không khác xa lắm so với trường tượng của Khả Hoan, ngay sau khi phiên quân công bố bằng ghi hình các cuộc xử tử con tin, toàn thế giới kinh hoàng giật mình, tất cả đều cho rằng các con tin đã bị giết hại đã mất. Tại Trung Quốc, Chủ tịch nước đích thân yêu cầu Bộ Y tế gắng sức chăm sóc và động viên tinh thần người nhà Lâm Khả Hoan, thậm chí là phụ trách toàn bộ sinh hoạt phí sau này của bọn họ. Bộ ngoại giao Trung Quốc cũng đưa ra thông cáo chính thức, cực lực lên án hành động dã man của quân khủng bố, yêu cầu Z quốc nhanh chóng tìm được thi thể người bị hại và đưa trở về an táng tại tổ quốc. Chính phủ lâm thời Z quốc cũng đáp trả lại thông cáo của chính phủ Trung Quốc bằng công hàm bày tỏ thái độ cực kỳ tức giận và buồn đau trước mất mát của gia đình nạn nhân, của đất nước Trung Quốc. Đồng thời cũng tuyên bố sẽ dùng mọi biện pháp quân sự để dẹp loạn quân khủng bố, trả lại công bằng cho nạn nhân.

Cha mẹ Khả Hoan sau khi biết tin liền ngã bệnh nặng, Tô Nghị chạy xe suốt đêm về đền bệnh viện thăm nom, tình huống của hai lão nhân khá trầm trọng. Cha của Khả Hoan huyết áp tăng vọt, điều trị mãi mới bình ổn, mẹ cô thì vừa bị huyết áp vừa bị tim, nghe xong tin liền bất tỉnh nhân sự phải cấp cứu từ hôm qua. Lúc Tô Nghị đến tình huống cơ bản đã được giải quyết, bản thân anh cũng cực kỳ suy sụp, hai mắt đỏ bừng, gương mặt tiêu tụy thất sắc.

Từ khi biết tin tới giờ, anh không ngừng dẫn vật bản thân, tự cho mình là thảm phán, anh phán mình vào khung tử tội. Anh vô thức lái xe đi khắp nơi mà Khả Hoan từng đến, nhà cô từng ở, trường cô từng học, nhà hàng Tiểu Giang Nam cô yêu thích.đến mỗi nơi anh đều bắt gặp hình ảnh tươi cười hồn nhiên của cô ở đó, trái tim anh cơ hồ bị bóp nghẹn, đau đớn khôn nguôi. Khả Hoan còn trẻ tuổi như thế, tài hoa như vậy, tương lai rộng mở... vậy mà.....Lúc trước chính anh đã hứa là sẽ yêu thương che chở cô cả đời vậy mà anh...chỉ vì đường quan lộ rộng mở mà buông tay, để cô bước đi trên con đường gập gềnh nguy hiểm, đến nỗi chết còn không tìm thấy xác. Từ hình bằng phương pháp tàn khốc vậy, mảnh mai thuần khiết như cô làm sao chịu đựng được? Nước mắt thấm đẫm trên mặt, Tô Nghị đập mạnh trán vào vô lăng. Tại sao người chết đi không phải là anh? Tại sao kẻ đáng chết là anh mà sao ông trời lại nỡ để Hoan Hoan thay anh đền tội?

Tô Nghi quỳ gối trước giường bệnh của cha cô, anh chỉ có thể khóc và nói rất nhỏ: “Con rất xin lỗi, rất xin lỗi... xin lỗi...” Rất lâu sau cha Khả Hoan mới mở mắt to, yếu ớt cầm lấy tay anh, bóp thật chặt. Ông cố gắng mở miệng: “Bác không trách con,.....con trai, đó là... Hoan Hoan... vì công tác mà gặp chuyện không may... cũng là vì quốc gia tin tưởng...mới phải...Hoan Hoan đi. Điều là ngoài...ý muốn....Chẳng quabác và bác gáichỉ sợkhông thể đợi được Hoan Hoan trở lại..... Nếu bọn họđưa Hoan Hoan về, con..... hãy cố hết sứcan táng Hoan Hoangần hai bác.... Đừng bao giờđể choHoan Hoan rời xa hai chúng ta...” Vừa nói nước mắt rơi xuống càng nhiều. Tô Nghi lúc này không thể khống chế nổi cảm xúc nữa mà ngửa mặt lên trời khóc rống như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trong khi Đại sứ quán của các nước có con tin bị bắt đang ngóng trông tin tức thì tại Z quốc tình thế biến chuyển rung trời. Chỉ trong hơn 10 ngày chính chiến quân chính phủ bị phản quân áp đảo mạnh, liên tiếp thất bại, thậm chí bị chiếm lĩnh vùng từ nam bộ xuống tới gần thủ đô. Chính phủ lâm thời bị vây bách khốn quẫn, dân cư hoảng sợ chạy toản loạn về phía biên giới giao tranh giữa hai bên.

Thấy tình thế chuyển biến xấu, chính phủ Trung Quốc vội vã rút đội nhân viên cứu trợ y tế về nước, giao thông đi lại khó khăn nên trước mắt chỉ có thể lánh nạn sang nước láng giềng là K quốc, sau đó mới có thể bay từ K quốc về nước. Đội viện trợ mỗi người 1 trăm trạng, lúc mới đến đây họ hào hứng như thế vậy mà bây giờ họ trở về nước với sự nặng nề bao phủ, đoàn đã thực sự mất đi một người bác sỹ ưu tú. Không nói ra nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, đến giờ phút này không tìm được Lâm Khả Hoan nghĩa là cô vĩnh viễn sẽ phải nằm lại xứ sở này.

Tô Nghi vẫn đang chăm sóc cho cha mẹ của Khả Hoan trong bệnh viện. Nhận được tin tức này anh gần như dày vò mình đến phát điên, anh cũng không dám nói tin tức này cho bố mẹ Khả Hoan, việc này cỡ nào tàn nhẫn với hai vị lão nhân....Anh phải đợi hai người ngủ say mới dám gọi điện liên lạc về đơn vị, đề nghị đơn vị cho phép anh đi Z quốc tìm kiếm Khả Hoan. Anh không thể để Khả Hoan một thân một mình phơi xác nơi xứ người, Hoan Hoan sẽ rất sợ hãi, anh nghĩ. Cô sống thì anh sẽ mang cô bình an trở về, cô chết anh cũng phải tìm thấy xác.

Lãnh đạo bộ y tế thờ dãi khuyên bảo Tô Nghi, khuyên anh nên bình tĩnh từ từ giải quyết công việc, Z quốc bây giờ tình thế đang hỗn loạn, anh có sang cũng chắc gì tìm được Khả Hoan, hơn nữa òn có thể mất mạng. Tô Nghi suy sụp buông điện thoại, úp mặt vào tay run run khóc, trong lòng thầm gọi: Hoan Hoan, Hoan Hoan, em ở đâu, ở đâu?

Khả Hoan nước mắt ràn rụa, cả người thấm mồ hôi, thờ dốt nằm dưới chân Táp Trát Nhân, trần lấm tẩm vừa rồi làm cả người cô đau nhức bủn rủn, trong ấn tượng của cô, đao phủ lần đầu tiên đối xử thô bạo với cô như thế này trên giường. Hắn tựa như già thú, hét cào cào đến cắn nuốt, dường như hận không thể đem cô xé nát ra thành nhiều mảnh....Táp Trát Nhân xong việc cũng thờ hồng hộc, một lúc sau mới hồi lại hô hấp, hắn mới buông lỏng Khả Hoan ra. Lập tức đập vào mắt hắn là bộ dạng nhu nhược đáng thương của Khả Hoan, cơ thể trắng muốt phủ kín những vết tấy đỏ ửng, trên ngực ẩn hiện vết cào, từ cổ trở xuống bụng đều có vết răng cắn.

Đó là hậu quả của những lần hắn đang trong cơn phẫn uất và cần phải phát tiết lên ai đó. Thật đáng thương cho Mèo con ngày hôm nay lại trở thành vật hy sinh cho cơn cuồng nộ của hắn.

Táp Trát Nhân khề nâng cầm Khả Hoan đối diện với mình, khoe mắt của Mèo con vẫn còn ảm nước mắt, Mèo con không thèm nhìn hắn mà cup mắt xuống nhìn sang nơi khác, không giấu nổi vẻ nhu nhược khuất phục, nhìn Mèo con trong trạng thái này khiến bao tâm sự đè nén trong lòng hắn lại trào lên mãnh liệt.

Ngày mai hắn sẽ phải mang theo Mèo con rời nơi này để trở về trang viên của gia tộc, riêng đối với hắn nơi đó chỉ toàn ác mộng mà thôi. Chính ở nơi đó hắn mất đi người mẹ hiền hòa xinh đẹp, nơi đó ghi dấu sự biến đổi của hắn: từ một thiếu niên thanh lịch đáng yêu của mẹ trở thành một con dã thú mất hết nhân tính của cha. Nếu được quyền lựa chọn, có lẽ cả đời này hắn cũng không muốn bước chân vào trang viên, nhưng tình thế đang xoay chuyển theo hướng có lợi cho hắn, chẳng mấy chốc bọn hắn sẽ chiếm được thủ đô nên trước khi tổng công kích quân chính phủ, cha hắn phải đưa anh em hắn trở về trang viên bàn bạc với các trưởng bối trong tộc.

Là một thành viên trong gia tộc, đương nhiên hắn phải theo cha trở về, nhưng đó không phải là mục đích duy nhất của hắn, mục tiêu quan trọng hơn trong lần trở về này là vì Mèo con. Hắn sắp ra trận nên phải có một nơi thật an toàn cho Mèo con trú ẩn trong thời gian đó. Thực ra hắn biết trang viên không phải là thiên đường đối với Mèo con, nơi đó đầy cạm bẫy hiểm nguy, chỉ một sơ sẩy là Mèo con có thể mất mạng, trong thời gian hắn chinh chiến sa trường không biết Mèo con có thể an toàn vượt qua được không. Dù vậy, hắn vẫn phải đưa Mèo con về đó bởi ở lại nơi này Mèo con còn nguy hiểm hơn nữa. Nếu đưa Mèo con về trang viên, hắn sẽ phải rời xa Mèo con từ 2 tuần đến 20 ngày, nghĩ tới đó hắn lại bắt đầu tiếc nuối, nên trước đó hắn phải lưu lại trên thân thể Mèo con thật nhiều ấn ký, có như vậy Mèo con mới không quên được hắn.

Đôi môi Khả Hoan vốn đã bị sưng đỏ sau trận cuồng phong vừa rồi, giờ lại bị Táp Trát Nhân mạnh mẽ cắn mút khiến cô đau đớn nhứt nháy, theo phản xạ cô quay mặt đi nơi khác liền bị Táp Trát Nhân kéo trở về. Khả Hoan đành phải mở mắt đối diện với hắn, đôi mắt mờ to như nai vàng với bộ dáng thất thiểu đáng thương như đang cầu xin hắn buông tha mình, ánh mắt của cô làm Táp Trát Nhân lần đầu tiên có cảm giác không đủ dũng khí trực diện đối mặt với cô.

Hắn nhặt chiếc khăn của Khả Hoan bị rơi xuống giường, xé đôi ra rồi bịt mắt cô lại, Khả Hoan hoảng sợ với tay kéo khăn bịt mắt xuống nhưng lại bị Tập Trát Nhân bắt chặt hai tay và trói ra sau lưng. Khả Hoan kịch liệt giãy dụa thì nghe thấy tiếng Tập Trát Nhân thì thào: “Đừng cử động”

Nói xong một tay cố định đầu của cô, cúi mũi xuống mút chặt bờ môi đỏ mọng đang sưng đỏ của Khả Hoan, tinh tế cảm thụ Mèo con đang run run, bắt buộc cô nuốt chính nước bọt của hắn. Khả Hoan hiện tại không nhìn thấy bất kì cái gì, bị Tập Trát Nhân kích thích phát run. Tay hắn cầm nắm chặt hai bờ ngực cao ngất, Lâm Khả Hoan đầu muốn hét lên, lại bị Tập Trát Nhân hôn ngay chặn miệng, chỉ có thể phả ra âm thanh mơ hồ: “Ngô...Ồ...!”

Tập Trát Nhân càng thêm hưng phấn, hắn bắt buộc cô nghiêng người nằm ở trước mặt mình, một chân hướng trần nhà, một chân khác bị đặt ở trên giường. Hắn đi vào cô từ phía sau và mãnh liệt va chạm, Lâm Khả Hoan chỉ có thể phập phồng theo tiết tấu của hắn, bởi vì hai tay bị bắt chéo sau lưng, ngực cô càng bị đẩy cao hơn khiến cho Tập Trát Nhân càng thêm mãnh liệt giãy vò.

Cô thở hổn hển, kêu gào, giãy dụa nhưng Tập Trát Nhân không chịu thả lỏng chút nào, hắn áp chế cô, chà đạp cô, muốn đem tất cả bức bối tích tụ trong lòng phát tiết lên cô. Lâm Khả Hoan rốt cục không khống chế được khóc kêu òa lên, chỗ sâu nhất trong cơ thể cô rút mạnh khiến Tập Trát Nhân gầm nhẹ và kết thúc.

Dư vị dần dần biến mất, Tập Trát Nhân rút khỏi thân thể của Khả Hoan, nhẹ nhàng tháo mở dây trói sau lưng và dây bịt mắt cô ra. Hắn lại biến trở về vẻ lịch lãm ngày nào, ôm Khả Hoan vào lòng như đang che chở báu vật. Lâm Khả Hoan vô lực ngã vào ngực Tập Trát Nhân, nghe từng tiếng tim đập, mơ hồ cảm giác ngày hôm nay Đạo phủ dường như có tâm sự gì đó rất lớn. Trực giác cho cô biết sắp có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Bên ngoài trời đã hừng sáng, Tập Trát Nhân nhẹ nhàng đứng dậy bước vào phòng tắm, Khả Hoan tuy rằng đang nhắm mắt nhưng thực ra cô không hề ngủ được chút nào. Tưởng hắn chỉ đi vệ sinh xong sẽ quay lại ngủ, hóa ra hắn dậy đánh răng rửa mặt, cô lấy làm lạ, hôm nay hắn có việc gì mà dậy sớm vậy. Theo phản xạ của một “nô lệ” chuyên chính, Khả Hoan ngồi dậy mặc váy vào đợi hắn bước ra. Tập Trát Nhân bước ra, nhìn thấy Khả Hoan liền sùng sốt, sau đó khẽ cười véo má cô thoải mái nói: “Không thể tượng tượng em sung sức vậy, sáng sớm đã dậy rồi, biết thế tôi qua tôi cố thêm một lúc nữa”.

Khả Hoan đỏ mặt hơi cúi đầu, thực ra cô đâu có khỏe khoản gì, cả người bủn rủn bỏ lực, chẳng qua thân là “nô lệ” nên không dám ngủ muộn hơn “thiếu gia” mà thôi. Tập Trát Nhân nói nhanh: “Đi rửa mặt đi, sau đó thu dọn đồ đạc, hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi đây”.

Khả Hoan hơi giật mình nhìn hắn, chưa kịp phản ứng đã bị hắn kéo vào phòng tắm, cô nhanh nhẹn lấy túi thu dọn đồ vệ sinh trong phòng tắm, không quên cầm theo cả lọ kem hoa hồng hôm trước. Sau đó trở lại phòng cho đồ đạc vật dụng cá nhân vào túi to, xong xuôi cô xách túi đi vào phòng khách, thấy Tập Trát Nhân đang soạn quần trang và sách bút cho vào một chiếc vali da.

Khả Hoan có chút ngần ngại không biết làm gì nữa thì nghe Tập Trát Nhân nói: “Mang túi của em lại đây, cho cả vào trong vali này đi”. Khả Hoan mới hoàn hồn hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Tập Trát Nhân do dự một lát mới trả lời: “.....về nhà”.

Từ “nhà” này đối với hắn thật khó nói ra khỏi miệng, Khả Hoan nghe qua đã cảm thấy một tia không tự nguyện hàm chứa trong đó nhưng cũng không dám hỏi nhiều, trong lòng không khỏi dâng lên chút bất an. Tập Trát Nhân cũng không nói gì thêm, kéo khóa vali lại, nhìn phòng lần cuối rồi kéo tay Khả Hoan bước ra khỏi phòng. Toàn bộ khu nhà vẫn im ắng, hàng lang vắng lặng chỉ có hai người bọn họ, ánh đèn hiu hắt càng tôn bóng dáng lẻ loi của thân ảnh, Khả Hoan tự nhiên liên tưởng tới từ “bỏ trốn” trong đầu, nghĩ xong mới thấy mình thật nực cười. Đi ra ngoài sân đã thấy một chiếc xe Jeep đợi sẵn, Phi Nhĩ và Đạt La đã ngồi chờ sẵn trong xe.

Vừa nhìn thấy bọn họ, cả hai nhanh xuống xe chào đón và tiếp lấy vali, Tập Trát Nhân mở cửa xe bảo Khả Hoan vào ngồi trước sau đó hắn mới cúi đầu bước vào sau. Xe lặng lẽ rời khỏi căn cứ, nhắm hướng tây mà đi. Khả Hoan lúc này không rõ tâm trạng của mình, cuối cùng cô cũng được thoát ra khỏi nơi kinh khủng này nhưng biết đâu nơi cô sắp tới còn kinh khủng hơn nơi này? Tập Trát Nhân ôm lấy cô, kéo đầu cô tựa vào bả vai mình nói: “Ngủ đi một lúc, chúng ta phải đi rất xa, đến đó hi vọng em sẽ thích”. Nói xong hắn cũng bắt đầu nhắm mắt chuẩn bị ngủ, Khả Hoan dù có cố nhưng cũng không ngủ được nên cô chỉ nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Ba giờ sau tại căn cứ, Tư lệnh và phó tư lệnh mới bước ra khỏi phòng, các sĩ quan lần lượt xếp hàng hai bên cùng rời đi. Tư lệnh nhìn ngó xung quanh tìm kiếm, vẫn chỉ thấy mình Trát Phi mà thôi, bức bối nói: “Nó vẫn tùy hứng như trước, biết thế ngày trước ta chẳng cho nó đi du học tại Pháp làm gì, toàn học thói hư tật xấu”. Trát Phi sớm dự đoán được việc này, ngày hôm qua sau khi cha và Tập to tiếng ầm ĩ với nhau hắn đã dự kiến được chuyện ngày hôm nay. Bản thân hắn cũng không thể hiểu được, tại sao chỉ vì một người con gái mà em trai lại khăng khăng đối chọi với cha như vậy. Cũng may Tập Trát Nhân sớm rời đi nếu không sáng nay trước mặt mọi người hai cha con lại đụng độ tiếp thì sự tình còn rối rắm hơn nữa. Trát Phi đành cười to lên: “Ba đừng lo lắng quá, chú ấy chỉ nhất thời ham mê của lạ mà thôi”. Đứơc Lí Tư vẫn rất giận nói: “Nó dám mang đàn bà về Trang viên, còn coi thể diện gia tộc ra gì nữa”.

Trát Phi an ủi cha: “Cũng chỉ giống như là mang về trang viên một nữ nô lệ mới mà thôi, cha đừng tức giận quá. Quy củ của gia tộc Tạt hiểu rất rõ, con còn tưởng rằng Tạt sẽ vứt bỏ mọi thứ ở đây và đưa cô gái đó cùng đi Pari, nhưng cuối cùng Tạt vẫn lựa chọn ở lại kẻ vai chiến đấu cùng chúng ta. Như vậy là chủ ấy đã chấp nhận việc mình là thành viên của gia tộc, sẵn sàng vì gia tộc chiến đấu, hi sinh, dù không nói ra miệng nhưng con thấy thế là đủ hiểu. Ba con mình phải vui vẻ mới đúng chứ?”

Tư lệnh được lời như cởi tấm lòng, khoát tay bảo Trát Phi lên xe, Trát Phi mở cửa xe cho cha vào rồi vội tay đóng cửa xe lại. Hắn bước tới chiếc xe kế sau ngồi cùng Bồ Quả, đoàn xe chậm rãi rời căn cứ. Trát Phi lặng lẽ nắm lấy tay Bồ Quả, bóp nhẹ nhẹ để thể hiện sự xin lỗi với Bồ Quả, vì trong vài ngày tới cả hai khó có thể thân mật gần gũi bên nhau. Bồ Quả cảm thấy hơi khó chịu vì hắn thân là phụ tá sĩ quan nên không phải lúc nào cũng kề kề bên cạnh Trát Phi được, cận kề quá sẽ lộ ra sơ hở. Tay của hắn cũng gắt cao cầm chặt tay Trát Phi, nắm tay cấp độ tăng dần ý muốn nói với Trát Phi là hắn cam tâm tình nguyện chịu đựng mọi gian khổ chỉ cần được ở bên Trát Phi là đủ. Trát Phi cảm thấy an tâm hơn một chút, lúc này đây hắn mong muốn được ôm chặt Bồ Quả, hung hăng hôn môi, mạnh mẽ chiếm lấy người tình để Bồ Quả cảm nhận được hắn yêu người tình đến mức nào.

Khả Hoan mở to mắt nhìn xung quanh, vừa rồi cô chỉ nhắm mắt dưỡng thần được có 1 tiếng sau lại tỉnh giấc, chỉ có mở to mắt nhìn sự vật trời dần trời dần mới khiến cô tỉnh táo để quen với sự thật là cô đã thực sự thoát khỏi nơi khủng khiếp kia. Đường đi lên núi rất xóc nảy, hẹp nhỏ, rất lâu sau xe đi tới vùng đồng bằng, bao phủ xung quanh toàn đất cát bụi mù, đi hàng chục cây số cũng không thấy một bóng người nào. Ba giờ trôi qua, lúc này Khả Hoan mới có cảm giác buồn ngủ, đang thiu thiu thì cô cảm nhận được xe dần dần chậm lại, mơ màng tỉnh giấc cô vô cùng ngạc nhiên vì cảnh sắc trước mắt. Khác xa so với sa mạc cát bụi, trước mắt cô là những dãy nhà kiểu châu Phi sán sát hai bên đường, xung quanh nhà ở đều tràn ngập cây xanh nhiệt đới rất tươi tốt, nhà cửa có vẻ cũ kỹ lại bao phủ bởi cây cối khiến cho quang cảnh càng đậm chất cổ xưa. Khả Hoan tỉnh hẳn ngủ, xe chậm chậm đi qua khu phố dân cư, xa xa cô nhìn thấy một nông trường trông bông, thấp thoáng là từng lớp từng lớp đen đen trắng trắng nhấp nhô lên xuống. Cô không rõ đó là cái gì, lại gần hơn mấy nhận ra đó là một đám người đang cời trần làm việc, cô xuyt bật cười trước khám phá mới mẻ này.

Xe tiến lại gần hơn, những nô lệ hiếu kỳ đứng dậy tò mò nhìn về phía họ, cô nhìn kỹ mới kinh ngạc phát hiện đa số nô lệ đó đều là đàn bà con gái. Kinh ngạc hơn là các cô gái này đều lỏa thể, ngực trần cao vút cứ thể phô bày ra giữa thiên nhiên, trên mặt họ không hề có một tia ngượng ngùng nào. Khả Hoan bỗng cảm thấy rét run, cũng may bên dưới thân thể các cô gái này đều được mặc váy đủ để che đậy chỗ kín nếu không Khả Hoan còn khiếp sợ hơn nữa. Cô ngồi thẳng thân thể, không dám nhìn tiếp. Xe vẫn chậm chậm tiến vào bên trong, người đi lại quanh hai bên đường nhìn thấy xe đều dừng lại hành lễ, có người còn quỳ xuống đất bái lạy.

Khả Hoan đột nhiên nghĩ đến thân phận của Đào phủ, chẳng phải hắn vẫn hay được gọi là “thiếu gia” hay sao, chẳng lẽ đây mới chính là thân phận thật của hắn? Cô há mồm kinh ngạc nhìn về phía Tạt Trát Nhân. Suốt chặng đường đi hắn tựa như đều ngủ say, không biết tỉnh dậy lúc nào mà giờ cũng giương mắt nhìn cô, trong mắt ánh lên tia ngạo mạn lạnh lùng. Khả Hoan không bị dọa cho sợ hãi, ngược lại trong thâm tâm cô vô đoán rằng sự ngạo mạn lạnh lùng kia không phải nhằm vào cô mà nhằm vào trang viên quý tộc này.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, Khả Hoan chậm rãi quay đầu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trước mắt cô là một tòa lâu đài nguy nga hùng vĩ mang phong cách kiến trúc truyền thống châu Phi, pha trộn một chút kiến trúc hiện đại phương tây. Toàn bộ được ốp đá cẩm thạch thành nhiều lớp, những mảng tường phía ngoài trông được trang trí bằng đá quý, dát vàng phủ bạc trông long lánh sang trọng.

Tạt Trát Nhân nhắc khéo miệng cười lạnh, đùa cợt nói: “Chào mừng đến với gia tộc Cáp lặc”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Khả Hoan ngây người không nghe rõ hắn nói gì, gia tộc nào cơ? cô thầm tự hỏi lại mình. Cửa mở, bước ra là một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, cung kính nghiêng mình lễ chào Tạt Trát Nhân, Tạt Trát Nhân chỉ hơi gật đầu, mặt lạnh băng không hề biểu cảm hi vọng. Hắn khẽ đưa hai bàn tay ra cho người đàn ông kia nâng niu hôn lên, giống cách vương tôn quý tộc ngày xưa vẫn dùng thể thể hiện sự tôn kính. Bước xuống xe, người hầu lũ lượt xếp hàng hai hàng, thủ vệ xếp thành 4 hàng thẳng tắp nghênh đón Tạt Trát Nhân, hắn ngạo nghễ nhìn qua mọi người rồi nhẹ nhàng vuốt cằm.

Khả Hoan từ đầu chí cuối chỉ biết ngơ ngác nhìn, đào phủ lúc này tựa như vương tôn công tử với khí phách oai phong tôn quý. Cô giật mình, nghĩ tưởng mình đang nằm mơ, trong mơ cô đi lạc vào chốn hoàng cung cổ đại với những cuộc sống xa hoa tráng lệ, với những lễ nghi rườm rà, cô bất giác run sợ co rúm người lại. Khả Hoan lặng lẽ bám sát theo Tạt Trát Nhân đi vào trong cung điện, cảnh tượng bên trong còn xa hoa sang trọng gấp nhiều lần bên ngoài, xung quanh ốp đá cẩm thạch, từ tường đến đồ đạc đều mạ vàng tráng bạc bóng loáng. Phía bên trong được chia làm hai khu: tiền viện và hậu viện. Tiền viện là sảnh lớn để tiệc tùng, họp hành. Hậu viện là nơi ở của gia chủ.

Bọn họ đi vào trong khu hậu viện lập tức có hai cô gái đi ra, quỳ dưới chân hai người, dập trán xuống đất lạy. Tại cửa hậu viện có hai tầng đá to dựng hai bên như chầm yểm, cửa gỗ trạm trổ kỳ quái thông sang với hai chiếc sân lớn, đằng sau chiếc cửa này hẳn là “nội cung” trong truyền thuyết, Khả Hoan nghĩ.

Các võ sỹ nhìn thấy Tạt Trát Nhân liền hành lễ, đi đến cách cửa gỗ 3 mét thì tất cả cùng dừng chân lại, Khả Hoan cũng dừng theo trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi, không biết Tạt Trát Nhân có bỏ lại cô ở đây và một mình bước tiếp không. Cuối cùng hắn cũng không làm cho cô thất vọng, hắn bước lên và

nói: “Cô gái này vào cùng ta”. Người đàn ông áo trắng nhẹ nhàng lắc đầu: “Việc này không phù hợp với gia quy, thưa thiếu gia. Lão gia trở về mà biết sẽ rất tức giận”.

Tập Trát Nhân gật gù đầu nói: “Đúng, chính xác là không đúng gia quy, nhưng ta cần cô gái này để làm công cụ ám giương, chẳng lẽ ngươi có thể tự mình giúp ta thỏa mãn sao?”

Người đàn ông áo trắng mặt không biến sắc nói: “Đương nhiên lúc nào muốn ngài đều có thể hưởng dụng thân thể của cô ta. Nhưng thân thể thấp hèn của cô ta sẽ làm vấy bẩn giường chiếu và phòng nghỉ của Ngài, cô ta chỉ có thể ở tại phòng dành cho nô lệ mà thôi”.

Tập Trát Nhân lùi lại hai bước lạnh lùng nói: “Như vậy chúng ta xem ra không thể ở lại nơi cao quý này, phòng ngủ dơ bẩn của nô lệ làm sao khơi dậy hứng thú trong ta được. Phi Nhi, chuẩn bị xe trở về căn cứ thôi”.

Lão quân gia chung hừng, dù rằng Tập Trát Nhân đang có ý định làm bậy, đánh mất quy củ nơi đây nhưng lão biết thiếu gia là đứa con được lão gia yêu thương nhất, bao năm qua lão đã chứng kiến rành rành, cứ mỗi lần Tập Trát Nhân xuất hiện là lão gia dường như cực kỳ cao hứng. Lâu lắm rồi thiếu gia mới trở về nhà, nếu mình chọc tức khiến thiếu gia rời đi, chẳng phải rước họa vào thân hay sao? Nghĩ đi nghĩ lại lão vội quỳ xuống dưới chân Tập Trát Nhân nói: “Thực xin lỗi, thiếu gia, Cầu xin ngài trăm ngàn lần đừng tức giận, tôi sẽ an bài mọi sự theo ý ngài”.

Tập Trát Nhân nghe vậy ngẩng đầu cũng giảm đi rất nhiều: “Chú Ba Lạp, ta biết chú khó xử, đợi cha ta về ta sẽ giải thích với ông ấy” rồi nhìn về phía Khả Hoan dùng tiếng Anh nói: “Mèo con, đi theo ta”.

Khả Hoan vừa rồi nghe không hiểu họ nói gì vì họ dùng tiếng Ả rập nói chuyện nhưng cô có thể đoán mò nội dung câu chuyện, lúc lão quân gia quỳ xuống chân Tập Trát Nhân cô thực sự hoảng hốt, sợ giống như những gì diễn ra trong phim ảnh, dưới áp lực gia quy hoàng tộc, hẳn sẽ buông tay. Cho nên khi nghe hắn cất lên giọng tiếng Anh quen thuộc, cô mừng run lên, khoe mắt đỏ au xúc động, cô chạy nhanh tới bên người Tập Trát Nhân giống như cún con chạy tới đón chủ nhân vậy. Nhìn vẻ tội nghiệp của Khả Hoan, Tập Trát Nhân chỉ muốn ôm lấy Mèo con và nói vài câu an ủi để Mèo con đỡ lo lắng nhưng hiện tại hắn phải nhìn xuống, đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi, về sau Mèo con còn phải đối phó với nhiều tình huống cam go hơn nữa. Nghĩ vậy Tập Trát Nhân xoay người bước đi, Khả Hoan run run chạy theo.

Theo truyền thống Ả rập, một người đàn ông có thể lấy 4 vợ, mỗi bà vợ và con cái của mình sinh ra được ở một nhà riêng để tránh va chạm. Hắn đưa cô đến tòa nhà đầu tiên rồi đẩy cửa đi vào, nơi này thật lâu chưa có người ở nhưng đồ đạc vẫn rất sạch sẽ gọn gàng. Tập Trát Nhân và Khả Hoan còi gầy, bước chân vào phòng. Khả Hoan đến giờ này mới được chứng kiến phòng ở của một lâu đài như trong thần thoại: cả phòng đều trải thảm Ba Tư trắng muốt; trên bàn là bộ tách trà mạ vàng, hai cây nến trạm trổ hoa văn; bốn vách tường treo 4 bức tranh lớn. Khả Hoan bước đến gần 1 bức tranh, trong đó là hình một người phụ nữ phương tây tao nhã, xinh đẹp. Bà có màu tóc nâu, uốn xoắn, làn da trắng nõn, ánh mắt ôn nhu động lòng người. Cô chuyển hướng sang phía Tập Trát Nhân, bỗng nhiên mới hiểu vì sao làn da của hắn không giống những người ở đây, hẳn là con lai.

Tập Trát Nhân cũng nhìn bức họa nói: “Bà là mẹ của anh”.

Khả Hoan tự đáy lòng nói: “Bà thật xinh đẹp”.

Tập Trát Nhân dường như không muốn nói chuyện tiếp mà đi đến cạnh bàn ngồi xuống kéo chuông, tay vẫy vẫy Khả Hoan lại nói: “Chúng ta ăn cơm đã, còn rất nhiều chuyện phải làm nữa”.

Vài phút sau hai cô người hầu mang cơm canh tiến vào rồi rời đi, trên người các cô gái này đều tỏa thể phần trên, chỉ mặc một chiếc váy che từ thắt lưng trở xuống mà thôi. Đồ ăn rất ngon nhưng Khả Hoan không còn tâm trạng đâu mà thưởng thức, cô lo sợ mai kia cô nhập gia tùy tục, cũng phải ăn mặc giống như mấy cô hầu gái đó. Riêng chỉ nghĩ đến đó thôi mà Khả Hoan đã thấy sồn cả da gà.

Ăn xong, Tập Trát Nhân lại kéo chuông để hạ nhân mang bàn ăn ra. Hắn dắt Khả Hoan lên tầng hai, không quên xách vali đi theo. Phòng ngủ và phòng tắm đều rất rộng, đồ đạc trang trí đều tinh xảo cầu kỳ theo phong cách phương Tây, đây là di sản của lối sống theo hướng hưởng thụ của mẹ Tập Trát Nhân lúc sinh thời. Chứng tỏ hồi đó Đức Lý Tư rất chiều chuộng sở thích của người vợ ngoại quốc xinh đẹp.

Tập Trát Nhân đem đồ trong vali bỏ vào tủ, lấy sẵn bộ quần áo truyền thống trong đó mặc vào, áo dài thành mấy lớp, quần thụng, khăn trùm đầu từ trên xuống dưới, trên đầu đặt chiếc vòng hình ôvan, thêm chút trang sức trên cổ. Khả Hoan nhìn thấy vậy không khỏi trầm trồ, tạo hóa thật bất công, cùng là trang phục truyền thống Ả rập mà sao đao phủ mặc vào trông khí thế bất phàm đến vậy, khác hẳn những người dân nơi đây. Như đọc được ý nghĩ trong mắt cô, Tập Trát Nhân cười nói: “Không cần tỏ ra hâm mộ như thế, ngày mai em cũng phải mặc một bộ y như thế”.

Khả Hoan mở to hai mắt. Hâm mộ ư? Cô không hề hâm mộ, trời nóng thế này mà mặc cả đồng vải vóc lên người, đúng là điên rồi? Cô không muốn mặc. Tập Trát Nhân cười lắc đầu, Mèo con đáng người nhỏ bé thế này mặc vào chắc trông buồn cười lắm.

Hắn ngắm mình trong gương, thu hồi nụ cười trên môi và nói: “Hôm nay em có thể nghỉ ngơi thoải mái, ngày mai sẽ phải làm nhiều việc đấy. Giờ anh phải ra ngoài một lát, đến khuya mới về, trong khoảng thời gian này em nên ngủ cho lại sức, hoặc thích làm gì thì làm. Tất nhiên là chỉ trong phòng này thôi nhé, đến giờ cơm chiều sẽ có người mang cơm đến đây. Nhớ là nghỉ ngơi cho khỏe nhé, hiểu chưa Mèo con?” Khả Hoan nhẹ nhàng gật đầu, Tập Trát Nhân nhìn cô một cái rồi mở cửa xuống lầu, cha hắn hẳn là đã tới nơi.

Đức Lý Tư về sau bọn họ một lúc, bước vào hắn lập tức hỏi quân gia: “Đứa con gái kia ở trong phòng nó à?”

Ba Lạp thở dài: “Thiếu gia không muốn hưởng dụng nô lệ kia ở phòng nô lệ. Ngài ấy nói nếu như tôi không đồng ý sẽ lập tức trở lại căn cứ. Tôi không còn cách nào nên đành chiều theo ý ngài ấy.”.

Đức Lý Tư trầm ngâm một lát, ông hiểu rõ tính tình của con trai, nếu không theo ý hắn thì hẳn là hắn sẽ rời đi ngay lập tức. Trát Phi nói thêm “Ba à, chúng

ta cũng không ở đây lâu, vài hôm nữa tiễn thủ đô rồi, lúc đó đưa cô gái đó về phòng nô lệ là được”.

Đức Lí Tư cân nhắc một lát rồi nói với Ba Lạp: “Như vậy đi, việc này chúng ta không thể dung túng nó mãi được. Đưa con gái đó chẳng qua cũng chỉ là nô lệ thấp hèn nên ngày mai cho cô ta đi ra nông trường làm việc”.

Cả buổi chiều hôm đó các nam nhân trong gia tộc họp mặt bàn tính chuyện tấn công thủ đô, Táp Trát Nhân chỉ lẳng lặng ngồi nghe chứ không thêm thắt ý kiến nào. Đến chiều mọi người lần lượt cáo từ, Táp Trát Nhân vờn người đứng dậy liền bắt gặp cái nhìn gắt gao của cha hắn. Đức Lí Tư vẫn duy trì ánh nhìn trực diện, nói: “Mấy cùng đưa con gái kia ở chung ba không thêm để ý nhưng từ ngày mai trở đi cô ta phải ra nông trường làm việc như những nô lệ khác. Trừ bỏ buổi tối có thể ngủ trên giường, không được có thêm đặc quyền khác. Mấy nhớ cho kỹ những lời ba nói, rõ chưa?”

Táp Trát Nhân cúi đầu suy tư một lát, sau đó ngẩng lên đáp: “Được, nhưng con muốn nói cho rõ ràng, cô ấy có thể đi nông trường làm việc nhưng thân thể cô ấy chỉ thuộc về riêng mình con, không ai được nhúng chân”.

Trát Phi lắc đầu: “Cô ta chỉ là một nô lệ, nhờ kỹ điều đó, Táp”

“Cho dù là nô lệ thì thân thể của cô ta duy chỉ thuộc về em, nếu mọi người không muốn em làm mất mặt gia tộc thì hãy theo ý em mà làm”. Nói xong Táp Trát Nhân rời phòng họp, không cho cha mình có cơ hội giáo huấn. Không khí rơi vào trầm mặc một lúc, Đức Lí Tư mới ra về nhượng bộ: “Cho người mang cho cô ta một cái khăn trùm đầu”

Lúc Táp Trát Nhân trở về phòng, Khả Hoan đã ăn cơm xong, hắn ngồi xuống đối diện cô phía bên kia bàn, nói ngắn gọn: “Mèo con, từ ngày mai em phải ra nông trường làm việc. Căn nhà này nằm trong khu hậu viện, người ngoài không thể tự ý đi vào nên mỗi sáng em phải dậy lúc 5 rưỡi, một mình đi đến cửa sau cung điện, sau đó đi theo đốc công ra nông trường. Buổi chiều xong việc, em lại theo đường cũ trở về đây, hiểu chưa nào?” Khả Hoan gật gật đầu, cổ găng tỏ ra rất bình tĩnh.

“Đừng bao giờ có ý định chạy trốn, có trốn cũng không thoát đâu, hơn nữa nếu bị bắt lại sẽ lãnh kết cục rất bi thảm, còn tệ thảm hơn so với ở doanh trại gấp trăm lần, hiểu không?” Khả Hoan lại gật đầu, cô trầm ngâm lần không có ý định này trong đầu.

“Ở nông trường, đốc công bảo em làm gì em phải làm theo, tuyệt đối không được chống đối hắn. À mà em làm sao mà chống đối bọn chúng được, em có hiểu tiếng ả rập đâu cơ chứ. Thế thì thật tốt”. Hắn tạm dừng một lát rồi nói thêm “Em cứ nhìn những người khác mà làm theo, họ làm gì em làm nấy”.

Khả Hoan nhìn hắn gật gật đầu, trong lòng bắt đầu bồn chồn. Lâu nay cô quen với việc chỉ có cô và đao phủ, ở bên hắn cô cảm thấy thập phần an tâm. Giờ hoàn cảnh phát sinh thế này, số mệnh của mình không còn nằm trong tay mình Táp Trát Nhân nữa mà còn phụ thuộc vào rất nhiều thế lực khác, chính bản thân cô còn không có một chút quyền lựa chọn nào cả. Táp Trát Nhân nhìn ánh mắt âu lo nhu nhược của Khả Hoan thờ dãi: “Chúa ơi, em lại làm cho anh “muốn” phát điên lên rồi, đi lên đây với anh nào”.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Châu Phi trời luôn sáng trước so với những vùng, Táp Trát Nhân dùng đồng hồ quân dụng đặt giờ báo thức Khả Hoan, đúng 5 rưỡi chuông kêu, Khả Hoan vội vàng thức dậy đánh răng rửa mặt, mặc bộ quần áo dài kiểu truyền thống Ả-rập, bịt khăn che mặt để chuẩn bị đi làm. Cô nhanh chóng đi ra cửa sau của cung điện, ở đây tên đốc công đã cầm roi da đợi sẵn.

Hắn nhìn Khả Hoan từ trên xuống dưới, thăm đánh giá, cô gái này thân mình nhỏ nhắn mặc bộ áo truyền thống vào gần như lọt thỏm, chỉ hở ra hai đôi mắt đen láy và hai bàn tay trắng nõn. Hắn hơi kinh ngạc vì vốn tưởng rằng cô gái hôm nay hắn đưa đi nông trường là một trong số các thể thiếp của chủ nhân, vì vi phạm gia quy nên bị phạt, hóa ra không phải, cô gái này rõ ràng không phải người nơi này. Vậy sao cô ta lại được mặc quần áo dài và bịt cả mặt lại nhỉ, hắn thầm nghĩ. Ba Lạp cũng không có dặn dò gì đặc biệt về trường hợp này nên hắn cũng sẽ chỉ đối đãi với cô như những nô lệ ở đây mà thôi. Hắn vung vung roi da nói: “Đi theo tôi”

Khả Hoan lúc đầu có chút sợ hãi khi thấy hắn trừng trừng nhìn mình, sau mới thả lỏng đi theo. Đến nông trường quang cảnh chẳng khác gì so với hôm qua cô nhìn thấy, hàng trăm nô lệ cời trần chấm chỉ nhật bông, Khả Hoan không nề hà gì bắt tay vào lao động.

Nhưng chỉ một lúc cô mới biết thế nào là chật vật, bông rất khó hái, quần áo thì lũng thùng vương vãi khiến cô khó với lên hái bông. Mặt cô sớm đỏ bừng bừng vì quần bách, cũng may có khăn bịt mặt nên không ai nhìn thấy vẻ mặt cô lúc này. Đám nô lệ nữ gần như đổ xô hướng về phía cô sẫm soi, dù thân là nô lệ, luôn phải kính nể tầng lớp trên nhưng đối với tầng lớp này họ luôn có tư tưởng thù địch sẵn. Nhìn thấy cách Khả Hoan ăn mặc họ liền biết cô là nữ nhân của gia tộc, là lớp thượng lưu, chẳng qua phạm gia quy mới lưu lạc ra đây, nên họ gần như há hê khi thấy bộ dạng chật vật của cô. Đúng là vui sướng khi người gặp họa.

Bọn đốc công cũng nhìn ra vẻ chật vật của cô, lúc đầu cũng tùm tùm lại cười, sau cũng thấy bình thường, quay sang giờ roi vừa quất vừa quất nạt đám nô lệ: “Làm việc đi, làm việc đi. Nhìn cái quái gì mà nhìn. Lát mà không đủ bông đừng hòng được ăn cơm”.

Đám nô lệ sợ hãi kêu ca một lúc rồi cũng ngồi xuống làm việc nhưng vẫn len lén lườm nguyệt Khả Hoan bằng những ánh nhìn cay độc. May mà Khả Hoan được mặc bộ áo dài kiểu truyền thống ba bốn lớp vải nên roi da không làm cô đau đớn quá mức, thấy vậy bọn đốc công thô lỗ dùng gậy còn đánh mạnh một nhát vào lưng cô, cùng với khẩu khí nghiêm khắc: “Mày cũng nhanh làm việc đi”

Khả Hoan bất ngờ bị đánh, theo quán tính ngã sấp xuống đất, hai cái túi bông vừa lượm được cũng xô tung ra. Tên đốc công bỏ đi chỗ khác, Khả Hoan lúc này mới cẩn thận nhìn, nhìn nước mắt xem xét lại thân mình. Để cho tiện lao động, cô buộc tay áo chặt vào trong, quần cũng túm lại rồi xắn lên, quần khần bị mặt ra sau gáy cho gọn, xong xuôi thấy tự thỏa mãn vì lúc này cử động đã dễ dàng hơn, “sự nghiệp” lao động cũng vì thế thêm phần năng suất.

Bọn đốc công kinh ngạc hết sức, con nhỏ này sao to gan lớn mật đến vậy, áo dài gia tộc quý giá như thế mà dám túm vào xắn lên, còn lộ cả đầu gối trắng nõn. Theo truyền thống, nữ nhân khi đã mặc áo dài rồi mà còn lộ da thịt trước mặt đàn ông thì hoặc là bị quy vào tội dâm dăng, hoặc là đang có tình duyên rũ rần ông. Đám nữ nô càng ghen tức nhìn cô, áo dài kia là mơ ước cả đời của các cô, vậy mà con nhỏ này một chút cũng không thương tiếc.

Khả Hoan lúc này rất thoải mái, cô phủ phui tay, với túi bông dở dang chuẩn bị làm việc tiếp thì nghe văng vẳng tiếng vỗ tay và tiếng cười ngao nghễ của một người đàn ông. Bọn đốc công cũng nghe thấy tiếng cười nên quay lại nhìn, thấy người đàn ông đang tiến tới chúng lập tức thì lễ: “La Y thiếu gia”

La Y chính là người thừa kế thứ hai của gia tộc Cáp Lạc, là con trai cả của em trai Đức Lí Tư, gọi Trát Phi là anh họ, gọi Tạt Trát Nhân là em họ. Một năm trước hắn bị thương tại chiến trường, một chân bị thọt nên được gia tộc giao cho về quản lý nông trường này. Không phải ngày nào hắn cũng đến đây tuần tra, hôm nay nghe nói Đức Lí Tư về nên tới chào, ai ngờ đi qua đây lại chứng kiến trò vui thế này, hơn nữa còn phát hiện ra một cái mỹ nhân. Tuy hắn chưa nhìn rõ mặt mũi cô nhưng chỉ bằng việc cô để hở đôi chân trắng nõn đã đủ cho hắn biết mỹ nhân này không phải là người ở đây. Hắn hỏi: “Cô là ai? Sao lại ở đây?”

Tên đốc công lúc sáng đưa Khả Hoan đến đây xun xoe chạy lại nói: “Cô gái này là nô lệ mới đến, sáng nay quản gia giao cho tôi quản lý, yêu cầu hằng ngày đưa cô ta đến đây làm việc”.

Nô lệ à? Nô lệ mà lại được mặc áo dài gia tộc à, lại còn dám lớn mật lén lút áo dài? Làn da trắng nõn kia mọc ở đâu ra. Bao nhiêu câu hỏi lần lượt hiện lên đầu hắn. Vì thế, hắn thấy cực kỳ hứng thú đối với tiểu mỹ nhân này, hắn liếc nhìn Khả Hoan lần nữa rồi thử tưởng tượng mỹ nhân lửa thế nằm trước mặt hắn thì liệu có còn gì sánh bằng.

“Thôi được rồi, vậy cứ đối xử với cô ta như nô lệ bình thường, không làm xong việc không được ăn cơm. Ta đi báo kiến tộc trưởng một lát, các người coi trông mọi việc cẩn thận, hiểu chưa?”

“Vâng, thưa thiếu gia”

Khả Hoan cúi người rón rén về phía trước hái bông, cô hô hấp gấp gấp, một tay nâng quả bông, tay kia rút lui, cả người ướt đầm mồ hôi. Các ngón tay bị vỏ bông mài xước trở lên đau rất, thắt lưng mỏi nhừ, chỉ trong hơn một tiếng mà cô thấy đau nhức không đứng nổi. Muốn ngồi xuống một lát nhưng nhìn về phía bên cạnh thấy một cô gái nhỏ cũng mệt mỏi ngồi nghỉ liền bị ăn vãi phát roi da, đang khóc thét lên, cô lấy làm sợ hãi nên cố đứng làm tiếp.

Theo quy định, cứ hai giờ một lần các cô được uống nước cho đỡ khát, Khả Hoan cũng xếp hàng theo đám nô lệ đi uống nước. Quan sát xung quanh cô thấy có rất nhiều cô gái mọi tuổi vị thành niên cũng phải ra đây lao động, một số phụ nữ trung niên trông da dẻ nhăn nhoe khô ráp, cô thoáng tưởng tượng một ngày nào đó mình cũng trở lên như thế, lòng không khỏi buồn đau ủ dột, hốc mắt lại đỏ lên. Đến phiên cô uống nước, vừa cầm bát nước lên thì sau lưng bị va chạm mạnh khiến cô lao đảo suýt ngã, bát nước cũng bị hất lên nên bao nhiêu nước trong đó rơi tung tóe xuống nền đất khô cằn.

Khả Hoan phẫn nộ nhìn đám nô lệ đánh ác, ba nữ nô vừa đụng phải cô cũng nghênh ngang nhìn cô bằng ánh mắt khiêu khích. Cuối cùng Khả Hoan cúi đầu, cẩn thận để lại bát vào chỗ cũ, ba nữ nô kia thỏa mãn rồi đi, nước mắt của Khả Hoan cũng theo đó rớt xuống

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

La Y vừa dừng xe, Ba Lạp đã chạy ra nghênh đón, đỡ lấy ba-toong cho hắn, kính cẩn nói: “Kính chào La Y thiếu gia, lão gia và Trát Phi thiếu gia, Tạt Trát Nhân thiếu gia đang chờ ngài ở trong nhà”.

La Y thân thiết kéo tay lão, sáng khoái cười to: “Ta lại nghĩ sáng nay bác và hai huynh đệ sẽ dậy muộn, chẳng phải người ta vẫn nói là cửu biệt thắng tân hôn sao?” Ba Lạp bất đắc dĩ lắc đầu.

La Y nhìn thấy lão có vẻ xấu hổ càng thêm khoái trá: “Thôi được rồi, Ba Lạp à, hôm nào theo ta đi chơi một đêm đi, lão cứ nghiêm túc như thế không thấy cuộc sống đơn điệu sao?” Ba Lạp khẽ lắc đầu khuyên nhủ: “La Y thiếu gia à, trước mặt tộc trưởng, ngài đứng đắn một chút được không ạ”

La Y gật gù tỏ ra hiểu ý, nghĩ nghĩ một lúc hắn bất ngờ hỏi: “À đúng rồi, con nhỏ nô lệ mới kia ở đâu ra thế, sao lại được mặc áo dài của gia tộc thế Ba

Lạp?”

Ba Lạp tựa hồ càng có vẻ xấu hổ, lão không biết nói như thế nào cho khéo, sự tình liên quan tới danh dự gia đình và thể diện của gia đình tộc trưởng, lão phải rất cẩn trọng. Lão cẩn thận buông ra từ chữ: “Đó là Tật Trát Nhân thiếu gia mang về, ách, là nô lệ chuyên chúc. Ngài và Tật Trát Nhân thiếu gia cùng nhau lớn lên nên hẳn là biết tính khí của ngài ấy rồi đấy, Ngài ấy vô cùng ưa sạch sẽ, những đồ dùng người khác dùng qua ngài ấy không bao giờ dùng lại hoặc để ai khác dùng chung. Để cho cô ta mặc áo dài cũng là vì nguyên nhân này, không có đặc quyền nào khác”.

Trong lòng La Y như bị ai đó đánh mạnh một cái, trong mắt hắn hiện lên tia ghen tị hèn mọn, hóa ra là “đồ chơi” của tên “Tật chủng” kia, từ nhỏ tới lớn Tật chủng vẫn được người Bác tộc trưởng của hắn yêu thương và quan tâm hơn tất cả. Hóa ra Tật chủng thích tiểu mỹ nhân này, vậy mình phải phá hủy cho bằng được.

Hắn bước vào, nhìn thấy Đức Lí Tư và hai con trai ngồi quanh bàn, La Y kêu to: “Bác”.

Mọi người đứng dậy chào hỏi theo đúng lễ nghĩa và cùng nhau ngồi ăn bữa sáng. Thực ra Đức Lí Tư cũng không phải là quá yêu mến người cháu này bởi ông biết bản tính của La Y rất phóng đảng và kiêu ngạo, nhưng vì hắn có công hiến nhiều cho gia tộc, ở trên chiến trường anh dũng chiến đấu, thậm chí còn thụ thương nặng nên ông dần dần yêu mến hắn hơn. Ăn uống qua loa, Tật Trát Nhân trở lại phòng hắn, vốn dĩ hắn không thích La Y, hơn nữa hôm nay hắn còn có vài kế hoạch quân sự phải làm, phải tính toán cho sớm để nhanh chóng tiến quân đi thủ đô. Ở đây thêm một ngày hắn không chắc Mèo con có chịu nổi nữa hay không, hắn lo lắng không biết giờ này Mèo con chống chọi thế nào rồi...

Giữa trưa trời nắng gay gắt làm con người ta cảm thấy hoa mắt mũi, Khả Hoan hô hấp ngày một khó hơn, cổ họng khô khốc, túi bông hái mãi không đầy. Đốc công hò hét nô lệ mang bông lên đóng đếm, ai đủ thì mới được ăn cơm uống nước nếu không thì đừng mơ tưởng đến miếng cơm giọt nước nào. Xa xa nhìn thấy một cô bé cầm túi bông còn nhiều hơn túi bông của cô đến trình diện đốc công, cân đo vẫn thiếu nên bị bọn đốc công giờ roi lên đập liên tiếp, Khả Hoan cả người căng thẳng, cô biết mình cũng sắp rơi vào kết cục y như thế.

Đám nữ nô kia đa phần đã đủ lượng bông quy định, được ăn cơm uống nước, ánh mắt ghen ghét vẫn nhìn Khả Hoan, bộ dạng rất muốn xem màn trừng phạt sắp tới. Vừa nhìn thấy túi bông của cô, tên đốc công đã vung roi lên cao nhưng một lúc sau không thấy roi rơi xuống. Lúc này hắn hơi do dự, áo dài gia tộc quý giá là thế, nếu hắn hạ roi xuống làm hỏng áo dài, nhờ bị trách tội thì hẳn làm sao có thể thoát tội. Con nỏ này hẳn là nữ nhân trong gia tộc Cấp Lạc, như vậy nam nhân của cô ta hẳn là tộc trưởng hoặc các con trai của ông, nữ nhân trong gia tộc mà nói, kể cả có trừng phạt bằng roi đi chăng nữa thì cũng bất cớ áo dài ra mới đánh chứ không trực tiếp quật vào áo dài bao giờ cả. Nghĩ vậy hắn đẩy ngã Khả Hoan xuống đất, lấy chân đạp mạnh và đầu gối cô, miệng mắng: “Đồ đàn bà ngu ngốc, đi làm việc đi”

Như thế đã là cực kỳ nhân nhượng với Khả Hoan, lúc này cô vẫn trong tư thế cuộn tròn người lại, hai tay che chắn đầu và mặt, xác định bọn chúng không định đánh cô nữa cô mới chọt vật bò dậy, tiêu điều trở về ruộng bông. Đám nữ nô kia không được xem kịch vui, có vẻ thất vọng, hung hăng cắn mạnh mấy chiếc bánh ngô cho bồ con tức.

Khả Hoan hai mắt đầm lệ ngồi xuống hái bông, ngón tay lại bị đâm đau rất, cô đưa lên miệng mút mút vào để bớt đau đớn. Cô hít sâu vài lần, lấy tay lau mạnh nước mắt, lúc này cô phải kiên trì, nhất định sẽ có ngày cô thoát khỏi kiếp sống trâu ngựa này. Nghĩ vậy, Khả Hoan đứng cảm đứng dậy, nhìn kỹ động tác bứt bông của mấy nữ nô bên cạnh, họ đều quý rap xuống đất để tránh mồi lưng, hai tay liên tục vừa kéo vừa bứt bông, tránh cho gai đâm vào tay, khi tay trái đầy nắm bông mới thả vào trong túi. Làm như vậy sẽ tiết kiệm được một chút thời gian. Khả Hoan bắt chước bộ dáng đó, chăm chút bứt bông, cảm giác đau lưng cũng dần mất đi. Buổi chiều còn có hai lần nghỉ ngơi uống nước nhưng Khả Hoan không uống vì cô biết đám nữ nô kia sẽ không bỏ qua cho cô, đành nhịn vậy, còn hơn là bị vũ nhục tập thể như lúc sáng.

Cả buổi chiều Khả Hoan lao động cật lực, tuy rằng học hỏi được kỹ thuật bứt bông mới nhưng túi bông của cô vẫn không đầy, cô vẫn tự tin mang túi bông tới trước mặt đốc công, chờ đợi hình phạt sắp tới. Đám nữ nô âm thầm kinh ngạc, nữ nhân này làm sao có thể can đảm nhường ấy. Tên đốc công buổi sáng dẫn cô tới cũng không trừng phạt gì cô, chỉ túm cánh tay cô ý nói đi theo hắn. Lâm Khả Hoan nhẹ nhàng thở ra. Trên đường đi, Lâm Khả Hoan tháo ống tay áo, buông khăn trùm đầu che lại mặt như lúc đầu.

Hoàng hôn buông xuống, trời nổi gió nhẹ, ống tay áo rộng rãi buông lỏng khiến cho gió lùa vào bên trong, cảm giác rất mát mẻ, Khả Hoan lúc này mới hiểu áo dài truyền thống của dân Á rap hóa ra đều có ý tứ riêng cả.

Đến cửa sau cung điện, đốc công nói với cô 1 câu gì đó rồi rời đi, Khả Hoan chả hiểu hắn nói gì cả nhưng chưa kịp mở miệng hắn đã đi mất dạng. Khả Hoan bắt đầu đi một mình đi vào đại môn. Tật Trát Nhân đang ở trong phòng chờ, trên bàn là bữa tối với đầy một bàn đồ ăn thức uống thơm phức. Hắn ngồi cạnh bàn, tay cầm quyển sách cổ tình ra và đang đọc để che giấu sự lo lắng của mình.

Nghe tiếng bước chân và tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ sau đó là tiếng người bước vào phòng. Tật Trát Nhân lập tức đặt sách xuống, nhìn Mèo con đang chân trần đi tới, hắn mỉm cười hỏi: “Mọi việc ổn không, Mèo con?”

Không biết vì lý do gì, vừa bước vào phòng, nhìn thấy Tật Trát Nhân, lại nghe giọng tiếng Anh quen thuộc, tiếng gọi “Mèo con” êm ái, bao nhiêu ủy khuất và vất vả dồn nén trong ngày bỗng dung trào ra, cô lập tức rơi lệ, cơ hồ muốn nhào vào lòng hắn để được an ủi dỗ dành.

Loại cảm giác khi về tới nhà, nhìn thấy người thân đợi sẵn, trước kia chỉ khi trước mặt ba mẹ hoặc Tô Nghị cô mới cảm giác được, giờ đây như vỡ òa trong cô. Tật Trát Nhân biết Mèo con hôm nay cực kỳ khổ sở, nhìn thấy nước mắt tuôn trào trên má Mèo con, gần như ướt đẫm khăn che mặt, trong lòng hắn ngập tràn đau đớn. Hắn vẫy vẫy Mèo con: “Lại đây nào, đến bên anh xem làm sao”.

Khả Hoan lập tức bước lại, ngồi chồm hổm trước mặt hắn, thất lưng đột nhiên mồi nhức như sắp đứt đôi, cô kêu lên một tiếng rồi ngã xuống thềm.

Chương 30

Khả Hoan hai tay ôm chặt thắt lưng, đau đớn khiến cô không thốt lên lời. Tập Trát Nhân giúp cô gỡ bỏ khăn trùm đầu, sau đó bế bổng cô bước vào trong. Khả Hoan nhũn mảy nhẹ giọng rên rỉ. Tập Trát Nhân biết cô đang rất đau nên dùng tay xoa xoa nhẹ phía sau lưng giúp cô quên dần cảm giác nhức mỏi. Khả Hoan khẽ run lên, một lúc sau mới thả lỏng cơ thể, hai tay vô lực buông thõng xuống cạnh sườn.

Cảm giác đau đớn dần mất đi, Khả Hoan xoay người lại nhìn Tập Trát Nhân. Hắn lấy tay lau nước mắt trên mặt cô, nhẹ giọng thở dài: “Có lẽ anh nên để em ở lại căn cứ thì tốt hơn”.

Khả Hoan liên tục lắc đầu, căn cứ là một nơi thực đáng sợ, còn có bọn lính ở đó nữa, cô tình nguyện ở bên cạnh đao phủ tại nơi đây, tình nguyện làm lụng vất vả tại nông trường còn hơn là trở về nơi khủng khiếp kia. Ít nhất ở bên cạnh hắn, cô còn có chút an tâm, bọn đốc công sẽ không dám hành xử giống bọn lính kia, đòi xâm phạm thân thể cô. Tập Trát Nhân đỡ Khả Hoan ngồi xuống, ôm ấp cô vào lòng, hắn rót nước đưa tới bên miệng Khả Hoan, lòng cô rút đau đớn khi thấy chỉ trong một ngày mà môi miệng Mèo con bị khô nứt hết.

Khả Hoan uống mấy ngụm rồi lại nhớ tới mấy bát nước bị đổ đi trong ngày hôm nay, trong lòng lại dâng lên nỗi uất ức, cổ họng như bị ách lại, thút thít nói: “Vẫn còn khát...”

Tập Trát Nhân lại rót thêm cốc nữa cho cô, đồng thời nói: “Uống từ từ thôi, đừng uống nhanh như vậy”.

Khả Hoan nghe lời, chiếc miệng nhỏ nhắn chu ra uống sạch sẽ cốc nước thứ hai. Tập Trát Nhân nói: “Ăn chút thức ăn đã, uống nước nhiều như vậy no bụng làm sao ăn được nữa. Em muốn ăn gì, anh lấy cho em”.

Khả Hoan cứ như vậy chỉ tay chọn từng món, Tập Trát Nhân lấy thìa chậm rãi đút cho cô. Ngay lúc này đây chính Khả Hoan cũng không ý thức được quá khứ lại một lần nữa quay trở lại, ngày xưa cô ý lại Tô Nghị thế nào thì ngày hôm nay cô ý lại Tập Trát Nhân y như thế.

Một ngày không được ăn cơm hay uống nước, lại phải lao động khổ sai nên Khả Hoan rất đói, cô ăn gần hết một nửa suất ăn dành cho hai người. Ăn uống no nê, cơn buồn ngủ lại kéo tới, chẳng kịp lên giường nằm, Khả Hoan cứ thế cuộn trong lòng Tập Trát Nhân ngủ thiếp đi.

Tập Trát Nhân cười khỏ, Mèo con mệt đến độ này thì làm sao còn sức phục vụ hắn trên giường nữa đây?

Ngày hôm sau đồng hồ báo thức lại đúng giờ reo vang, Khả Hoan mở mắt to hai mắt, mấy giây xong mới bật dậy. Cả người đau nhức giống như mới bị đánh đập tã tui, cô tiến vào phòng tắm rửa mặt, hồi tưởng lại việc xảy ra tối qua. Cô chỉ nhớ là Đao phủ đút cơm cho cô ăn, sau đó chuyện gì xảy ra kế tiếp cô không thể nhớ được, chẳng lẽ tối qua đến tắm rửa cô cũng chưa làm sao?

Khả Hoan bắt giắc vuốt tóc hít hà, rõ ràng có mùi thơm của dầu gội, thân thể cũng rất sạch sẽ, cô vụng trộm nhìn gương mặt anh tuấn của Tập Trát Nhân, lúc này đang say sưa trong mộng đẹp. Có lẽ tối qua hắn giúp cô tắm gội, làm sao có chuyện một kẻ ưa sạch sẽ như hắn lại để cho thân thể đầy mỡ hôi bốc mùi được ngủ trên giường hắn đâu. Dưới thảm cô thấy có sẵn một bộ áo dài giống bộ hôm qua nhưng biến thành màu đen, Khả Hoan ngoan ngoãn mặc vào rồi bước ra khỏi phòng.

Cửa vừa đóng, Tập Trát Nhân đang nằm trên giường mở to mắt, hắn nhảy xuống giường đi về phía cửa sổ nhìn đau đầu thân ảnh nhỏ nhắn đang ngày càng xa dần. Mèo con của hắn thật giống như những gì hắn tưởng tượng vậy, quả thật là một con mèo con kiên cường.

Đêm qua chính tay hắn bế Mèo con vào phòng tắm gội, mới phát hiện bàn tay vốn trắng nõn mịn màng của Mèo con bị chằng chịt vết thương, làn da vì phơi nắng cả ngày trở lên đỏ ửng. Lúc hắn lau rửa, Mèo con chỉ theo phản xạ co người lại chứ không hề tỉnh ngủ, đủ cho hắn biết hôm qua Mèo con mệt mỏi đến thảm thương thế nào. Vậy mà lúc ăn cơm Mèo con không hề kêu rên kể lể gì, lại càng không có mở miệng cầu xin hắn cứu giúp. Thân ảnh thân thương đã đi khuất, Tập Trát Nhân trở lại giường, Mèo con của hắn có khả năng thích ứng rất nhanh, hi vọng không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra. Nghĩ vậy hắn nhắm mắt cố ngủ tiếp.

Khả Hoan đi ra cửa sau cung điện nhưng không thấy tên đốc công đợi sẵn như hôm qua, cô hơi ngạc nhiên nhưng nhớ lại chiều qua hình như hắn có nói gì đó với cô. Cô đoán là hắn dặn cô ngày mai tự đi đến nông trường, nghĩ vậy Khả Hoan lần theo đường cũ mà đi. Quả nhiên tới nơi đã thấy tên đốc công đợi sẵn, Khả Hoan nhận lấy túi vải và bước về phía ruộng bông. Một ngày lao động mới bắt đầu.

Đến gần trưa trời bắt đầu nắng gắt, giờ uống nước tới, lần này Khả Hoan quyết định cứ đi lấy nước như mọi người, cô có lỗi gì đâu mà phải chịu sự chèn ép vô lý của đám nữ nô kia. Nghĩ vậy cô chậm rãi đi theo đám người về phía nước uống.

Đột nhiên, cô cảm giác có một ánh mắt sắc bén đang nhìn về phía mình, theo bản năng cô nhìn lại. Đó là một người đàn ông mặc trang phục truyền thống Á rập màu lam, ngồi trên một chiếc ghế gỗ đang tà ngễ nhìn chằm chằm cô. Khả Hoan lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhưng vẫn cảm giác ánh mắt nóng bỏng đang chiếu trên người. Cô có chút hốt hoảng, tại sao hắn lại nhìn cô như vậy, không giống bọn đốc công vẫn nhìn tí nào. Hắn cũng là đốc công sao? Liệu hắn có làm điều gì bất lợi với mình không?

La Y lúc đó đang ăn điểm tâm, con mèo của hắn cuối cùng cũng tới, bồ công hắn nhìn rập cả buổi. Hắn có chút ngạc nhiên, cô gái này hôm qua tay chân còn chậm rì rì, hôm nay thao tác có vẻ thành thục hơn nhiều, hóa ra cô nàng cũng thông minh và có chút bản lĩnh đấy chứ. Thật là cao hứng khi vô phải tiểu mỹ nhân thông minh như thế này.

Khả Hoan đi xa dần, rốt cuộc buồng lòng phòng bị, chắc hắn chỉ là độc công mà thôi, đang suy nghĩ thì cô nghe thấy tiếng kêu của đám nữ nô, nhìn ra mới thấy một cô bé vừa bị ngã sấp xuống. Việc đói khát cộng với trời nắng nóng khiến nữ nô ngã xỉu là chuyện thường, đám độc công mặc kệ, coi như để cho họ tự sinh tự diệt. Hai mươi phút sau Khả Hoan không thấy cô bé tỉnh lại, theo bản năng nghề nghiệp Khả Hoan quên mất thân phận hiện tại của mình vội vã chạy tới bên cạnh cô bé.

Đó là một cô bé khoảng chừng 13, 14 tuổi, còn chưa phát dục hết, mắt nhắm chặt, mặt ửng hồng, Khả Hoan sờ trán ước đoán cô bé đang sốt khoảng 40 độ. Nghe mạch đập trên cổ tay có vẻ rất nhanh, Khả Hoan ôm lấy cô bé đến bên gốc cây, cúi xuống giúp cô bé hô hấp nhân tạo.

Tất cả mọi người ngây người hoảng sợ, vài người định lao ra ngăn trở thì La Y ngăn lại, đám nữ nô kia đều đang có chung suy nghĩ, là Khả Hoan đang thi triển yêu pháp, chả mấy chốc sinh mệnh của cô bé nô lệ kia sẽ chấm dứt dưới tay ma nữ này. La Y chăm chú nhìn Khả Hoan, hắn không tin cô gái này là phù thủy, có thể hút đi hồn phách con người nhưng tạm thời hắn cũng không hiểu Khả Hoan đang làm gì nên muốn theo dõi một lúc.

Khả Hoan chuyên tâm hô hấp cứu người, dùng tay chống đỡ ngực cô bé để thông khí trong phổi, liên tục như thế khiến mồ hôi cô chảy đầm đìa. Đúng lúc đó một phụ nữ trung niên hét lên chói tai chạy vọt về phía Khả Hoan, hung hăng đẩy cô ngã lên mặt đất rồi ôm cô bé nô lệ khóc rống lên.

Bà ta chính là mẹ của cô bé, dẫu biết cô bé đang phát sốt nhưng vẫn phải cố hoàn thành chỉ tiêu được giao ngày hôm nay, vì không muốn con gái bị đánh, bà đã từ chối cơ hội đi uống nước mà ở lại chuyên tâm hái bông. Bà không ngờ con bé lại lăn ra ngất xỉu, nghe tin chạy tới thì thấy cảnh này nên nhất thời không kiềm chế được cảm xúc.

Khả Hoan đứng lên định giải thích cụ thể tình huống nhưng một tiếng cũng không biết nói, cô đành im lặng đứng nhìn. La Y lúc này mới khoan khoái bước lại, bọn độc công đi ngay sau lưng, trong tay nắm chặt roi da hung ác nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Khả Hoan cố gắng khoa tay múa chân để giải thích nhưng căn bản không ai để ý tới, bà mẹ kia cứ liên tục lay lay người cô bé. La Y đứng ngay phía sau, hóa ra kết quả không như hắn dự đoán, có vẻ tiểu mỹ nhân này vừa mới thi triển yêu thuật thật. Hắn khẽ nhắc cấm, vẫy tay ra lệnh, hai tên độc công nhanh chóng lao lên tóm lấy hai tay Khả Hoan và lôi ra. La Y nghĩ, lúc này hắn hẳn là phải cho cô ăn vài roi rồi mới điều tra tiếp, trước mặt hắn mà dám giả thần giả quỷ.

Đột nhiên cô bé nô lệ chậm rãi mở mắt, nhìn mông lung xung quanh. Bà mẹ thấy vậy ngừng khóc, gọi tên con gái rồi ôm sát mặt con gái vào mặt mình mà nức nở. Cô bé chỉ nhìn quanh được một lát xong lại tiếp tục suy yếu nhắm nhắm mắt, hơi thở mỏng manh. Khả Hoan biết là cô bé đang khó thở, mạch đập chắc yếu dần đi, cô lao vào kiểm tra thân thể cô bé rồi lại bắt đầu hô hấp nhân tạo như vừa nãy. La Y có vẻ đã hiểu ra sự tình, hắn để nguyên cho Khả Hoan hành động, không phải vì hắn lo lắng cho sinh mệnh của cô bé nô lệ kia mà hắn muốn nhìn xem thực chất Khả Hoan có bản lĩnh làm được cái gì.

Phải mất một lúc, ngực cô bé mới bắt đầu hơi hơi phập phồng và tự hô hấp. Lâm Khả Hoan thế này mới nhẹ nhàng thở ra, cô đứng lên, không để ý tới ai liền chạy ra thùng nước, múc một chén rồi đưa tới bên miệng cho cô bé uống. Cô bé cần nước để làm mát cơ thể, nghĩ vậy Khả Hoan cúi khấn trùm đầu ra, chạy tới bên thùng nước xấp ướt khăn rồi lại chạy tới bên cô bé giúp cô chà lau mặt mũi, tay chân.

Tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc nhìn cô. Một lúc sau, vẻ mặt cô bé nô lệ tựa hồ như tươi tỉnh hơn, cánh tay giơ lên như muốn bắt lấy cái gì đó, Khả Hoan vui sướng nở nụ cười, hoàn toàn là nụ cười của một thầy thuốc khi cứu sống một bệnh nhân trong cơn nguy kịch. La Y lúc này nhìn cô đến ngây người, khăn trùm đỡ xuống hé ra khuôn mặt xinh xắn nõn nà. Mái tóc dài thẳng được buộc gọn sau gáy càng tôn thêm vẻ gọi cảm nữ tính. Hai má trắng nõn mịn màng vì nắng nóng mà trở lên ửng đỏ, mồ hôi trên trán chảy xuống nhưng không hề có cảm giác dơ bẩn mà càng làm cho làn da cô gái trở càng trở lên trong suốt.

Đặc biệt là nụ cười của cô thật sán lạn, có nét thuần khiết và thánh thiện, tựa hồ nụ cười đó được thượng đế đúc sẵn cho cô vậy. Hắn cắn răng, không thể nào, không thể nào để cho loại Tập chủng kia độc hưởng tiểu mỹ nhân này. Nếu không chiếm được thì hẳn hủy hoại cô nàng còn hơn, ánh mắt hắn trở lên âm trầm hung hiểm, ánh lên ham muốn dục vọng.

Khả Hoan không biết nguy hiểm rình rập, cô trao cô bé nô lệ cho người mẹ rồi chuẩn bị quay trở lại làm việc. Tinh thần cô vô cùng thoải mái vì vừa mới hoàn thành chức nghiệp của mình, dù ở nơi nào đi chăng nữa phản xạ nghề nghiệp luôn thường trực trong cô. Đám nữ nô kia đều nhanh chóng dậy chuẩn bị trở về làm. Mấy tên độc công đứng sau hò hét mọi người trở lại làm việc, Khả Hoan cũng vội vã theo chân bọn họ về lại ruộng bông.

La Y cố kiềm chế việc xông lên lôi cô đi theo hắn, giờ chưa phải lúc, để đến giờ nghỉ trưa chậm rãi nhắm nháp hương vị của cô nàng, sẽ thú vị hơn rất

nhieu.

Giữa trưa, sắp đến giờ ăn cơm, Khả Hoan thấy tinh thần thật thoải mái, cuối cùng cô cũng hoàn thành khá khá lượng bông cần hái, lại vừa cứu được cô bé nô lệ khỏi lưỡi hái tử thần, hóa ra ở trong môi trường khắc nghiệt này cô vẫn tìm được một chút niềm vui nho nhỏ. Đám nữ nô giờ đây nhìn cô với ánh mắt khác đi chút ít, không còn đầy cừ hận căm ghét nữa, cũng không tính là hữu hảo, phần nhiều là nghi hoặc.

Bọn đốc công cũng có vẻ thay đổi chút thái độ với cô sau sự việc buổi sáng, chúng không gây khó dễ gì cho cô nhưng vì túi bông của cô không đầy ắp nên chúng cũng không có ý định cho cô ăn cơm, chỉ phát tay ý bảo cô tiếp tục ra ruộng làm. Khả Hoan đành nén nhịn tiếng bụng kêu thì thầm, bất đắc dĩ thờ dài, tự an ủi bản thân: Phải kiên trì một chút, buổi tối về nhà sẽ được ăn thật nhiều đồ ngon. Tự nhiên cô lại nhớ tới cảnh tối qua Đào phủ tự tay đút cơm cho cô ăn, sao mà giống Tô Nghị đến thế.

Một bóng người bước tới làm ngắt quãng dòng suy tưởng của Khả Hoan, hóa ra là một nữ nô lệ đang mang cho cô nửa chiếc bánh ngô, nhìn kỹ hóa ra chính là bà mẹ của cô bé nô lệ kia. Khả Hoan có chút kinh ngạc và cảm động, kỳ thật nô lệ cũng là người nên đương nhiên hành xử giống con người, có ân báo ân, có oán trả oán. Khả Hoan lắc lắc đầu ý bảo bà mẹ mang bánh ngô cho cô bé kia ăn, bà mẹ hiểu ý liền giờ một nửa chiếc bánh ngô khác chỉ về hướng cô bé ý nói cô bé đã được ăn rồi.

Khả Hoan không đành lòng nhận bánh của bà mẹ, dù gì buổi tối cô còn được Tập Trát Nhân cho ăn uống no nê, đồ ăn thức uống đều là đặc sản, bọn họ thân là nô lệ có bao giờ được ăn no đâu. Bà mẹ thấy Khả Hoan không nhận bánh, lại tưởng cô chê bánh không ngon, chèn tay chân bà bần thủ nên mặt mũi ỉu xiu, hiện rõ sự thất vọng. Khả Hoan nhìn thấy thế vội tiếp nhận nửa chiếc bánh, tách đôi ra và đưa tới miệng cắn. Bánh toàn làm bằng bã đậu nên khô khốc, chả có hương vị gì, cô cố nuốt xuống cổ họng, xót xa khi nghĩ tới số phận của những nô lệ này. Cô không ngờ bây giờ đã là thế kỷ thứ 21 rồi mà vẫn còn có những nơi lạc hậu đến như vậy, hơn nữa vẫn tồn tại giai tầng xã hội rõ rệt, nô lệ bị bóc lột và đối xử cực kỳ tàn tệ.

Rồi cô lại mệnh mang nghĩ tới thân phận mình hiện tại, liệu cô có thể trở về nhà được nữa không? Liệu còn có thể trở về cuộc sống như trước kia? Nếu cô cầu xin Đào phủ thì sao, hẳn có giúp cô không?

Đang miên man suy nghĩ thì cô bị một cánh tay mạnh mẽ của tên đốc công tóm lấy lôi đi, hất lùi cô một mạch tới một căn phòng bằng đất, cách nông trường hơn trăm mét.

Đến trước cửa hắt đẩy cửa, ý bảo Khả Hoan tự mình đi vào. Khả Hoan cẩn thận đi vào phòng, bên trong phòng trống trơn, chỉ có một chiếc chiếu, trên đó là một chiếc bàn cũ, trên bàn đầy đồ ăn thơm phức, ngồi sau bàn chính là gã đàn ông mặc áo dài màu lam lúc sáng.

Hắn nhìn cô chằm chằm: “Lại đây ăn chút gì đi. Chả lẽ cô em không đói bụng à?” Khả Hoan run sợ, cô nghe không hiểu hắn nói gì cả nên chỉ đứng xa lắc lắc đầu.

La Y nói thêm: “Không phải sợ, cô em xinh đẹp như thế này, làm sao taỡ thương tổn cô em cơ chứ? Chỉ cần từ giờ trở đi ngoan ngoãn theo ta, ta đảm bảo em không phải lao động cực nhọc như thế nữa, chỉ ngồi hưởng phúc mà thôi. Em nhìn đi, toàn bộ đồ ăn ở đây ta đều chuẩn bị riêng cho em đấy”.

Khả Hoan nhìn vẻ hung hiểm phát ra từ gã, biết chắc chắn hắn không có ý tốt, trực giác nói cho cô biết hắn và bọn lính đều là loại cầm thú giống nhau, cô chỉ lắc lắc đầu không có phản ứng gì khác.

La Y rõ ràng không còn kiên nhẫn, hất lao về phía cô. Khả Hoan theo phản xạ quay người mở cửa trốn chạy. La Y còn nhanh chân hơn, chỉ trong vài giây đã tóm được Khả Hoan, ép cả người cô vào cửa gỗ, cô hốt hoảng giãy giụa la hét.

Hắn dùng một dùng một bàn tay gắt gao kiềm chế hai cổ tay cô, đặt lên đỉnh đầu, một tay còn lại rất nhanh luồn vào bên trong áo dài, không kiêng nể gì vuốt ve từ trên xuống dưới, ra sức sờ nắn. Lâm Khả Hoan đau đớn hét lên, cố vận vẹo thân mình nhưng không thể thoát khỏi không chế của hắn. Cô càng giẫy dụa vận vẹo càng khơi dậy dục vọng trong hắn, hơi thở của hắn vì thế dần trở lên nặng nề, hắn dâm mĩ ngâm vành tai cô nói: “Thích chứ gì, ngực em xem ra đang rất thích ta, đang cứng lên rồi đây này.”

Lâm Khả Hoan kịch liệt lắc đầu, cắn môi đến rớm máu, nước mắt rơi tràn trên mặt, bàn tay hắn bắt đầu thâm nhập giữa hai chân cô: “Còn có nơi đây nữa, trời, sao nóng bỏng thế này, em phát sốt à? Để ta xem bên trong có nóng như vậy không nhé!” Vừa nói ngón tay hắn vừa lần mò vào chỗ tư mật.

“Ngô.....” Lâm Khả Hoan run lên, thân mình lập tức căng thẳng. La Y bắt đầu thờ dài, hơi thở gấp gáp nóng nổi phun vào cổ Khả Hoan: “Oa, là gái trinh sao? Chẳng lẽ tên tạp chủng kia chưa chạm vào em à? Hay hắn không phải là đàn ông? haha.....” Khả Hoan đau đớn hét lên ầm ỉ.

“Ai a..... Có cảm miệng lại không, lát nữa ta muốn nghe cô em kêu nhiều hơn nữa, hay không đợi được nữa rồi hả tiểu mỹ nhân?”

Hắn cời phăng quần áo, giữ chặt hai chân Khả Hoan, cô không ngừng đập mạnh hay chân, hai tay quơ lên cào cào, hắn coi đó không hơn gì muối đốt, chuẩn bị thâm nhập thân thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Khi La Y chuẩn bị tiến vào thân thể Khả Hoan, cô gần như hoảng loạn, hai mắt đăm lẹ, quờ quạng xung quanh, may mắn với được một chiếc ghế mộc, cô không chần chừ dùng hết sức đập mạnh vào đầu hấn. Tên dã thú bị đau dừng lại động tác, trừng trừng mắt không dám tin nhìn thẳng vào con mồi nhỏ. Thân là nô lệ mà dám tấn công chủ nhân, thật to gan lớn mật.

Khả Hoan cũng ngẩn ngơ vài giây, kinh hãi khi thấy hấn trợn mắt nhìn mình, sau đó cô bình tĩnh lại, cầm chặt chiếc ghế và lại giơ lên đập tiếp cái nữa vào đầu hấn. Của nợ của hấn vì shock quá nên mềm nhũn xuống, thân thể hấn như chết đứng tại trận, máu từ vết thương trên đầu rùng rùng chảy xuống.

Khả Hoan hoảng hốt, cô liên tục thở dốc, nhìn cảnh tượng máu me bết cô không khỏi ngáy ngốc một lát, sau mới đẩy mạnh thân thể của La Y xuống, lão đảo đứng dậy. La Y vẫn không hề nhúc nhích, duy trì nguyên trạng thái quỳ dưới đất.

Nhìn bộ dạng hấn, Khả Hoan hơi do dự nhìn vết thương đang chảy máu, cũng may miệng vết thương không sâu, thấy vậy cô mới yên lòng, không thấy cắt rút lương tâm nếu bỏ hấn lại một mình. Nghĩ thế, Khả Hoan vợ vội áo dài khoác lên người rồi chạy nhanh ra ngoài.

Bên ngoài bốn phương tám hướng mênh mông, cô không biết chạy theo hướng nào cả, nhớ lại lời Táp Trát Nhân lúc trước nên cô cứ hướng cung điện mà chạy, cô biết hiện tại cô có mọc cánh cũng không trốn thoát được nên chỉ còn cách cầu cứu đao phủ, hấn nhất định sẽ dốc lòng che chở cô.

Chính ngo, trời nắng gay gắt, Khả Hoan chạy như điên trên đường, đám nô lệ đi lại qua đều thấy kì quái, ở đâu lại chạy ra một cô gái da trắng tóc đen đang rồi tung rồi mù, chiếc áo dài quý giá trên người xộc xệch nhàu nhúm, khăn che mặt bị gỡ xuống từ bao giờ.

Khả Hoan biết mọi người đang tò mò nhìn mình nhưng cô mặc kệ, cố hết sức chạy thật nhanh, lồng ngực như sắp vỡ tung ra. Giờ phút này cô phải nhanh chóng tìm được đao phủ, may chăng cô còn có thể bảo toàn tính mạng. Chuyện này cỡ nào buồn cười, giờ phút này chính tên đao phủ đã từng muốn cướp đi sinh mệnh của cô giờ lại trở thành hi vọng sống duy nhất lúc này.

Trong phòng, La Y ngắt đi chừng mười phút mới từ từ tỉnh lại, hấn nhũn mảy nguyên rửa, lấy tay sờ soạng vết thương trên đầu, đau đớn khiến hấn nhăn mặt, nghiêng răng kèn kẹt. Hấn loạng choạng đứng lên, hai chân xỏ vào đôi dép lê rồi lão đảo bước ra ngoài, đi về phía nông trường.

Ngay lập tức, một tên đốc công nhìn thấy hấn, kinh ngạc chưa bộ dáng chật vật của La Y lúc này. La Y hung tợn hỏi: “Con nô lệ kia có trở lại nông trường không?”

Đốc công lắc đầu: “Không chảy, thừa thiếu gia, Ngài đây là bị.....”

La Y cười lạnh: “Gọi thêm 2 gã nữa đi theo ta đến cung điện, còn nữa, tìm thêm hai gã khác đi tìm kiếm xung quanh cho ta”

La Y hớn hển ngồi trong xe, hấn nghiêng răng nghiêng lợi: Con nô lệ chết tiệt, để xem tao sẽ trừng phạt mày thế nào! Hấn chưa bao giờ nếm trải nhục nhã như thế này, bị một con nô lệ đập vỡ đầu. Đúng là ăn trộm gà còn mất thêm nắm gạo.

Khả Hoan rút cuộc cũng nhìn thấy cung điện, cô há to miệng thở hổn hển, cổ lộ người về phía cửa chính. Bọn binh lính nhìn thấy cô tiến lại vội chạy ra ngăn cản, Ba Lạp nghe tin vội chạy ra xem.

Lão căm tức nhìn Khả Hoan, nữ nô này thật quá to gan, dám làm hỏng áo dài gia tộc, khăn bịt mặc cũng dám tháo ra, tóc tai thì bù xù lem luốc, đúng là làm xấu mặt mũi gia tộc Cấp Lạc quá mà. Lão lệnh cho binh lính bắt cô lại, kéo vào cửa cung điện.

Lúc này xe của La Y cũng vừa chạy tới, hấn nổi giận dùng dùng ôm bộ mặt bết máu xông về phía Khả Hoan lúc này đang run rẩy, mạnh tay tát thẳng vào mặt cô một cái.

Cái tát làm má cô bông rạt nhưng lúc này Khả Hoan không còn quan tâm tới việc này, nhìn thấy La Y xuất hiện là cô biết cô đang cận kề với cái chết, hấn đòi nào bỏ qua cho hành động vừa rồi của cô.

La Y lại xông đến định đánh cô tiếp thì Ba Lạp ngăn lại, nói: “La Y thiếu gia à, xin ngài bớt giận, có thể cho lão già này biết chuyện gì xảy ra được không?”

La Y hung tợn nhìn chằm chằm Khả Hoan nói: “Con nô lệ này quyến rũ ta, bị ta cự tuyệt liền nhân lúc ta không đề ý xông lên đánh ta bất tỉnh, sau đó chạy trốn. Ba Lạp, ta hỏi ông, nô lệ mà dám đánh chủ nhân sau đó bỏ trốn, theo gia quy thì phải xử trí thế nào?”

Ba Lạp chần chột, hai cái tội danh này đều là tử tội, thông thường sẽ bị hành hình theo hai cách, hoặc là bị chôn sống, hoặc là bị ném đá cho đến chết. Nhưng cô gái này lại là người mà thiếu gia Táp Trát Nhân mang về, nếu La Y một tay đánh chết, căn cứ vào tính tình của thiếu gia thì hậu quả không thể tưởng tượng được.

Ba Lạp nhìn cảnh Khả Hoan đang run rẩy khóc, lão cũng muốn nói hộ cô vài câu nhưng không biết mở miệng thế nào. La Y vung tay lên mệnh lệnh hai tên đốc công: “Mang cô ta về nông trường, ngày hôm nay ta phải lập lại quy củ nơi đây”.

Hai tên binh lính cũng không buông tay ra ngay mà nhìn Ba Lạp chờ lệnh, Ba Lạp lúc này không muốn cũng phải mở miệng: “La Y thiếu gia à, nữ nô này đúng là tội ác tày trời. Nhưng dù sao cô ta cũng là nô lệ do Táp Trát Nhân thiếu gia mang về, hay cứ để cô ta ở đây, lão sẽ mang cô ta cho tộc trưởng xử trí. Như thế tiểu thiếu gia cũng không có hiểu lầm gì Ngài cả. Với lại, Ngài xem, vết thương trên đầu ngày còn chưa băng bó kia kia, mời ngài theo lão vào băng bó trước đã”.

La Y chủ ý không phải là muốn Khả Hoan chết, hẳn chẳng qua muốn mang cô về nông trường dạy cho cô vài bài học, sau đó từ từ nhấm nháp hương vị của cô mà thôi. Nghe Ba Lạp nói, hẳn biết Ba Lạp không dễ gì cho hẳn mang cô gái này đi. Lại vừa nghe Ba Lạp nhắc tới tên Táp Trát Nhân, máu nóng của hẳn lại dồn lên, cái loại Táp chủng đó, đừng hòng có được cái mà hẳn cũng đang thèm muốn. La Y này tuy không ăn được cũng phải đập đổ.

Nghĩ nghĩ một lát, hẳn lại thâm ním cười, phải rồi, nữ nô này chẳng phải vừa phạm vào mấy tội sao, vậy hẳn phải khoanh tay đứng nhìn Táp Trát Nhân đau đớn thể nào khi chứng kiến sủng vật của hẳn bị đánh đập đến chết, màn này hay hơn nhiều.

Lúc này ba cha con Đức Lí Tư đang ngồi quanh bàn nghị sự về tình hình thủ đô thì La Y, Ba Lạp và mấy kẻ nữa tiến vào. Nhìn thấy bộ dạng hẳn, Đức Lí Tư kêu lên: “La Y, đầu cháu bị làm sao vậy?”

La Y về mặt ủy khuất nói: “Bác à, hôm nay cháu đi tuần tra tại nông trường, gặp phải tên nữ nô mới đưa tới hôm qua, cô ta quyến rũ cháu, cầu xin cháu thả cô ta đi. Cháu không đồng ý, thế nên thừa lúc cháu không chú ý cô ta cầm tảng đá đập vào đầu cháu rồi bỏ trốn...”

Táp Trát Nhân vừa nghe tới đây liền nhảy dựng lên: “Mày nói láo”. Mèo con của hẳn nhu thuận và nhất gan là thế, làm sao có chuyện gây ra những việc kinh thiên động địa như vậy.

Đức Lí Tư nghiêm khắc trừng mắt nhìn Táp Trát Nhân, sau đó ôn hòa nói La Y: “Cô ta trốn rồi à?”

La Y nói tiếp: “Bọn cháu đã bắt được cô ta rồi, đáng lẽ theo luật lệ là bị đánh chết tại chỗ rồi nhưng vì cô ta dù sao cũng là người trong cung điện, nên cháu mạng cô ta lại đây cho bác xử lý”.

Táp Trát Nhân vừa nghe cụm từ “phải bị đánh chết” liền nắm chặt hai nắm đấm, trên trán hẳn rõ gân xanh, cơ hồ muốn chạy sang đấm mạnh vào mặt La Y, nhưng Trát Phi nhanh tay giữ chặt lấy hẳn.

Đức Lí Tư gật gật đầu nói: “Hiện tại cô ta ở đâu?”

Ba Lạp tiến lên nói: “Hiện cô ta đang ở trước cửa cung điện”

Vừa dứt lời Táp Trát Nhân đã hất tay Trát Phi ra và chạy nhanh ra ngoài. Đức Lí Tư cũng không chậm trễ bước đi theo.

Khả Hoan lúc này đang cúi đầu, quỳ gối trước cửa cung điện, vẫn đang run sợ khi nghĩ đến cảnh tượng hành hình sắp tới, nước mắt cứ thế rơi ướt đầm hai má.

Táp Trát Nhân từ phòng nghị sự bước ra, nhìn thấy thế hơi sững sờ. Đứng là Mèo con của hẳn. Nhưng khăn trùm đầu rơi đâu mất rồi? Áo dài sao lại xộc xệch thế kia? Giống như có thần giao cách cảm, Khả Hoan chậm rãi ngẩng mặt lên, vừa nhìn thấy Táp Trát Nhân cô chưa kịp nói gì đã bị hai tên binh lính đứng sau dìu đầu xuống đất.

Táp Trát Nhân căm tức nhìn bọn lính, lúc này đây hẳn phải nhẫn nhịn, không thể kéo Mèo con đứng dậy được. Hẳn ngồi xổm xuống nhìn thẳng gương mặt đáng yêu của Mèo con, trong mắt Mèo con hiện lên tia sợ hãi, oan ức và van nài. Hẳn rất nhanh phát hiện ra vết sưng đỏ trên mặt Mèo con, con tức trào lên, hẳn hỏi: “Ai đánh?”

Không đợi Mèo con trả lời, Táp Trát Nhân đã phẫn nộ quay mặt nhìn chằm chằm La Y vốn đang ngoan ngoãn đi sau lưng Đức Lí Tư bước tới. Nhất định là tên khốn kiếp này ra tay chứ không phải ai khác.

Đức Lí Tư vừa nhìn qua dung mạo của Khả Hoan liền lập tức đi đến kết luận, nữ nô này nhất định dùng gương mặt xinh đẹp để quyến rũ La Y, xem ra những lời La Y nói là sự thật. Ông không hỏi gì thêm mà mới miệng hỏi Ba Lạp: “Dựa theo gia quy thì phải xử trí thế nào?”

Ba Lạp nhìn Táp Trát Nhân, do dự một lát rồi nhẹ nhàng nói: “Nô lệ dám đánh chủ nhân rồi chạy trốn sẽ bị đánh cho đến chết hoặc bị chôn sống”.

Táp Trát Nhân nóng nảy: “Không có chuyện đó, cô ấy không bao giờ tự nhiên tấn công người khác và bỏ trốn”. Hẳn quay sang phía Khả Hoan và nói: “Nói cho anh biết, có phải em đánh La Y? Có phải em định chạy trốn hay không?”

Lúc này nước mắt Khả Hoan lại rơi lã chã, âm thanh run run rồi rạc: “Là hẳn... hẳn muốn cưỡng bức em... nên... em mới... Em không định chạy trốn, chỉ định chạy về tìm anh mà thôi...” Nói đến đó cô nghẹn ngào không thể thốt lên lời nữa.

Táp Trát Nhân phẫn nộ đứng phắt dậy, ánh mắt cơ hồ muốn giết La Y ngay lập tức, cắn răng nói: “Là La Y muốn cưỡng bức cô ấy, cô ấy không hề định chạy trốn, chỉ định chạy về cung điện tìm con mà thôi”.

La Y cười lạnh: “Nếu cô ta không tự ý cởi bỏ khăn trùm đầu ra để quyến rũ ta, làm sao ta tự nhiên lại có hứng thú với một nữ nô làm gì. Hơn nữa thân là nô lệ, nếu đã khiêu gọi được dục vọng của chủ nhân thì phải hết lòng hầu hạ. Còn nữa, làm gì có loại nô lệ nào mà dám tấn công chủ nhân, dù chủ nhân bảo chết cô ta cũng phải đi tìm chết. Bác, bác thử hỏi cô ta xem có phải do cô ta tự ý cởi bỏ khăn trùm đầu không, bác chỉ cần hỏi là biết cháu có nói dối hay không. Cái loại nô lệ ngỗ nghịch phạm thượng như vậy mà không trừng trị thì còn gì là thể diện gia tộc Cấp Lạc nữa cơ chứ?”

Chương 33

Không đợi Đức Lí Tư mở miệng, Táp Trát Nhân đã nhanh chóng ngồi xổm xuống vội vàng hỏi Khả Hoan: “Khăn trùm đầu của em sao lại thế này? Có phải chính tay em tháo xuống không? Hay là do tên khốn kiếp này kéo xuống?”

Khả Hoan thút thít gật đầu: “Là em kéo xuống, lúc đó em vội quá nên kéo xuống để.....” Cô không dám nói hết câu khi nhìn thấy ánh mắt của Táp Trát Nhân đang bốc ngùn ngụt lửa tức giận.

Táp Trát Nhân đã sớm mất đi kiên nhẫn khi bị La Y khiêu khích, lại vừa nghe nửa câu đầu của Khả Hoan, hấn giống như bực thuốc nổ vừa được châm ngòi, mất đi lý trí, vừa vội vã và tức giận, hấn mạnh tay lắc lắc hai vai cô, điên tiết nói: “Ai cho em tự ý bỏ xuống hả? Hôm trước tôi đã dặn em thế nào, đã bảo không bao giờ được gỡ bỏ khăn che mặt cơ mà, lại càng không được tự ý cởi áo dài ra? Vì sao không nghe lời hả? Vì sao?”

Khả Hoan bị hấn lắc mạnh quá, đầu óc trở lên choáng váng cơ hồ muốn văng ra khỏi cổ. Cô cũng không hiểu sao hấn lại tức giận đến thế, lúc này cô vừa sợ hãi và ủy khuất, hấn đã bao giờ dặn dò cô những điều đó đâu, sao giờ lại điên cuồng trách cứ cô như vậy?

Nhìn dáng vẻ vô tội đáng thương của Mèo con, lòng Táp Trát Nhân đau như cắt, hấn vô lực buông cô ra, nước mắt của Mèo con làm cho lý trí của hấn quay trở lại. Đúng rồi, hôm đầu tiên Mèo con đến đây, hấn không không chế được ham muốn nên đêm đó hấn đã muốn Mèo con hai lần. Sau đó, người hầu mang áo dài đến hấn có chỉ cho Mèo con cách mặc, dặn dò những điều cấm kỵ nhưng lúc đó Mèo con đã sớm mệt rũ, cơ hồ không hề mở mắt. Có lẽ lúc đó Mèo con đã ngủ say rồi nên không nghe được một câu dặn dò nào của hấn.

Táp Trát Nhân suy sụp nhắm chặt hai mắt lại, cả người hấn như tê liệt trước cảm giác vô lực, giờ đây còn gì để nói nữa đâu, dựa theo quy củ gia tộc, chỉ cần trước mặt nam nhân khác bỏ khăn trùm đầu cũng đã bị quy vào tội dâm dăng không thể tha thứ được. Huống chi La Y đã cố khép Mèo con vào tội quyến rũ hấn, còn đánh vỡ đầu hấn, Mèo con làm sao còn có cơ hội thanh minh.

Trừ bỏ Trát Phi có thể đại khái nghe hiểu cuộc đối thoại của Táp Trát Nhân và Khả Hoan, những người còn lại cơ bản không nghe hiểu họ nói gì. Nhưng nhìn thấy Khả Hoan gật gật đầu và thái độ điên cuồng tức giận của Táp Trát Nhân, mọi người lập tức hiểu được đáp án, La Y đã không nói dối.

Đức Lí Tư lạnh lùng hạ lệnh: “Ba Lạp, đem dây thừng và roi lại đây”

Táp Trát Nhân đứng phắt dậy, há miệng định nói gì đó nhưng không biết phải nói thế nào. Đức Lí Tư dùng ánh mắt nghiêm khắc cảnh cáo hấn ý nói: “Không cần tái chọc giận ta”.

Ông nhìn về phía con trai, tất nhiên ông biết con trai lúc này vô cùng phẫn nộ và thương tiếc cho cô gái đó. Trong lòng con trai nghĩ gì làm cha như ông làm sao mà không hiểu. Nhưng là tình huống hôm nay không hề đơn giản, không phải như những lần khác chỉ là 3 cha con bất đồng quan điểm, lần này còn liên lụy tới La Y – người thừa kế thứ hai trong gia tộc Cáp lạc. Bởi vì thân phận đặc biệt này nên La Y chỉ đứng thứ hai trong gia tộc so với cha con ông về đặc quyền.

Hơn nữa với nô lệ mà nói, chỉ hơi không tôn trọng chủ nhân thôi đã bị trừng phạt nghiêm khắc, hôm nay cô gái này còn gây ra những tội lớn như vậy, thân là tộc trưởng, lại là bác ruột của La Y, ông không thể vì thương yêu con trai mà thiên vị một đứa nô lệ.

Khả Hoan lo sợ nhìn đám đàn ông đang lâm vào trầm mặc, sự im lặng khiến cô linh cảm sắp xảy ra việc gì đó nguy hiểm tới mình. Trong tư thế này cô không thể nhìn rõ mặt đao phủ nên cô căng tỏ ra tuyệt vọng. Vài phút sau, Ba Lạp mang dây thừng và một chiếc roi da thô hắc và được tẩm dầu đến.

Sắc mặt của Khả Hoan liền trở lên tái nhợt, mồ hôi lạnh toát ra và chảy ròng ròng nơi sống lưng, không cần ai nói cô cũng biết những hình cụ tàn khốc này là dành cho cô. Ba Lạp trầm mặc đứng một bên, Đức Lí Tư nhìn thoáng qua Táp Trát Nhân, quay đầu ôn nhu nói với La Y: “Nữ nô này dám dă thương cháu, tội không thể tha thứ. Giờ ta giao cô ta cho cháu trừng phạt, chết sống sao tùy cháu, chỉ cần cháu hết giận là được rồi”.

“Cha”. Táp Trát Nhân từng bước tiến đến trước mặt Đức Lí Tư. “Con cầu xin cha...”

“Đủ rồi”. Đức Lí Tư quay đầu lại, gầm lên một tiếng đánh gãy câu nói của Táp Trát Nhân, ông lại tiếp: “Ba thật thất vọng về mày, đường đường là con cháu gia tộc Cáp Lạc, chỉ vì một nô lệ mà liên tục gây rối. Uống công ba từ nhỏ ân cần dạy dỗ. Hôm nay ba sẽ trừng phạt nữ nô này trước, sau đó sẽ đến lượt mày, không thể để mày tiếp tục bôi nhọ danh dự gia tộc thêm nữa.”

La Y cũng hơi lù lù người xuống, những lời giáo huấn của Đức Lí Tư thật sâu cay, nói là giáo huấn Táp Trát Nhân nhưng thực chất cũng là giáo huấn hấn. Ông bác này thật đúng là lợi hại, mấy trò xấu xa của mình ông đều nhìn thấy rõ. Tuy da mặt hấn nổi tiếng là dày, trong gia tộc này hấn chả sợ ai cả, kể cả cha mẹ ruột, nhưng riêng đối với ông bác này hấn có vài phần kiêng sợ.

Hấn cũng không phải là không hiểu ý tứ của ông bác tộc trưởng, tại sao lại là “ta giao cô ta cho cháu trừng phạt, chết sống sao tùy cháu, chỉ cần cháu hết giận là được” chứ không phải là “Dựa theo tộc quy, đem cô ta đánh chết tại chỗ”, rõ ràng là muốn hấn cho cô ta một con đường sống.

Biết vậy nhưng La Y cũng không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội làm cho tên “Tạp chủng” kia chịu cảm giác thống khổ sống không bằng chết. Đau lòng sao, vậy tao sẽ cho mày biết thế nào là đau lòng thật sự. Nghĩ vậy hấn nói: “Cám ơn bác đã thương yêu cho cháu cơ hội được trút giận. Nhưng nữ nô này là

người của Táp nên cháu xin nhường lại quyền động thủ cho Táp, sau này khỏi trách cứ cháu ra tay nặng nề”

Táp Trát Nhân cắn răng cắn tức nhìn La Y, tên khốn kiếp này. Hai tay Táp Trát Nhân nắm chặt nắm đấm, phải rất kiềm chế mới không xông lên cho tên kia vài cú đấm.

La Y vênh vào phân phó binh lính: “Các người còn đứng thất thần làm gì, không mau trói nữ nô này lên giá trói, nhớ cởi bỏ sạch áo dài trên người cô ta ra, nữ nô làm sao xứng đáng được mặc áo dài, cởi sạch ra cho ta, ... ai ui...”

Câu nói của La Y bị bỏ lửng vì Táp Trát Nhân vừa cho hấn ăn một cú đấm cực mạnh, mọi người không kịp trở tay, chỉ nghe La Y thét lên một tiếng rồi lao đảo ngã xuống, máu mũi chảy đầm đìa. Táp Trát Nhân tiếp tục ngồi đề lên người hấn giờ tay tiếp tục đánh, Trát Phi vội vàng chạy lại ôm chặt hấn: “Dừng tay, Táp”. Chủ làm như vậy chỉ có thể làm tình huống càng thêm phức tạp mà thôi, trong lòng Trát Phi thầm nói.

Táp Trát Nhân vẫn trong cơn tức, giẫy mạnh hất tay Trát Phi ra, Đức Lí Tư bực tức hò hét: “Các người bắt lấy nó cho ta”. Mấy tên binh lính vội chạy tới giúp Trát Phi bắt lấy hai tay Táp Trát Nhân trói chặt ra đằng sau. Đức Lí Tư tức giận giật mạnh roi da trên tay Ba Lạp quát mạnh vào người Táp Trát Nhân, thân mình hấn khẽ run rẩy một chút, răng cắn chặt tuyệt không rên một tiếng, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn cha.

Đức Lí Tư lạnh giọng nói: “Xin lỗi anh họ của mày ngay”.

Táp Trát Nhân quát cường im lặng, rồi lại rơi xuống người hấn, nhìn không được nhú mày, thân mình cương lên. Đức Lí Tư trầm giọng nói: “Tất cả đều là do nữ nô này gây lên, cô ta chính là đầu sỏ của mọi việc, Ba Lạp, người mau chấp hành tộc quy, đánh chết cô ta ngay cho ta”.

Táp Trát Nhân lộ vẻ sầu thảm nhìn cha, lớn tiếng nói: “Không, cha ...”

Đức Lí Tư không thêm đề ý tới hấn nữa mà đưa roi cho Ba Lạp. Ba Lạp tiếp nhận roi hướng Khả Hoan đi tới.

Khả Hoan bị trói chặt trên cọc, áo dài bị cởi bỏ, thân thể nhỏ bé của cô trông giống như chiếc lá đang đung đưa trước gió. Cô cắn chặt môi run rẩy, đến lúc này thì cô biết mình không thoát khỏi kiếp nạn. Những chuyện vừa xảy ra cô đều chứng kiến rõ ràng, ngay cả đao phủ dù cố hết sức cũng không cứu nổi cô, đám người còn lại càng không có ý định buông tha cô. Mặt cô bị ép vào phía trong cọc nên cô không thể liếc nhìn về phía Táp Trát Nhân, nhưng cô vẫn cảm giác được ánh mắt đau lòng của hấn đang đau đầu nhìn về hướng cô.

Ánh mắt đau đớn của hấn lúc này, rồi lại vì cô mà bị cha đánh. ... bằng đấy hành động đủ cho cô cực kỳ xúc động, từ giờ trở đi có lẽ cô không bao giờ gọi hấn là Đao phủ nữa, dù chỉ là ở trong lòng. Dù hấn có là kẻ giết người lãnh khốc tàn nhẫn đi chăng nữa nhưng tại nơi đây bạo lực dã man này hấn vẫn vì cô mà chống lại toàn gia tộc, còn ai có thể vì cô hi sinh đến như vậy nữa không?

Ba Lạp dừng bước, giờ rơi lên rồi hạ xuống rất nhanh. Tiếng thét chói tai vang lên như thử thách mạng nhĩ của tất cả mọi người. Cảm giác đau đớn đến xé rách da thịt làm mọi dây thần kinh của Khả Hoan dường như tê liệt, so với lần bị Táp Trát Nhân dùng dây lưng quất thì đúng là một trời một vực, hôm nay cô thực sự mới biết thế nào là bị trừng phạt bằng roi. Roi liên tiếp nâng lên rồi hạ xuống, Khả Hoan khóc khàn cả tiếng, đau đớn làm cô vận vẹo thân thể, cổ tay bị trói cũng lần vết máu vì gãy giữa quá mạnh. Da thịt lúc này đã bị bong tróc, sau lưng đỏ thẫm đập vào mắt mọi người. Đức Lí Tư mặt không hề đổi sắc. La Y thì há hê giống như đã thú ngửi thấy mùi máu tươi, càng bị kích thích mãnh liệt.

Táp Trát Nhân thiếu chút nữa gãy khỏi sự kiềm chế của 2 tên lính nhưng đều nhanh bị áp đảo trở lại, hấn chỉ có thể tuyệt vọng đau đớn nhìn, miệng không ngừng la hét: “Dừng tay, mau dừng tay.... Con sai rồi, ba, con sai rồi. Xin ba kêu hấn dừng tay...”

Lại thêm một nhát roi buông xuống, Khả Hoan lúc này đột nhiên cảm thấy bụng đau quặn, giữa hai chân máu tươi từ từ chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Sự việc xảy ra ngoài ý muốn khiến mọi người đều chấn động. Trát Phi không thể trầm tĩnh như cha, vội vàng hét lên: “Dừng tay”. Trên thực tế Ba Lạp cũng đã dừng tay ngay sau khi lão phát hiện ra Khả Hoan đang chảy máu.

Một tiếng gầm rống giận của dã thú vang lên, Táp Trát Nhân như dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh hai tên lính ra, lực quá lớn cơ hồ làm trật khớp tay, hấn vọt tới trước mặt Khả Hoan ôm lấy cô.

Lúc này mặt Khả Hoan đã trở lên trắng bệch, môi cắn chặt, mồ hôi lạnh ướt đầm, tóc tai bù xù dán chặt vào mặt, hơi thở yếu ớt hắt lên mặt hấn. Cả người trong ngoài đều đau đớn khôn tả, Khả Hoan mơ hồ mất đi ý thức hận không thể ngất đi. Bụng đau quặn, còn đau đớn hơn vết roi trên lưng, ánh mắt thất thần nhìn gương mặt lạnh đi vì đau đớn của Táp Trát Nhân, dù rất muốn mở miệng ra gọi hấn nhưng cô không còn đủ khí lực để thốt lên lời. Ba Lạp nhanh chóng cởi bỏ dây thừng, Táp Trát Nhân ôm chặt lấy mèo con, không thêm đề ý tới những người khác, đang áo choàng cuốn Mèo con vào lòng rồi cứ thế rời đi vào hậu viện.

Đức Lí Tư nhìn theo cho đến khi thân ảnh con trai biến mất hẳn, ông mới quay sang Ba Lạp nói: “Kêu A Mạn Đạt nấu thuốc mang lên cho cô ta ngay. Chuẩn bị cả thuốc bổ mang lên phòng Tập nữa. Việc làm của chúng ta ngày hôm nay tuy rằng không đúng nhưng cũng bởi vì chúng ta không biết cô ta mang thai, thánh Ala cũng sẽ tha thứ cho chúng ta mà thôi”. Ba Lạp gật đầu thờ dài rồi đi.

La Y ngàn vạn lần không thể dự đoán được sự việc lại ra nông nổi này, hắn đang cực kỳ hưng phấn khi chứng kiến Tập Trát Nhân lăn lộn đau đớn trước việc mỹ nhân của hắn bị hành hình, vậy mà ngoài ý muốn nữ nô kia lại có thai. Theo luật lệ của đạo Hồi và cũng là luật lệ của gia tộc Cáp lực, dù người phụ nữ có là ai đi nữa, chỉ cần mang thai cốt nhục của nam nhân trong gia tộc đều sẽ được bảo hộ và được bao dưỡng đến hết đời. Đặc biệt là trong lúc đang mang thai, dù có vi phạm lỗi gì đi chăng nữa đều không bị đem ra hành hình, ít nhất cũng phải đợi đến khi sinh hạ đứa trẻ xong.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, tuy vì lý do đó mà hôm nay cô ta thoát khỏi hành hình nhưng cuối cùng cái thai cũng đã bị sảy, như vậy hắn cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Hả hê là thế nhưng hắn vẫn không dám tỏ ra ngoài mặt một tia sung sướng nào, hắn nhìn gương mặt âm trầm của ông bác rồi thận trọng nói: “Bác à, cháu cũng đâu có ngờ sự việc lại thành ra thế này, Tập cũng tệ thật, sao không nói cho chúng ta một tiếng là nữ nô kia đang mang thai cơ chứ”

Đức Lí Tư ôn hòa nói: “La Y, cháu cũng trở về nghỉ ngơi đi, trên người còn đang bị thương kia kia. Mấy anh em lớn lên cùng nhau, có gì đừng để trong lòng, bác sẽ thay cháu dạy dỗ lại Tập”.

La Y ngượng ngùng gật đầu rồi nhanh chóng rời đi. Trong viện lúc này chỉ còn hai cha con Đức Lí Tư và Trát Phi. Lúc này Đức Lí Tư mới lo lắng nói: “Trát Phi à, mấy hôm tới con dành nhiều thời gian quan tâm Tập một chút, ba sợ nó lại làm gì đó liều lĩnh. Ba thật không biết phải làm sao với nó nữa”.

Trát Phi cảm bàn tay run run của cha, trấn an: “Con biết rồi. Ba đừng quá lo lắng”. Hắn cũng biết sau sự việc này tiêu đệ sẽ càng ghi hận cha.

Tập Trát Nhân ôm chặt Khả Hoan chạy băng băng vào nhà, áo choàng của hắn bị thấm ướt sũng bởi máu của cô. Hắn một cước đá tung cửa phòng, không coi giấy, một bước chạy thẳng lên phòng ngủ tầng 2, nhẹ nhàng đặt Khả Hoan nằm xuống.

Khả Hoan nhắm chặt hai mắt, ôm bụng cuộn tròn người lại, mồ hôi túa ra ướt đầm ga trải giường. Tập Trát Nhân vội mang áo choàng phủ lên người cô rồi nhẹ giọng an ủi: “Mèo con, cố lên, anh biết em rất đau. Chịu đựng một lát, tất cả đều qua rồi. Nhanh mặc quần áo vào, anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này, sẽ đưa em đi bác sỹ, sẽ mang em đi Paris, không bao giờ trở lại đây nữa. Từ nay về sau không ai dám ức hiếp em nữa, anh thề... Cho anh xin lỗi, xin lỗi Mèo con...” Trong lòng hắn từng trận đau đớn co rút, không biết Mèo con có thể nghe được những lời hắn nói không, càng không biết sau này Mèo con có thể tha thứ cho hắn?

Dưới lầu cửa bật mở, tiếng bước chân dồn dập tiến lên lầu, cửa phòng ngủ cũng bị mở ra. Tập Trát Nhân không thèm quay đầu lại, gằn giọng: “cút đi cho ta”. Giọng nói đầy phẫn nộ, hắn không muốn gặp bất kỳ kẻ nào trong cái nhà này nữa.

Tiếng một phụ nữ da đen vang lên: “Thiếu gia à, cô ấy cần phải uống thuốc cầm máu ngay”.

Tập Trát Nhân dừng tay, quay đầu nhìn thẳng A Mạn Đạt lạnh lùng nói: “Không cần ngại lo lắng, ta sẽ đưa cô ấy đi gặp bác sỹ, ngay bây giờ”

A Mạn Đạt lắc lắc đầu ý phản đối: “Ổn trang viên này chỉ có mình tôi biết chữa trị cho phụ nữ sảy thai thôi thiếu gia à, cho dù Ngài rời đi bây giờ cũng không thể tìm được người có khả năng cứu cô ấy, chẳng lẽ Ngài định đưa cô ấy về căn cứ sao? Căn cứ tuy có bác sỹ nhưng từ đây đi tới đây lâu như vậy, cô ấy có thể chết vì mất máu giữa đường. Xin Ngài mang bát thuốc này cho cô ấy uống ngay đi ạ”.

Lời nói của A Mạn Đạt làm Tập Trát Nhân sực tỉnh, hắn nhẹ nhàng cuộn áo choàng lại đặt dưới thân Khả Hoan, sau đó cẩn thận nhận bát thuốc từ A Mạn Đạt thận trọng đưa tới miệng Mèo con, cung nựng: “Mèo con, ngoan nào, há miệng uống thuốc nào, uống xong sẽ không đau nữa”.

Khả Hoan cắn chặt răng, thuốc cũng vì thế mà chảy tràn ra cổ. A Mạn Đạt phải tiến lại giúp Tập Trát Nhân mở hàm cô ra rót thuốc vào, khó khăn lắm Khả Hoan mới uống xong thuốc. Một lúc sau cô mới từ từ mở mắt. Bụng có vẻ đỡ đau hơn chút ít, phía sau lưng vẫn hóa lạt đau rất. Đau đớn khiến cô tê liệt thần kinh, không thể nghe rõ Tập Trát Nhân nói gì, chỉ thấy gương mặt hắn hiện rõ vẻ đau đớn và dằn vặt. Được một lúc thì bụng cô đau trở lại, A Mạn Đạt biết là do tác dụng của thuốc, từ cung sẽ co thắt để tổng đẩy thai ra hết, Khả Hoan vì thế cuộn người đẩy mạnh Tập Trát Nhân ra, lăn lộn rên rĩ.

Tập Trát Nhân nhìn Mèo con đau đớn kịch liệt sống không bằng chết, hắn phát hỏa lên quát A Mạn Đạt: “Chết tiệt, còn bao lâu nữa mới hết đau, hả?”

A Mạn Đạt thờ dài: “Cũng còn tùy vào thể chất mỗi người, có người nhanh, có người lâu cũng mất khoảng 1,2 ngày. Thiếu gia ngài hãy ôm chặt cô ấy, hoặc là cột chặt cô ấy vào giường, chứ để cô ấy giãy giụa thể này càng làm hao tổn khí lực, sẽ càng lâu khỏi. Với lại vết thương sau lưng cũng cần phải rịt thuốc, không thể để mãi thế này được”.

Tập Trát Nhân biết A Mạn Đạt cũng là vì tốt cho Khả Hoan mới nói thế nhưng làm sao hắn có thể trói Mèo con lại được. Hắn chỉ có thể cắn răng nằm nghiêng người, cẩn thận tránh đi vết thương sau lưng và ôm lấy cô. Khả Hoan vẫn giãy giụa kịch liệt khiến mồ hôi của hai người đều tuôn ra ướt đầm. Một lúc sau bụng mới bớt đau, Khả Hoan nằm im một lát thì A Mạn Đạt bắt đầu rắc thuốc vào vết thương sau lưng. Khả Hoan lại ớn đau lần nữa. Tập Trát Nhân không ngừng lẩm nhẩm dỗ dành cô, phải mất một lúc Khả Hoan mới dần dần thanh tỉnh.

Suốt 4 ngày sau, Khả Hoan mới thoát khỏi tra tấn đau đớn, trên lưng vết thương cũng đã đóng vảy. Bốn ngày qua cô gần như rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, ấn tượng chung của cô trong thời gian này nếu có cũng chỉ là gương mặt đầy đau đớn xót xa của Tập Trát Nhân mà thôi.

Cô nhẹ nhàng nâng đầu dậy nhìn hắn, vẻ mặt hắn rất ủ rũ, râu xia xồm xoàm đang ghé lên đỉnh đầu cô ngủ say, hai cánh tay vẫn duy trì tư thế ôm chặt lấy cô.

Mắt cô đỏ sọng lên, vì cái gì mà vận mệnh cứ trêu đùa cô như thế? Lúc cô không yêu hắn, hắn bắt chấp thủ đoạn chiếm lấy cô. Đến khi trái tim cô rung động, cô lại mất đi giọt máu của hai người.

Con à, mẹ thật xin lỗi vì không bảo trụ được sinh mệnh của con. Lúc mẹ bắt đầu đến châu Phi cùng đoàn Cứu trợ, sức khỏe yếu nên không thể thích ứng với điều kiện sinh hoạt nơi đây, chu kỳ sinh lý cũng vì đó mà thất thường. Có kỳ đến sớm, kỳ đến muộn. Rồi bao biến cố liên tục phát sinh khiến tinh thần và thể xác của mẹ rất mệt mỏi, không có thời gian để ý tới chu kỳ, vô tình làm hại tới sinh mệnh của con. Đến giờ mẹ mới nhận thấy, con lằng lằng cùng mẹ trải qua quãng thời gian khó khăn nhất của cuộc đời mẹ, vậy mà mẹ không đủ năng lực để bảo vệ cho con, con thật đáng thương, con của mẹ.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, Khả Hoan cố không khoác ra thành tiếng nhưng vẫn làm kinh động tới Tập Trát Nhân vốn đang ngủ rất chập chờn. Hắn mở to mắt nhìn thấy Khả Hoan đang khóc thảm thương, lòng hắn lại xót xa: “Vẫn đau lắm sao, để anh tìm A Mạn Đạt tới, uống thuốc vào sẽ bớt đau đi một tí. Em nằm yên ở đây, đừng nhúc nhích, ngoan nhé!”

Nói xong nhẹ nhàng rút hai tay lại chuẩn bị đứng dậy đi kêu A Mạn Đạt. Khả Hoan lắc đầu không nói gì, úp mặt vào ngực Tập Trát Nhân, nghe tim hắn đập vững vàng cô thấy thật an tâm, bao cảm xúc bị thương ai oán dường như xuống.

Tập Trát Nhân nhẹ nhàng ôm lấy cô như ôm báu vật, ôn nhu nói: “Đừng sợ Mèo con. Không có kẻ nào dám tổn thương em nữa đâu. Đợi em khỏe hẳn anh sẽ đưa em đi, vĩnh viễn không bao giờ trở lại nơi này”.

Khả Hoan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, cô thật sự có thể rời đi nơi này hay sao?

Tập Trát Nhân mỉm cười gật đầu, áp đầu Mèo con trở lại ngực mình, hai tay liên tục vuốt ve mái tóc cô. Gương mặt tươi cười bỗng chốc trở lên chua xót, sẽ không dễ dàng buông tay tất cả nhưng hắn đã quyết sẽ đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với gia tộc cấp lạc.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Khả Hoan mỗi ngày đều phải nằm nghiêng người tránh va chạm, miệng vết thương tuy rằng đã kết vảy nhưng vô tình chạm phải cũng rất đau đớn.

Khoảng thời gian này Khả Hoan có thêm người bạn mới là A Mạn Đạt, bà luôn tỏ ra ôn nhu hiền dịu với Khả Hoan, chu đáo mang đồ ăn thức uống, giúp Khả Hoan bôi thuốc trị thương. Bà làm cho Khả Hoan có cảm giác có mẹ ở bên cạnh, sau cú shock sảy thai, lại bị tra tấn bị thảm khiến tinh thần của Khả Hoan trở lên cực kỳ yếu ớt và nhạy cảm. Vì muốn có thể tự nói chuyện cùng bà và Tập Trát Nhân, Khả Hoan nảy ra ý định học tiếng bản ngữ.

Tập Trát Nhân thì gần như ngày nào cũng túc trực bên cạnh cô, thấy Mèo con bày tỏ nguyện vọng học tiếng ả rập hắn tưởng rằng Mèo con trong con húng trí nhất thời ham thích, liền lập tức đồng ý trở thành giáo viên ngoại ngữ cho cô.

Mấy ngày liền Khả Hoan thích thú a a ô ô học nói, đến A Mạn Đạt tuy rất bận rộn với các việc vặt cũng không nhịn được cười khi nghe hai người vừa học vừa cười nói vui vẻ. 3,4 ngày trôi qua, Tập Trát Nhân mới phát hiện ra Mèo con quả là có năng khiếu ngoại ngữ thiên bẩm, chỉ cần hắn dạy qua vài lần cô ngay lập tức có thể thực hành với A Mạn Đạt. Vui vẻ với khám phá này, Tập Trát Nhân quyết định không đùa cợt nữa mà nghiêm túc dạy cô thổ ngữ.

Khả Hoan dần dần quên mất chuyện bị thảm vừa qua, cố gắng dưỡng thương thật tốt để còn có sức lực cùng Tập Trát Nhân rời khỏi nơi này.

Không khí tươi vui trong phòng này trái ngược hẳn với không khí căng thẳng ngưng đọng trong phòng nghị sự. Chiến sự tại thủ đô diễn biến trở lên phức tạp. Đang lúc phiên quân dành thế thượng phong, chính phủ lâm thời rơi vào thế bí lại nghĩ ra cách hướng tới mẫu quốc là nước Pháp để cầu cứu.

Người Pháp lập tức đồng ý và phái 10 vạn quân sang cứu viện khiến cho tình thế đảo chiều, phiên quân không thể nào dùng sức đánh lâu dài được vì quân chính phủ giờ rất mạnh.

Trát Phi nhìn cha nói: “Xem ra lần này chúng ta phải về căn cứ một chuyến, sau đó cũng có quân đội toàn lực công chiếm thủ đô mới được”.

Đức Lí Tư gật gật đầu: “Ngày mai chúng ta lập tức trở về căn cứ. Tập.....mấy hôm nay thế nào rồi?”

Trát Phi cười khỏ: “Một lát nữa con đi tìm chú ấy xem sao, nếu vẫn ngang ngạnh thế con sẽ cho người trói chú ấy lại đi”.

Đức Lí Tư trầm mặc, sừng sốt một lát nói: “Nếu nó muốn đưa đứa con gái kia đi cùng thì cứ để nó đưa đi, cũng không cần ép buộc nó quá....Hiện tại Ba cũng không nắm chắc phần thắng trong trận chiến này. Chắc con cũng nghĩ giống ba ...”

Trát Phi trong lòng trầm hẳn xuống, cha hắn lâu nay chưa bao giờ tỏ ra bị quan trước tình hình chiến sự, ông vẫn luôn là nguồn sức mạnh cổ vũ ý chí chiến đấu của quân lính. Nếu không phải đường cùng thì tuyệt đối không buông tay. Chẳng lẽ do thái độ chống đối của Tập mấy hôm nay làm ông sa sút

đến vậy sao?

Nhìn về mặt bản khoán của con trai Đức Li Tư nói tiếp: “Trát Phi, con có thấy ba rất bất công với các con không? Cùng là con trai ba đứt ruột sinh ra, các con đều phải theo ba vào sinh ra tử, riêng Táp ba luôn tránh cho nó khỏi đầu sóng ngọn gió”.

Trát Phi lập tức ngẩng đầu nhìn thẳng cha: “Không, ba à, nếu con là ba con cũng sẽ làm như vậy. Huyết mạch của gia tộc mình không thể chôn vùi tất ở chiến trường. Tuy rằng chúng ta đã có người thừa kế nhưng bọn chúng tuổi còn nhỏ, không thể bảo vệ chính mình. Cho nên Táp phải sống, chú ấy là hi vọng cuối cùng của gia tộc nếu không may gia tộc đi vào bước đường cùng. Còn chú ấy thì vẫn còn hi vọng chấn hưng gia tộc”.

Đức Li Tư lộ ra vẻ vui mừng, ông nhìn con yêu thương, tự hào nói: “Điều làm cho ba tâm đắc nhất chính là có được những người con biết đạo lý và anh dũng như thế này, nhất là con đây Trát Phi à”.

Trát Phi đáp lại: “Đến bây giờ con vẫn luôn tự hào khi là một thành viên của gia tộc. Giờ con đi gặp Táp đã, ah đúng rồi, A Mạn Đạt làm việc khá lắm, cô gái kia có vẻ rất thân thiết với bà ấy. Đến lúc cần nhất định A Mạn Đạt sẽ phát huy tác dụng”. Nói xong hắt rời đi

Đức Li Tư dựa người vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Táp, con có thể lựa chọn cuộc sống của riêng con nhưng là phải nhớ kỹ con mãi là con cháu của dòng dõi Cáp Lặc, điều này vĩnh viễn không bao giờ có thể thay đổi được. Lâm Đạt à, ta cố lắm cũng chỉ làm được cho con của chúng ta chừng ấy mà thôi, cũng coi như giữ được lời hứa với em trước kia, em cứ an tâm an nghỉ...

Trong phòng lúc này không khí vẫn rất vui vẻ, Khả Hoan liú liú nói chuyện câu được câu chăng với A Mạn Đạt và Táp Trát Nhân. A Mạn Đạt lúc này mới ra về sức nhớ tới việc gì quay sang nói với Táp Trát Nhân một câu rất dài, Táp Trát Nhân nghe xong quay sang Khả Hoan nói: “Nông trường họ đồn đãi là em có ma pháp, có thể hút đi hồn phách con người, cũng có thể làm cho người chết sống lại, có phải vậy không?”

Khả Hoan ngây người một lúc rồi không nhịn được cười khiến cho vết thương sau lưng co rút, cô nhủ mảy: “Ai u.Anh nói cho bà ấy biết đi, không phải là ma pháp gì đâu, Trời ạ, cái gì mà hút hồn nhá phách, nghe mà sợ chết khiếp. Cô bé nô lệ kia không có chết mà chỉ bị cảm nắng, em hô hấp nhân tạo cho cô ấy, chỉ một lát là cô bé tỉnh dậy ngay”.

Táp Trát Nhân nghe xong cũng bật cười, lúc Khả Hoan hô hấp nhân tạo bộ dạng chắc trông giống như đang hút hồn người nên bọn nô lệ ngu ngốc kia hiểu nhầm. Táp Trát Nhân giải thích lại cho A Mạn Đạt và còn nói thêm Khả Hoan là thầy thuốc chuyên đi cứu người. A Mạn Đạt ngạc nhiên hết sức, chẳng phải thầy thuốc luôn là đàn ông sao?

Đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua đầu Táp Trát Nhân, hắn phụng phịu hỏi cô: “Em hô hấp nhân tạo như thế nào? Có phải vì thế mà phải buộc lại tay áo không? Thế khăn bịt mặt làm sao mà bị gỡ xuống? Em gỡ xuống làm gì thế, cũng là để hô hấp à?”

Từ khi cô bị thương tới nay đây là lần đầu Táp Trát Nhân đề cập tới vấn đề này. Khả Hoan vốn rất miễn cảm với đề tài này vì cô chưa thể quên gương mặt phùng phùng tức giận và phẫn nộ của Táp Trát Nhân lúc truy vấn cô về chiếc khăn trùm mặt, cô lí nhí nói: “Em túm tay áo lại vì nó vướng víu. khó hái bông. .. Còn cái khăn bịt mặt em tháo xuống đểdấp nước lau người con cô bé kia.” Nói xong cẩn thận nhìn phản ứng trên mặt Táp Trát Nhân.

Lúc này đây Táp Trát Nhân cũng khiếp sợ nhìn cô, thì ra là thế, hóa ra tên La Y khôn kiếp kia dám đổi trắng thành đen, làm cho Mèo con chịu bao nhiêu khổ cực, còn.còn mất đi đứa con của hắn và Mèo con nữa chứ. Táp Trát Nhân sắc mặt trở lên âm trầm, nhìn qua có vẻ dữ tợn, La Y, sớm hay muộn ta sẽ bắt mày phải trả giá.

A Mạn Đạt thấy không khí có vẻ căng thẳng, bà liền ngừng động tác xoay người nhìn vào gương mặt đang tức giận của Táp Trát Nhân, đến ngay cả Khả Hoan cũng cảm giác được không khí cấp bách. Cô bắt đầu bần rần, Táp Trát Nhân vốn hi vọng vôhùng, đây là điều cô sợ nhất.

Hắn như cảm nhận được sự lo lắng của Mèo con, Táp Trát Nhân hít một hơi thật sâu, cố áp chế cơn tức giận, đó là chuyện riêng của hắn và La Y, không thể vì thế mà làm kinh sợ Mèo con. Hắn nhẹ nhàng nâng cằm Mèo con lên. Khả Hoan ánh mắt vẫn nhìn xuống dưới, cô sợ phải đối diện với hắn lúc này. Bất ngờ Táp Trát Nhân nhẹ nhàng hôn lên trán Mèo con, sau đó lướt xuống mí mắt.

A Mạn Đạt mỉm cười tiếp tục tra thuốc cho Khả Hoan, riêng Khả Hoan lúc này không hiểu gì cả, không phải là hắn vừa mới tức giận sao? Quà là hi vọng vô thường.

Không khí ẩm áp không được bao lâu thì nghe có tiếng chân bước, vài giây sau âm thanh cất lên: “Táp, chú xuống đây một lát”.

Táp Trát Nhân cứng người, sau đó lớn tiếng lạnh lùng đáp: “Anh đi đi, nơi đây không ai chào đón anh”.

Trát Phi cũng không chịu nhượng bộ: “Anh đếm đến 10 nếu chú không xuống anh sẽ xông vào. Hay là chú thích anh dùng bạo lực ? Một, hai, ba...”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Tạp Trát Nhân vẫn cắn chặt răng không đáp, Khả Hoan nghi hoặc nhìn hấn. Tiếng nói dưới lầu đếm tới 8 thì Tạp Trát Nhân đột nhiên đứng dậy vọt thẳng xuống lầu. Trát Phi đã bình thần ngồi bên bàn đợi sẵn.

Chờ Tạp Trát Nhân quay đi, Khả Hoan lập tức quay đầu khươ loạn tay chân, mồm miệng ô a mảy câu bản ngữ vừa học được, ý hỏi A Mạn Đạt nội dung cuộc đối thoại vừa rồi. A Mạn Đạt hiểu ý ôn hòa giải thích cho cô: “Đó là anh trai của Tạp, Trát Phi thiếu gia”

Khả Hoan gật gật đầu, sau đó đưa tay lên làm hình tượng chiếc mũ trên đầu, ý hỏi A Mạn Đạt các luật lệ quái gở liên quan tới chiếc khăn trùm đầu. A Mạn Đạt cũng nhanh chóng hiểu câu hỏi của cô, vừa lau lau cổ vừa chậm rãi nói: “Không phụ nữ được phép tự ý cởi bỏ khăn trùm đầu, đây là tội rất lớn. Theo luật sẽ bị trừng phạt đánh cho đến chết”.

Khả Hoan nghe xong liền hiểu ý tứ, sắc mặt cũng trở lên trắng bệch, thân thể vô lực nằm úp xuống giường. Thảo nào Tạp Trát Nhân lúc đó lại tức giận với mình như thế, chẳng trách lúc đó mình bị bọn họ ra đòn hiểm ác đến vậy. Nơi đây là nơi quái quỷ nào vậy, chỉ vì tháo khăn trùm xuống mà bị đánh chết sao?

Tạp Trát Nhân lạnh lùng ngồi ở phía đối diện, hoi cúi đầu im lặng, đến cả liếc nhìn Trát Phi một cái hấn cũng chẳng buồn. Trát Phi trong lòng thở dài, bao nhiêu ngày trôi qua như vậy và Tạp vẫn ương ngạnh không thêm đếm xỉa tới máu mủ tình thâm, thảo nào mà cha lúc nào cũng yêu thương nhớ nhung hấn nhiều như thế.

Trát Phi đành phải mở miệng trước: “Tạp, hôm nay nhận được tin tức từ chiến trường...”

Hấn chưa nói hết câu đã bị Tạp Trát Nhân đánh gãy giữa chừng: “Việc này chẳng liên quan gì tới em cả, nếu đây là những gì anh muốn nói thì anh có thể đi được rồi.”

Trát Phi nổi giận: “Chú dám nói không liên quan tới chú à? Việc này liên quan tới tồn vong của gia tộc. Anh biết chú vẫn đang giận, chính anh cũng rất tiếc, dù gì đứa bé cũng là cháu ruột anh. Nhưng mà sau này chú còn có thể có sinh những đứa con khác, còn gia tộc mà mất đi rồi liệu chú có còn được an bình mà sống như bây giờ không?”

Tạp Trát Nhân rút cuộc cũng bình tĩnh nhìn Trát Phi, khẩu khí lạnh lùng tuyệt tình: “Gia tộc là của các anh, thịnh hay suy các anh tự hứng lấy. Em cùng gia tộc không còn quan hệ gì cả. Sắp tới đến Pháp, em sẽ lập tức đổi sang họ mẹ. Về sau những việc liên quan tới gia tộc Cấp lạc em không muốn nghe nữa. Em hận gia tộc ác độc này”.

“Bốp”. Một cái tát thật mạnh dừng trên mặt Tạp Trát Nhân, bàn tay Trát Phi cũng có điểm tê rất. Một lát sau Tạp Trát Nhân xoay đầu cho thẳng, bình tĩnh nói: “Hôm nay anh đánh mắng thế nào thì tùy, em tuyệt không đánh trả. Coi như em trả lại cho anh tấm ân tình huynh đệ bao nhiêu năm nay. Dù sao cũng cảm ơn anh đã luôn quan tâm đến em, hôm nay nếu máu của em không đủ trả nợ thì anh có thể lấy mạng của em cũng chẳng sao cả”.

Sau cái tát vừa rồi Trát Phi cũng thấy hối hận, nhìn khoe miệng chảy máu em trai, lại nghe những lời đậm mực vô tình đó trong lòng hấn lại phần nộ đau đớn. Với âm thanh run run: “Như vậy những gì chú thiếu nợ Ba thì làm thế nào? Chú định dùng cái gì để trả? Chẳng lẽ vì một nữ nhân mà chú nỡ thương tổn đáng sinh thành – người luôn hết mực yêu thương và che chở cho chú hay sao?”

Tạp Trát Nhân không hề hé răng, ánh mắt Trát Phi lộ ra vẻ sắc lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chú làm như vậy là đại nghịch bất đạo. Cô gái kia phạm toàn vào tội ác tày trời, có chết cũng chưa hết tội. Ông cho anh mấy hôm nay thương xót cho chú và cô ấy, còn cầu xin cha cho phép gia tộc dung nạp cô ấy, thậm chí là thay đổi thân phận nô lệ của cô ta. Xem ra là phí công rồi. Chú muốn rời khỏi gia tộc thì cứ tự nhiên, anh không ngăn cản, nhưng, mạng của cô gái kia thì cứ để lại nơi này”

Tạp Trát Nhân vừa kinh ngạc vừa phần nộ nhìn anh trai, Trát Phi cũng giương mắt nhìn lại ý muốn nói cho em trai là hấn không hề nói đùa. Hai anh em giằng co bằng ánh mắt một lúc, Tạp Trát Nhân mới mềm xuống một chút, hấn nhắm mắt nghĩ nghĩ một lúc mới thành khẩn nhìn anh trai nói: “Trát Phi, Mèo con đối với em mà nói không chỉ là một nô lệ ẩm giường. Em hỏi anh, Bồ Quà có phải là đối tượng chỉ để anh thỏa mãn dục vọng không thôi? Nếu có ai thương tổn anh ta hoặc muốn anh ta chết, liệu anh có bỏ qua không?”

Trát Phi thân mình chấn động, hấn không khỏi giật mình. Chuyện của hấn và Bồ Quà kín đáo là thế vậy mà cậu em trai này chỉ bằng một câu nói đã vạch trần tim đen khiến hấn vô pháp chống đỡ. Trát Phi đành phải thừa nhận: “Không sai, Bồ Quà thực rất quan trọng đối với anh, hoàn toàn không phải là công cụ thỏa mãn dục vọng. Anh cũng không bao giờ để kẻ khác thương tổn cậu ấy. Nhưng, Mèo con của chú không thể so sánh với cậu ấy. Bồ Quà đã từng cứu anh trên chiến trường, lại là một chiến binh dũng cảm sẵn sàng vì Gia tộc của chúng ta mà hi sinh thân mình.”

Tạp Trát Nhân chậm rãi nói: “Mèo con cũng đã từng cứu mạng em, nếu đêm đó cô ấy không giải phẫu kịp thời em sẽ không thể trụ được đến khi về căn cứ. Tay nghề của Mèo con rất cao, nếu không phải bị chúng ta bắt đi cô ấy hấn sẽ có thể đem sức cứu sống được bao nhiêu người, hấn sẽ trở thành một người bác sỹ được bao người tôn kính và mến yêu. Mặc dù bị rơi vào hoàn cảnh tù đầy, cô ấy vẫn không quên phân xạ cứu người. Anh có biết vì sao hôm ấy cô ấy bỏ khăn trùm đầu xuống không, bởi vì cô ấy vội vã cấp cứu cho một nữ nô lệ bị cảm nắng, mang nữ nô đó từ tay thần chết trở về”.

Trát Phi cũng có chút động lòng nhưng vẫn cứng rắn nói: “Nhưng theo luật lệ, khăn trùm đầu của nữ nhân là để.....”

Tạp Trát Nhân lập tức ngắt lời: “Anh không cần mang luật lệ gia tộc lại đây, Trát Phi. Gia tộc cũng nghiêm khắc cấm mọi loại quan hệ đồng tính, đừng nói đến chuyện yêu đương. Vậy mà anh cùng Bồ Quà...”

Trát Phi nhất thời á khẩu không biết nói gì, trên mặt lộ rõ vẻ bối rối. Thực ra Tạp Trát Nhân không có ý định chế nhạo anh trai, chẳng qua muốn mượn

chút sức ép, hấn nói: “Em sẽ không nói cho bất kỳ ai, em chỉ muốn nói để anh hiểu mà thôi. Dù gì anh cũng đã từng du học tại Pháp, chẳng lẽ anh không thấy là chúng ta làm như vậy là không hề công bằng đối với Mèo con sao? Mấy hôm nay ở bên Mèo con, chứng kiến cô ấy đau đớn về thể xác như vậy, em đã nghĩ rất nhiều. Cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường, vì lý tưởng mà rời bỏ gia đình, tổ quốc đi tới nơi gian khổ này để trị bệnh cứu người. Bởi vì chúng ta bắt cóc cô ấy, vì em ích kỷ một lòng muốn giữ cô ấy bên người mà vì mấy cái luật lệ trời đánh này cô ấy bị biến thành một kẻ nô lệ đê tiện, hơn nữa còn bị vu oan vào những tội danh chết người, thiếu chút nữa mất mạng, mất đi đứa con chưa thành hình...”

Nhắc tới đứa con, Tập Trát Nhân giọng không nói tiếp được nữa.

Trát Phi thấy rõ sự xúc động của em trai, hấn trấn an vỗ vai Trát Nhân nói: “Anh tìm chú cũng để trò chuyện mà thôi, ngày mai anh và cha sẽ trở về căn cứ. Cha nhờ anh chuyển lời tới chú là ông đồng ý cho chú mang cô gái kia rời đi. Đi đâu và đi lúc nào thì tùy chú. Chẳng qua...”

Trát Phi tạm dừng, hai tay bóp mạnh vai em trai, nhìn thẳng vào mắt hấn nói từng chữ một: “Chú vĩnh viễn là người của gia tộc Cáp Lạc này. Đừng bao giờ quên điều đó”.

Tập Trát Nhân nhìn chằm chằm vào ánh mắt gần như mê hoặc của anh trai. Cha đồng ý cho mình rời bỏ nơi này mà đi sao? Cha và anh ngày mai đột ngột về căn cứ để làm gì?

Trát Phi đã buông lỏng Tập Trát Nhân ra, đứng lên chuẩn bị rời đi. Tập Trát Nhân cũng đứng lên sau, cố nhìn sâu vào mắt anh trai hi vọng nhìn ra điểm gì đó khả nghi.

Trát Phi ôm nhẹ nhẹ em trai, ghé vào tai hấn nói nhỏ: “Tập, bảo trọng”. Sau đó quay đầu đi ra cửa.

Lúc này Tập Trát Nhân cũng không cảm thấy vui sướng vì tâm nguyện được thỏa mãn, bởi hấn như người thấy đằng sau câu nói cuối cùng của anh trai chính là mùi của sự chia ly. Có gì đó không bình thường. Óc hấn oanh lên một tiếng, câu đầu tiên anh trai hấn nói chính là tin tức từ chiến trường? Chiến trường có tin sao?

Bởi vì tức giận mà mấy ngày qua hấn không thêm bước vào phòng nghị sự của gia tộc, cũng không cùng cha và anh trai ăn cơm, tất cả thời gian đều ở bên Mèo con, nên tình hình chiến sự diễn biến thế nào hấn hoàn toàn không biết. Chỉ căn cứ vào thái độ vừa rồi của anh trai là hấn hiểu có điều gì đó bất thường đang xảy ra.

Hấn liền rời khỏi phòng, đi tìm Phi Nhĩ và sai hấn bằng đủ mọi cách moi tin tức mới nhất về trình báo.

Xong việc, hấn trở lại phòng. Lúc này Khả Hoan đang nằm ghé bên giường, khẽ nhếch cổ tập nói chuyện bằng tiếng bản ngữ với A Mạn Đạt. Không biết cô vừa nói sai gì mà A Mạn Đạt đột nhiên cười phá lên, khóe mắt còn hấn hấn vết chân chim. Vừa nhìn thấy Tập Trát Nhân, Khả Hoan mắt sáng lên dõi theo từng bước chân của hấn. Tập Trát Nhân nhất thời cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, Mèo con ngốc nghếch tại sao tự nhiên lại dùng ánh mắt này nhìn hấn?

Lúc này hấn mới phát hiện bên khóe miệng mình còn vương tơ máu, sao vừa rồi Phi Nhĩ không nhắc hấn một câu, chết tiệt, chắc là cậu ta muốn giữ thể diện cho hấn. Tập Trát Nhân đi đến bên giường, khẽ vuốt tóc Mèo con.

Khả Hoan lúc này mới mở miệng hỏi: “Có phải hay không tại em, anh mới... xin lỗi, em biết em sai rồi. Lần sau em sẽ không bao giờ tự ý gỡ khăn che mặt xuống nữa”

Tập Trát Nhân không nghĩ tới việc Mèo con thành khẩn nhận tội như thế, bất giác nở nụ cười. Khả Hoan lại nói tiếp: “Nhưng nếu chúng ta rời khỏi đây rồi em sẽ không phải trùm mặt nữa, đúng không?”

Tập Trát Nhân gượng gạo gật gật đầu làm Mèo con yên tâm cười, ghé mặt lên đầu gối, ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn hấn làm Tập Trát Nhân dâng lên dự cảm xấu, có lẽ hấn khó có thể lập tức mang Mèo con rời đi như dự định.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Ăn qua cơm tối, Tập Trát Nhân theo thói quen lại ngồi dạy Khả Hoan học tiếng bản ngữ, hấn tính tăng giáo trình để Mèo con sớm mệt rồi đòi đi ngủ, ai ngờ Mèo con lại rất hứng thú, càng học càng vào, tinh thần lên rất cao. Tập Trát Nhân vẫn đang vương vấn chuyện lúc nãy nên thầm trách mình thất sách.

Từ lúc mèo con bị thương tới nay, hấn luôn lo lắng Mèo con ở nhà một mình sẽ buồn chán và sợ hãi nên chỉ có lúc nào có A Mạn Đạt ở đây hoặc là Mèo con đã ngủ say hấn mới dám rời đi khỏi phòng. Giờ này A Mạn Đạt cũng đã đi nghỉ ngơi, hấn làm sao nhẫn tâm để lại Mèo con một mình cô đơn trên chiếc giường rộng thênh thang này được?

Lại một giờ nữa trôi qua, Khả Hoan cực kỳ cao hứng khi vừa nói được một câu tiếng Ả-rập hoàn chỉnh, haha nhìn Tạt Trát Nhân cười, sau đó ngáp dài một cái. Tạt Trát Nhân nhẹ nhàng xoa xoa gáy Mèo con nói: “Mèo con thật là thông minh, mệt rồi phải không? Cũng không còn sớm nữa, mình đi ngủ đi.”

Khả Hoan quả thực cũng hơi mệt, đúng là bệnh nhân có khác, sức lực không bằng người bình thường, cô ngoan ngoãn rúc đầu vào ngực Tạt Trát Nhân nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Tạt Trát Nhân vuốt ve cô nhẹ nhàng, ru cô vào giấc ngủ say, sau đó mới chậm rãi nhón chân ra khỏi phòng.

Phi Nhĩ đã đợi sẵn ở cửa hậu viện, vừa thấy Tạt Trát Nhân hần chạy nhanh đến báo cáo: “Tình huống rất xấu, chính phủ Pháp đã đồng ý chi viện cho chính phủ hiện thời, hiện đang chuẩn bị lực lượng tấn công chúng ta. Tư lệnh và phó tư lệnh ngày mai về căn cứ để bàn bạc với các sĩ quan khác, không loại trừ khả năng Phó tư lệnh Trát Phi sẽ trực tiếp đem quân tấn công thủ đô.”

Tạt Trát Nhân nghe xong mới hiểu thái độ lúc chiều của Trát Phi do đâu mà có, hần tự hỏi liệu có phải vì thế mà hai người họ mới đồng ý thả hần và Mèo con đi hay không? Lúc này đây trong con người của Tạt Trát Nhân đang chiến tranh kịch liệt, một bên là máu mủ tình thân, một bên là con giận dữ chưa nguôi, lại còn Mèo con nữa chứ.....

Thật lâu sau, Tạt Trát Nhân mới nói: “Phi Nhĩ, sáng mai ngưởi và Đạt La về căn cứ trước, tình hình diễn biến thế nào phải nắm cho rõ, ta... sẽ về sau hai ngày. Còn nữa, đừng nói cho Tư lệnh biết.....”

Phi Nhĩ hai mắt sáng lên, không chút do dự gật đầu. Tạt Trát Nhân yên lặng trời về phòng, Mèo con đang ngủ rất say, Tạt Trát Nhân khẽ nâng người cô lên rồi ôm vào trong lòng. Khả Hoan đang mơ màng khẽ “ừm” một tiếng, mắt vẫn nhắm chặt, tư thế này khiến cô dường như rất thư thái nên ngoan ngoãn ngủ tiếp. Tạt Trát Nhân đặt cằm ti lên trán Mèo con rồi cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

....Em ngoan ngoãn ở lại đây chờ anh nhé, Mèo con của anh....

Khả Hoan cả đêm ngủ say mê mệt, cho đến sáng bạch mới mở mắt ra, liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Tạt Trát Nhân đang mỉm cười nhìn cô. Cô theo bản năng cũng mỉm cười nhìn hần. Tạt Trát Nhân nhẹ nhàng vuốt ve vết thương đều đã đóng vảy của cô, hỏi: “Em còn đau không?”

Khả Hoan đỏ mặt lắc đầu: “Không đau.....nhưng mà nhột lấm.” Sau đó không biết nghĩ đến điều gì mà ghé mặt vào ngực Tạt Trát Nhân, rầu rĩ nói: “Sẽ lưu lại vết sẹo, phải không...?”

Tạt Trát Nhân tinh tế vuốt ve lần nữa mới nói: “Sẽ không sao đâu. Chỉ một thời gian nữa vết sẹo sẽ biến mất thôi.”

Khả Hoan ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt tròn xoe hỏi: “Có thật không?”

Tạt Trát Nhân gật đầu: “Ừ, thật mà, em đừng lo lắng.”

Khả Hoan lúc này mới yên lòng, có chúa mới biết được là mấy ngày hôm nay cô còn không dám tự tay sờ lên vết thương, cũng không dám mở miệng ra hỏi ai vì cô nghĩ lưng mình bây giờ chắc trông ghê rợn lắm.

Tạt Trát Nhân lúc này có nhiều điều muốn nói với cô nhưng không biết mở miệng thế nào. Đúng lúc đó thì A Mạn Đạt lên lầu hầu hạ Khả Hoan rửa mặt, Tạt Trát Nhân cũng vì thế nén nhịn câu chuyện, để A Mạn Đạt hầu hạ Khả Hoan, còn mình bước nhanh vào phòng tắm.

Hần nhìn gương mặt mình trong gương, nhin không được hỏi: “Mày có thật sự từ bỏ được Mèo con không? Có thể dễ dàng để nàng về nước được không? Để nàng đi rồi, sau này thế cục ổn định liệu mày có còn tìm được nàng trở về hay không?”

Thừa dịp A Mạn Đạt mang nước đi đổ, Khả Hoan vờn mình bước xuống giường nhưng cử động một cái là vết thương lại nứt ra đau rát, cô không khỏi nhủu mày rên nhẹ. Tạt Trát Nhân nghe thấy tiếng rên liền bước nhanh ra, nhìn chăm chăm Khả Hoan tỏ ý không đồng ý. Cô đành phải ngoan ngoãn nằm xuống úp xuống, than thở: “Bao giờ em mới tự mình đi lại được đây, em muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.”

Tạt Trát Nhân đột nhiên căng thẳng, sau đó hần ngồi xuống bôi thuốc cho cô, miệng hỏi: “Mèo con, nếu chúng ta rời đây đi, em thích đi đâu nhất?”

Khả Hoan không suy nghĩ nói ngay: “Về nhà”

Vừa nói dứt câu cô chợt khựng lại, chắc Tạt Trát Nhân sẽ không đồng ý cho cô về nhà, nếu mà cô cứ khẳng khẳng chắc chắn hần sẽ tức giận, nên sửa lại: “Anh đưa em đi đâu thì em đi đấy, miễn ở đó em có thể hành y cứu người là được.”

Tạt Trát Nhân nghĩ đến việc Mèo con không chút do dự muốn về nhà, sau lại sửa thành câu nói kia làm tâm hần đau xót. Chỉ còn hai ngày nữa mình sẽ về căn cứ, tương lai chuyện gì xảy ra không ai có thể nói trước được, nếu lúc này cho Mèo con biết sự thật liệu có quá tàn nhẫn hay không?

Hần đành phải nói tránh đi: “Mèo con, ngày kia anh phải trở về căn cứ có chút việc, em ngoan ngoãn ở lại đây dưỡng thương chờ anh trở về. Anh không định mang một con mèo con ốm đau bệnh tật đi bất kỳ đâu đâu đấy. Như thế có được không, Mèo con?”

Khả Hoan sùng sốt một chút, cổ nuốt nước miếng rồi mới do dự hỏi: “Ngày kia anh đi sao? Thế buổi tối có thể về với em không?”

Nhìn vẻ mặt đáng thương ngờ ngác của Mèo con, Tạt Trát Nhân không đành lòng nhưng hần vẫn phải nói sự thật: “Căn cứ cách đây hơi xa, anh không thể sáng đi tối về được. Nhưng anh sẽ dặn dò A Mạn Đạt ở đây với em hằng ngày, cho đến khi anh trở về thì thôi. Anh có thể hứa với em là từ giờ trở đi, ở trong nhà này không ai có thể thương tổn em được nữa. Em đừng sợ.”

Mấy ngày sớm chiều ở chung, Khả Hoan đã quen với việc được Tạt Trát Nhân bao bọc che chở, tình cảm của cô với hắn cũng biến chuyển từ cảm kích sang yêu thương. Tuy rằng, bây giờ cô chưa thật sự rõ ràng đây có phải là tình yêu trong truyền thuyết hay không nhưng cô biết chắc chắn là cô không muốn Tạt Trát Nhân rời xa cô, mà nói đúng hơn là cô không muốn rời xa hắn.

Tạt Trát Nhân như nhìn thấu sự bất lực và lo sợ trong đôi mắt Mèo con, hắn sợ nước mắt của ô lại rơi xuống nên ra vẻ thoải mái cười: “Mèo con ngốc nghếch, chỉ vài ngày mà thôi. Một ngày anh đi, em phải tuyệt đối nghe lời A Mạn Đạt nghe chưa, ăn nhiều, ngủ nhiều. Nhất định khi anh về thân thể em phải khôi phục hoàn toàn rồi. Bằng không dù có về đây anh cũng không đưa em đi đâu đâu đấy. Nhớ?”

Khả Hoan gật đầu, bỗng nhiên có cảm giác ngượng ngùng, thế nào mà hôm nay cô giống như đứa trẻ vậy, Tạt Trát Nhân làm sao có thể ngày ngày ở bên cạnh cô được, hắn còn phải làm những việc người đàn ông nên làm chứ ? Hơn nữa, nếu hắn không dành thời gian thu xếp mọi việc đang dở, làm sao có thể cùng cô rời đi khỏi nơi này được?

Nghĩ thế tâm tình Khả Hoan thoải mái hơn rất nhiều, cô nước mắt vào trong và quay sang hắn ngượng ngùng cười. Tạt Trát Nhân phá tan không khí: “Ăn nhanh đi nào, ăn xong em muốn làm gì anh đều chiều em hết.”

Khả Hoan vội nói: “Em muốn học tiếng Ả-rập , anh xem, mấy hôm nay không có anh làm phiên dịch, em với A Mạn Đạt đánh vật với nhau mãi đấy.”

Tạt Trát Nhân phì cười, trong lòng dạt dào tình cảm yêu thương, Mèo con đúng là khắc tinh của hắn, chỉ một câu của cô thôi cũng đã đủ khơi dậy bao cảm xúc trong hắn.

Hai ngày trước khi đi Tạt Trát Nhân dành gần như toàn bộ thời gian ở bên Khả Hoan, bón cơm cho cô ăn, bôi thuốc, dạy cô học thổ ngữ, ru cô ngủ. Trong phòng lúc nào cũng vang lên tiếng học thổ ngữ ô ô a a của Khả Hoan. Gặp từ nào khó cô bắt Tạt Trát Nhân giải thích, gặp được câu quen thuộc là cô luôn miệng nói đi nói lại. Thỉnh thoảng nói sai câu gì đó, Tạt Trát Nhân cười nhạo cô cũng không ngại, có gì mà ngại, ngôn ngữ mới học đương nhiên là phải sai chứ, thậm chí Khả Hoan còn dùng thổ ngữ trêu chọc lại Tạt Trát Nhân.

Ngày mai Tạt Trát Nhân phải trở về căn cứ, mặc dù trong lòng Khả Hoan luôn tự an ủi bản thân nhưng đến buổi tối không khí trong phòng lại dâng lên áp lực nặng nề. Tạt Trát Nhân sớm lên giường , trừ bỏ ôm Mèo con ngủ, hắn không dám làm gì cả. Thời gian này hắn nhìn nhiều lắm, cơ thể nhiều đêm gào thét đòi giải tỏa nhưng hắn không dám tổn thương Mèo con, dù sao Mèo con vẫn đang bị thương, làm sao chịu nổi hoan ái.

“Nhớ phải ăn cơm đúng lúc, ngủ đúng giờ, nhớ chưa?”

“Ân”

“Không được sự cho phép của A Mạn Đạt tuyệt đối không bước xuống giường, sẽ làm rách miệng vết thương, nhớ chưa?”

“Ân”

“Cần thứ gì hay thích ăn gì thì trực tiếp nói với A Mạn Đạt , bà ấy sẽ làm cho em, nhớ chưa?”

“Ân”

Hắn luôn miệng dặn dò cô từng tí một, thoáng cái đã đến khuya. Tạt Trát Nhân thấy nói gì Mèo con cũng đáp ứng, tâm bỗng thả lỏng một nửa. Khả Hoan một chút buồn ngủ cũng không có, cô ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tạt Trát Nhân, còn chưa nắm kỹ đã bị đôi môi hắn bao trùm lấy.

Cả buổi tối như vậy hai người chỉ ôm chặt lấy nhau. ...

Sáng sớm Tạt Trát Nhân vừa trở mình Khả Hoan cũng ngay lập tức tỉnh nhưng cô không có dũng khí mở mắt ra và nói lời từ biệt với hắn. Tạt Trát Nhân tựa hồ cũng không muốn làm cho Mèo con đắm chìm trong cảm giác chia ly, hắn đánh răng rửa mặt rất nhanh rồi phi nhanh ra cầu thang.

Khả Hoan lúc này mới mở to mắt, nước mắt lúc này mới chảy xuống hai má.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Những ngày tiếp theo Khả Hoan cảm thấy vô cùng trống vắng dù A Mạn Đạt dốc lòng tận tình chăm sóc, trong lòng cô ngập tràn cảm xúc nhớ nhung da diết. Trong căn phòng này ở đâu cô cũng thấy bóng dáng của Tạt Trát Nhân, dù cố kiềm chế cảm xúc nhưng Khả Hoan vẫn không thể ngăn hình bóng của hắn tràn ngập tâm trí mình.

A Mạn Đạt tuy rằng không hiểu được hết các cung bậc cảm xúc của Khả Hoan nhưng bà cảm nhận sâu sắc những biến đổi về tình cảm của cô lúc này. Tạt Trát Nhân đi rồi cô ít ăn uống hơn, đến giờ ngủ cũng lăn lộn mãi mới yên giấc, thuốc bổ cũng không thèm uống, rảnh lúc nào là ngồi thừ một chỗ, thất thần nhìn ra cửa sổ. Dù bà cố nói chuyện phiếm để giúp vui đi phần nào nỗi trống vắng trong cô nhưng Khả Hoan cũng chỉ đạm mạc cười hoặc trả lời cho qua chuyện.

Đến ngày thứ ba bà mới nghĩ ra cách để làm cô vui lên: Cho phép cô đứng dậy và tập đi lại trong phòng. Quả nhiên chiều bài này tỏ ra hữu ích, Khả Hoan lập tức trở lên, cô bắt đầu rời giường và vận động thân thể. Chỉ có bằng cách này mình mới nhanh khỏe lại để có thể cùng Tạt Trát Nhân rời đi nơi này. Cô tự nhủ.

Cùng với tâm trạng vui vẻ đó, Khả Hoan hứng thú trở lại với việc học thổ ngữ, cô liên tục khoa chân múa tay hỏi han đủ thứ khiến A Mạn Đạt tiếp cô đến phát mệt. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa A Mạn Đạt cũng không nề hà vì bà đã nhận lời với lão gia và thiếu gia là sẽ dùng hết sức mình chăm lo chu đáo cho cô gái này.

Mỗi ngày trôi qua với Khả Hoan gần như là một thế kỉ, 1 tuần không có tin của Tạt Trát Nhân, rồi hai tuần trôi qua vẫn bật âm vô tín, một tia tin tức Tạt Trát Nhân cũng gửi về... Sức khỏe của Khả Hoan đã khôi phục gần như hoàn toàn, trong đầu cô lúc này luôn vẩn vơ mấy câu hỏi: Bao giờ hắn trở về đón cô? Mọi việc của hắn có thuận lợi hay không? Hắn có khỏe không? Có nhớ tới cô hay không?

Tạt Trát Nhân đứng thẳng lưng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt hắn rõ bao nhiêu nhớ và lo lắng. Hôm hắn trở về căn cứ, cha và anh trai hắn hoàn toàn bị chấn động, có lẽ trong lòng hai người họ rất cao hứng vì cuối cùng hắn đã lựa chọn sát cánh cùng bọn họ. Hắn vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, không hề biểu cảm tí tình cảm nào với cha, mở miệng nửa câu cũng là “Thưa Tư lệnh”.

Ba cha con chẳng ai nhắc lại chuyện cũ nữa, chỉ tập trung vào bàn bạc tình hình chiến sự, thực ra chiến sự đang trong giai đoạn giằng co, hiện tại bọn hắn cũng không thể có hành động gì, chỉ chờ biểu hiện của đối phương để ứng phó mà thôi.

Tạt Trát Nhân ngày ngày đều nhớ Mèo con đến quần quai, một tuần qua ngày nào hắn cũng định mở miệng sai Phi Nhi đưa tin cho Khả Hoan nhưng rồi lại thôi, bởi lý trí nói cho hắn biết đây không phải lúc để phân tâm. Hắn cũng biết chỉ cần Phi Nhi mang tin đến cho Mèo con, Mèo con lập tức sẽ hỏi âm bằng những lời lẽ ngây thơ ngọt ngào, sẽ hỏi hắn bao giờ về đưa Mèo con đi. Hắn làm sao có thể đối diện với việc dập tắt hi vọng rời khỏi nơi này của Mèo con, hoặc xấu hơn nữa là trong cơn kích động không chừng hắn sẽ bỏ lại tất cả để lập tức trở về đưa Mèo con đi.

Lựa chọn cách nào hắn đều không đành lòng nên hắn lựa chọn lảng tránh. Hắn ngày đêm cầu mong chiến tranh nhanh chóng kết thúc để hắn có thể lập tức trở về bên Mèo con. Nhưng một tuần sau tin dữ tràn về tàn nhẫn hủy hoại hi vọng trong hắn.

Liên quân chính phủ và quân viện trợ Pháp tổng công kích chiến tuyến khiến chiến tuyến liên tiếp bại trận, thương vong vô số, tổng số thương vong cộng lại bằng tất cả các cuộc tấn công trong thời gian qua. Tình thế cấp bách buộc Tạt Trát Nhân và Trát Phi nhất quyết xung phong cầm quân công chiếm thủ đô, đây là hi vọng duy nhất của chiến tuyến bây giờ. Sau bao tranh cãi, cuối cùng Tư lệnh cũng hạ lệnh cho phép Trát Phi dẫn đầu đội quân tinh nhuệ công chiếm thủ đô, Tạt Trát Nhân được lệnh ở lại bảo vệ căn cứ.

Tạt Trát Nhân như ngồi trên đồng lửa bởi hai người thân yêu nhất của hắn đều nằm ngoài tầm với của hắn lúc này. Hai tuần trôi qua rồi, Mèo con hắn là đang rất mong chờ tin tức của hắn. Hôm nay cũng là ngày ra quân thứ 4 của Trát Phi mà chưa hề có tin tức trở về, không biết mọi sự có thuận lợi?

Trát Phi dẫn theo đội quân tinh nhuệ tiến về thủ đô, hai ngày sau mới đến được biên giới giao tranh giữa hai bên. Quân lính thấy Trát Phi đích thân dẫn đội tinh nhuệ đến tinh thần liền phấn chấn lên rất nhiều.

Đêm đến Trát Phi hạ lệnh bắt ngờ đánh úp quân địch.

Tuy rằng bị đánh bất ngờ nhưng liên quân Pháp và chính phủ vốn đã được trang bị súng ống hiện đại, lại cũng là đội cực kỳ tinh nhuệ nên chống trả kịch liệt. Trong lúc giao tranh hỗn loạn bên cạnh Trát Phi bỗng phát ra tiếng nổ lớn, một người đàn ông lao ra ôm lấy Trát Phi và nằm đè lên. Tiếng nổ kết thúc, tiếng khò khét let lết làm Trát Phi như ngạt thở. Bình tĩnh lại Trát Phi mới phát hiện ra Bô Quả nằm trên thân hắn không hề nhúc nhích dù hắn lay gọi cỡ nào. Một thứ chất lỏng ấm ấm từ người Bô Quả chảy ra thấm ướt hết bộ quần trang trên người Trát Phi.

Hắn cố sức đặt Bô Quả ngồi xuống, bản thân hắn cũng bị nhiều mảnh đạn cắt xé da thịt, huyết nhục mơ hồ. Nhưng nỗi đau thể xác giờ đây như bị lu mờ trước nỗi đau đớn mất mát về tinh thần, người yêu của hắn đã vĩnh viễn rời xa... Bô Quả đã dùng thân mình bao lấy người Trát Phi khi bom nổ, phía sau lưng cậu ta bị mảnh bom làm vỡ nát, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Trát Phi run lên ôm chặt cậu vào lòng, vẫn không thể tin được cơ thể hiện đã mềm nhũn ra này đã từng sát cánh bên hắn bao lâu nay, yêu thương hắn, an ủi hắn, mang tới cho hắn ánh mặt trời... Trát Phi mặt rơi đầy lệ, run run nói thì thầm vào tai Bô Quả: “Bô Quả, em tỉnh lại đi, mở mắt ra đi. Anh đang ở cạnh em này, mở mắt nhìn anh đi, đi mà... Em không thể bỏ anh mà đi như vậy, anh yêu em, yêu em, đừng rời anh đi... đừng”

Quân y nhanh chóng chạy lại mang đồ cứu thương ra cấp cứu cho Trát Phi, lúc này như đang đỡ đỡ như người mất hồn. Thi thể của Bô Quả cũng nhanh chóng được mang đi.

Trát Phi không đợi quân y băng bó xong, không để ý tới những vết thương xé rách trên cơ thể, điên cuồng cầm súng ống chạy thẳng về phía quân địch. Lúc này hắn đã đối với cái chết không hề quan tâm, trong đầu chỉ còn ý niệm trả thù. Hai bên kịch liệt giao chiến cả đêm, đến sáng quân phản chính phủ đã chiếm lĩnh được biên giới giao tranh, chuẩn bị tiến vào nội thành. Quân Pháp còn lại đều nhụt ý chí chiến đấu nên dần rút lui về phía sau. Trát Phi ương ngạnh kéo quân tinh nhuệ truy kích nhưng hai ngày chiến đấu liên tục khiến quân lính mệt mỏi, Trát Phi đành phải hạ lệnh nghỉ ngơi chờ tiếp viện.

Quân y lúc này mới tranh thủ chữa thương cho hắn, vết thương rất nặng, quá trình xử lý tuy đau đớn nhưng Trát Phi mặt không đổi sắc, ánh mắt đau đáu

nhìn về tiền phương, không che giấu được sự đau đớn tột cùng. Trong tâm hẩn lúc này không ngừng kêu gào hai chữ: Bỏ quả, Bỏ Quả. ...

Lâm Khả Hoan tỉnh dậy trời đã sáng bạch. Đêm qua cô ngủ muộn, lộn mải mới đi vào giấc ngủ. Tạt Trát Nhân không hề có tin tức mà cô không được phép bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước chân, điều đó khiến cô cảm giác mình như một phạm nhân đang cực kỳ thèm muốn không gian tự do bên ngoài. Cô ngó nghiêng xung quanh không thấy hình ảnh quen thuộc của A Mạn Đạt đâu, bình thường giờ này bà đã phải có mặt để phục vụ cô rồi chứ.

Tiếng cửa bật mở, A Mạn Đạt bước vào với vẻ mặt lo lắng: “Tiểu thiếu gia Bối Tư bị ốm, Ba Lạp đã đi tìm thầy thuốc ở thôn nhưng không gặp, liệu cô có thể ... qua nhìn một chút được không? Tôi nhớ thiếu gia đã từng nói cô là một thầy thuốc, phải không?”

Khả Hoan lập tức đáp ứng, ngoan ngoãn mặt áo dài vào rồi đi theo bà. Bối Tư là con trai lớn của Trát Phi, là trưởng tôn của gia tộc, nếu có việc gì xảy ra thì thật là... cũng vì thế bà và Ba Lạp mới liều lĩnh cho phép một nữ nhân bước vào phòng của tiểu thiếu gia xem bệnh.

Thấy Khả Hoan bước vào phòng mọi người đều ngẩng mặt nhìn cô chăm chú, Khả Hoan chẳng thêm để ý tới thái độ của bọn họ mà đi đến thẳng chỗ cậu bé. Ba Lạp tuy rằng rất sốt ruột bệnh trạng của tiểu thiếu gia nhưng vì lần trước lão chủ trì vụ hành hình cô nên lão không khỏi e ngại cô có thể ghi hận mà nhân cơ hội này ra tay với cậu chủ.

A Mạn Đạt lo lắng nhìn về phía mẹ cậu bé, cũng chính là vợ đầu tiên của Trát Phi. Cô ta cũng nhìn lại bà, hai người cứ nhìn nhau như ngầm hỏi ý kiến đối phương nhưng không ai mở miệng nói trước vì thực chất trong lòng cả hai đều có chút bất an. Nhất là khi cô ta nhìn thấy Khả Hoan, cô gái này còn quá trẻ, bao nhiêu đại phu dày dạn kinh nghiệm còn bó tay nữa là cô gái trẻ mảnh mai yếu ớt này..

Cuối cùng A Mạn Đạt phải mở miệng trước: “Phu nhân à, những chuyện tôi kể cho ngài về chuyện xảy ra ở nông trường là thật, ngay cả thiếu gia Tạt Trát Nhân cũng chính miệng nói với tôi rằng cô ấy là thầy thuốc. Còn dặn dò tôi phải học hỏi thêm kinh nghiệm của cô ấy nữa. Chẳng lẽ thiếu gia lại lừa chúng ta sao? Ngài xem kia, tiểu thiếu gia đang run lẩy bẩy lên rồi, hay cứ cho cô ấy khám cho cậu ấy xem thể nào. Cô ấy cho cậu uống thuốc gì thì chúng ta mang thuốc đó đến hỏi lại đại phu trong vùng là được”

Vợ Trát Phi nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Được rồi, vậy để cho cô ấy khám xem thể nào”.

Khả Hoan nhanh chóng cúi xuống khám cho cậu bé, sờ nắn một lúc cô phát hiện ra xương đốt sống cổ của cậu bé hơi lệch, cậu bé bị cô nắn đúng chỗ đau khóc ré lên khiến Ba Lạp l sợ kêu to: “Dừng tay”

A Mạn Đạt cũng rất sợ hãi, ngăn ngại hỏi: “Hay là thôi, nếu cô không chữa được thì ... chúng ta về đi.”

Khả Hoan khước tay chân ý nhờ A Mạn Đạt hỏi bọn họ xem gần đây cậu bé có bị ngã không, đại phu nhân vội gật đầu kể lại là 10 ngày trước cậu bé bị ngã từ cầu thang xuống nhưng lúc đó không bị làm sao cả.

Nghe xong Khả Hoan chẩn đoán ngay là cậu bé bị gãy xương đốt sống cổ, cô liền dùng phương pháp truyền thống xoa nắn cho xương cậu bé vào khớp rồi bó bột lại cho cậu bé. Khoảng 20 phút sau cậu bé đỡ đau hơn, ngược mắt lên nhìn mẹ cười. Đại phu nhân vui quá rom rớm nước mắt, không ngừng hôn hít đứa trẻ và nói nhỏ: “Cảm tạ thánh Ala, Cảm tạ Người”

Mọi người đều nhìn về phía Khả Hoan với ánh mắt ngạc nhiên cùng kính nể, Ba Lạp có chút ngượng ngùng vì những hành động trước kia, từ thâm tâm lão cũng cảm thấy áy náy. Lão quay lại phía A Mạn Đạt ôn hòa nói: “Thương thế của cô ấy đã đỡ chưa? Nếu cần thuốc bổ gì bà cứ nói, tôi sẽ chuẩn bị chu đáo”.

A Mạn Đạt cười cười gật đầu, đi đến bên cạnh Khả Hoan ôm cô nhẹ nhàng nói: “Cô giỏi quá!”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Khả Hoan nhìn A Mạn Đạt xoa chân mát tay một hồi, bồi thêm mấy câu thổ ngữ nửa đùa nửa thật A Mạn Đạt hiểu. Bà nhanh chóng hiểu ý cô, gật gù đầu quay sang nói với Ba Lạp: “Cô ấy nói là còn chưa xong hẳn đâu, từ mai trở đi cứ hai ngày một cô ấy sẽ đến xoa bóp cho tiểu thiếu gia một lần cho đến khi khôi phục hoàn toàn mới thôi”.

Ba Lạp suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy mỗi lần cô ấy đến trị liệu bà phải đi theo cô ấy nhé. Nếu cần thêm cái gì thì bảo tôi một câu”.

Lúc này người đàn ông vốn đứng đằng sau quan sát nãy giờ mới bước lên, vừa cười vừa nói với Ba Lạp: “Các ông tìm ở đâu ra được một cô gái tài giỏi thế này. Tôi vừa tra cứu các cách trị liệu trong các sách nhưng không tìm thấy cách trị bệnh nào kỳ lạ mà hiệu quả như cách của cô ấy”.

Ba Lạp quay sang nhìn Khả Hoan rồi lại quay sang người đàn ông đó nói: “Kì lạ đại phu à, cô ấy là người mà Tạt Trát Nhân thiếu gia mang từ căn cứ

về, hình như cũng biết chút ít về y thuật. Về bệnh tình của cậu chủ thì... tôi cũng... không rõ lắm”.

Kì Lạc haha cười to lên nói: “Chuyện này làm tôi mới nhớ ra, nghe nói mấy hôm trước ở nông trường có một nữ nô lệ có thể cải tử hoàn sinh cho người khác, nữ nô lệ đó có phải cô gái này không?”

Ba Lạp hơi xấu hổ nhẹ nhàng gật đầu. Kì Lạc xuất thân trong một gia đình truyền thống làm nghề y, tư chất thông minh sáng láng và tương lai sẽ là người kế thừa gia nghiệp của tổ tiên nên đối với dân trong vùng mà nói hẳn cực kỳ được tôn kính. Ba Lạp cũng không muốn đắc tội nên thành thật kể lại.

Trát Phi lúc này đang trong cơn sốt cao và mê sảng, hẳn liên tục mơ thấy Bồ Quà trở về, lơ mơ thấy giọng Bồ Quà đang dỗ dành mình uống thuốc, hẳn rất muốn bật dậy ôm người tình vào lòng nhưng mí mắt dính chặt lại không tài nào mở ra được.

Khi hẳn tỉnh lại thì thấy quân y đang băng bó lại vết thương trên mình hẳn, đau đớn nơi vết thương truyền đến làm cho hẳn thanh tỉnh phần nào. Sự thật tuy tàn nhẫn nhưng hẳn buộc phải đối diện: Bồ Quà, người hẳn yêu thương nhất quả thực đi rồi, vĩnh viễn rời xa hẳn.... Trát Phi một lần nữa nhắm mắt lại, đau đớn lan tràn tới lục phủ ngũ tạng, hẳn cố cắn chặt răng nhưng nước mắt vẫn cứ thế tuôn rơi.

Quân y tưởng hẳn đau đớn vì vết thương nên lo lắng giải thích: “Thực xin lỗi, thiếu tướng. Chúng tôi sợ thuốc mê sẽ ảnh hưởng tới hệ thần kinh của Ngài nên không dám sử dụng, nếu ngài đồng ý chúng tôi sẽ...”

“Không cần, mọi người làm tốt lắm, cứ tiếp tục đi. Chúng ta sắp phải tấn công đợt nữa, ta hi vọng vết thương nhanh được xử lý để có thể chiến đấu cùng anh em”. Hẳn tựa hồ như dùng hết tất cả sức lực để nói.

Tập Trát Nhân tiếp nhận chiến báo trong tay cha đọc ngấu ngiến, tin tức tới làm hẳn nửa mừng nửa lo. Mừng vì Trát Phi đã thắng trận và không chế được cục diện. Lo vì Bồ Quà đã chết, Trát Phi lại đang bị thương tích trong người, cùng một lúc hẳn phải chịu cả nỗi đau về thể xác và nỗi đau tinh thần, liệu Trát Phi có thể vượt qua được không? nhất định hẳn đang phải trải qua những tháng ngày khó khăn nhất trong cuộc đời.

Bồ Quà là một người đồng đội tuyệt vời, tính tình chân chất hiền lành, tư chất thông minh sáng láng, không biết bao nhiêu lần âm thầm giúp đỡ mình. Tập Trát Nhân có lẽ không bao giờ có thể quên được ánh mắt sáng bừng trên gương mặt có nét trẻ con nhưng luôn thủy chung kiên định với Trát Phi. Nghĩ vậy hẳn không khỏi ngậm ngùi trong lòng.

Tập Trát Nhân lập tức liên tưởng tới Mèo con, với diễn biến chiến sự theo chiều hướng này thì trong khoảng thời gian sắp tới hẳn không có cách nào mang Mèo con đi khỏi nơi đây. Bản thân hẳn sắp phải cùng cha hành quân đi thủ đô để cứu viện, cho dù mọi việc diễn ra thuận lợi đi chăng nữa cũng phải mất một vài tháng. Chỉ cần nghĩ tới khoảng thời gian lâu như vậy mà Tập Trát Nhân dường như sắp phát cuồng. Không, không thể thế được, cho dù phải đi thủ đô đi chăng nữa hẳn cũng phải trở về gặp Mèo con một lần, nhất định phải nói cho cô biết hẳn yêu cô nhường nào và mong cô tiếp tục chờ đợi hẳn một thời gian nữa.

Đây là lần thứ 4 Khả Hoan xoa bóp cho Bối Tư, chỉ sau lần này nữa thôi Bối Tư có thể bình phục hoàn toàn. Cô thao tác rất chậm để Kì Lạc và A Mạn Đạt có thể quan sát kỹ, đồng thời học luôn kỹ năng xoa bóp phòng lúc cần dùng tới. Kì Lạc không bỏ sót động tác nào của cô, kỹ thật chỉ trong vòng 3 ngày mà hẳn như được mở rộng tầm mắt, trong thâm tâm vô cùng bội phục tay nghề của cô gái bé nhỏ này.

Hẳn không ngừng tán thưởng năng lực cô và không ngần ngại nhờ Khả Hoan giải thích sâu hơn về chuyên môn về kết cấu xương của cơ thể. Khả Hoan không nề hà dùng bút vừa vẽ vừa giải thích cho hẳn kết cấu của khung xương người, về sự liên quan của các bộ phận trong cơ thể, về chức năng của hệ thần kinh, hệ tiêu hóa, hệ hô hấp...

Kì Lạc cực kỳ khiếp sợ khi phát hiện ra cô gái bé nhỏ này biết quá nhiều thứ mà hẳn có lẽ cả đời nghiên cứu cũng không hiểu được một phần mười trong số đó. Hẳn như mở mang đầu óc và nảy ra ý định theo cô học hỏi thêm các kiến thức y học hiện đại, biết đâu sau này có thể hữu ích cho công việc chữa bệnh cứu người của hẳn.

Khả Hoan đối với Kì Lạc cũng không ghét ngược lại vì A Mạn Đạt giới thiệu hẳn là thầy thuốc giỏi nhất vùng nên cô cũng nhiệt tình giới thiệu các kiến thức y học hiện đại cho hẳn.

Trước mặt Khả Hoan Kì Lạc không bao giờ tỏ ra tự phụ hay kiêu ngạo, ngược lại luôn dùng thái độ phục tùng khiêm tốn học hỏi. Khả Hoan thì suy nghĩ rất giản đơn, Kì Lạc là thầy thuốc ở đây, nếu cô có thể mang kiến thức về y học truyền thụ cho hẳn, hẳn sẽ dùng kiến thức này để hành y cứu người dân nơi đây, nghĩa là cô gián tiếp hoàn thành mục đích của việc cô bước chân vào châu lục này.

Ăn trưa xong, Tập Trát Nhân cùng cha thương nghị kế hoạch hành quân tới thủ đô trong ba ngày tới. Hẳn còn chưa kịp mở miệng thỉnh cầu thì Đức Lí Tư đã dùng thái độ yêu thương nói: “Con giao công tác chuẩn bị cho Phi Nhĩ đi, hôm nay con hãy về trang viên để thông báo tin tức để mọi người an tâm, kêu mọi người ở nhà thay chúng ta lễ tạ Thánh Ala đi”

Tập Trát Nhân cảm kích hành lễ cảm ơn cha, sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng tìm Phi Nhĩ giao việc rồi như bay phi về trang viên.

Lúc Tập Trát Nhân trở về, không may cho hẳn là Ba Lạp vừa mới đi ăn cơm trưa, chỉ có binh lính gác cửa kính cẩn hành lễ. Hẳn ngao ngễ đi vào nhà, trong lòng hẳn không thể một bước bay đến phòng mình. Mèo con, anh đã về rồi đây.

Vừa bước vào phòng, hẳn đã kêu to: “Mèo con, anh đã về, Mèo con...” Căn phòng trống rỗng im ắng khiến cho thanh âm của hẳn vốn đang rất hưng phấn và gấp gáp chuyển thành bất an và nóng nực. Hẳn chạy vào phòng trong nháo nhác tìm kiếm, không một bóng người. Mèo con đi đâu rồi. A Mạn Đạt đâu rồi. Mọi người đi đâu hết rồi?

Hẳn phi như bay xuống lầu, lao ra cửa chạy vào sảnh hậu viện, miệng hô to: “Ba Lạp, Ba Lạp”. Ba Lạp giờ này đang ăn trưa trong phòng ăn, nghe được

giọng của thiếu gia liền hoảng hốt buông bát chạy ra: “Tập Trát Nhân thiếu gia, sao Ngài lại ở đây? Lão gia có trở về cùng ngài không?”

Tập Trát Nhân đứng thẳng trước mặt lão, nghiêm khắc trừng mắt nhìn hắn, cố áp tức giận nói: “Cô ấy đâu rồi? Lão lại bắt cô ấy ra nông trường làm việc đúng không?”

Ba Lạp vội vã lắc đầu: “Không, không có chuyện đó đâu thiếu gia. Tôi và A Mạn Đạt vẫn hầu hạ cô ấy rất tốt, cô ấy không phải làm việc gì cả. Giờ này...chẳng lẽ cô ấy không phải đang ở trong phòng ăn cơm trưa sao?” À mà đúng rồi hôm nay là ngày cô ấy chữa trị cho Bối Tư tiểu thiếu gia, nhưng giờ này hẳn là phải xong rồi chứ?”

Ba Lạp nói xong vẫn thấy bộ dạng thiếu gia dường như sắp phát hỏa tiếp, vội nói thêm: “À mà có lẽ cô ấy đang ở trong phòng khám, chúng ta cùng tới đó xem sao” Kỳ thật Khả Hoan có ở đó không lão cũng không vịn nắm chắc.

“Phòng khám? Vết thương của cô ấy...” Tập Trát Nhân dường như càng điên tiết hơn. Có lẽ vì thế nên hắn quên mất là theo quy định nơi này, trong gia tộc chỉ có đàn ông mới được quyền vào nằm dưỡng bệnh ở phòng khám.

“Không, không phải ý này. Cô ấy đã khôi phục hoàn toàn rồi. Chẳng qua Bối Tư tiểu thiếu gia bị bệnh, cô ấy hết lòng cứu chữa cho cậu ấy. Chúng ta thật sự rất cảm tạ cô ấy!”. Ba Lạp vừa chạy theo Tập Trát Nhân vừa hớn hớn giải thích.

Tập Trát Nhân tạm dừng chân, quay đầu nhìn Ba Lạp, Mèo con thực sự chữa khỏi bệnh cho Bối Tư sao?

Hai người họ đến nơi thì A Mạn Đạt và Kì Lạc đã tranh luận gay gắt được một lúc, ai cũng không chịu xuống nước. Khả Hoan chẳng biết làm gì hơn là đứng cạnh giặt giặt tay áo A Mạn Đạt. A Mạn Đạt tựa hồ như có Khả Hoan là thân hộ mệnh nên càng gay gắt, cơ hồ muốn áp đảo Kì Lạc. Cả ba đều không chú ý là có người đang bước vào.

Cảnh tượng này đối với Tập Trát Nhân mà nói thật kỳ quái, hắn không khỏi có cảm giác không thoải mái, ngay cả Ba Lạp cũng thấy chả ra thể thống gì, A Mạn Đạt làm sao lại có thể có thái độ không tôn kính với thầy thuốc như thế chứ?

Ba Lạp e hèm một câu rồi lớn tiếng nói: “A Mạn Đạt, bà đang làm cái quái gì vậy?”

Tập Trát Nhân cùng lúc cũng mở miệng: “Mèo con”. Thanh âm thật âm áp trầm thấp.

Khả Hoan không dám tin vào lỗ tai mình, cô xoay ngoắt người lại nhìn vào mắt Tập Trát Nhân làm hai hai con mắt gần như suýt rơi xuống đất. Cô buông vội cánh tay A Mạn Đạt ra, kéo váy chạy về phía Tập Trát Nhân, vì có Ba Lạp ở đây nên cô ngập ngừng dừng lại trước mặt hắn, hận không thể một bước nhào thẳng vào lòng hắn mà thổn thức.

Trên mặt Tập Trát Nhân là nụ cười vui vẻ và mãn nguyện, hắn không để ý tới những người khác liền tiến lên kéo tay Mèo con dắt ra khỏi phòng khám.

Khả Hoan lúc này chẳng quan tâm tới việc đi khám bệnh cứu người gì nữa, bởi Tập Trát Nhân đã trở về nghĩa là chỉ nay mai thôi hẳn sẽ lập tức mang cô rời đi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Tập Trát Nhân kéo Mèo con vào thẳng trong phòng, trên bàn đồ ăn đã dọn sẵn. Hắn giúp Mèo con tháo khăn trùm đầu xuống và sung sướng khi nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Mèo con đang nhìn hắn một cách nôn nóng chờ đợi.

Tập Trát Nhân thờ dãi: “Nếu em còn tiếp tục nhìn anh bằng ánh mắt đó anh sẽ lập tức ăn em tại đây đây”.

Khả Hoan thẹn thùng cắn môi, đầu hơi cúi xuống. Tập Trát Nhân không nhịn được mỉm cười, cầm tay Khả Hoan kéo cô vào vòng lòng, môi hắn tìm môi cô. Có Chúa mới biết hắn có bao nhiêu nhung nhớ thân thể Mèo con, đặc biệt là đôi môi ngọt ngào này, hắn không ngừng cắn mút, dục vọng bị áp chế bao nhiêu ngày trở lên hưng hực như muốn đốt cháy hắn. Tập Trát Nhân hờ hớn vừa hôn Mèo con vừa dứt quãng hỏi: “Mèo con, vết thương của em khỏi hẳn rồi chứ? Anh có thể... có thể yêu em được chưa?”

Khả Hoan nhẹ nhàng gật gật đầu, sắc mặt ngày càng đỏ hơn. Tập Trát Nhân vội kéo Khả Hoan hướng cầu thang mà đi, bụng Khả Hoan lúc này bỗng dựng phất lên tiếng thì thầm. Tập Trát Nhân dừng lại, biểu hiện trên mặt của hắn lúc này không biết đang vui hay buồn, Khả Hoan ra vẻ vô tội vuốt vuốt bụng rồi cổ giải thích: “Em không đói đâu, thật mà”.

Tập Trát Nhân ngửa mặt cười to, kéo Mèo con về phía bàn ăn: “Chúng ta ăn cơm trước đã, nếu không em làm sao đủ sức mà chiều anh chứ”

Khả Hoan biết nói gì hơn, cố thoát khỏi ánh nhìn nóng bỏng của hắn bằng cách chăm chú tập trung vào nhấm nháp thức ăn, cô liên tục gấp thức ăn đưa vào miệng để che dấu thẹn thùng. Khả Hoan vừa nuốt xong thìa canh mà Tạt Trát Nhân dứt tận miệng, cô ngược nhìn hắn với ánh mắt ngập tràn hi vọng hỏi: “Ngày mai chúng ta rời khỏi đây hả anh?”

Về mặt đang tươi cười của Tạt Trát Nhân chợt có chút cứng đờ, hắn cố lảng tránh ánh mắt nóng rực của Mèo con vờn tay múc thêm thìa canh nữa đưa đến trước miệng Mèo con, tiện thể nói: “Ngày mai chưa đi được đâu Mèo con ạ... Ý của anh làtrong thời gian ngắn sắp tới anh chưa thể đưa em đi được”.

Khả Hoan cảm thấy một con thất vọng thật lớn trào dâng trong lòng, cô ngo ngắc đầu đầu nhìn Tạt Trát Nhân: “Tại sao lại thế? Không phải anh đã nói với em là mình sẽ nhanh chóng rời đi sao? Em đã đợi nhiều ngày như thế. Em đã nghĩ là... nghĩ là.... Thế rốt cuộc bao giờ chúng ta mới có thể đi được?”

Tạt Trát Nhân không biết trả lời câu hỏi của Khả Hoan bằng cách nào bởi giờ đây ngay cả bản thân hắn cũng không biết bao giờ có thể cùng Mèo con rời đi, nếu hắn trả lời bừa một câu Mèo con sẽ lại vin vào đó mà hi vọng, sau lại không thể rời đi Mèo con chắc chắn sẽ càng thất vọng. Nghĩ vậy hắn bắt đầu đi lắc đầu, thành thật đáp: “Anh cũng không biết nữa. Có lẽ còn mất một thời gian tương đối dài nữa. Em ngoan ngoãn ở lại đây chờ anh, có được không?”

Nói ra những lời này chính hắn cũng không biết Mèo con bị shock đến mức nào. Khả Hoan có cảm giác cô vừa từ chín tầng mây rơi bụp xuống mặt đất, câu nói vừa rồi của hắn đập tan đi bao hi vọng trong cô. Hắn có biết hai mươi ngày qua cô mòn mỏi chờ đợi trong dày vò, trông trải đến thế nào không, cả đời này cô cũng không thể quên được cảm giác đó. Cô không thể chấp nhận việc Tạt Trát Nhân chỉ bằng một câu nói mà phui đi tất cả, Khả Hoan gần như mất đi kiểm soát, cô mãnh liệt nói: “Em không muốn ngồi đây chờ đợi như một con ngựa. Em muốn cùng anh rời khỏi nơi này. Ngay lập tức”

Tạt Trát Nhân hơi bất ngờ trước phản ứng mãnh liệt của Mèo con. Hắn cũng đâu muốn thế, ngược lại hắn ngàn vạn lần mong muốn lúc nào cũng được ở bên Mèo con. Nhưng Mèo con đâu có biết nơi hắn sắp tới là chiến trường tàn khốc, làm sao hắn có thể để một người con gái mảnh mai yếu đuối như Mèo con đến những nơi như thế? Hắn rất muốn mở miệng nói rõ cho Mèo con hiểu nhưng hắn lại sợ Mèo con vốn thiên chân là thế sẽ bị dọa đến hãi hùng, chưa kể đến việc Mèo con có thể hiểu lầm hắn đang đi cướp của giết người....

Chỉ nghĩ đến đó hắn cơ hồ không chịu nổi, Tạt Trát Nhân có vẻ mệt mỏi đứng dậy, về mặt nghiêm lại, thôi được, trước tiên phải làm cho Mèo con từ bỏ ý định đi theo hắn trước đã, về sau sẽ giải thích rõ hơn với Mèo con.

“Anh còn nhiều việc phải làm, em đừng cố tình gây sự được không? Em không còn là trẻ con nên cũng đừng học tiểu hài tử tùy hứng vui đùa như vậy”

Vừa nói xong Tạt Trát Nhân lập tức hối hận, Mèo con của hắn đã bao giờ tùy hứng đâu, lúc nào Mèo con cũng tỏ ra rất nhu thuận vâng lời, chỉ có vừa nãy mới phản ứng chút ít mà thôi. Nhưng mà lời nói ra rồi làm sao thu hồi được?

Trái tim Khả Hoan gần như vỡ nát, cũng thái độ không kiên nhẫn thế này, cũng lời nói này sao mà giống Tô Nghị đến thế? Chẳng lẽ Tạt Trát Nhân cũng chán ghét mình rồi sao? Chẳng lẽ Tạt Trát Nhân đang cảm thấy mình đang làm vướng víu tay chân hắn sao?

Cô chậm chạp nghĩ lại, đúng là từ khi bị bắt tới nơi này cô gần như mất hết năng lực bảo vệ bản thân, mọi sự đều dựa vào Tạt Trát Nhân an bài, ngay cả sinh mệnh của cô còn sống sót tới ngày hôm nay cũng là do hắn hết lòng che chở. Quá khứ như ủa về trong cô, không, cô không muốn một lần nữa chịu đựng cảm giác sống không bằng chết khi bị vứt bỏ. Nếu vậy thà rằng cô tình nguyện rời hắn đi trước còn hơn để hắn chán ghét rồi vứt bỏ cô.

Nghĩ vậy cô cố nén nước mắt đã vây kín bờ mi, hít một hơi thật sâu nói: “Anh không thể mang em đi vậy thì để em tự đi. ...Em có thể khám chữa bệnh và tự nuôi sống bản thân em. Về sau anh chỉ cần lo việc của anh mà thôi, không cần quan tâm đến em làm gì, em cũng sẽ không bao giờ tìm anh phiền toái nữa. Từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nữa”. Câu cuối cùng cô thốt ra cũng chỉ vì quá tức giận mà bộc phát.

Tạt Trát Nhân sững sốt, hắn không thể tin được Mèo con vốn nhu thuận là thế mà hôm nay có thể nói ra những lời chống đối hắn một cách tuyệt tình như thế. Hắn chợt nhớ tới hình ảnh Mèo con và Kì Lạc vừa nãy nên cười lạnh nói: “Đi khám bệnh sao? Tự nuôi sống bản thân sao? Là Kì Lạc nhờ vào đâu em những ý tưởng này sao?”

Khả Hoan không biết Tạt Trát Nhân đang hiểu sai cô và Kì Lạc, liền gạt đầu: “Đúng rồi, là Kì Lạc nói em có thể đi cùng anh ta đi khám chữa bệnh cho người dân ở đây”.... Cho nên từ nay trở đi anh không cần phải lo lắng cho em, về sau cũng sẽ không phiền toái gì anh nữa... Trong lòng cô tự nói thêm, ngực không tránh khỏi một cơn co rút đau đớn, chính cô cũng không ngờ sau khi chia tay Tô Nghị cô lại nhanh chóng một lần nữa rơi vào cảnh bị vứt bỏ.

Tạt Trát Nhân lúc này thập phần tức giận, hắn cười lạnh nâng cằm Mèo con lên, nhìn chăm chăm vào cô nói: “Vì tôi đối xử với em quá tốt đúng không? Nên em mới quên đi thân phận thực của mình. Nhớ cho kỹ, không được sự đồng ý của tôi, em vĩnh viễn không thể rời căn phòng này dù chỉ là một bước...”

Khả Hoan có chút bất ngờ, rõ ràng hắn không cần mình nữa tại sao lại không giải thoát cho mình đi? Không, cô không muốn bị nhốt ở đây, cô muốn cuộc sống bên ngoài kia. Khả Hoan lắc đầu nhìn hắn.

Sắc mặt của Tạt Trát Nhân càng tái đi, câu nói kế tiếp của hắn làm Khả Hoan càng thêm run sợ: “. . .Còn nữa, hiện tại em không còn là thầy thuốc gì gì đó nữa, việc em phải làm duy nhất bây giờ chính là làm tốt phận sự của một nô lệ, mà phận sự của nô lệ là hầu hạ chủ nhân cho thật tốt”. Hắn nói xong liền đứng dậy rời Khả Hoan lên lầu.

Khả Hoan lúc này không có tinh thần để mà xúc động hay bức tức mà ngược lại cô chìm sâu vào tâm trạng sợ hãi. Về mặt lãnh khốc tức giận và lời nói lạnh lùng của Tạt Trát Nhân làm cô thực sự sợ hãi.

Tạp Trát Nhân kéo cô thẳng vào phòng ngủ, đẩy cô xuống giường rồi lạnh giọng mệnh lệnh: “Cởi quần áo ra”. Vừa nói hắn vừa ngồi xuống bên giường, vừa yêu vừa hận nhìn chăm chăm vào con Mèo con.

Trái tim Khả Hoan tựa hồ nứt vỡ vì đau lòng, tình cảm cô đối với Tạp Trát Nhân bây giờ đâu có như ngày trước, sao hắn nở đối xử với cô như vậy, Khả Hoan cảm thấy tê tái hơn nhiều so với lần đầu tiên bị hắn cưỡng bức, cô trầm mặc ngẫm chống đối.

Tạp Trát Nhân đứng lên cởi quần trang trên người, lạnh lùng lặp lại: “Cởi quần áo ra”.

Cảnh tượng này sao mà quen thuộc đến thế, Khả Hoan rơi lệ, chính mình ngày đêm hi vọng hắn trở về, vất vả lắm mới gặp được nhau vậy mà trở trêu thay chưa ngọt ngào được phút nào liền rơi vào tình huống thế này. Mấy giây sau, cô cảm nhận được sự đau rát sau lưng, áo choàng gần như bị xé toạc. Khả Hoan cắn môi nhắm hai mắt lại, tuyệt không hề nhúc nhích.

Có phải người chết đi rồi mới không hề có cảm giác đau đớn hay không?

Tạp Trát Nhân nhìn nước mắt Mèo con rớt xuống trên gương mặt đầy thống khổ, trong lòng vô cùng chua xót. Hắn hạ dây lưng xuống đất, cúi xuống xé toạc áo choàng của Khả Hoan, vạch tấm lưng trần của cô ra, ở đó hiện lên rõ ràng một vết dây lưng sưng đỏ. Nổi xót xa của ngày hôm nay khác hẳn với nổi xót xa ngày trước, cùng là cô gái này trước kia cô buộc phải dựa vào mình để sống sót nhưng ngày hôm nay dám phản bội mình đòi rời đi với người khác.

Tạp Trát Nhân thực muốn dạy dỗ cô vài bài học, hắn giương thất lưng lên nhưng rồi lại hạ xuống, trong miệng còn lầm bầm chửi thề, chết tiệt, tại sao mình lại mềm lòng trước sự một nữ nhân dám phản bội mình?

Hắn vứt thất lưng xuống đất, điên cuồng xé bỏ quần áo trên người Khả Hoan, tiện tay xé nát áo choàng thành dây trói hay tạt tai Khả Hoan vào lan can giường. Xong xuôi mới bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình.

Khả Hoan biết hắn định làm gì nên cố giãy giụa hai chân, miện kêu: “Đừng, đừng...”

Tạp Trát Nhân ngồi xuống ở giữa hai chân cô mạnh mẽ đi vào, Khả Hoan chỉ kịp hét lên một tiếng rồi theo bản năng cắn chặt môi, mắt nhìn lên trần nhà để giảm bớt đau đớn nơi cửa mình. Tạp Trát Nhân bị cấm dục quá lâu, lại đang trong cơn giận dữ nên không kịp chờ Khả Hoan thích ứng đã liên tục động thân ra vào. Chỗ kín không theo kịp với tốc độ của Tạp Trát Nhân khiến Khả Hoan khó chịu nhìn Tạp Trát Nhân như van xin, hắn đọc được điều đó trong mắt cô nên vừa hung hăng va chạm thấp giọng: “Vì sao, vì sao hả?”

Lúc này thân mình hắn đã phủ kín bởi mồ hôi, cấm dục quá lâu khiến hắn nhanh chóng đạt tới khoái cảm nhưng tựa hồ chưa đủ. Hắn kéo Khả Hoan quay đầu lại vuông góc với giường và vọt thẳng từ đằng sau vào. Khả Hoan kêu lên thảm thiết, thân thể của cô lúc này hoàn toàn phụ thuộc vào sự không chế của Tạp Trát Nhân về độ mạnh yếu, nông sâu. Tạp Trát Nhân cảm giác mình sắp lên tới đỉnh, hắn hung ác ép hỏi Mèo con: “Nói, em còn muốn rời khỏi tôi nữa không?”

Khả Hoan yếu ớt lắc đầu, lại bị một cú va chạm mạnh khiến cô thét lên A một tiếng.

“Nói, em mãi là của tôi, vĩnh viễn...”

“...”

Không nghe tiếng Khả Hoan trả lời, Tạp Trát Nhân lại hung hăng xô xiên qua cô.

“A”

“Nói!”

“Em.... là...của anh... vĩnh viễn là... của anh. A...”

Ngay trong nháy mắt Tạp Trát Nhân gất gao ôm chặt thân thể Mèo con, thân thể co rút mạnh phun ra tinh hoa vào nơi sâu nhất của Mèo con...

Khả Hoan tưởng là đã xong nhưng Tạp Trát Nhân vừa rút khỏi cơ thể cô liền lập tức căng phồng trở lại. Hắn đem lửa nóng đặt trước miệng Khả Hoan với ánh nhìn đầy đòi hỏi. Khả Hoan biết hắn muốn cô làm gì nên liều mạng lắc đầu: “Không, xin anh, đừng làm thế...”

Tạp Trát Nhân lạnh lùng nói: “Em là của riêng tôi, tôi là chủ nhân của em, nhớ kỹ điều đó. Giờ thì lấy lòng chủ nhân đi nào...” Nói xong đưa lửa nóng vào miệng cô...

Khả Hoan khó thở giãy giụa cố đẩy Tạp Trát Nhân ra nhưng Tạp Trát Nhân đang trong cơn hưng phấn cố giữ chặt lấy đầu Khả Hoan và cực lực va chạm. Khả Hoan lệ rơi đầy mặt, yết hầu tựa hồ đau rát ngoài sức chịu đựng, cô thực muốn kêu lên thật to nhưng miệng bị lấp đầy lên chỉ có thể ngậm nga trong cổ họng. Tạp Trát Nhân nhanh chóng lại lên đỉnh lần nữa, hắn không kịp rút ra mà trút toàn bộ dục vọng vốn đang chôn vùi ở sâu trong yết hầu Khả Hoan lúc này.

Khả Hoan trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê bị Tạp Trát Nhân bế vào phòng tắm, cô giãy nhanh khỏi vòng tay Tạp Trát Nhân và ghé mặt vào bồn cầu nôn sạch những thứ vừa mới bị ép nuốt vào, ngay cả chút thức ăn vừa nãy cũng theo đó mà ra hết. Sau đó cô không ngừng nôn khan, mặt mũi nghẹn đỏ, hô hấp chật vật không chịu nổi.

Ánh mắt Táp Trát Nhân trở lên cực kỳ phức tạp, hần vẫn duy trì tư thế đứng đằng sau lưng, bàn tay không ngừng vuốt lưng cho cô dễ chịu hơn. Khả Hoan nôn xon vò lực ngồi bệt xuống, hần nhẹ nhàng cẩn thận ôm cô vào lòng. Khả Hoan không còn sức lực phản kháng, cô rũ người nằm trong lòng Táp Trát Nhân, ánh mắt trở lên mờ dần, sắc mặt dần dần trắng bệch. Táp Trát Nhân cọ cọ má vào trán Mèo con, phát hiện Mèo con đang ướt sũng mồ hôi lạnh, hần nhẹ giọng hăm dọa: “Về sau còn dám nói muốn rời khỏi tôi, tôi sẽ giết em”. Thanh âm thấp phần lãnh khốc, trái tim cũng không kém phần đau đớn khi thốt ra những lời ác nghiệt đó.

Hai hàng lệ từ từ lăn xuống má Khả Hoan, so với hần tâm cô còn đau đớn hơn rất nhiều. Hần thật sự yêu cô sao, yêu cô sao lại muốn rời bỏ cô? Muốn rời bỏ cô cô gì không buông tha cho cô?

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Táp Trát Nhân xả nước cho đầy bồn tắm rồi nhẹ nhàng ôm Khả Hoan đặt vào. Hạ thân vốn đang đau rất gấp phải nước ấm nên có chút khó chịu khiến Khả Hoan nhủu mày, cô định giẫy khỏi tay Táp Trát Nhân nhưng không dám ra mặt phản kháng nên mặc cho hần làm gì thì làm.

Táp Trát Nhân từ đầu chí cuối đều im lặng giúp Mèo con tắm rửa, lau khô thân thể rồi rót nước ấm cho Mèo con súc miệng. Khả Hoan nhẹ nhàng cảm xúc nước, uống một ngụm rồi nhắm mắt cầu nhỏ ra, cổ họng đau rất cơ hồ không thể nuốt trôi bất kỳ thứ gì.

Táp Trát Nhân bế Mèo con nằm lại trên giường rồi quay lại phòng tắm gọi qua loa, tắm xong hần không quên lau dọn phòng tắm cho sạch sẽ.

Thấy Táp Trát Nhân đi khuất, Khả Hoan trở người tìm bộ áo ngủ mặc vào, trải qua việc vừa rồi khiến cô không còn cảm giác gần gũi đủ để khóa thân trước mặt hần như mấy ngày dường thương trước.

Táp Trát Nhân bước ra khỏi phòng tắm tìm một bộ áo choàng mới mặc vào, hần đứng nhìn thân thể nhỏ bé của Mèo con đang đưa về phía mình một lúc rồi lặng lẽ bước xuống lầu.

Táp Trát Nhân bước xuống lầu tìm Ba Lạp để kể cho lão tình hình chiến sự và việc hai cha con hần sắp hành quân tới thủ đô. Hần chuyển nguyên văn lời của Đức Lí Tư giao cho Ba Lạp tận lực coi sóc trang viên và cung điện. Ba Lạp kính cẩn cúi đầu nhận lệnh.

Táp Trát Nhân truyền đạt xong thông tin mới quay sang hỏi Ba Lạp về việc Khả Hoan chữa trị cho Bối Tư. Theo luật lệ gia tộc việc chữa bệnh là của nam thầy thuốc, có sao Mèo con lại dây dưa tới việc này? Táp Trát Nhân không tỏ ra tức giận hay bất mãn, chỉ hơi tỏ vẻ khó hiểu.

Ba Lạp lập tức dùng thái độ cực kỳ hăm mộ kể lại chi tiết tình huống, còn nhấn mạnh là trình độ y thuật của Khả Hoan cao hơn Kỳ Lạc gấp mấy lần. Vừa nói lão vừa cẩn thận quan sát thái độ của Táp Trát Nhân, chỉ thấy thiếu gia có vẻ trầm tư, sắc mặt cũng trầm xuống tựa như đang suy nghĩ gì đó rất sâu xa. Lão lần lần không biết có nên nói cho thiếu gia về đề nghị của Kỳ Lạc muốn Khả Hoan cùng hần đi khám chữa bệnh cho dân chúng nơi đây không? Đúng là theo luật lệ thầy thuốc phải là nam nhân, nữ nhân làm sao được chạy lung tung chường mặt ra khắp nơi chữa bệnh?

Cũng may hần chưa kịp nói gì thì Táp Trát Nhân đã bảo hần kêu người hầu mang đồ ăn lên phòng mình rồi nhanh chóng rời đi. Táp Trát Nhân trở lại phòng đã thấy A Mạn Dật đã ngồi sẵn trong phòng ngủ. Bà ta đang tiếp chiếc cốc Mèo con vừa uống nước xong, mắt chăm chú nhìn Khả Hoan đang khó khăn nuốt xuống. Mèo con vừa cố nuốt vừa xoa chân múa tay cho A Mạn Dật ý nói cô không có việc gì, bà đừng lo lắng.

Táp Trát Nhân có chút hối hận, hần không biết làm gì ngoài việc đứng chết trân tại chỗ. Khả Hoan vừa lúc cũng nhìn thấy hần, cô lập tức với cốc nước uống thêm một ngụm nữa, cổ họng càng đau rất khiến cô nhăn mặt lại. Một hồi, Khả Hoan nhắm mắt lại rồi nằm xuống giường.

A Mạn Dật quay đầu lại thấy Táp Trát Nhân cũng tỏ ra lo lắng “Bệnh của cô ấy thật kỳ, buổi sáng rõ ràng đang rất tốt vậy mà tự nhiên lại thế. Chắc tại trời khô nóng quá”

Táp Trát Nhân không có ý kiến gì, chỉ nói: “Bà xuống chuẩn bị ít thuốc bỏ cho cô ấy. Thân thể cô ấy có lẽ không khỏe, vừa rồi bị nôn hết đồ ăn lúc trưa rồi”

A Mạn Dật gật đầu rồi chạy nhanh xuống lầu chuẩn bị. Táp Trát Nhân cũng nằm xuống, nghiêng người ôm lấy Khả Hoan. Hai mắt Khả Hoan lúc này vẫn nhắm chặt, trên mặt không hề có biểu hiện gì. Trong lòng Táp Trát Nhân dâng lên nỗi khổ sở vô cùng, mới vừa đoàn tụ được một chút thời gian mà hần đã làm cho Mèo con hoảng sợ và bài xích hần. Hiện tại hần có thể ngay lập tức dùng sức mạnh áp chế Mèo con nhưng làm như vậy hần được gì? Chẳng lẽ hần phải dùng bạo lực cho màn chia tay bịn rịn với Mèo con hay sao?

Phòng ngoài có tiếng bước chân đến rồi nhanh chóng rời đi. Táp Trát Nhân đứng dậy, ôm Khả Hoan vào ngực ôn nhu nói: “Chúng ta đi ăn chút gì đi”.

Khả Hoan gật gật đầu, cô lặng lẽ làm theo những gì hần nói. Táp Trát Nhân lại một phen đau lòng, hần từ tốn bón từng chút đồ ăn vào miệng, Khả Hoan ngoan ngoãn nuốt xuống nhưng chỉ được một lát cô lại phun ra hết. Mồ hôi ướt đầm đìa chảy tràn trên mặt. Nhìn vẻ thống khổ của Khả Hoan Táp Trát

Nhân hiệu Mèo con không phải là muốn chống đối hấn mà thực sự Mèo con bị hấn tổn thương nghiêm trọng nên ăn cái gì vào liền phun ra cái đó.

Tạp Trát Nhân không dám bón cho cô nữa bởi hấn biết nếu hấn bón tiếp thì Mèo con sẽ không từ chối, sẽ lại ngoan ngoãn ăn và hậu quả sau đó là cổ họng cô càng đau rát và tiếp tục nôn mửa.

Thấy Tạp Trát Nhân dừng lại động tác, Khả Hoan thầm sợ hãi. Không phải là cô muốn phun ra mà là cô thực sự không khống chế nổi cảm giác, chỉ cần nuốt xuống đồ ăn là cô lại tưởng tượng tới chuyện đó. Khả Hoan sợ hãi không dám nhìn biểu hiện của Tạp Trát Nhân, hấn không bón cho mình ăn nữa nhất định là đang giận dữ, nhất định sẽ không để yên cho mình. Nghĩ vậy Khả Hoan run run với tay cầm lấy thìa, múc lên một miếng canh rồi cho vào miệng.

Nhìn thấy thế Tạp Trát Nhân biết ngay là Mèo con đang suy nghĩ gì trong đầu, trong lòng thầm sám hối hành động quá phận của mình, hấn giữ tay Khả Hoan ôn nhu nói: “Nếu ăn không vào thì thôi mình không ăn nữa”.

Khả Hoan run lên, cẩn thận ngẩng đầu nhìn hấn một cái để xác định xem có đúng là hấn không giận dữ thật không hay là chỉ nói mát cô. Nhưng rõ ràng cô nhìn thấy trên mặt hấn hiện rõ sự đau lòng và thương xót, giống như....lúc cô bị hành hình hôm đó. Nhớ lại chuyện đau lòng trước kia, Khả Hoan không ngăn nổi một giọt nước mắt rơi xuống thìa canh. Tạp Trát Nhân xót xa ôm cô trở lại giường rồi cùng cô nằm xuống. Mỗi hấn lướt trên trán rồi xuống mắt, cả đôi môi sưng đỏ mềm mại... mỗi động tác đều thập phần ôn nhu mang theo hàm ý xin lỗi. Mèo con thật sự rất ngoan ngoãn im lặng nằm im, chỉ có nước mắt theo hai khóe mắt chảy ra.

Tạp Trát Nhân thở dài: “Mèo con, cho anh xin lỗi”.

Mèo con lại lắc đầu. Tạp Trát Nhân nói tiếp: “Anh nhất định sẽ về đưa em đi, em chờ anh được không.” Mèo con gật gật đầu. Tạp Trát Nhân ôm cô thật chặt, chỉ sợ về sau hấn vĩnh viễn không được ôm Mèo con như thế này nữa.

Đến tối Khả Hoan tựa hồ đang ngủ, cổ họng như bị viêm nên phát sốt, Tạp Trát Nhân và A Mạn Dật túc trực cho cô uống nước và thuốc.

Trong lúc này Tạp Trát Nhân mới rảnh rỗi hỏi chuyện xảy ra lúc chiều giữa A Mạn Dật và Kỳ Lạc, hóa ra Kỳ Lạc hôm nay mới đưa ra đề nghị cùng Mèo con đi chữa bệnh, hóa ra Mèo con không có ý định phản bội hấn. Hấn có chút bưng bít và tự trách mình không kiềm chế được cảm xúc mà trách oan Mèo con.

A Mạn Dật cuối cùng nói thêm: “Thiếu gia à, ngài có rảnh thì cố gắng thu xếp thường xuyên về nhà một chút. Tôi thấy cô ấy thật sự là đáng thương a. Từ khi ngài đi cô ấy rất hay thất thần, tôi biết những lúc đó là cô ấy đang rất nhớ ngài. May mà từ hôm bắt đầu chữa trị cho tiểu thiếu gia cô ấy có vẻ vui lên một chút, chứ như mấy hôm trước thì...” A Mạn Dật định nói tiếp nhưng thấy Tạp Trát Nhân nhủ chặt hai bên lông mày lại, bà lại thôi.

Đến đêm Khả Hoan vẫn sốt mê man, Tạp Trát Nhân vừa đau lòng vừa hối hận, có rất nhiều điều hấn muốn nói với Mèo con lúc Mèo con đang thanh tỉnh nhưng hấn không thể nói ra. Giờ đây Mèo con mê man thế này, có nói chắc Mèo con cũng không nghe được, nhưng mà hấn vẫn phải nói ra cho vơi đi tâm sự đang đè chặt trong lòng: “Mèo con, anh rất xin lỗi. Anh biết anh đã thương tổn em thật nhiều. Em phải vì anh mà nhanh khỏe lại nhé! Không phải là anh không muốn mang em đi, nếu cho anh được lựa chọn anh sẽ không ngần ngại lựa chọn ngày ngày đều được ở bên em. Nhưng mà nơi anh sắp đến là chiến trường tàn khốc cả hiểm nguy, làm sao anh có thể mang em đến nơi đó?”

“Anh biết em trách anh không có tình người nhưng việc này liên quan tới gia tộc, tới cha và anh trai của anh, cho dù anh chán ghét chiến tranh anh cũng không thể nào không sát cánh bên họ. Đúng là anh đã giết rất nhiều người nhưng bọn họ đều đáng chết, nếu anh không giết họ họ cũng sẽ giết anh”

“Nếu lần này đi mà có thể bình an trở về, anh nhất định sẽ đưa em đi, vĩnh viễn không bao giờ rời xa em”

“Anh yêu em, Mèo con của anh”

Sáng sớm Khả Hoan mới bớt sốt, cô chậm rãi mở mắt nhìn xung quanh. Trên giường chỉ còn một mình cô nhưng sao lại vậy, rõ ràng lúc mê man cô cảm giác rõ có người ôm cô vào ngực cơ mà. Cô thở dài, mình còn nhớ tới hấn làm gì nữa? Cái tên hỗn đản không giữ lời! Tên đao phủ hung ác! Tên bạo quân thích nhục nhã mình! Vậy tại sao cô lại có cảm giác thất vọng và mất mát khi hấn nói hấn chưa thể mang cô đi, tại sao cô lại đau lòng và lo sợ khi hấn nói hấn không cần cô. Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống. Khả Hoan chôn chặt người vào trong chăn khóc.

Tiếng mở cửa phòng vang lên, Khả Hoan vội lau sạch nước mắt, cô không thể để cho hấn nhìn thấy cô yếu đuối như thế này, nhưng người vừa tiến vào không phải là hấn mà lại là A Mạn Dật. Cô không nhìn được nên nhìn A Mạn Dật hỏi: “Người kia đâu rồi?”

A Mạn Dật có chút không đành lòng nói: “Thiếu gia đã rời đi từ tờ mờ sáng. Giờ này ngài ấy hẳn là đến căn cứ rồi”

Khả Hoan ngơ ngác sững sờ nhìn A Mạn Dật, một con rét lạnh lan tràn tới toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Cả ngày Khả Hoan đều nằm lẳng lẳng trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ thất thần, mọi đồ ăn uống A Mạn Đạt mang tới cô đều không để tâm đến, thậm chí là nhắm mắt quay đi.

A Mạn Đạt xuất phát từ tình cảm của một người mẹ đối với cô con gái đang ốm hèn nhẹ giọng khuyên giải: “Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì cô cũng phải ăn uống vào, nếu không thân thể ngày một gầy yếu đi. Thiếu gia lần này là có việc gấp nên mới vội vã rời đi như thế”

Khả Hoan không đành lòng nhìn A Mạn Đạt vì mình mà lo lắng, rốt cuộc cũng ngồi dậy nhìn bà một cách hối lỗi: “A Mạn Đạt à, thật vất vả cho bà, bà về nghỉ ngơi cho khỏe, cháu không sao đâu, hai hôm nữa sẽ khỏi hẳn thôi”.

A Mạn Đạt xót xa nhìn Khả Hoan, cô gái này mấy hôm trước còn vui vẻ là thế, vậy mà chỉ sau chuyến trở về của thiếu gia liền trở nên suy sụp nhợt nhạt như thế này đây. Bà thở dài nói: “Cô cũng đừng nên tức giận, thiếu gia không thể ở lại lâu hơn cũng là có nguyên do cả”.

Cảm xúc lại ứa về trong tâm trí Khả Hoan, cô lại nghĩ tới những chuyện đã xảy ra với Tô Nghị, không khỏi mở miệng lầm bầm: “Tại cháu ngu ngốc quá nên luôn gây phiền toái cho người khác. Ai dính phải cháu đều không hay ho gì cả... Thực ra cháu cũng không muốn như vậy nhưng chẳng hiểu sao việc lại ra nông nổi như ngày hôm nay”. Nói đến đó tia úy khuất trong lòng lại trào dâng khiến cô không ngăn nổi nước mắt.

A Mạn Đạt cuống cuống cầm khăn tới lau nước mắt cho cô, miệng vội vàng nói: “Không phải vậy đâu, hoàn toàn không phải. Cô không hề ngốc nghếch chút nào thậm chí còn thông minh hơn tất cả chúng ta ở đây ấy chứ. Cô giỏi y thuật là thế, đến cả Ba Lạp còn rất bội phục nữa là...”

Nước mắt Khả Hoan rơi ngày một nhiều, cô liên tục tắc đầu.

A Mạn Đạt sốt ruột quá đành nói: “Thiếu gia cũng mong được ở bên cô mỗi ngày... không vì cuộc chiến chết tiệt này thì ngài ấy cũng không phải bỏ cô lại đây để một mình đi ra tiền tuyến”

“Đi tiền tuyến, ai cơ, ai đi tiền tuyến? tại sao lại phải đi?” Khả Hoan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn A Mạn Đạt hỏi dồn dập.

A Mạn Đạt nói: “Thực ra thiếu gia bảo chúng ta không được nói cho cô nhưng là ta tự nghĩ cô sớm muộn gì cũng sẽ biết. Lão gia và thiếu gia mấy ngày nữa sẽ tiến quân đi thủ đô, ngài ấy sợ cô lo lắng nên muốn giấu tin tức này, cảm chúng ta không được để lộ cho cô”

Khả Hoan há hốc miệng, một lúc lâu không có phản ứng. Trong đầu diễn ra liên tiếp các hình ảnh, chẳng lẽ vì thế hẳn mới không nói lời từ biệt mà đi? Chẳng lẽ vì biết tiền tuyến nguy hiểm mà hẳn không mang cô đi cùng? Minh lại còn nổi điên lên với hẳn nữa... còn giận đối không thêm nhìn mặt hẳn. Trời ạ, hôm qua mình đã làm gì thế này?

“Vậy anh ấy... anh ấy... khi nào thì trở về? Liệu có nguy hiểm gì hay không?” Khả Hoan cầm chặt tay A Mạn Đạt lo lắng hỏi.

A Mạn Đạt lắc đầu: “Hiện tại không ai trong chúng tôi biết được chiến tranh bao giờ mới kết thúc nhưng à tôi nghĩ họ sẽ nhanh chiếm được thủ đô mà thôi”.

Nghe A Mạn Đạt nói là không nguy hiểm nhưng Khả Hoan đời nào tin tưởng, nếu không nguy hiểm Táp Trát Nhân hẳn đã mang cô đi rồi. Lần này đến phiên Khả Hoan cảm thấy áy náy, cô không ngừng hồi tưởng lại những lời nói và hành động ngày hôm qua của hẳn. Cô nhớ rõ gương mặt rạng ngời hạnh phúc của hẳn khi nhìn thấy mình, nhớ rõ hẳn tức giận đến mức nào khi cô nói cô muốn rời khỏi hẳn. Hiện tại cô mới hiểu vì sao hẳn lại hành động như thế, cô đã hoàn toàn hiểu sai hẳn rồi, còn câu nói cuối cùng của hẳn nữa chứ: “Về sau còn dám nói sẽ bỏ tôi đi nữa, tôi sẽ giết em”

Không, làm sao em có thể rời bỏ anh được trừ khi anh không cần em nữa. Trong lòng Khả Hoan thầm nói, nhưng liệu hẳn có nghe thấy tiếng lòng cô lúc này không?

A Mạn Đạt tưởng rằng nói sự thật xong Khả Hoan sẽ an tâm và vui vẻ hơn, ai ngờ Khả Hoan nghe xong thần thờ một lúc rồi ôm chặt lấy bà khóc rống lên. A Mạn Đạt hoảng hốt, miệng không ngừng an ủi: “Rất nhanh thôi mà, chiếm được thủ đô họ sẽ lập tức trở về. Trát Phi thiếu gia và Táp Trát Nhân thiếu gia đều ra trận nhiều năm như vậy nên bọn họ sẽ biết cách bảo vệ bản thân”

Khả Hoan nghẹn ngào nói “Anh ấy còn nói gì nữa không? trước khi đi còn dặn gì không?”

A Mạn Đạt nói: “Thiếu gia rất lo lắng cho cô, ngài ấy nói chờ khi nào tiền tuyến có tin tức tốt mới được nói cho cô. Kêu chúng ta chăm sóc cô cho chu đáo, rằng cô thích ăn gì thì làm cho cô ăn, thích học gì thì cho cô học..”

Khả Hoan cảm giác chóng chuyễn. A Mạn Đạt nói thêm: “Đúng rồi, lão gia sẽ thường xuyên cho người mang tin tức về, Ba Lạp sẽ thông báo lại cho chúng ta. Nếu sức khỏe cô không tốt thiếu gia làm sao an tâm đánh giặc. Trên chiến trường còn có thể bị phản tâm a”

Khả Hoan nghe xong cả kinh, tiếng khóc nhỏ dần rồi lí nhí nói: “Cháu sẽ cố gắng ăn uống cho tốt, bà không cần quá lo cho cháu”

A Mạn Đạt nghe xong thở phào nhẹ nhõm, hóa ra bà đã quyết định đúng khi đem mọi sự tình kể cho cô.

Đêm đến, Khả Hoan ôm chặt chiếc gối Táp Trát Nhân thường gối vào lòng âu yếm nói: “Thực xin lỗi, xin lỗi anh. Em sẽ chờ anh, chờ đến khi anh trở về... Anh nhất định phải trở về đón em, nhất định...” Chiếc gối chẳng mấy chốc trở lên ướt đẫm.

Tại nhà trọ của căn cứ.

Tập Trát Nhân không hề buồn ngủ, ban ngày dốc sức duyệt binh duyệt ngũ khiến hân không có thời gian phân tâm nhưng đêm đến trái tim hân lại bị nỗi nhớ thương da diết cắn xé. Hân dựa vào xích đu trong phòng, hồi tưởng lại bộ dáng vô cùng đáng thương của Mèo con sau khi bị hân ép buộc. Lại nhớ tới ngày đầu tiên hân gặp Mèo con, lúc đó Mèo con hân là bị dọa chết khiếp nhưng khi bắt đắ dĩ phải cầm dao giải phẫu cho hân liền trở thành một dũng sĩ can đảm. Chính Mèo con đã cứu hân một mạng. Tay hân bắt giặc sờ sờ lên vết sẹo sau lưng trong lòng xẹt lên một tia ấm áp. Không biết lúc này cổ họng Mèo con đã khỏi hân chưa, đã ăn được cơm chưa.

Càng nghĩ hân càng thêm ảo não, lẽ ra ngày hôm qua hân không nên khi dễ Mèo con như thế. Mặc dù mấy câu nói của Mèo con thật đáng giận, đáng lẽ hân chỉ nên đánh vào mông Mèo con mấy cái mà thôi. Trước khi rời đi hân vốn định nói vài câu với Mèo con để cô yên tâm nhưng hân sợ làm như thế người không an tâm lại là hân.

Không hiểu tại sao cứ mỗi lần đối diện với Mèo con hân liền gần như mất đi lý trí, cực kỳ dễ dàng xúc động. Hân lại nhớ tới những lời của A Mạn Đạt, rằng Mèo con chỉ thực sự vui vẻ khi trị bệnh cho Bối Tư, rằng y thuật của Mèo con làm cho tất cả mọi người đều bội phục, ngay cả thầy thuốc Kỳ Lạc cũng tâm phục khẩu phục hoàn toàn. A Mạn Đạt còn nói thật tiếc Mèo con là nữ nhân, nếu cô là nam nhân chắc chắn cô có thể cống hiến rất nhiều cho gia tộc.

Tập Trát Nhân xót xa khi nghĩ tới việc chính mình bắt Mèo con đến nơi này, vì muốn giữ Mèo con ở bên cạnh mình mà vô hình trung giam cầm Mèo con, khiến tài năng của cô không được tỏa sáng, khiến lý tưởng và hoài bão của cô bị vùi dập. Chẳng lẽ đây là cách hân yêu cô hay sao?

May mắn ngày mai có người trở về trang viên, đây là cơ hội để cho hân bù đắp cho Mèo con, hân tự nhủ sẽ chuộc lại lỗi lầm bằng hành động nho nhỏ, chắc chắn Mèo con sẽ thích lễ vật này của hân.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Khả Hoan im lặng tựa người bên cửa sổ, lòng cô bất tri bất giác nhớ tới người kia, thực sự hân đối với cô rất tốt. Không có hân cô hân đã bị giết chết đã nạn tại căn cứ; nếu không có hân ở sân thể dục kia cô hân đã bị hàng chục tên lính góm giếc cường bạo; Những đêm cô bị vết thương hành hạ hân hầu như thức trắng đêm chăm sóc cô, bao bọc che chở cô, còn bất chấp mọi luật lệ mang cô theo người... Khả Hoan yên lặng hướng phía trước cầu nguyện, cầu trời phật phù hộ cho hân bình an, sớm thuận lợi trở về.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ chợt Khả Hoan bị tiếng reo vui của A Mạn Đạt ngắt quãng: “Thiếu gia, thiếu gia cho người mang đến cho cô rất nhiều thứ, đều đang đặt ngoài cửa viện, ngài ấy còn đồng ý cho cô được khám bệnh cho phụ nữ và trẻ em nơi đây nữa kia”

Trong lòng Khả Hoan ngổn ngang bao cảm xúc lẫn lộn, sự xúc động trào dâng khiến cô không thể khống chế được dòng nước mắt nóng hổi, nào là cảm giác được yêu thương, được che chở, được xin lỗi, được bù đắp.... Cũng may có khăn trùm đầu che giấu cả khuôn mặt nên cô không bị mất mặt trước mặt Ba Lạp và A Mạn Đạt.

Tập Trát Nhân gửi cho cô các thiết bị y tế chuyên dụng và một số dược phẩm cơ bản để cô dùng vào việc khám chữa bệnh, hân là hân đã lấy những thứ này từ quân y trong căn cứ. Mới đầu Khả Hoan còn lo lắng được phẩm ở đây không theo chuẩn quốc tế, cô sẽ mất thời gian nghiên cứu thành phần thuốc trước khi cho bệnh nhân dùng nhưng đến khi giờ gói đồ ra cô mới biết được phẩm hầu hết đều được nhập khẩu từ Pháp, thậm chí hướng dẫn sử dụng còn có tiếng Anh và tiếng Trung.

Khả Hoan tất bật phân chia thuốc loại nào vào gói ấy. Ba Lạp ngần ngại đứng cạnh cô, lão có lời muốn nói nhưng thấy cô bận rộn nên lão chỉ quanh quẩn đứng đợi bên cạnh. Lão vừa nhận được phong thư từ thiếu gia, ngài dặn dò 4 điều:

Thứ nhất chỉ cho phép Khả Hoan khám bệnh cho phụ nữ và trẻ em trong trang viên. Trang viên ở đây nghĩa là bao gồm cả cung điện, nông trường và thôn xóm xung quanh cung điện của Cấp lạc, Tập Trát Nhân đương nhiên biết Mèo con của hân nhân ái là thế làm sao có chuyện chỉ khám chữa bệnh cho phụ nữ và trẻ nhỏ trong cung điện? Hân biết nếu không dặn dò kỹ Ba Lạp, lão sẽ hạn chế Mèo con chỉ khám bệnh cho nữ nhân trong cung điện, Mèo con sẽ không chịu và tất nhiên hậu quả sẽ không hề nhẹ nhàng tí nào. Hơn nữa hân hi vọng Mèo con có việc để làm, chân tay bận rộn sẽ không có thời gian suy nghĩ vơ vẩn rồi tự rước lo âu vào người.

Thứ hai là phải mở một phòng khám nhỏ cách cung điện không quá 30 mét để Khả Hoan thăm khám bệnh, phải cất cử binh lính canh gác cẩn thận.

Thứ ba, A Mạn Đạt phải luôn ở bên cạnh phụ tá Mèo con, nếu phải ra ngoài khám bệnh phải có 5 binh lính vũ trang súng ống đầy đủ tháp tùng.

Thứ tư tuyệt không được khám chữa bệnh cho bất kỳ nam nhân đã trưởng thành nào trong trang viên. Đối với yêu cầu này Tập Trát Nhân cực kỳ nghiêm khắc, hân biết Mèo con rất nhân ái, chỉ cần có người bệnh là cô không bao giờ bỏ mặc, nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn Tập Trát Nhân sợ rằng cả cha và anh hân cũng không cho phép Khả Hoan tiếp tục hành nghề y nữa.

Ba Lạp tỏ ra rất hài lòng với 4 quy định của Táp Trát Nhân đưa ra, Khả Hoan thì vô cùng cảm kích vì cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi 4 bức tường chật chội và có thể làm được những điều mình thích. Ba Lạp cũng không quên dặn dò Khả Hoan kỹ càng trước khi rời đi, lão cũng thắm thóa mãi vì theo những gì hắn hiểu biết về Khả Hoan thì những việc sắp tới cô làm sẽ không những không bôi đen danh dự gia tộc mà có khi còn làm cho gia tộc Cáp Lạc thêm phần uy tín tại nơi này.

Chờ Ba Lạp rời đi, Khả Hoan vui sướng ôm cổ A Mạn Đạt vui vẻ nói: “A Mạn Đạt à, cuối cùng cháu cũng được làm thầy thuốc rồi”.

A Mạn Đạt cũng rất vui vẻ bắt tay vào “công cuộc” chữa bệnh của Khả Hoan.

Nữ nhân nơi này thân phận thấp kém, đa phần đều tự sinh tự diệt, có bệnh cũng phải nín nhịn chờ cho bệnh tự khỏi, nếu không khỏi thì coi như mệnh của họ không may mắn nên kết thúc ngắn ngủi. Do đó nghe tin có nữ “thần y” có thể cải tử hoàn sinh đến chữa bệnh cho mình họ vô cùng phấn chấn. Sau khi được Khả Hoan thăm khám và cho thuốc chữa bệnh xong đa số bọn họ đều rơi nước mắt xúc động, lại nhìn thấy Khả Hoan mặc áo choàng gia tộc quý báu nên thi nhau quý rap xuống bái lạy khiến A Mạn Đạt phải liên tục dùng tiếng thổ ngữ giải thích.

Sau cả ngày lao động mệt mỏi, Khả Hoan trở về phòng, cô nhanh chóng leo lên giường ôm chặt chiếc gối của Táp Trát Nhân thì thầm: “Hôm nay em rất vui, cảm ơn anh nhiều lắm. Em rất nhớ anh, anh nhất định phải bảo trọng... nhất định... Em sẽ ở nơi này... chờ anh..”

Dần dần cô tiến vào mộng đẹp.

Táp Trát Nhân lúc này đang cùng cha hành quân tới thủ đô. Tuy rằng hắn muốn hành quân thật nhanh nhưng không được bởi vì còn phải đảm bảo an toàn cho cha hắn. Sắc trời lúc này tối sẫm, hắn lệnh cho mọi người nghỉ ngơi tại chỗ đến sáng ra sẽ hành quân tiếp.

Lều trại dựng xong, Táp Trát Nhân cầm hai cặp lồng quân dụng đi vào lều của cha. Nhìn thấy con trai bước vào Đức Lí Tư nở nụ cười đầy nhân từ và yêu thương, vẫy vẫy tay bảo con trai ngồi cạnh. Tình thế đi đến nước này Táp Trát Nhân cũng không còn ghi hận cha nữa, hắn mở cặp lồng com đưa đến trước mặt cha và nói: “Ba à, ba ăn cho sớm rồi còn nghỉ ngơi”.

Vừa nói xong hắn bước lại phía sau lưng Đức Lí Tư ngồi xỏm xoa bóp vai cho ông. Đây là lần đầu tiên hắn thân mật gần gũi với cha như vậy nên động tác có phần gượng gạo. Đức Lí Tư lần đầu được con trai út xoa bóp, động tác thô lỗ vụng về khiến vai ông hơi đau nhưng trong lòng thập phần hoan hỉ, thậm chí xúc động đến mức nước mắt viền quanh mi. Người xưa vẫn nói “phụ tử như oan gia”, ông và Táp Trát Nhân xưa nay vẫn thủy hỏa bất dung, thật ứng với lời răn dạy này có khác.

Trong số những người con thì chỉ có Táp luôn tỏ ra đối nghịch với ông nhưng ông biết trong thâm tâm của hắn ngoài mẹ hắn ra ông là người hắn yêu thương nhất. Đức Lí Tư im lặng “hưởng thụ” cảm giác được con trai chăm sóc, mấy phút sau mới vỗ vỗ mu bàn tay Táp Trát Nhân nói: “Được rồi, ba đỡ hơn rồi. Con cũng ngồi xuống đây ăn đi. Mệt mỏi không?”

Táp Trát Nhân bướng bỉnh nói: “Con không sao đâu, để con xoa bóp cho ba một lát, ngày mai còn phải hành quân nữa”.

Đức Lí Tư để Táp Trát Nhân xoa bóp một lúc nữa rồi mới cầm chặt tay con trai, kiên quyết cầm cặp lồng com đưa tới trước mặt hắn: “Ăn đi”

Táp Trát Nhân đành phải ngồi xuống phụng phịu cầm lấy cặp lồng. Đức Lí Tư lôi trong túi ra một tảng thịt bò khô, món đặc sản của gia tộc Cáp lạc, thoáng chốc mùi thơm bay khắp phòng. Ông chăm chú nhìn phản ứng của Táp Trát Nhân nhưng chỉ thấy hắn bật cười xùy một tiếng.

Đức Lí Tư kỳ quái hỏi: “Sao con lại không thèm nhí, ba nhớ rõ là ngày trước chỉ cần ngửi thấy mùi thịt bò khô là con đã chảy nước miếng cơ mà?”

Táp Trát Nhân cơ hồ muốn học máu, hắn liếc mắt nhìn cha rồi cười nói: “Đó là khi con còn là thằng nhóc mười mấy tuổi, ba đừng nhắc lại được không?”

Nói xong hắn cúi đầu cầm thịt bò xé ăn, mặt không khỏi đỏ hồng vì xấu hổ. trong lều trại lúc này vang lên tiếng cười thoải mái của tư lệnh khiến binh lính bên ngoài cũng một phen thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44

Nhưng ngày kế tiếp đối với Khả Hoan mà nói là những chuỗi ngày rất bận rộn và hưng phấn, phòng khám nhỏ của cô đón tiếp và chữa trị cho không biết bao nhiêu bệnh nhân là phụ nữ và trẻ nhỏ. A Mạn Đạt cũng rất hào hứng trong công cuộc phò tá Khả Hoan hành nghề, Kì Lạc thì ngược lại, hắn cảm thấy thập phần buồn bực. Trước kia những tưởng Khả Hoan được “cấp phép” hành nghề y hắn sẽ đi theo cô học hỏi kinh nghiệm mới nhưng ai ngờ đối tượng cô chữa trị toàn là phụ nữ, hại cho hắn dù có muốn cũng chỉ dám đứng xa mà nhìn. Quy định ở đây rất chặt chẽ, phàm là nam nhân không được cùng phụ nữ trò chuyện lâu chứ đừng nói chỉ đến việc khám bệnh.

Hắn nhìn không được đành phải thông qua A Mạn Đạt hỏi cận kề cách thức đoán bệnh, trị bệnh của Khả Hoan, đặc biệt nghe nói hiện tại có phương pháp dùng dao phẫu thuật có thể xử lý được những vết thương nguy hiểm mà hắn chưa bao giờ có dịp diện kiến. Phương pháp chữa bệnh trong gia tộc cùng lắm là dùng đến thảo dược, làm gì có chuyện cho phép lấy dao mổ bụng người cơ chứ, việc mổ bụng hắn chỉ nghe nói trong quân y có người làm được việc đó, ai ngờ cô gái nhỏ này có thể một mình phẫu thuật thành công cho vài ca trong vùng. Nghĩ vậy hắn cực kỳ mong mỏi được tiếp cận Khả Hoan học hỏi những y thuật cao minh mới mẻ.

A Mạn Đạt như hiểu được mong muốn của Kỳ Lạc nên mở miệng an ủi: “Anh cùng với cô ấy đều giỏi như nhau chỉ có điều phương pháp chữa bệnh khác nhau mà thôi. Anh thì chữa bệnh cho đàn ông, cô ấy chữa cho phụ nữ nên đương nhiên cách chữa phải khác nhau chứ. Anh xem, thời gian vừa qua anh chữa trị cho mọi người trong gia tộc tốt thế còn gì?”

Kỳ Lạc thở dài lắc đầu: “Bà không hiểu đâu. Nếu tôi mà có cơ hội cùng đi khám bệnh với cô ấy sẽ học được rất nhiều nữa”

Ban ngày tất bật là thế, đêm đến Khả Hoan lại ôm gối nhớ đến Táp Trát Nhân, đã hơn một tháng rồi vì sao một chút tin tức đều không có tới? Chẳng phải A Mạn Đạt nói là họ sẽ nhanh chóng chiếm được thủ đô sao? Liệu Trát Nhân có còn nhớ tới cô không? Có còn yêu cô nhiều như trước không? Bao nhiêu câu hỏi cứ xoáy lầy Khả Hoan cho đến khi cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Bản thân Khả Hoan làm sao biết được tình hình chiến sự ở thủ đô đang diễn biến vô cùng ác liệt. Trong lúc quân phản chính phủ đang trên đà chiến thắng, lo là phòng bị nên bị quân chính phủ tập kích bất ngờ vào đêm, hai bên đánh nhau kịch liệt rồi rơi vào trạng thái giằng co, quân phản chính phủ bị bao vây suốt gần hai mươi ngày. Cuối cùng đội quân tinh nhuệ phải mở đường máu mới có thể đưa ba cha con Táp Trát Nhân thoát ra khỏi vòng vây nguy hiểm. Hai bên tiếp tục trở lại thế giằng co nhưng ba cha con Đức Li Từ đều biết bọn họ hiện đã là kẻ chiến bại.

Binh lính chỉ còn lại khoảng 200 người nhưng ba cha con vẫn lãnh đạo bọn họ cố cầm cự thêm 4, 5 ngày để cho gia quyến tại trang viên có thời gian di tản sang biên giới nước láng giềng, như vậy may chăng tìm được một cơ hội sống sót.

Quân chính phủ cũng không phải ngu ngốc, bọn chúng tập trung toàn bộ quân đội đem toàn lực đuổi tận giết tuyệt, Táp Trát Nhân và Trát Phi phải xông lên chiến đấu, mặt khác cho vài người thân tín trở lại trang viên báo tin.

Khó lắm Táp Trát Nhân mới có một đêm yên tĩnh không phải căng mình ra trực chiến, hắn ngồi ở góc công sự nhìn xa xôi phía chân trời. Giờ này cung điện đã nhận được tin tức chưa? Mèo con đã nhận được tin của hắn hay chưa? Mèo con hẳn là sẽ khóc rất nhiều. Mèo con, anh thực xin lỗi, anh không muốn làm em r l e... Tha thứ cho anh, Mèo con.

Khả Hoan bừng tỉnh, toàn thân thấm ướt mồ hôi, vừa bước xuống giường một cơn choáng váng kéo đến khiến cô xây xẩm mặt mũi. Chưa kịp trấn tĩnh thì một cơn buồn nôn lại tiếp tục đánh úp khiến Khả Hoan trở tay không kịp, vội bịt chặt miệng rồi chạy nhanh về phía phòng tắm.

Cô ghé vào bồn cầu nôn khan, cổ họng cũng chỉ nôn ra chút dịch dạ dày vàng vọt chứ không có nhiều thức ăn. Cô đứng dậy xúc miệng định bước ra ngoài thì cơn buồn nôn tiếp theo kéo đến, trong đầu cô như “oanh” lên một tiếng. Là thật sao? Là thật sao?

Cô chạy nhanh ra đầu giường cầm quyển lịch bàn lật lên xem, có khi là thật, chẳng lẽ chỉ một lần hoan ái cô liền hoài thai sao? Khả Hoan vô cùng kích động, cảm giác vui sướng hoan hỉ khiến cô không tin đây là sự thật. Từ khi đến châu Phi sinh lý kỳ của cô hơi thất thường, có đúng là cô đã mang thai không? nếu không phải là mang thai thì sao? nghĩ đến vậy cô hơi thất vọng, giá mà bây giờ có que thử thai thì tốt biết mấy?

Khả Hoan nhẹ nhàng đặt tay lên thành bụng vốn đang rất bằng phẳng, tâm tình như nhảy nhót, trong lòng thầm tự nhủ: Táp Trát Nhân, anh mau trở về đi, em rất nhớ rất nhớ anh...

A Mạn Đạt không khó khăn để phát hiện ra việc Khả Hoan ăn uống khó khăn hơn, sắc mặt xanh xao, bà rất muốn mở miệng hỏi cô nhưng cô đều khoát tay ý nói không có chuyện gì nên đành thôi. Đang đứng đợi Khả Hoan dưới nhà chợt nghe thấy tiếng động lạ, A Mạn Đạt chạy vọt lên lầu đã thấy Khả Hoan ngồi ghé mặt vào bồn cầu nôn khan. A Mạn Đạt sốt ruột yêu cầu cô nghỉ làm hôm nay thì Khả Hoan do dự hỏi: “A Mạn Đạt à, bà.... cháu....việc kia...cháu...”

A Mạn Đạt trong lòng đã đoán được bảy tám phần, với tính cách của Khả Hoan bà đoán chắc cô đang ngượng ngùng nên đành thay cô nói ra: “Có phải đồ ăn không vệ sinh không? Để tôi bảo Ba Lạp chú ý hơn”.

Khả Hoan trừng mắt, sốt ruột xua tay: “Không phải, không phải, ý cháu muốn nói là...hồi trước... khi bà mang thai...bà có triệu chứng gì không?” Nói xong mặt cô trở nên đỏ bừng.

A Mạn Đạt một lúc sau mới thật sự tin là mình không nghe lầm: “Cô nói là...cô đang mang thai sao?” Sau đó cười to nói: “Thế thì đúng rồi, làm sao mà tôi không nghĩ đến chứ, có phải là lần trước thiếu gia về không? Thật đúng là cảm tạ thánh Ala, cuối cùng tiểu thiếu gia cũng sắp có hậu duệ rồi”.

Khả Hoan sắc mặt càng đỏ hơn, vạ nhất không phải thì thật là nực cười nên đành thiết nói: “Cháu cũng chưa chắc chắn lắm, có thể là không phải, bà đừng nói cho ai khác nhé, chò cho chắc chắn đi”

A Mạn Đạt cười to: “Chắc chắn là đúng rồi, tôi vừa nhìn là đã biết, lúc trước tôi cũng nôn khan y như thế đấy. Giờ tôi đi lấy bát thuốc cho cô uống, chắc chắn sẽ không nôn khan nữa, yên tâm, tôi rất rành mấy vụ này”.

Khả Hoan có chút lo lắng: “A Mạn Đạt à, bà đừng nói cho ai nhé, ông ấy....cháu có chút sợ ông ấy, sợ ông ấy lại nghĩ cháu giả vờ, bà hứa với cháu đi”

A Mạn Đạt biết vì lần trước Ba Lạp trực tiếp hành hình Khả Hoan khiến trong lòng cô vẫn có bóng ma ám ảnh nên gật gật đầu nói: “Được rồi, tôi sẽ không nói cho lão, kỳ thật thì sau chuyện đó lão cũng có hối hận, cô không phải sợ lão nữa. Có điều từ giờ cô đừng đi khám bệnh nữa, tốt nhất nên nằm

trên giường nghỉ ngơi cho khỏe”.

Khả Hoan lập tức lắc đầu, tội nghiệp nhìn A Mạn Đạt: “Không cần đâu, không khám bệnh cháu chịu không nổi. Sẽ không sao đâu, cháu khỏe mà”.

A Mạn Đạt nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Vây được rồi, nhưng mà từ nay trở đi việc ăn uống ngủ nghỉ của cô đều phải nghe theo tôi đấy nhé”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Khả Hoan vui vẻ gật đầu. Buổi tối nằm lên giường cô một tay ôm gối một tay sờ lên bụng thì thảo nói: “Cục cưng à, ba con đến giờ chẳng có tin tức gì cả, đến cả phong thư cũng không gửi, mẹ thật lo lắng quá. May mà hiện tại hai mẹ con đều bình an, con ngoan ngoãn cùng mẹ ở nơi này chờ ba trở về nhé, được không hả bé yêu?”

Một ngày mới lại bắt đầu, Khả Hoan mở to mắt nhìn ra ngoài trời, tâm tình hôm nay thật phần thoải mái. Trong bụng cô đang hình thành một sinh mệnh, đó là cốt nhục của cô và người đàn ông cô yêu, chỉ nghĩ tới đó cô không khỏi cảm thấy kiêu ngạo tự hào.

Sáng sớm Khả Hoan và A Mạn Đạt bước xuống tiểu viện để chuẩn bị cho một ngày làm việc thì nhận thấy không khí ở đó rất khác thường, mọi người đều rơi vào trầm mặc nghiêm trọng. Linh tính mạch bảo Khả Hoan rằng chắc là có tin tức từ tiền tuyến, có nghĩa là cũng có tin về Tập Trát Nhân sao?

Bước chân của cô như trĩu xuống, trái tim không ngừng nhảy nhót rộn ràng. Nhưng mà vì sao Ba Lạp lại có vẻ trầm mặc thế kia? Có phải hay không có tin tức gì không hay? Cô không dám lại gần mở miệng hỏi Ba Lạp mà chỉ dám đứng xa nhìn. Đợi đến khi người đưa tin lui xuống, Ba Lạp mới chậm rãi quay về phía cô nói: “Hôm nay hai người không phải đi khám bệnh. A Mạn Đạt, bà trở về phòng giúp cô ấy thu dọn đồ đạc. Thiếu gia Tập Trát Nhân vừa gửi thư thông báo là hôm nay sẽ đưa cô ấy đi khỏi đây”.

A Mạn Đạt dường như đã đoán việc gì đã xảy ra nhưng lúc này bà biết Khả Hoan tuyệt không thể chịu nổi cú shock nào cả nên bà ra vẻ vui sướng quay sang Khả Hoan nói: “Tiểu thiếu gia cuối cùng cũng gửi thư rồi. Nhất định là ngài ấy muốn đón cô tới chỗ ngài ấy. Cô chờ ở đây nhé, tôi lập tức đi thu dọn đồ đạc cho cô”

Một đám người khác cũng đang tiến tới, Khả Hoan căng mắt lên nhìn và cuối cùng cũng nhận ra Đạt La lẫn trong đám người đó. Trái tim cô nhảy lên lần nữa, tốt rồi, Đạt La đến chắc là để đón mình đi gặp Tập Trát Nhân đây mà.

Ba Lạp phát tay vẫy vẫy một người trong đám họ nói: “Đây là người hầu của Tập Trát Nhân thiếu gia, hẳn ta sẽ đưa cô đi”.

Người hầu đó đương nhiên là Đạt La, chẳng qua bộ dạng lúc này của hắn rất khác so với lúc trước, trang phục bình dân lòi thối lếch thếch, trên mặt lộ rõ nét phong trần mệt mỏi khiến cho người ngoài nhìn vào phải mất một lúc mới nhận ra hắn.

Đạt La cung kính nói: “Thiếu gia sai tôi mang đến cho cô một phong thư, cô đọc đi rồi cứ theo những gì thiếu gia dặn dò trong thư mà làm”. Nói xong hắn đưa cho cô một phong thư dán kín.

Khả Hoan run rẩy tiếp lấy thư rồi vội vàng mở ra, bên trong chính là nét chữ nghiêng nghiêng bay bổng của Tập Trát Nhân, đúng là nhìn không ra chút vết tích nào từ chiến trường. Khả Hoan có chút an tâm.

“Mèo con thân yêu của anh!

Thực xin lỗi, anh lại một lần nữa thất hứa vì không thể đưa em đi. Cho nên lần này anh sẽ để em ra đi. Cuộc sống bốn ba gian khổ lang bạt kỳ hồ không phù hợp với em, em hợp với cuộc sống an nhàn trong một xã hội văn minh hiện đại, ở đó tài năng của em mới được tỏa sáng và cũng chỉ ở đó em mới có được cuộc sống như những người bình thường khác. Đạt La sẽ bảo vệ và hộ tống em cho đến khi em gặp được lực lượng bảo vệ của chính phủ.

Em hãy nhớ kỹ thân phận của em hiện tại là con tin bị bọn anh bắt cóc, vì chiến loạn nên mới chạy thoát khỏi bọn anh, còn lại đừng nói thêm bất cứ điều gì cả. Chỉ cần em yêu cầu họ giúp em liên hệ với bộ ngoại giao Trung Quốc, họ sẽ nhanh chóng xác minh được thân phận thực của em và đưa em trở về nước một cách an toàn. Em hãy về nước, trở về tổ quốc của mình đi nhé, nơi đó vốn dĩ thuộc về em, hi vọng em sẽ có một cuộc sống thật an lành và hạnh phúc. Anh biết nhất định em sẽ rất hạnh phúc.

Vĩnh biệt em, em hãy nhớ kỹ, anh vĩnh viễn yêu em...vĩnh viễn..., mèo con của anh. Hôn em. Tập Trát Nhân”

Đọc xong thư nước mắt Khả Hoan rơi như mưa, hai tay cầm lá thư run rẩy, một lúc lâu sau cô mới cố hết sức bật ra một câu: “Anh ấy chết rồi phải không?”

Đạt La lắc đầu nói: “Không, chúng tôi chỉ bị đánh bại mà thôi”.

Tuy rằng tình hình diễn biến sau khi hấn rời đi ra sao bản thân hấn cũng không nắm chắc nhưng hấn không bao giờ cho phép mình nghĩ rằng tư lệnh và thiếu gia đã tử trận nơi sa trường.

Khả Hoan cắn răng nói: “Tôi sẽ ở lại nơi này đợi anh ấy, cho đến khi anh ấy trở về thì thôi”.

Ba Lạp có chút không đành lòng nhưng sự tình liên quan tới an nguy của gia tộc nên lão đành nói: “Cô không thể ở lại nơi này bởi vì tất cả chúng tôi đều phải rời đi. Nơi chúng tôi sắp tới rất xa, qua cả biên giới cơ”.

Khả Hoan nói: “Vậy tôi cũng sẽ đi cùng các ông, sau này nhất định các ông cũng sẽ tái hợp với bọn họ có đúng hay không?”

Ba Lạp lắc đầu: “Cô không thể đi cùng chúng tôi bởi vì thân phận của cô rất đặc biệt, chỉ cần cô ở cùng chúng tôi tất cả sẽ cùng bị bại lộ. Cô không muốn nhìn thấy già trẻ trai gái trong trang viên đều vì cô mà chết chứ?”

Khả Hoan cả người như rung chuyển, Đạt La vội chạy tới bên nói: “Tập Trát Nhân thiếu gia đã an bài cách tốt nhất cho cô rồi, cô cứ theo lời ngài ấy nói sẽ vẫn còn có cơ hội sống”.

Khả Hoan đau lòng muốn chết, nước mắt rơi lã chã, cô không còn quan tâm tới sống chết nữa, mờ mịt nói: “Lối thoát? Đường sống sao?”

A Mạn Đạt lúc này cầm túi đồ đứng ngay phía sau, lúc này bà đã biết hết diễn biến của sự việc, bà ôm lấy Khả Hoan và nhẹ nhàng nói với cô: ‘ Con gái à, cô không biết đấy thôi. Chúng ta đã thất bại nghĩa là sẽ bị mất đi tất cả những gì đang có, Thiếu gia Tập Trát Nhân cũng không còn cách nào bảo vệ cô được nữa. Sau này cuộc sống của chúng ta cũng chỉ là trốn chạy chui lủi, có thể bị bắt giết bất kỳ lúc nào. Thiếu gia không muốn cho cô bị khổ như vậy nên mới không cho cô lưu lại cùng chúng ta. Hơn nữa bây giờ cô cũng không thể chỉ nghĩ cho mình cô được, cô nên nghĩ cho đứa trẻ trong bụng một chút, cầu xin cô bằng giá nào cũng phải bảo trụ huyết mạch của thiếu gia. Chúng ta ngàn lần đa tạ cô”.

Một câu nói của A Mạn Đạt như cứu Khả Hoan khỏi cơn mê muội, đúng vậy, cô đang có thai, cô phải bằng mọi cách bảo trụ cái thai này, đó là đứa con chung của cô và Tập Trát Nhân, là huyết mạch của anh. Cô chỉ có thể rời đi mới bảo vệ được đứa trẻ, như vậy cô còn gì lưu luyến nữa đâu.

Khả Hoan khóc không ra tiếng, ôm chặt A Mạn Đạt nghẹn ngào nói: Nếu bà gặp được anh ấy, nhất định phải nói cho anh ấy biết cháu vĩnh viễn chờ đợi anh ấy”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Trời mùa hè nắng chói chang, Đạt La dẫn Khả Hoan chậm rãi đi trên đường cát bụi mù mịt, xung quanh hoang vu không một bóng người. Đạt La cũng không biết Khả Hoan đang mang thai, chỉ dựa vào những lời dặn dò của Tập Trát Nhân mà đi bộ thật chậm để cô không bị mệt. Tuy rằng hấn muốn đi nhanh hơn nhưng chẳng phải thiếu gia đã dặn rất kỹ là không được để cho cô ấy có một chút khó chịu nào sao, cứ đi một đoạn phải dừng lại nghỉ ngơi. Đi được chừng một giờ Đạt La bảo Khả Hoan dừng lại nghỉ, sau đó lấy bình nước đưa cho cô, Khả Hoan đang rất khát nên nhận lấy uống một hơi, xong nhìn Đạt La hỏi: “Sao anh lại không uống vậy?”

Đạt La nói: “Tôi không khát với lại đường còn xa lắm, nước còn phải dùng nhiều”. Khả Hoan nghe thấy thế thật xấu hổ đỏ bừng mặt. Đạt La vội nói: “Không sao, chúng tôi quen rồi, lúc chinh chiến có khi vài ngày còn không uống ngụm nước nào cơ”

Nghỉ ngơi một lát hai người lại tiếp tục lên đường, Đạt La bảo cô khi nào đói bụng hoặc mệt thì nói với hấn một câu, Khả Hoan tuy gật đầu đồng ý nhưng không hề kêu mệt, kiên cường không uống nước hay nghỉ ngơi. Thấy vậy Đạt La âm thầm bội phục cô gái nhìn qua thì có vẻ nhu nhược nhưng nội tâm cực kỳ kiên cường này, tuy vậy hấn cũng không khỏi lo lắng: “Cô mệt thì nghỉ ngơi chút được không, nếu cô có gì xảy ra thì thiếu gia sẽ không tha cho tôi đâu”

Khả Hoan theo phản xạ đỏ mặt, cô khẽ sờ lên bụng mình tự nhủ, nếu cô cứ không ăn không uống thế này, vạn nhất cực cung không khỏe thì làm sao bây giờ. Nghĩ vậy cô lẳng lặng nghe theo lời Đạt La. Cứ thế năm ngày liền bọn họ tiếp tục rong ruổi, Khả Hoan lúc này cảm thấy Đạt La rất gần gũi vì dù gì hấn cũng là người hầu thân cận của Tập Trát Nhân, chỉ nghĩ tới việc gặp được quân chính phủ cô phải rời xa hấn là Khả Hoan thấy khiếp đảm, tình thần cực kỳ sa sút.

Đạt La thấy vậy cố làm cho cô vui lên: “ Cô muốn nghe chuyện gì về thiếu gia để tôi kể cho cô nghe nhé”

Khả Hoan ngờ ngác, chẳng lẽ cô lại nói cho hấn là chuyện gì liên quan tới Tập Trát Nhân cô đều muốn nghe sao, dù sao A Mạn Đạt cũng đã kể cho cô rất nhiều điều liên quan tới Tập Trát Nhân rồi, duy chỉ một điều cô vẫn thắc mắc: “Anh nhớ lần đầu tiên tôi gặp các anh không, hôm đó anh ấy vì sao mà bị thương?”

Về mặt Đạt La lập tức chuyển sang buồn bực, hần phần hận nói: “Nói ra thật là mất mặt, ngài ấy bị một đứa nhóc đâm đấy”

Khả Hoan tròn mắt: “Hóa ra là vì cậu bé đó đâm anh ấy nên anh ấy mới giết chết cả hai mẹ con sao?”

Đạt La lắc đầu: “Thiếu gia không bao giờ chú ý giết phụ nữ và trẻ em cả, đêm đó ngài ấy đã thả hai mẹ con đứa bé rồi nhưng không ngờ hai mẹ con lấy oán trả ân, bà mẹ giữ chặt tay ngài ấy để cho đứa bé đâm thiếu gia. May mà chúng tôi đến kịp không thì thiếu gia hẳn đã không giữ được mạng rồi”.

Khả Hoan quả thực có chút khó tin: “Nhưng mà đứa bé đó còn nhỏ như vậy... làm sao có thể giết anh ấy được?”

Đạt La cười lạnh: “Chúng tôi đều sinh ra và lớn lên trong chiến tranh nên đứa trẻ nào mới sinh ra đều bị giáo dục theo bản năng sinh tồn, muốn sống phải tàn nhẫn, thắng làm vua thua làm giặc”.

Khả Hoan nghe xong lòng bỗng dưng buồn thê thảm, cô chợt nghĩ tới tiểu sinh mệnh trong bụng mình, nếu được sinh ra ở chốn này phải chăng em bé của cô cũng sẽ phải học cách sinh tồn như vậy? Không, điều này thật đáng sợ, cô vỗ vỗ bụng thì thầm trong lòng: Con ngoan, mẹ sẽ mang con đi, mẹ sẽ bảo vệ con....

Hai người rơi vào trầm mặc rồi yên giấc cho tới sáng. Hôm sau Đạt La bắt đầu thấy dấu hiệu của quân đội chính phủ, hần nói: “Khi nào gặp quân chính phủ, cô phải nhớ rõ những gì tôi đã dặn, nhớ chưa?”

Khả Hoan chỉ còn biết gật gật đầu.

Nhìn từ xa thấy đám quân nhân tụ tập, Đạt La nói: “Cô nhìn thấy chiếc xe jeep kia không? Cô cứ tiến tới nhé, đừng sợ, tôi sẽ ở đây quan sát, đến khi họ đồng ý mang cô đi mới thôi”

Khả Hoan run rẩy đi về phía đám lính, run run dùng tiếng Anh nói: “Tôi là con tin người Trung Quốc bị bọn khủng bố bắt, tôi cần các ông giúp đỡ”

Bọn binh lính quan sát Khả Hoan một lúc rồi áp tải cô về phía chiếc xe, một tên sĩ quan nghiêng nghiêng đầu đánh giá cô sau đó dùng tiếng Pháp hỏi: “Cô nói cô là con tin, thế tại sao lại ở đây?”

Khả Hoan hai tay run lên, dùng giọng đáng thương nói: “Rất xin lỗi thưa ông nhưng tôi chỉ biết nói tiếng Anh và tiếng Trung”.

Hần nhìn Khả Hoan đang ràn rụa nước mắt khẽ gật đầu dùng tiếng Anh nói: “Cô tên gì, Tại sao lại thành con tin? Tại sao lại ở đây?”

Khả Hoan vội nói: “Tôi tên là Khả Hoan, tên đầy đủ là Lâm Khả Hoan. Tôi là người Trung Quốc, theo đoàn cứu trợ y tế đến thủ đô công tác. Mấy tháng trước bị bọn khủng bố bắt cóc, mấy hôm trước nhân lúc chiến tranh loạn lạc mới trốn thoát ra được. Tôi muốn nhờ các ông giúp tôi liên lạc với chính phủ Trung Quốc để được trở lại tổ quốc”.

Tên sĩ quan nghi ngờ nhìn Khả Hoan từ đầu tới chân như muốn tìm ra điểm gian dối: “Theo tôi biết thì tất cả các con tin đều đã bị giết, tại sao chúng lại tha cho cô?”

Khả Hoan khó khăn nhắm mắt lại, hít thở sâu rồi mở mắt ra, thống khổ vừa khóc vừa nói: “Bọn chúng đánh đập tôi, nhục nhã tôi...sau đó cưỡng bức tôi...” Những lời này là Đạt La dặn dò cô nói.

Khả Hoan nói xong bùm mặc khóc lóc thảm thiết, tên sĩ quan nhìn thấy thế tỏ vẻ hơi cảm thông, nói: “Việc này chúng tôi sẽ điều tra cho rõ. Nếu cô nói thật chúng tôi sẽ giúp cô. Còn nếu cô dám lừa gạt chúng tôi, chúng tôi lập tức đưa cô vào tù, cô nên nhớ nhà tù này còn khủng khiếp hơn nhà tù của bọn khủng bố kia nhiều”

Đạt La ngồi yên quan sát từ xa, thấy Khả Hoan được đưa lên xe đưa đi hần mới hòa vào dòng người di dân rồi đi.

Tại trang viên mọi người cũng lần lượt rời đi, A Mạn Đạt cũng theo đám người di tản, trong lòng bà không ngừng lo lắng cho Khả Hoan, bà thầm khẩn thánh Ala phù hộ cho cô bình an trở về tổ quốc và sinh hạ đứa trẻ.

Khả Hoan theo xe bọn lính về tới căn cứ, đến nơi bọn chúng đưa cô đến một chiếc lều rồi bỏ đi. Một lát sau xuất hiện hai tên sĩ quan tên là Bối Khắc và Kiệt Sâm. Bối Khắc đưa cặp lồng cơm cho cô nói: “Cô ăn đi, đây là cơm chiều, tôi muốn hỏi cô mấy việc, hi vọng cô thành thật trả lời bọn tôi”

Khả Hoan nghĩ đến đứa trẻ trong bụng nên chậm rãi mở cặp lồng ra ăn cơm. Bối Khắc hỏi: “Bọn khủng bố có mấy người, nếu cho cô xem ảnh cô có nhận ra không?”

Khả Hoan nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bọn chúng không phải đã cưỡng bức cô sao? Nhốt cô lâu như vậy mà không hề xuất hiện trước mặt cô à?”

Khả Hoan miễn cưỡng nói: “Bọn chúng đều bị kín mắt tôi nên không thể nhìn thấy mặt chúng”

“Nói như vậy cô cũng không biết căn cứ của bọn chúng ở đâu à?”

Khả Hoan mắt vẫn nhìn xuống cặp lồng gật đầu. Sau cuộc thẩm tra ngắn ngủi, bọn họ rời đi và ngay sau đó hành quân hướng thủ đô đi. Đến thủ đô bọn họ đưa cô vào một nhà gian nhỏ, chỉ có duy nhất một tấm ván làm giường, mỗi ngày binh lính mang cho cô ba bữa ăn.

Những ngày tiếp theo Khả Hoan chỉ có thể chờ đợi và chờ đợi mà thôi. Hiên nhiên trước khi xác định được chính xác thân phận của cô bọn họ không có lý gì thả cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chờ đợi đối với Khả Hoan mà nói sớm trở thành thói quen. Phản ứng đầu thai kỳ ngày càng nghiêm trọng, nôn mửa và buồn ngủ cả ngày khiến cô rất mệt mỏi nên hầu hết thời gian đều là nằm trên giường.

Không biết bao nhiêu ngày trôi qua, cuối cùng một ngày có một tên lính mang giấy và bút đến yêu cầu cô tường thuật lại mọi sự bằng văn bản. Khả Hoan tội nghiệp nhìn hắn: “Thực sự tôi không biết bất cứ điều gì cả”.

Kiệt Sâm nhìn bộ dạng chật vật của Khả Hoan cũng muốn tin là cô vô tội nhưng những lời khai của các phạm nhân khác tựa hồ như có mâu thuẫn với lời khai của cô. Hơn nữa quân chính phủ không biết mọi tin tức này ở đâu nên không ngừng gây sức ép buộc họ phải áp tải cô giao cho chính phủ.

Trước sức ép này, Kiệt Sâm cũng muốn moi được chút tin tức từ cô trước. Hắn nói: “Cô nên thành thật khai ra những gì cô biết, có như vậy cô mới sớm trở về tổ quốc được”

Khả Hoan lo lắng nói: “Tôi thật sự là người bị hại mà, xin các ông cho tôi gọi điện về nước, tôi lập tức sẽ tìm được người chứng minh tôi vô tội.”

Kiệt Sâm lắc đầu nói: “Tôi nghĩ cô hẳn là chưa rõ tình hình hiện tại, quân khủng bố vừa bị đàn áp, tất cả các phần tử liên quan tới chúng tôi đều có quyền hoài nghi. Dù cô có thật là con tin đi chăng nữa nhưng trong thời gian qua ai biết cô ở đâu, làm gì... ngay cả quốc gia cô cũng không thể biết được, Như vậy ai sẽ có thể đứng ra bảo lãnh cho cô?”

Khả Hoan cơ hồ muốn té xỉu, nếu nói như hắn thì cả đời này cô không thể thoát khỏi tội danh này sao? Cô bối rối nói: “Ý của ông là phải có phần tử khủng bố đứng ra làm chứng tôi mới thoát tội sao?”

Trung úy nói: “Thực ra cũng không cần, chỉ cần cô có thể hợp tác với chúng tôi khai ra các tin tức liên quan tới phần tử khủng bố, chúng tôi có thể đảm bảo an toàn cho cô và nhanh chóng đưa cô về nước”

Khả Hoan ngây người một lát rồi lên tiếng với âm điệu đầy chua xót: “Tôi chỉ là một bác sỹ mà thôi, trừ bỏ chữa bệnh cứu người tôi không thể giúp gì các ông. Tuy rằng tôi bị bọn khủng bố bắt nhốt nhưng chúng không hỏi ra thông tin gì cho tôi, nếu không đòi nào để tôi sống đến hôm nay. Thực xin lỗi vì làm các ông thất vọng rồi”

Trung úy nhìn Khả Hoan một lúc mới nói: “Tôi đã hi vọng cô thành thật một chút nhưng xem ra không được rồi. Ngày mai chúng tôi sẽ giao cô cho quân chính phủ. Cô nên biết nếu lọt vào tay họ thì rất khó toàn mạng trở ra”.

Tập Trát Nhân cố gắng tỉnh táo lại, đây là nơi nào vậy, mình còn sống hay sao, cha và anh đâu rồi? Tập Trát Nhân cố gắng nhớ lại những phút giây cuối trên chiến trường, hắn càng cố nhớ lại thì đầu óc càng đau đớn hơn. Mấy phút sau hắn mới tỉnh táo lại, cả người đều kín băng gạc, đùi phải còn quấn thạch cao kín mít, đau đớn khiến cho hắn thức tỉnh và ý thức được mình đang bị thương rất trầm trọng. Nơi bọn hắn đang trú ẩn là một vùng rừng núi hoang dã, Trát Phi cũng bị thương nằm trong lều cùng hắn nhưng thương thế xem ra nhẹ hơn.

Khả Hoan chậm rãi ngẩng đầu dậy, tối hôm qua cô cố sức vắt óc viết chút gì đó ra giấy nhưng sau đó cứ như thế nằm úp lên bàn ngủ qua một đêm. Ở trong mộng cô gặp lại anh, cô đã nhào vào ngực anh khóc lóc kể về bị quân chính phủ chèn ép, anh vỗ về an ủi cô đừng sợ, có anh ở bên không ai dám tổn thương cô. Khả Hoan vừa nhớ lại giấc mơ vừa rồi nước mắt lại liên tiếp rớt xuống. Anh đúng là đồ lừa đảo, đã nói là sẽ bảo vệ em mãi mãi nhưng giờ này anh đang ở đâu? Tập Trát Nhân, anh ở đâu, anh không được chết đâu đấy, anh còn phải đến cứu em nữa cơ mà...

Một lát sau Kiệt Sâm bước vào hỏi cô lần cuối, cô vẫn kiên quyết nói mình chỉ biết chừng ấy. Sau một cái thở dài, Khả Hoan bị hai tên lính da đen góm giắc mang đi, cô không ngừng la hét giữa rừng vô ích. Chỉ sau vài phút cô đã bị lôi lên một chiếc xe quân dụng.

Nơi cô đến đúng là ngục giam, nó còn khủng khiếp hơn ngục giam nơi căn cứ của Tập Trát Nhân ngày trước, quả thật Kiệt Sâm hông có lừa cô. Cô nhanh chóng bị đưa đến phòng thẩm tra, nơi này đã ngồi sẵn một tên sĩ quan chuyên hỏi cung:

“Tên? Tuổi?”

Khả Hoan do dự, không biết có nên thể hiện là mình biết tiếng Ả Rập hay không, còn chưa suy nghĩ xong đã thấy đối phương vô cùng kiên nhẫn đập tay xuống bàn rít lên: “Nói, thành thật vào!”

Khả Hoan sợ hãi theo bản năng ngoan ngoãn mở miệng: “Lâm Khả Hoan, 24 tuổi, tôi chỉ là bác sỹ, các ông tìm sao người rồi, tôi không làm gì cả, tôi...” Câu nói kế tiếp của Khả Hoan hẳn không có hứng nghe và hình như không muốn nghe bởi tất cả các phạm nhân lúc mới bị bắt đều chả ma nào nhận tội cả.

“Cởi quần áo ra”. Hẳn khô khốc mệnh lệnh.

Khả Hoan theo bản năng lùi lại giữ chặt lấy quần áo, mắt hung hăng nhìn hẳn nhưng ngay lập tức hẳn lao về phía cô, tay túm chặt tóc cô mắt mũi trợn ngược lên gầm rít. Khả Hoan hoảng hốt vội chấp chấp tay ý nói sẽ làm theo.

Hẳn lùi trở lại bàn, xé vò bao rồi xỏ tay vào một chiếc găng tay cao su, Khả Hoan cực kỳ sợ hãi vì cô biết hẳn muốn làm gì. Cô lùi sát vào góc tường ý đồ phản kháng nhưng nghĩ tới cái thai trong bụng nên đành hô lớn: “Được, tôi cởi, tôi cởi”.

Cởi bỏ quần áo xong Khả Hoan xấu hổ đứng nép vào góc tường, tên sỹ quan tiến đến bóp cằm cô xem xét từ khoang miệng tới lỗ tai xem có cất giấu gì không. Tiếp đến hẳn bắt cô nằm lên bàn để kiểm tra hạ thân và hậu môn. Bàn tay hẳn không ngần ngại rờ rẫm chỗ kín của cô khiến Khả Hoan sợ hãi kêu thét lên nhưng còn chưa kinh khủng bằng việc hẳn kiểm tra cả hậu môn cô xem có cất giấu gì bên trong không. Nghĩ tới cái thai Khả Hoan cay đắng làm theo bởi cô biết chỉ một phản kháng nhỏ của cô đều sẽ mang lại họa sát thân cho cả hai mẹ con.

Khám xét xong hẳn vứt cho cô bộ áo tù và cho người đưa cô trở lại nhà giam. Nơi cô bị chuyển tới là nhà giam quân sự chuyên giam giữ phạm nhân đặc biệt, hầu hết đều là tù binh chiến tranh, quân phản loạn, khủng bố hoặc quân đảo ngù. Khả Hoan là nữ phạm nhân đầu tiên ở đây nên lúc tiến vào nhà giam phạm nhân hai bên hành lang đổ xô ra nhìn.

Khả Hoan từ đầu chí cuối đều cúi đầu lẳng lẳng bước đi, đầu gối vẫn đau nhức vì cú đập vừa nãy của tên sỹ quan hời hợt. Rốt cuộc cô cũng tiến tới phòng giam của mình, Khả Hoan suy sụp ngồi xuống mặt đất, hai tay vẫn trong tư thế bảo vệ bụng, trong mắt lộ ra vẻ lo âu và tuyệt vọng vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Phòng giam tối tăm nóng bức, tiếng rên rỉ xung quanh lảm lảm vang lên khiến Khả Hoan tuy đang trong trạng thái rất mệt mỏi và kiệt sức cũng không dám chợp mắt. Mãi đến nửa đêm cô mới hơi chợp mắt một lát thì đã bị một tiếng gõ cửa đánh thức, hóa ra là một tên coi ngục mang cơm cho tù nhân. Nghĩ đến em bé trong bụng Khả Hoan đành phải đứng dậy bước về phía hẳn, đồ ăn chỉ là một thứ hỗn hợp không rõ màu sắc được đổ ở một chiếc bát đặt ngoài cửa. Chắc là sỹ tù nhân cầm cả bát sẽ dùng nó làm vũ khí tự tử chẳng nên không để tù nhân cầm bát lên ăn? Nghĩa là họ phải thò tay ra ngoài song cửa để bốc từng chút đồ ăn lên một?

Khả Hoan nhìn cảnh tù nhân tranh cướp nhau bốc thứ đồ ăn kinh tởm đó mà thấy buồn nôn, cô đang chán chường thì đã nghe thấy tiếng loảng xoảng thu dọn đồ của mấy tên cai ngục. Thôi mẹ con cô đành phải nhịn vậy, nghĩ tới việc em bé bị đói Khả Hoan lại tủi thân rơi nước mắt, cô thu mình vào góc phòng cố ngủ một lát.

Chưa được một lúc một tên cai ngục đi tới trước cửa buồng cô lạnh lùng vừa mở cửa vừa nói: “Đi theo tôi”

Khả Hoan lập tức đứng dậy đi theo hẳn, lòng vòng một hồi cô đi đến tầng 4 của một tòa nhà cao tầng, trên đường đi qua các căn phòng đóng chặt cửa cô không khỏi kinh hãi khi nghe thấy những tiếng kêu thét thảm thiết từ sau cánh cửa truyền lại. Cuối cùng hẳn dẫn cô tới một căn phòng tối om mặc dù bên ngoài đang là ban ngày. Cô rét lạnh khi nghĩ đến màn thẩm tra con tin trước kia tại căn cứ.

Cô bị ấn ngồi xuống ghế thẩm tra, hai tay bắt chéo ra sau lưng và còng chặt bằng còng số tám. Lại các câu hỏi quen thuộc vây lấy cô: Tên, tuổi, bị ai bắt cóc, bọn bắt cóc trông thế nào, bao nhiêu tên, đã làm gì cô.... Bộ dạng hỏi cung rất áp chế khiến Khả Hoan trả lời như chiếc máy, cũng vẫn là những câu trả lời cô đã nói trước kia. Cô biện bạch thêm vì cô là con tin nên lúc nào cũng bị giam giữ trong phòng, bị bịt mắt khi gặp bọn khủng bố nên cô không biết gì về chúng cả.

Tên thẩm vấn không hề dễ dàng bỏ qua, hẳn hỏi cô nếu luôn bị trói, bị bịt mắt mà sao lại có thể trốn thoát được? Khả Hoan không phòng bị tình huống này trước nên nhất thời rơi vào thế bị động, mồ hôi túa ra ướt đầm. Đối phương nhìn thấy thế càng tiến lên bức bách, âm thanh dần tăng cấp lên khiến không khí trở lên căng thẳng ngột ngạt vô cùng.

Chúng một lần nữa mở miệng lạnh lùng: “Có lẽ chúng ta phải làm gì đó mạnh hơn chút, may ra cô ta mới chịu mở miệng” Vừa nói xong hẳn kéo cổ tay Khả Hoan vốn đang bị còng chặt ra sức kéo mạnh. Cả thân người cô quy xuống đất, hai đầu gối bị chà sát xuống đất đau rát.

Khả Hoan quá đau đớn kêu la thảm khóc, bỗng rắc một tiếng, tay cô bị trật khớp, trước mắt bỗng biến thành màu đen, cả người Khả Hoan mềm oặt ra, vô lực gục xuống. Chúng vẫn không tha, cầm tóc cô lôi túm lên, ép mặt cô đối diện một tên và trừng mắt hỏi: “Còn không chịu nói sao?”

Khả Hoan thều thào: “Xin hãy thả tôi ra, tôi thực sự không biết gì mà. Tôi đang có thai, đừng thương tổn con tôi” Sau đó khóc rống lên.

Hai tên thâm vắn trở mắt nhìn nhau. Hóa ra cô ta kiên cường thế là do cái thai này, như vậy cũng tốt, coi như có điểm yếu để khai thác. Chúng tiếp tục truy vấn : “Đừng cho chúng tôi là bọn ngốc, các con tin bị bắt cùng cô đều đã bị giết, chúng ta có ngu đâu mà tin rằng cô có thể may mắn đến nỗi chạy thoát khỏi tay bọn chúng?”

Khả Hoan lúc này rất sợ hãi, cô biết mình không chịu nổi việc tra khảo bằng cung hình, lại cũng sợ mất đi cục cưng. May thay, đột nhiên có một người bước vào lớn tiếng nói: “Chúng tôi và chủ nhân của cô đều là bạn tốt. Chỉ cần cô ngoan ngoãn đi theo ngài ấy về rồi sinh đứa trẻ này ra, bỏ hẳn ý định chạy trốn thì chúng tôi sẽ không làm khó dễ gì cô nữa, hiểu chưa?”

Khả Hoan chẳng hiểu gì cả, hần nói vậy nghĩ là sao? Cô như thờ phào nhẹ nhõm ra về cúi đầu cân nhắc khiến cho tên sĩ quan vừa bước vào lại hiểu lầm ý tứ của cô, hần nói: “A sắt, tháo còng tay cô ta ra rồi đưa trở lại nhà giam”

Chờ Khả Hoan rời đi, một trong hai tên thâm vắn mới nói: “Sếp ạ, tôi nghĩ chúng ta tra hỏi thế là rõ lắm rồi...”

Tên đứng tuổi hơn nói: “Cô gái này đúng là không giống với con tin bình thường vì bị bắt lâu thế làm sao lại chẳng biết tí gì về bọn chúng bỏ cả. Hơn nữa cô tay bị bọn chúng bó bắt bó hành hạ thế mà không có chút thù hận nào cả. Có vẻ như bọn người của Kiệt Sâm nói hơi quá lên rồi”

Còn chưa kịp nghe phản hồi từ phía cấp dưới, hần nói: “Thôi được rồi, đã thế thì cậu đi thông báo với người kia ngày mai đến đón người đi đi. Còn nữa, cậu đích thân giám sát quá trình trao trả tù binh này xem có gì bất thường hay không!”

Khả Hoan trở lại nhà giam, vừa đi vừa không ngừng tự hỏi: Rốt cục là có chuyện gì xảy ra, không thể có chuyện Tập Trát Nhân tự nhiên trở thành bạn tốt của bọn chúng được. Như vậy chủ nhân mà bọn chúng đề cập tới là ai đây?

Ngày hôm sau Khả Hoan thức dậy sớm, bụng đói meo khiến cô phần hận. Nhìn thấy tên quản ngục mang cơm cho các tù nhân khác, cô nín lại hỏi: “Tại sao không cho tôi ăn cơm?”

Hần nhìn cô đánh giá một lượt rồi nói: “Không phải hôm nay cô sẽ được ra khỏi đây sao? Còn muốn ăn cơm tù à? Đúng là đồ thần kinh” Nói xong liền bỏ đi.

Khả Hoan không giấu được vẻ mặt vui sướng, thật sự là hôm nay cô được ra khỏi đây sao? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Suốt một giờ sau cô cứ quay cuồng với hàng loạt câu hỏi trong đầu cho đến khi có một tên cai ngục khác đến bảo cô đi theo hần.

Hần dẫn cô tới phòng chờ ngoài cửa, Khả Hoan không khỏi hồi hộp vì chính nơi này hôm trước cô bị bắt đến đây, những ký ức cay đắng ủa về khiến Khả Hoan thấy bất an. Ngay sau đó chúng đưa cho cô một bộ quần áo dài để thay bộ đồ phạm nhân, Khả Hoan vội vàng quay đi khoác quần áo lên người rồi theo chúng bước ra ngoài.

Cửa sắt vừa kéo ra Khả Hoan rất nhanh nhìn thấy gương mặt một người đàn ông quen thuộc, cô kinh ngạc kêu lên: “Thầy thuốc Kì Lạc, là anh sao?”

Câu nói chưa dứt cô đã ăn ngay một cái tát cực mạnh, kèm theo đó là tiếng mắng chửi ầm ĩ: “Còn dám chạy trốn à, để ta xem mày còn dám chạy đi đâu, chờ về đến nhà xem ta xử trí mày thế nào..” Khả Hoan choáng váng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong một giây phút mơ hồ cô như bừng tỉnh, Kì Lạc tới cứu cô. Vì cứu cô nên mới phải ra tay với cô một cách lạnh lùng và tàn nhẫn như vậy để bọn chúng không hề nghi ngờ gì.

Tiếng chửi bới vẫn vang lên, Khả Hoan vừa ngẩng đầu lên lập tức ăn thêm một cái tát nữa, tên quan thâm vắn thấy vậy mới mở lời: “Thôi được rồi, về nhà ngài giáo huấn cô ta cũng chưa muộn, nhẹ tay chút, dù sao cô ta cũng đang mang thai con của ngài”.

Kì Lạc ngạc nhiên cực độ giương mắt nhìn tên quan thâm vắn khiến hần vui vẻ cười ha ha: “Ngài không ngờ là tôi cũng biết hả? Thôi bỏ đi, dù gì chúng ta cũng là chỗ quen biết. Thực lòng tôi cũng không muốn cầm tiền của ngài đầu nhưng cấp trên gây áp lực quá, hơn nữa chính phủ đạo này cũng phải tập trung tài lực cho chiến tranh nên đối đãi anh em binh lính không tốt cho lắm, coi như ngài vì tổ quốc mà công hiến chút của cải.”

Kì Lạc trấn tĩnh mỉm cười: “Ngài đừng nói thế, tôi cũng chỉ có thể cống hiến bằng thế cho tổ quốc mà thôi. Kỳ thực tôi cũng không muốn giấu gì các ngài, có điều nữ nô này cư nhiên dám bỏ trốn, tôi thực xấu hổ quá nên...”

Tên thâm vắn có vẻ thông cảm: “Tôi hiểu tôi hiểu, Nữ nô này thật đúng là to gan lớn mật”

Kì Lạc nói: “Thế tôi xin phép đưa cô ta về trước. À mà tôi có chút lòng thành, mong ngài nhận cho”. Nói xong rút ra một xấp tiền nhét vào tay tên kia.

Hần vội cầm tiền rồi nhét vào túi: “Ngài cứ khách khí thế làm gì”

Khả Hoan gật đầu đi theo Kì Lạc, thực lòng cô cực kỳ cảm kích Kì Lạc đã cứu sống hai mẹ con cô, nếu anh ta không xuất hiện kịp thời có lẽ hai mẹ con cô giờ đã trở thành xác không hồn rồi.

Kì Lạc dắt Khả Hoan đến một chiếc ô tô cũ rồi bảo cô bước lên, hần giả thích sơ qua cho cô đây là chiếc xe mà hần khó khăn lắm mới mượn được, người lái xe cũng là người của trang viên. Khả Hoan xúc động nhìn Kì Lạc nói: “Cảm ơn anh, tôi thật không biết lấy gì để cảm tạ anh bây giờ....Mà...làm sao anh có thể...”

Kì Lạc đánh gãy câu nói của Khả Hoan: “Một hai câu chưa thể nói rõ hết tình hình, đợi về nhà rồi tôi sẽ giải thích kỹ cho cô được không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Xe chạy một lát rồi dừng trước cửa một tòa nhà, Kì Lạc bước xuống và giải thích với cô: “Đây là nhà của bác gái tôi, bác rể tôi trước kia là bộ trưởng quốc phòng cho chính phủ lâm thời, hiện đã nghỉ hưu”

Khả Hoan lập tức băn khoăn: “Như vậy, nếu các bác ấy biết rõ thân phận của tôi ...có liên quan tới quân phản chính phủ... liệu... có thù hận hay...?”

Kì Lạc lập tức hiểu được, hần tiếp tục an ủi: “Làm sao họ biết được cơ chứ? Cô cứ nói cô là người ở trang viên. Không sao cả đâu, bác gái tôi trước cũng là người ở trang viên, lấy chồng mới chuyển tới đây. Bác rể của tôi cũng có quen biết với Đức Lí Tư, ông thậm chí đã từng nói là có khi chính phủ rơi vào tay Đức Lí Tư còn tốt hơn chính phủ đương nhiệm rất nhiều”

Khả Hoan nghe vậy mới tạm yên lòng. Kì Lạc dắt Khả Hoan vào trong, mở cửa tiếp đón là một người phụ nữ trung niên, Kì Lạc nhìn thấy lập tức giới thiệu: “Chào bác Vi Lạp, bọn cháu vừa mới đến, đây là bác sỹ Lâm Khả Hoan”

Khả Hoan lễ phép nói: “Chào bác, bác cứ gọi cháu là Khả Khả”

Vi Lạp là một người phụ nữ nhân hậu, bà nhìn qua Khả Hoan rồi thân thiết cầm lấy tay cô nói: “Kì Lạc à, cháu đúng là có con mắt tinh tường, cô ấy thật xinh đẹp, chẳng trách cháu mang cả gia sản ra để đổi lấy tự do cho cô ấy...”

“Bác”. Kì Lạc sốt ruột kêu lên.

Khả Hoan thì kinh ngạc quay sang nhìn Khả Hoan băn khoăn tự hỏi không biết anh ta phải dùng đến bao nhiêu tiền mới cứu được cô ra khỏi nơi ác hiểm kia?

Vi Lạp thấy mình hơi lỡ lời nên đổi hướng câu chuyện: “Mau vào phòng đi, cơm canh đã chuẩn bị xong hết rồi”

Bác rể của Kì Lạc tên là Tất Lí Phu, ông tuy đã qua 50 tuổi rồi nhưng vẫn mang đậm phong cách quân nhân, ăn to nói lớn, dáng người bệ vệ. Kì Lạc giới thiệu Khả Hoan với bác rể xong còn giải thích thêm: “Lần này tôi có thể cứu cô ra khỏi đó hoàn toàn là nhờ vào quan hệ của bác đây”

Khả Hoan lễ phép cúi người xuống chân thành nói: “Cảm ơn bác”. Trong lòng cô thầm nghĩ món nợ ân tình này nhất định có ngày phải hoàn trả.

Gia đình Tất Lí Phu vẫn giữ thói quen cũ của một gia tộc danh giá truyền thống, nữ nhân phải hầu hạ nam nhân ăn trước sau đó mới đến phiên mình ăn. Khả Hoan vì là khách nên có thể ăn cơm cùng lúc nhưng không được ngồi cùng bàn ăn với họ mà phải ngồi ở một chiếc bàn bé được kê ngay bên cạnh.

Khả Hoan cảm thấy hơi chua xót, lúc ở trang viên cô luôn được Tập Trát Nhân che chở kỹ càng, hai người chưa bao giờ phân biệt cấp bậc, luôn ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, thậm chí Tập Trát Nhân toàn tự tay bón đồ ăn cho cô, ôm và ru cô ngủ. Đến hôm nay cô mới thấy là ở đây quả thật có nhiều quy củ khác người.

Cũng may Vi Lạp là bà chủ nhà hiếu khách nên khéo léo bố trí hai chiếc bàn ăn gọn gàng ngăn nắp, chuẩn bị thức ăn đồ uống cho Khả Hoan rất chu đáo. Hơn nữa còn luôn miệng nói cười hỏi chuyện để cô quên đi cảm giác ngượng ngùng khách khí.

Đã vài hôm không được ăn gì, vừa vào bàn Khả Hoan liền chậm rãi ăn cơm, cố gắng ăn ít một để dạ dày quen với đồ ăn mới nhưng Vi Lạp lại tưởng đồ ăn không hợp khẩu vị của cô nên ra sức gấp đồ mới và quan tâm hỏi han. Khả Hoan đành phải liên tục khen đồ ăn ngon và cố gắng ăn hết các thứ mà bà gấp vào bát cho cô.

Sau khi ăn xong mọi người ngồi nói chuyện trong phòng khách, Tất Lí Phu cuối cùng cũng hắng giọng hỏi: “Hai cháu có dự định gì chưa?”

Kì Lạc quay sang Khả Hoan thăm dò ý tứ khiến mọi con mắt lại đổ về phía cô. Khả Hoan liền đỏ mặt rồi mới mở miệng: “Cháu muốn về nước... không biết có được hay không...” Thử thực là sau khi nghe giới thiệu về thân thế của Tất Lí Phu cô rất hi vọng ông có thể dùng ảnh hưởng của mình giúp cô có cơ hội trở về tổ quốc.

Kì Lạc có chút thất vọng, thực lòng hẳn rất muốn giữ Khả Hoan ở lại nhưng không dám mở miệng nói ra điều đó.

Tất Lí Phu hỏi cô: “Cháu định trở về bằng cách nào?”

Khả Hoan vừa định mở miệng nhưng lại bị chính suy nghĩ của mình cản lại, nếu như có thể về được bằng con đường chính thống thì chẳng phải bây giờ cô đã trở về tổ quốc rồi hay sao, làm gì đến mức phải lưu lạc như ngày hôm nay. Cô quả thực không nghĩ ra cách gì để trở về nhà nên cố lấy hết dũng khí hỏi: “Bác cho cháu hỏi, con tin không phải là nạn nhân sao? Vì sao lại không thể được chính phủ bảo hộ và đưa về nước?”

Kì Lạc cũng đang rất mong lung trước vấn đề này, mới đầu hắn đã nghĩ là Khả Hoan thuận lợi rồi đi, thậm chí còn buồn bã vì từ nay về sau không thể gặp lại cô lần nữa. Ai ngờ sau khi hỏi thăm khắp nơi mới phát hiện ra cô vì thân phận con tin mà rước lấy đại họa, cũng bởi vì thế nên hắn mới lóe ra mưu kế khiến cô thoát hiểm, đó là khai báo Khả Hoan là nô lệ châu Á mà hắn mua được, vì trốn chạy khỏi nhà, sợ bị bắt lại nên mạo nhận thân phận là con tin bị bắt cóc. Nghe Khả Hoan hỏi xong, hắn quay đầu nhìn về phía Tất Lí Phu mong ngóng câu trả lời.

Tất Lí Phu chậm rãi nói: “Bởi vì thời cơ cháu có thể rời đi đã qua mất rồi. Nếu mà là mấy tháng trước, khi cháu vừa bị bắt cóc, nếu thoát khỏi bọn khủng bố thì chính phủ sẽ dốc toàn lực để bảo vệ và bằng mọi cách đưa cháu an toàn về nước. Nhưng giờ đây thì không thể nữa rồi...”

“Vì sao ạ?” Khả Hoan và Kì Lạc cùng lên tiếng.

“Bởi vì lúc đó theo bọn họ cháu còn có tí giá trị lợi dụng, nghĩa là thông qua cháu họ có thể tìm hiểu thông tin về bọn khủng bố: Chúng là ai, ở đâu, mặt mũi thế nào... Cháu có nhớ bọn liên quân lúc đầu bắt được cháu không? Bọn họ lúc đó thấy cực may mắn vì bắt được một manh mối liên quan tới quân khủng bố. Vì cháu là người duy nhất có thể ở lâu với phần tử khủng bố như vậy mà không có một tia phản hận nào với chúng cả. Nếu không phải cháu đã trở thành một người trong số phiến quân thì làm sao cháu được bình an trở ra như thế. Hơn nữa nếu cháu thực sự bị bọn khủng bố bắt giữ và tra tấn đòi nào cháu chịu giấu giếm hành tung của bọn chúng làm gì đâu?”

Khả Hoan gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Quả thực không có sai, lúc cô bị người của Tập Trát Nhân bắt cóc cô thực rất thù hận bọn họ nhưng sau này cô gặp Tập Trát Nhân và yêu thương anh, bao nhiêu thù hận trong cô tan biến hết, ngay cả việc đóng kịch cô còn không thể làm nữa là.

Khả Hoan ngừng suy nghĩ lan man, hỏi tiếp: “Nhưng bọn họ cũng không thể vỷ do đó mà không cho cháu về nước, cháu biết cái gì cháu cũng đều đã nói, còn nếu cháu không biết thì thôi chứ, bọn họ làm sao lại cản trở việc cháu trở về nước? Bọn họ không sợ chính phủ nước cháu biết được sẽ có phản ứng không tốt sao?”

Tất Lí Phu lắc đầu: “Theo bác biết thì từ khi chiến tranh bắt đầu chính phủ của cháu đã rút đại sứ quán và toàn bộ nhân viên về nước, họ cũng đã nghĩ là cháu đã bị giết chết. Thực tế thì ngay cả chúng ta đều nghĩ như vậy. Liên quân lại càng hiểu rõ điều này hơn, bọn họ đơn giản chỉ muốn lợi dụng cháu để khai thác các thông tin cần thiết, sau đó sẽ âm thầm xử lý cháu. Sẽ không có ai biết việc này để mà truy cứu bọn họ. Mà kể cả có người truy cứu thì bọn họ cũng sẽ không bị sao cả bởi vì bao nhiêu tội họ sẽ đổ lên đầu quân khủng bố hết. Chẳng lẽ một người có thể chết hai lần được sao?”

Khả Hoan hít sâu, cả người trở lên lạnh lẽo. Đúng là phức tạp thật, Tập Trát Nhân cũng đã từng nói cho cô rằng trên thế giới này hiện không còn ai tên là Lâm Khả Hoan nữa, chỉ có đi theo anh cô mới có cơ hội sống sót. Nhưng giờ anh ở nơi nào?

Kì Lạc cũng giật mình, giờ đây hắn mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Hắn kinh ngạc nói: “Nói như bác thì nếu chúng ta vừa không cứu Khả Khả thoát khỏi nơi đó, Khả Khả chắc chắn sẽ bị giết?”

Tất Lí Phu gật đầu: “Rất có thể. Cũng may cháu khẳng khẳng khẳng định cô ấy là nữ nô trốn chạy khỏi chủ nhân nên cô ấy mới bị liên quân giao cho quân chính phủ. Cháu cũng thật là khéo tính toán, diễn kịch như đúng rồi, may hơn nữa là quân chính phủ đúng là một lũ vô năng, cháu mới có thể dùng cả gia sản để đổi lấy tự do cho cô ấy. Nói thật, nếu cô ấy vẫn đang ở trong tay liên quân thì dù cháu có cố giả trở đi chăng nữa thì bọn họ nhất định dùng phương pháp tình báo điều tra ra sự thật”.

Khả Hoan nghe xong càng cả kinh, tuy là lần thứ hai nghe nói Kì Lạc dùng gia sản để chuộc cô nhưng cô vẫn có chút sốt ruột. Cô nhìn Kì Lạc nhẹ giọng hỏi: “Toàn bộ gia sản là khoảng bao nhiêu tiền?”.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Kì Lạc đỏ mặt, nhất thời không biết nói gì. Vì Lạ hết đưa mắt sang phía Khả Hoan rồi lại sang Kì Lạc. Tuy rằng Kì Lạc không kể tường tận cho bà mọi chuyện xảy ra nhưng chỉ cần nhìn vào những hành động của Kì Lạc trong mấy ngày gần đây bà đã hiểu ra ngay tâm tư tình cảm của cháu trai. Nhìn Khả Hoan hiền hòa đáng yêu như vậy bà cũng cảm thấy thực hài lòng. Hơn nữa Kì Lạc cũng chỉ mới cưới có 2 vợ, xét về tục lệ ở đây hắn còn có thể cưới thêm 2 người vợ nữa.

Nghĩ vậy bà phải vun vén thêm: “Anh chàng này đúng là ngốc ngếch, hồi hộp quá nên cứ ngây người ra thế này đây. Cậu ấy vừa nghe tin cháu rời trang viên đi lên lập tức đem bán hết tài sản của gia tộc đang sở hữu. Gia đình cậu ấy có truyền thống làm nghề y, chuyên chữa bệnh cho các quý tộc nên có không biết bao nhiêu tài sản quý giá. Không thể tưởng tượng được là chỉ sau vài ngày cậu ấy thu xếp xong xuôi mọi việc rồi đưa thêm 10 người hầu lên đường đi thủ đô. Mà cháu cũng thật là hồ đồ Kì Lạc à, nếu trên đường chẳng may gặp cướp thì làm thế nào?”

Kì Lạc lúc này mặt đã đỏ bừng lên, hắn cúi đầu nhẹ giọng nói: “Bác đừng nói thêm nữa được không?”

Khả Hoan lại hỏi: “Sao đó thì thế nào?”

Vi Lạp thở dài nói: “Sau đó tìm được đầu mối thương lượng với bọn sỹ quan, cậu ấy không một chút do dự mang hết tài sản để đổi lấy tự do cho cháu. Cũng thật là...bọn sỹ quan kia chẳng qua cũng chỉ cô làm trò để vơ vét tài sản của dân thôi chứ chẳng tốt đẹp gì cả”.

Tất Lí Phu cũng cảm giận nói: “Chính phủ đương thời thật đúng là hủ bại, thảo nào đánh mãi không thắng được. Theo tôi, thà cứ đưa chính quyền cho quân phản vũ trang của Đức Lí Tur có khi lại hay hơn”.

Khả Hoan vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Kì Lạc, trong mắt lấp lánh nước mắt vì xúc động. Ở nơi tha hương này, ngoài Tạt Trát Nhân ra, Kì Lạc là người thứ hai sẵn sàng dang tay giúp đỡ cô, hiện lại trở thành ân nhân cứu mạng của cô nữa.

Nhưng khi nghe tới câu nói kế tiếp của Vi Lạp, Khả Hoan không khỏi hoảng sợ: “Nhưng mà không sao, theo bác thấy Kì Lạc chịu phí tổn như thế cũng đáng giá, cháu là thầy thuốc giỏi như thế, cưới được cháu về nhà chẳng phải rất có phúc sao?”

Khả Hoan và Kì Lạc cùng khiếp sợ nhìn Vi Lạp, Vi Lạp nhìn ngoài mặt vẫn tươi cười nhưng trong lòng cũng âm thầm quan sát phản ứng của cháu trai.

“Bác”. Kì Lạc kêu lên. Khả Hoan cũng không tiện mở miệng giải thích nên im lặng cúi đầu.

Tất Lí Phu thì không quan tâm lắm tới chủ đề này nên quay trở lại chuyện cũ: “Bác lúc này hơi có chút lo lắng, nhờ quân chính phủ đổi ý lại đòi bắt cháu về thì sao?”

“hà”. Khả Hoan lập tức ngẩng đầu lên, sợ hãi hỏi: “Vi sao ạ?”

Tất Lí Phu nói: “Cháu đừng lo lắng quá, đây là bác đoán thế thôi. Liên quân đồng ý giao cháu cho quân chính phủ nghĩa là Liên quân hi vọng mọi tin tức quân chính phủ khai thác được từ cháu sẽ được chia sẻ cho đôi bên. Tuy rằng quân chính phủ hồ đồ thả cháu ra nhưng Liên quân đòi nào tin rằng cháu chỉ là nô lệ chạy trốn bị bắt về. Nếu Liên quân tiếp tục truy cứu, không chừng quân chính phủ lại bắt cháu trở về tra khảo không chừng”

Kì Lạc sốt ruột nói: “Vậy bây giờ bọn cháu phải làm gì ạ?” Nói như bác rề thì chả lẽ hấn mắt trắng tất tần tạt sao.

Tất Lí Phu nghĩ một lát rồi nói: “Theo bác các cháu nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi”.

Khả Hoan run run giọng nói: “Chẳng lẽ cháu thực sự không có cơ hội trở về nhà nữa sao?”

Tạt Trát Nhân nói: “Trước mắt việc này rất khó. Hay là cháu cứ rời khỏi thủ đô đi đã, bác sẽ cố nghĩ xem có cách nào báo tin cho chính phủ nước cháu không. Nếu có tin tức gì, bác sẽ thông tin cho các cháu”

Khả Hoan không thể che giấu được sự thất vọng, cô ghét phải trốn chạy, phải sống trong sự chui lủi, huống chi bây giờ cô còn sắp có em bé, liệu cô còn phải trốn đến bao giờ nữa?

Kì Lạc nhận thấy sự thất vọng nơi cô nên nói: “Khả Khả à, hiện tại chúng ta chỉ còn cách rời khỏi đây thôi, cũng may là cô đã được tự do rồi, nếu bị bắt trở lại lần nữa sẽ khó có cơ hội thoát ra đây”

Khả Hoan cũng không còn sự lựa chọn nào khác nên chỉ có thể gật đầu.

Vi Lạp hỏi: “Thế các cháu định đi đâu?”

Kì Lạc trả lời: “Bọn cháu cứ rời khỏi thủ đô trước rồi sau đó cứ hướng biên giới phía Tây mà đi. Bên kia biên giới đất đai rộng rãi tất có chỗ nương thân. Hai bác cứ an tâm, khi nào thu xếp ổn thỏa cháu sẽ cho người về báo tin”

Vi Lạp lo lắng nói: “Thế cũng được, vậy để bác chuẩn bị cho các cháu chút đồ ăn thức uống đi đường”.

Đến chạng vạng, bọn họ lên xe rời đi. Tất Lí Phu tiễn bọn họ một đoạn khá xa để qua được các trạm gác của quân chính phủ, sau đó ông từ biệt bọn họ rồi lái xe trở về.

Khả Hoan bước xuống xe liền gặp một con buồn nôn trầm trọng, phản ứng thai nghén khiến cô rất vất vả. Kì Lạc vừa đưa nước cho Khả Hoan uống, vừa vỗ vỗ lưng cho cô, trong lòng hấn cũng không tránh khỏi một trận chua xót. Lúc biết tin Khả Hoan mang thai hấn hơi có chút choáng váng, giờ đây nhìn thấy cô ốm nghén nôn mửa hấn càng có chút thất vọng.

Hấn cắn răng hỏi: “Mấy tháng rồi?”

Khả Hoan thờ hồn hén nói: “Đã hơn hai tháng”

Sắc mặt của Kì Lạc hơi sa xuống: “Chúng ta còn phải bôn va vài ngày nữa, tôi sợ...”

Khả Hoan lập tức nói: “Tôi sẽ không sao đâu, anh an tâm”. Nói xong vẫn thấy sắc mặt của Kì Lạc không tốt lắm, cô nói thêm: “Thực xin lỗi, tôi biết là tôi đã liên lụy anh, nếu gặp quân chính phủ giữa đường, anh cứ chạy đi, không phải lo gì cho tôi đâu.”

Kì Lạc cũng nói nhanh: “Không có chuyện đó đâu. Cô đi đâu tôi sẽ đi theo đó, tôi sẽ chăm sóc tốt hai mẹ con”

“Nhưng mà...tôi không biết lấy gì báo đáp anh...tôi...tôi không có gì trong tay cả..”

“Tôi không cần cô báo đáp gì cả, chẳng lẽ cô không tin tôi?”

“Không phải, không phải ý đó. Tôi biết anh là người tốt, nhưng mà tôi vẫn không đành lòng. ... tôi sợ mình không có cơ hội báo đáp gì anh cả...”

“Cô có thể dạy y thuật cho tôi, được không?”

Vừa nói hần vừa lôi trong túi ra các thiết bị y tế mà Kì Lạc vẫn dùng tại trang viên rồi nói tiếp: “Từ lúc nhìn cô dùng mấy thứ này chữa bệnh cho người dân, tôi đã cực kỳ bội phục cô rồi. Tôi chưa từng bội phục ai đến mức đó đâu nhé. Cô có đồng ý dạy tôi y thuật không?”

Khả Hoan lập tức gật đầu: “Đương nhiên. Thực ra tôi cũng rất muốn được tham khảo các kiến thức y học cổ truyền nơi đây. Anh cũng rất giỏi mà. A Mạn Đạt đã từng kể cho tôi là anh có thể tìm ra phương pháp chữa bệnh cho rất nhiều loại bệnh mới. Nếu hai chúng ta Đông Tây y kết hợp chắc chắn sẽ mang lại những hiệu quả lớn lao. Anh có nghĩ vậy không?”

Kì Lạc vui mừng quá đỗi, hai mắt tràn ngập sự tán thưởng nhìn Khả Hoan. Hần biết bao nhiêu tiền tài hần bỏ ra đều rất đáng giá, Khả Hoan mới thực là vưu vật vô giá. Chưa từng có người phụ nữ nào thực sự đi vào trong tim hần như cô. Dù hiện tại cô đang mang trong người cốt nhục của người đàn ông khác hần cũng không quan tâm, sau này nếu cùng cô ở chung họ tất sẽ có những đứa con chung khác.

Kì Lạc thiết tình nói: “Khả Khả à, cô đúng là một thầy thuốc nhân hậu”

Sắc mặt đột nhiên trầm xuống thờ dài nói: “Nhưng mà ông trời đúng là không công bằng, làm sao có thể để cô chịu nhiều khổ cực như thế.. lại còn.....òn làm cho đứa trẻ trong bụng cô sớm mất đi cha”

Khả Hoan hoảng loạn kêu lên: “Cái gì cơ?”

“Tôi nghe người ta nói... lão gia Đức Lí Tư và quân của ông sau khi chiến bại, toàn bộ bị giết hết, không một ai sống sót. Quân chính phủ thậm chí còn cắt đầu mấy cha con ông ấy bêu trên cổng thành để thị uy cơ”

Khả Hoan sắc mặt trở lên trắng bệch, răng cắn chặt lấy môi đến tóe máu, sau đó là một màn đen tối bao phủ toàn thân, cô ngã quỵ xuống đất.

Kì Lạc thấy thế vội ôm lấy cơ thể đã nhũn ra của cô, vừa lay vừa gọi: “Khả Khả, Khả Khả”

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Khả Hoan cũng không thật sự hôn mê, cô chỉ vì shock quá nên thần kinh tạm thời bị tê liệt, không thể nhìn hay nghe thấy bất cứ điều gì, trong đầu chỉ còn tồn tại đúng bốn chữ “Anh ấy đã chết”.

Kì Lạc ôm chặt lấy cơ thể Khả Hoan lúc này đây đã lạnh lẽo cứng ngắt, nếu không phải đang run lấy bầy thì hần những tưởng cô đã hồn lìa khỏi xác rồi. Nhìn khuôn mặt Khả Hoan đang trắng bệch, ánh mắt trống rỗng thất thần Kì Lạc cảm thấy hơi hối hận vì đã phát ngôn ra những lời nói chưa đúng sự thật như vậy.

Thực ra hần có nghe nói là quân phản chính phủ bị bại trận, toàn quân gần như bị tiêu diệt nhưng đội trưởng lĩnh đứng đầu đều trốn thoát, hiện đang mất tích nên không biết sống chết thế nào. Những ngày gần đây hần và bác trai vẫn luôn thảo luận về đề tài này, thậm chí cả hai còn rất thương xót cho số phận của mấy cha con Đức Lí Tư là đằng khác. Nhưng vừa rồi con ghen tị nổi lên làm cho hần không khống chế được liền thốt ra những câu nói đối trắng trợn, trong lòng hần lần đầu tiên nổi lên hi vọng là cha con Đức Lí Tư sẽ không bao giờ còn có thể sống để trở về được nữa.

Hần nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Khả Hoan, cất giọng trầm ngâm ôn nhu dỗ dành: “Khả Khả à, muốn khóc thì cứ khóc ra đi. Nhìn cô thế này tôi rất đau lòng, cô phải giữ gìn sức khỏe cho cô và cho cả đứa bé trong bụng nữa. Cô yên tâm, tôi sẽ hết lòng chăm sóc hai mẹ con cô. Cho dù hiện tại cô chưa thể tiếp nhận tình cảm của tôi cô vẫn có thể coi tôi như anh trai cũng được. Đây là thời kỳ khó khăn nhất, chúng ta phải cùng nhau vượt qua. Cô vì đứa bé mà cố lên được không?”

Khả Hoan cuối cùng cũng phản ứng lại một chút, cô run rẩy nhẹ nhàng đặt tay lên bụng chậm rãi nhắm mắt lại, lúc này nước mắt mới tuôn rơi như mưa. Kì Lạc vẫn giữ nguyên tư thế ôm cô, không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ nhìn nước mắt Khả Hoan tuôn rơi, trong lòng hần lúc này hỗn loạn bao cảm xúc. Trời dần tối, đám người Kì Lạc hẹn cũng đã tới, Khả Hoan cố ngồi thẳng dậy áp chế cảm xúc đi xuống, nước mắt không nhìn được vẫn cứ tuôn trào.

Kì Lạc phân phó người hầu: “Mọi người đi cả ngày chắc cũng mệt rồi, chúng ta nghỉ tại đây đêm nay, sáng mai tiếp tục đi”.

Hần lo lắng ánh sáng sẽ thu hút bọn lính nên chỉ châm hai ngọn đèn dầu thấp sáng, sau đó trải một tấm thảm cho Khả Hoan ngồi, còn hần và tất cả những

người khác thì ngồi lên chiếu. Xong xuôi hấn lấy lương khô và đưa cho Khả Hoan một miếng, thấy cô yên lặng cầm lấy rồi đưa lên miệng ăn hấn mới an tâm.

Khả Hoan vừa cầm lương khô ăn vừa khóc. Vì đứa bé trong bụng cô buộc phải nuốt xuống từng miếng lương khô đang được hòa với nước mắt mặn chát. Đêm khuya yên tĩnh Khả Hoan im lặng nằm xuống thẳm, ánh mắt nhìn lên bầu trời thăm thẳm đầy sao, không biết trong số các vì sao kia vì sao nào là linh hồn của Táp Trát Nhân hóa thành?

Táp Trát Nhân, Anh vẫn đang nhìn mẹ con em sao? Anh sẽ luôn phù hộ cho mẹ con em chứ? Anh yên tâm, em sẽ cố gắng sống sót, sẽ cố nuôi con đường của chúng ta đến khi trưởng thành. Một giọt lệ trong suốt tí tách chảy xuống đất, Táp Trát Nhân, tên của anh từ ngày hôm nay vĩnh viễn sẽ chôn chặt trong lòng em. . .

Kì Lạc đứng từ xa chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt của Khả Hoan và chậm rãi hồi tưởng. Khả Hoan không chỉ là một cô gái nhân hậu mà còn có y thuật cực kỳ cao minh, cho dù đốt đuốc đi tìm trong cả cái đất nước này cũng không thể tìm được người con gái nào xinh đẹp và giỏi giang hơn cô. Chắc chỉ một thời gian nữa thôi, khi nỗi đau mất đi người tình qua đi cô sẽ nhanh chóng lao vào vòng tay của hấn. Lúc đó, chẳng những hấn sở hữu được một cô vợ xinh đẹp mà còn có thể học được bao y thuật cao siêu, chả mấy chốc sẽ trở thành thầy thuốc số 1 của Z quốc.

Khả Hoan đúng là thần hộ mệnh của mình, chả mấy chốc cô sẽ làm cho hấn trở thành người nổi tiếng nhất nơi này cho mà xem. Nghĩ đến đó Kì Lạc phấn chấn lên, thậm chí trong mơ còn thấp thoáng ánh cười.

Mặt trời sắp lên, Khả Hoan cố gắng ngồi dậy mặc kệ hai mắt sưng vù đỏ sọng, gương mặt vẫn trắng bệch thất sắc. Cô có thể để mặc bản thân mình nhưng hiện tại cô sắp trở thành một người mẹ nên cô phải gánh vác trách nhiệm của một người mẹ đó là sinh hạ và nuôi dưỡng thiên thần nhỏ của mình. Táp Trát Nhân đã không còn trên thế gian này nữa, cô phải hết sức bảo vệ giọt máu của anh và cũng là sự ết tình của tình yêu giữa cô và anh. Nghĩ vậy Khả Hoan kiên cường đứng dậy.

Kì Lạc cũng mở to mắt đứng dậy, hấn hơi ngạc nhiên trước dáng vẻ ần ần nhưng kiên cường của Khả Hoan, những tưởng cô phải mất vài ngày mới vượt qua cú shock vừa rồi.

“Ngủ ngon không?” Kì Lạc hỏi

Khả Hoan gật gật đầu.

Sau đó bọn họ tiếp tục chuyến hành trình. Trên đường đi Kì Lạc quan tâm chăm sóc Khả Hoan rất tận tình, tựa như một người anh chăm sóc em gái vậy, không hề tỏ ra có hành động gì phi lễ với cô.

Mấy ngày ở chung, Khả Hoan cũng dần dần quen với việc bốn ba cũng như quen với sự có mặt của Kì Lạc, tâm tình của cô cũng không bị buộc chặt như trước nữa mà cởi mở cùng Kì Lạc trao đổi thêm về y thuật. Chỉ đến khi đêm đến cô mới lặng lẽ nằm khóc.

Bọn họ đi được khoảng hai mươi ngày thì lương thực cũng cạn dần, mọi người cũng tỏ ra mệt mỏi. Đến chạng vạng bọn họ đi đến một khu dân cư nằm trên một bình nguyên rộng lớn, cây cỏ tươi tốt. Kì Lạc âm thầm cảm tạ thánh Ala vì đã phù hộ cho bọn họ tìm được nơi cư trú.

Cùng thời điểm này, ở biên giới phía Tây bắc, một đám đàn ông dáng vẻ phong trần mệt mỏi đang tiến vào một khu toàn nhà đất toán loạn tìm kiếm, lát sau một tên kêu lên: “Là nhà này”.

Sau đó tên sau tiếp lời: “Thiếu gia, chúng tôi đã trở lại”

Cửa lều mở ra, bên trong bước ra một người đàn ông râu ria xồm xàm, dáng vẻ hung hiểm. Hấn nhìn về phía bọn thủ hạ xong sắt mặt trầm xuống: “Người đâu? Vẫn không tìm được?”

Bọn thủ hạ khom người hành lễ nói: “Thưa thiếu gia, chúng tôi khó khăn lắm mới moi được chút tin tức về cô gái kia. Cô ấy bị Liên quân bắt được, sau đó bị giao cho quân chính phủ... sau đó...”

La Y chấn động ngất lời: “cô ấy đã chết rồi sao? Bị quân chính phủ giết à?”

Tên kia lập tức nói: “Không phải đâu ạ. Cô ta được thầy thuốc Kì Lạc cứu ra rồi mang đi rồi”

“Kì Lạc sao” La Y sợ hãi kêu lên. “Hấn làm thế nào mà cứu cô ấy ra được?”

“Hấn cho quân chính phủ tiền, sau đó họ thả cô ấy ra”

“Ngu ngốc, sao bọn mày không trả tiền trước hấn, chẳng lẽ bọn mày không có tiền à?”

“Thiếu gia à, khi chúng tôi biết tin thì cô ấy đã bị mang đi rồi. Hơn nữa nghe nói thầy thuốc Kì Lạc phải mất cả gia sản mới có thể cứu cô ấy ra. Chúng tôi có bán cả mình đi chẳng nữa cũng đâu có đủ ạ?”

La Y cắn răng căm giận nói: “không ngờ thằng nhãi đó lại có nhiều tiền đến vậy”. Nói xong hấn nghĩ ngợi một lát, hình như có gì đó không ổn ở đây, hấn hỏi tiếp: “Mà sao hấn lại tiêu tiền nhiều như thế chỉ vì một người đàn bà?”

Tên thủ hạ lập tức nói: “Nghe nói cô gái kia đang mang thai con của hấn”

La Y thiếu chút nữa phát điên: “Khốn kiếp. Tên thầy thuốc đó nghĩ nó là ai chứ? Nằm mơ. Không thể có chuyện đó”

Tên thủ hạ tiếp lời: “Đúng là thế đấy thưa thiếu gia, lúc ở trong tù chính mồm cô ta thừa nhận điều đó cơ mà”

La Y ngậy người một lúc, hần thật tức quá không nói lên lời, đúng là đồ đàn bà đê tiện, hần thầm rửa. Sau một lúc hần chuyển sang tươi cười thâm độc nói: “Ta nghe Ba Lạp nói, mấy cha con bác ta đều còn sống cả, có lẽ một thời gian nữa ta sẽ gặp lại bọn họ. Ta nhất định sẽ đem tin tức tốt này nói cho bọn họ nghe, đặc biệt là thằng em họ quý báu của ta nữa chứ, haha”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Khả Hoan và Kì Lạc cuối cùng cũng lựa chọn thôn xóm này để an cư. Nơi đây gồm hỗn hợp các bộ tộc, trong đó dân gốc Ả Rập chiếm hơn phân nửa. Tuy rằng vài chục năm trước cũng liên tục chính chiến phân tranh quyền lực giữa các bộ tộc nhưng gần đây các bên đều mệt mỏi nên lựa chọn việc chung sống hòa bình.

Kì Lạc thì thấy nơi đây quả là sự lựa chọn đúng đắn bởi nó cách xa trang viên và thủ đô nên hần có thể che giấu thân phận của Khả Khả rất tốt. Còn sót lại chút tiền bên người, Kì Lạc nhanh chóng mua một ngôi nhà để ở và hành nghề y. Dân cư nơi đây nghe nói có thầy thuốc mới tới vô cùng vui vẻ và nhanh chóng tiếp nhận sự xuất hiện của đôi “vợ chồng” mới này.

Khả Hoan cũng không có cơ hội thanh minh việc họ không là vợ chồng bởi vì hình dáng và màu da của cô khác xa so với nữ nhân nơi đây nên không thể mạo nhận là anh em. Hơn nữa bụng cô ngày một to ra, dựa theo giáo lý nghiêm khắc nơi này một nữ nhân không chồng mà chưa sẽ bị toàn cộng đồng nghiêm phạt Kì Lạc cũng cố hết sức thuyết phục Khả Hoan phối hợp diễn kịch nếu không cả hai cùng bị nhận hình phạt chứ không riêng gì cô.

Cũng may căn nhà Kì Lạc mua được có một phòng ngủ lớn, bên trong hai người khéo léo dựng lên tấm vách ngăn đôi nên nhìn ngoài không ai biết bọn họ đang diễn trò cả.

Mỗi ngày Kì Lạc đều thăm khám bệnh nhân trong vùng. Khả Hoan không đi khám bệnh mà đứng đằng sau Kì Lạc trợ giúp, cả hai đều rất vui vẻ trao đổi các kiến thức về y thuật. Có một điều Khả Hoan buồn rầu nhất là ở nơi đây không có được phẩm tây y nên nhiều bệnh tuy đơn giản nhưng cô vẫn phải bó tay với người bệnh.

Thời gian đầu việc ăn uống của bọn họ còn do người hầu làm, về sau Khả Hoan nhàn rỗi quá nên bắt đầu học cách thức chế biến mấy thứ đồ ăn nơi đây. Hôm nay được ngày mát trời, cô tự tay mổ gà làm vài món ăn, Kì Lạc vui vẻ ra mặt vừa ăn vừa khen ngon, không khí ấm áp khiến cho Kì Lạc có cảm giác Khả Hoan đã gần như trở thành vợ hiền của mình vậy.

Đêm đó, Kì Lạc mất ngủ. Tình yêu nóng bỏng với Khả Hoan dâng trào cùng với sự ham muốn về nhục dục khiến Kì Lạc không thể kiềm chế, chỉ cần nghe tiếng xoay người của Khả Hoan ở cách vách hần đã tưởng tượng ngay ra việc được ôm ấp và hôn lên tấm thân trần mượt mà đó. Hần cố không chế hô hấp xoay người vào trong tường, luôn tay vào trong quần tiếp tục nhắm mắt tưởng tượng đang được âu yếm cô. Chỉ một lát một luồng khoái cảm dâng lên khiến hần tuôn trào, mồ hôi vã ra như tắm. Phải một lúc sau hần mới bình tĩnh trở lại, hần tự hỏi không biết đến bao giờ hần mới có thể có được cô thực sự?

Khả Hoan ngồi trong phòng cấm cũi viết lách, nhìn thấy Kì Lạc bước vào cô mỉm cười buột bút xuống. Kì Lạc hỏi: “Em đang viết gì thế?”

Khả Hoan đưa hai tờ giấy cho hần nói: “Đây là mấy phương pháp cấp cứu thông thường”.

Kì Lạc vui vẻ cầm lấy rồi nói: “Tôi đang sợ là mình không thể nhớ được hết những gì em truyền thụ đây, may quá em đều ghi chép lại”

Khả Hoan hơi có chút lo lắng hỏi: “Tôi viết thế anh xem có hiểu không? Ngữ pháp còn sai nhiều có phải không?”

Kì Lạc cười ha ha nói: “Đã tiến bộ hơn trước nhiều rồi, tôi đọc đến đâu là hiểu đến đó”.

Khả Hoan ngượng ngùng cười nói: “Đều là nhờ công anh chịu khó dạy tôi học thêm tiếng bản ngữ cả đấy”

Kì Lạc đang định nói thêm gì đó thì bên ngoài cửa vang lên tiếng người hầu: “Thiếu gia, tôi đã về rồi”

Kì Lạc lập tức nói: “Đã đưa tin cho hai bác ta chưa? Bọn họ có khỏe không?”

Người hầu trả lời: “Hai người họ đều khỏe cả. Quân chính phủ có đến nhà tìm người nhưng nghe nói chúng ta đã rời đi họ cũng không truy cứu thêm. Những tin tức ngài sai tôi hỏi thăm tôi đã hỏi được rồi, tôi còn tận mắt thấy....”

“Đội đã”. Kì Lạc ngắt lời hần rồi quay sang Khả Hoan nói: “Em chờ một chút, tôi ra ngoài nói chuyện với hần đã nhé”

Khả Hoan sớm đoán được tin tức người hầu mang về là tin tức gì, cô giữ chặt tay Kì Lạc, cổ tỏ ra vẻ bình tĩnh nhưng hai tay vẫn run run: “Có gì anh cứ nói ngay tại đây đi, có phải tin tức của bọn họ không?”

Kì Lạc nhìn sâu vào mắt cô, do dự một lát rồi nói: “Vậy em phải hứa với tôi là, nếu là tin tức tốt thì không sao, nhưng nếu là tin xấu thì em phải kiên cường, không được thương tổn bản thân, được không?”

Khả Hoan hít một hơi thật sâu rồi gật gật đầu. Kì Lạc thấy vậy mới cao giọng nói: “Ngươi nói đi, Đức Lí Tư lão gia hiện tại thế nào rồi?”

Người hầu nói: “Bọn họ rất thảm, mười mấy đầu người đều bị treo ở cổng thành, bên trên còn có ghi rõ tên tuổi. Tôi không biết chứ nhưng có thể nhận ra mặt vài người, đó là lão gia và hai thiếu gia..”

Khả Hoan nghe đến vậy thân mình mềm nhũn ngã xuống đất. Kì Lạc vội vươn tay đỡ lấy cô.

Kì Lạc lớn tiếng hỏi: “Ngươi quả thực nhìn thấy rõ ràng sao?”

“Đúng vậy thưa thiếu gia. Tuy rằng trên mặt bọn họ phủ toàn máu nhưng những người quen thuộc như vậy tôi chỉ cần liếc mắt liền nhận ra ngay”

Kì Lạc cho tên người hầu lui rồi ôm lấy Khả Hoan an ủi. Khả Hoan lúc này rất thảm thương, lục phủ ngũ tạng đau đớn co rút, lần trước tuy rằng nghe sơ bộ tin xấu nhưng cô vẫn ôm một tia hi vọng, nhưng mà lần này xem ra cô không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa.

Kì Lạc vừa xoa xoa tay cô vừa nói: “Khả Khả à, em đã hứa với tôi là sẽ bảo trọng cơ thể cơ mà”

Khả Hoan gian nan mở miệng: “Tôi mệt mỏi quá, tôi không thể tiếp tục được nữa rồi”. Mỗi một câu nói tuôn ra kèm theo đó là sự co rút đau đớn trong lòng, nước mắt lăn rơi xuống như mưa.

Kì Lạc chấn động vội ôm lấy cô nói: “Không được, em không được như thế. Dù em có không muốn sống đi chăng nữa nhưng đứa trẻ thì làm sao bây giờ? Đứa trẻ vô tội đến ánh sáng mặt trời còn chưa kịp nhìn, chẳng lẽ em nhẫn tâm buông tha sinh mệnh nhỏ bé đó? Chẳng lẽ em không muốn vì Tật Nhân thiếu gia mà giữ lại huyết mạch duy nhất sao?”

Khả Hoan rớt cuộc khóc to lên, bao nhiêu uất khuất, khổ sở, tuyệt vọng dồn nén giờ vỡ òa ra cùng lúc. Cô khoác như một đứa trẻ, không còn gì là lễ nghĩa, là ngượng ngùng, là ần ần, tất cả cùng phả bày ra cùng nỗi đau đớn tột cùng. Chỉ lúc này đây Kì Lạc mới có cơ hội được ôm lấy cô, ánh mắt hần khát khao nhìn gương mặt nhòa lệ nhưng láng mịn trắng trẻo. Không kiềm chế được hần cúi xuống liếm nhẹ dòng nước mắt đang tuôn rơi trên mặt cô.

Khả Hoan mở to mắt kinh ngạc nhìn hần, hai tay cô theo phản xạ đẩy hần ra. Kì Lạc lúc này mới ý thức việc mình vừa làm, hần xấu hổ và lo lắng nhìn Khả Hoan: “Hãy nghe tôi nói đã, Khả Khả, xin hãy nghe tôi nói hết câu đã. Hãy tha thứ cho hành động thất lễ vừa rồi của tôi,. Nhìn thấy em khóc lóc thảm thương như vậy tôi rất đau lòng. Tôi không biết an ủi em thế nào cho phải, thực lòng tôi muốn giúp đỡ em. Em cũng biết đấy, ở nơi đây phụ nữ không thể sống độc lập, họ phải dựa vào cha hoặc chồng”

“Tôi biết em khác họ nhưng chỉ bằng mình em thì rất khó sống sót và sinh tồn ở nơi này, đặc biệt là sinh con và nuôi con một mình. Cha đứa bé đã không còn, nếu bên cạnh em không có một người đàn ông để dựa vào em có biết chuyện gì sẽ xảy ra không? Ở trang viên chắc em cũng đã biết, phụ nữ không may chồng chết đều bị mọi người ức hiếp, ngay cả đứa con cũng không thoát khỏi việc bị ngược đãi. Tôi không thể để em lâm vào hoàn cảnh đó được. Nếu hiện tại em chưa thể nhận tôi, tôi cũng vẫn sẽ giữ em ở bên người”

Khả Hoan không ngừng khóc, lắc đầu: “Tôi không thể làm như anh nói, không thể...”

“Tôi không cần, T

ôi chỉ cần làm cha trên danh nghĩa của đứa bé là được rồi. Chỉ cần nhìn hai mẹ con bình an là tôi vui rồi. Tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không xảy ra việc tương tự như vừa rồi nữa, trừ khi em tự nguyện..”

“Như vậy sẽ không công bằng với anh, tôi...”

“Xin em hãy lưu lại, coi như tôi van xin em..”

Khả Hoan cúi đầu, tâm loạn như ma.

Kì Lạc tiếp: “Nếu em không tin tôi sẽ lập huyết thề” Nói xong phi người đi tìm dao.

Khả Hoan vội ngăn hần lại rồi im lặng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tại căn cứ của quân phản chính phủ.

Nơi này trước kia là căn cứ đóng quân của quân phản chính phủ, hiện tại đã bị quân chính phủ chiếm giữ. Không khí xung quanh hôi tanh nồng nặc, binh lính ra soát kỹ càng để chắc chắn cha con Đức Lí Tư hoàn toàn không còn ở đây.

Bọn chúng không có ngờ kẻ thù chúng truy sát lại nằm ngay dưới chân chúng, sâu trong 3 tác đất.

Tầng hầm được kết cấu rất tinh xảo và kín đáo, chứa tới đa được khoảng 40 người. Trong đó có 3 phòng lớn, ba cha con Đứ Lí Tư chiếm riêng một phòng.

Tạp Trát Nhân vẫn cực kỳ suy yếu và tiều tụy. Theo lời quây y thì hấn sống được đến lúc này đã là một kì tích. Tất cả mọi người không ngừng tạ ơn thánh Ala vì đã cấp cho hấn một ý chí sinh tồn mãnh liệt. Chỉ có Trát Phi biết ý chí của Tạp Trát Nhân mạnh mẽ đến vậy là do hấn đang lo lắng cho mèo con của hấn.

Tạp Trát Nhân hiện vẫn bị liệt cả người, nội tạng khí quan cũng bị thương tổn khá nặng. Cả ngày hấn phải nằm ý trên giường nên câu bản liên tục, có khi còn nổi nóng với quân y, có khi lại trầm mặc không nói gì. Đứ Lí Tư và Trát Phi đều phải nhường nhịn hấn, chỉ biết nhì hấn mà thở dài bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tạp Trát Nhân luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê nhưng hể tỉnh lại liền cáu kỉnh, cơm cũng không chịu ăn. Bác sỹ chuyên trị liệu cho hấn cũng tỏ vẻ mệt mỏi, cả người vã đầy mồ hôi. Trát Phi nhẹ nhàng nói: “Ông thật vất vả, chân của cậu ấy...” Cuối cùng có chữa được không? Câu nói kế tiếp Trát Phi không đủ can đảm để nói ra.

Bác sỹ quân y do dự nói: “Tôi đã nhìn kỹ rồi, ngoài xương chân bị gãy ra, các dây thần kinh khác đều không hề hấn gì, trước mắt sẽ không có vấn đề gì nghiêm trọng. Có điều tinh thần của ngài ấy quá bị quan nên ảnh hưởng không nhỏ tới việc khôi phục của những vết thương thể chất, mong ngài nghĩ biện pháp nào đó để làm cho tinh thần ngài ấy phấn chấn lên, may ra việc trị liệu mới nhanh chóng có kết quả”.

Điều này Trát Phi cực kỳ rõ ràng hơn bất kỳ ai khác nhưng vấn đề ở đây là ngoài chuyện liên quan tới Mèo con của hấn ra, mọi việc khác hấn đều không mấy quan tâm. Trát Phi cũng vài lần dùng chuyện của Mèo con để kích thích tinh thần của hấn nhưng chưa nói dứt lời Tạp Trát Nhân còn tỏ ra bí hiểm hơn: “Em đã là người tàn phế, còn tìm cô ấy làm gì nữa”. Sau đó còn nói thêm: “Đất nước của cô ấy rộng lớn như vậy, em biết tìm cô ấy ở đâu bây giờ?”

Trát Phi và cha hấn đều không nói gì, trong lòng đều buồn lòng vì chuyện của Tạp Trát Nhân. Đúng lúc này có tên thủ hạ chạy vào cấp báo là ngoài cửa hầm có người phát tín hiệu mật, xin ý chỉ có mở cửa hay không. Mọi người đều ngạc nhiên và lo lắng vì nơi họ trú ẩn cực kỳ bí mật, không phải người thân tín tuyệt không tìm được. Trát Phi suy nghĩ một lát rồi cầm dao đi về phía cửa hầm.

Cửa hầm hé mở rất nhỏ đủ để một người bước vào, hấn thầm nghĩ chỉ cần là người lạ hấn sẽ một dao xử lý. Cánh cửa bật mở, người bên ngoài còn chưa kịp phòng bị đã bị ộp sát vào tường. Trát Phi giữ chặt áo đối phương dùng sức đẩy mạnh xuống nền. Bọn thủ hạ nghe thấy tiếng động chạy ra quây lấy rồi tiện tay đóng cửa hầm lại.

Kẻ lạ lẫm còm bò dậy, bộ dáng trông rất bẩn thỉu vì lâu ngày chưa tắm rửa, Trát Phi nhìn kỹ mặt hấn mới phát hiện ra đó là người hầu của tiểu đệ tên là Đạt La.

Đạt La vội vàng hành lễ với Trát Phi rồi dùng âm thanh có chút kích động báo cáo: “Báo cáo phó tư lệnh, tôi là thị vệ của Tạp Trát Nhân thiếu gia, xin phép báo danh”

Trát Phi neho mắt lạnh lùng nói: “Tại sao ngươi lại biết nơi này? Tại sao lại biết chúng ta đang ở trong này?”

“Báo cáo phó tư lệnh, đó là vì trước khi chia tay thiếu gia Tạp Trát Nhân đã dặn dò tôi rất kỹ. Ngài ấy dặn tôi sau khi làm xong việc cần phải trở về báo cáo ngay. Tôi cũng không chắc các ngài đang ở trong này nên chỉ thử phát tín hiệu đi mà thôi. Nếu qua buổi tối không có kết quả tôi sẽ chạy đến biên giới hội họp với các ngài”

Trát Phi gật gật đầu, gương mặt dịu đi rất nhiều: “Chuyện mà thiếu tá phân phó ngươi đã làm xong rồi chứ?”

Đạt La cũng gật đầu: “Báo cáo phó tư lệnh. Tôi đã làm xong rồi ạ. Tôi chính mắt nhìn thấy cô Khả Khả bước lên ôtô. Có lẽ giờ đây cô ấy đã an toàn về nước rồi. Còn nữa, cô ấy nhờ tôi chuyển bức thư này cho thiếu tá”

Nói xong đưa tờ giấy ra trước mặt Trát Phi, Trát Phi miễn cưỡng nhìn thấy mấy dòng tiếng Anh ghi trên đó, hấn không đọc kỹ chỉ để ý thấy có ghi tên tuổi địa chỉ của Khả Khả ở Trung Quốc, trong lòng không tránh khỏi vui sướng. Hấn trả lại bức thư cho Đạt La rồi nói: “Đi theo ta. Ăn một chút gì đi đã, ong rồi sửa soạn lại tư trang một tí. Hi vọng sau khi Tạp tỉnh dậy sẽ nhìn thấy ngươi ngay lập tức”

Tạp Trát Nhân cảm thấy trong mộng đã gặp được Đạt La nên vừa nghe thấy thanh âm của hấn Tạp Trát Nhân liền mở to mắt. Đạt La đã trở lại rồi sao?

Thế Mèo con hiện thế nào rồi?

Đạt La tiến tới phía Tạt Trát Nhân rồi quỳ rạp xuống. Tạt Trát Nhân lộ ra vẻ tươi cười hỏi: “Khả Khả thế nào rồi?”

Đạt La lập tức kể lại sự tình rồi đưa thư cho Tạt Trát Nhân: “Đây là thư cô ấy nhờ tôi đưa cho ngài”

Tạt Trát Nhân vội lấy đọc ngẫu nhiên vài câu mà Khả Hoan đã viết trong lúc vội vàng: “Em đi đây. Mặc dù em không muốn rời đi chút nào nhưng vì con của chúng ta em chỉ còn cách rời khỏi nơi đây. Em yêu anh, em sẽ vĩnh viễn chờ đợi anh. Anh nhất định phải đến tìm em, anh có nhớ là anh đã hứa là sẽ đến đón em không. Địa chỉ của em là xxxx”

Tạt Trát Nhân ngơ ngác nhìn chăm chăm tờ giấy trên tay, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Con ư? Con nào vậy? Mèo con đã mang thai con của hắn rồi sao? Làm sao có thể như vậy?

Đức Lí Tư lúc này đang rất tức giận với con trai út, làm sao con ông lại có thể lỗ mãng đến vậy, chỉ vì mau chóng nghe được tin tức của cô gái kia mà dám nói cho Đạt La biết chuyện về căn hầm bí mật này. Nếu không may Đạt La bị bắt, bị khảo hình thì làm sao giữ được bí mật, hậu quả sẽ thảm khốc như thế nào chính ông cũng không dám tưởng tượng đến.

Ông âm thầm thở dài, còn chưa kịp mở miệng trách mắng thì đã bị dọa chết khiếp bởi bộ dáng kích động của Tạt Trát Nhân. Mà không chỉ riêng ông, đến cả Trát Phi, Đạt La và quân y đều căng thẳng quan sát Tạt Trát Nhân. Hắn lúc này đang ngửa cổ lên trời, hai mắt nhắm chặt, lệ rơi đầy mặt, hai tay cầm chặt phong thư đặt lên ngực, các đốt ngón tay vì dùng sức quá mạnh mà biến thành màu xanh trắng. Hai cha con Đức Lí Tư rất hoảng sợ, từ lúc Tạt Trát Nhân trưởng thành tới giờ chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt nào trước mặt người khác.

Đức Lí Tư tức giận nhìn con trai một cái rồi nói: “Trên lá thư này viết gì thế?”

Trát Phi lúc này cũng như rơi vào mê trận, hắn hận mình không tranh thủ học tiếng Anh khi du học ở Pháp, lại cũng hối hận vì vừa nãy không có đọc cho kỹ xem có hiểu được chút gì không. Bác sỹ quân y vội lên tiếng: “Thiếu gia ngài ấy không thể chịu được các kích thích mạnh đâu”

Trát Phi là người đầu tiên bước lên, cẩn thận thăm dò võ vai tiểu đệ rồi ôm nhẹ nhẹ đầu tiểu đệ vào ngực. Hắn đang không biết mở miệng nói gì thì Tạt Trát Nhân sau một hồi trầm mặc bỗng lên tiếng: “Em phải đứng lên, nhất định phải đứng lên”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Khả Hoan tựa mình ngồi trên thảm, lúc này cô đã mang thai được 8 tháng. Thân thể nặng nề khiến cô đi lại không tiện, lúc này đây cô chỉ có thể ngồi âu yếm vuốt ve mấy bộ quần áo trẻ con mềm mại được cất may rất khéo. Đây đều từ lòng tốt của Kì Lạc mà có. Nghĩ đến Kì Lạc trong lòng cô không khỏi thở dài. Hắn thực là người tốt, mấy tháng gần đây hắn dốc lòng chăm sóc hai mẹ con, không cho cô chịu một tia ủy khuất nào, nhưng mà cô đối với hắn chỉ có cảm kích chứ không có gì hơn...

Ánh mắt tràn ngập tình yêu và khát vọng của Kì Lạc lại hiện lên trong óc khiến Khả Hoan không khỏi nhũn mảy. Nhìn về ẩn nhẫn chịu đựng của hắn Khả Hoan hiểu vì cô mà một người đàn ông bình thường như hắn phải nhẫn nhịn áp xuống bao ham muốn. Kỳ thật Kì Lạc cũng có lần ôm lấy cô nhưng phát hiện thân thể cô cứng đờ hắn liền buông tay không dám làm gì phi lễ hơn. Càng như thế Khả Hoan càng cảm thấy không đành lòng chút nào. Hắn đối với mình tốt thế không có lý do gì mình không hồi báo lòng tốt đó.

Chẳng lẽ cứ vin vào những lời hứa hẹn của hắn sẽ không chạm vào mình nếu mình không muốn mà cố tình giả ngây ngô không biết hắn muốn gì sao?

Khả Hoan đang ngơ ngác xuất thần thì Kì Lạc đã xuất hiện ở bên cạnh. Khả Hoan giật mình “A” lên một tiếng.

Kì Lạc càng cười to: “Nghĩ gì mà xuất thần vậy?”

Khả Hoan che giấu vẻ mặt đỏ ửng lên nói: “Tôi thấy quần áo này thật là đẹp, không thể tưởng tượng được em bé mặc vào thì xinh đẹp thế nào đây?” Nói chưa hết lời thì cô bỗng hơi thấy co rút nơi bụng dưới.

“Làm sao thế? Có chỗ nào không thoải mái à?”. Kì Lạc nói xong liền ôm ngang người Khả Hoan.

“Không sao, chẳng qua em bé vừa đá tôi một cái vào xương sườn, đau quá”

Kì Lạc vẻ mặt trở lên vui vẻ lạ thường, hắn không kiềm chế được nên cúi đầu xuống bụng Khả Hoan cẩn thận nghe ngóng bên trong.

Khả Hoan thấy vậy cũng ngượng ngùng và không tránh khỏi một phen xúc động, hốc mắt trở lên đỏ đỏ. Kì Lạc nhìn thấy phản ứng của Khả Hoan như vậy vội vàng giải thích: “Thực xin lỗi, là do tôi bị kích động quá, tôi...”

Khả Hoan đột ngột vuốt ve mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Anh cứ nghe xem em bé động đập thế nào đi. Em bé là của chúng ta mà”

Kì Lạc nghe thấy vậy vô cùng xúc động, hắn cầm tay Khả Hoan nói: “Cem, tôi rất vui khi nghe em nói vậy. Tôi sẽ mãi yêu thương và chăm sóc hai mẹ con...”

Tắm rửa xong Kì Lạc đánh liều đi về phía Khả Hoan và ôm lấy cô. Khả Hoan lúc này cũng không có hành động kháng cự gì khiến hắn thêm phần kích động. Có trời mới biết là mấy tháng nay hắn nhẫn nhịn đến mức nào. Mỗi đêm đều phải tự mình tưởng tượng và tự giải quyết nhu cầu, hắn quả thật không còn giống một người đàn ông bình thường nữa. Hắn mạnh dạn hôn lên môi Khả Hoan, con thèm khát khiến hắn hôn cô như điên dại khiến Khả Hoan theo bản năng đẩy hắn ra.

Kì Lạc thanh tỉnh dần, khẩn khoản nói: “Đừng sợ, tôi sẽ không ép buộc em”

Khả Hoan có chút bối rối, không dám nhìn vào mắt hấn ấy náy nói: “Thực xin lỗi, tôi không thấy thoải mái lắm...”

Kì Lạc lập tức gạt đầu: “Tôi biết chứ, hiện tại sức khỏe của em không cho phép. Tôi có thể ôm em một lát được không?”

Khả Hoan gật gật đầu, Kì Lạc cười ôn nhu nói: “Là tôi không tốt, đừng sợ, tôi sẽ không ép em làm gì cả”

Nội tâm Khả Hoan lúc này mới thực trấn tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Từ khi Khả Hoan có một chút dao động, Kì Lạc càng tỏ ra chăm sóc ân cần hơn nữa. Tuy vậy Khả Hoan cũng chỉ cho phép hấn ôm cô phía ngoài chứ không cho phép hành động nào gần gũi hơn, đương nhiên là bởi vì trong tim của cô vẫn tồn tại hình bóng của Tập Trát Nhân. Hàng đêm nằm ôm bộ quần áo của em bé, Khả Hoan vẫn rơi nước mắt nhớ thương anh, không biết em bé trong bụng là con trai hay con gái, sẽ giống cô hay giống anh. Tính cách có bá đạo và nóng nảy như anh không?...

Đến khi Khả Hoan mang thai tháng thứ 9, Kì Lạc từ bỏ hi vọng được gần gũi về mặt thể xác với cô, hấn đành an ủi bản thân là vì sự an toàn của cô và em bé và cũng là để cô có thêm thời gian thích ứng nên hấn tiếp tục nhẫn nhịn. Khả Hoan thì ngược lại, cô rất lo lắng cho những ngày sắp tới, hiện tại cô còn có lý do chính đáng để bảo trì khoảng cách với hấn, nhưng khi em bé sinh ra rồi, liệu cô còn có thể?

Thời gian này cô và Kì Lạc cùng gần như bị giam lỏng trong thôn nên không biết gì thế sự bên ngoài. Bọn họ không hề biết sau khi nội chiến xảy ra, đến nay đã qua gần 10 tháng mà quân chính phủ và liên quân vẫn chưa giành được thắng lợi hoàn toàn.

Lãnh tụ phía phản quân hiện vẫn mất tích không rõ lý do, các tướng lĩnh cấp cao cũng bất vô âm tín. Điều này làm quân chính phủ vô cùng căm tức và đó cũng trở thành nỗi mất mặt của liên quân châu Âu. Tại khu vực Trung Phi mà nói tình hình càng bất lợi với chính phủ lâm thời bởi các nước trong khu vực đều thấy rõ chính phủ Z quốc chẳng qua đang công răn cần gà nhà, dựa vào quân châu Âu mà đàn áp thế lực phản loạn, vô hình trung đe dọa tới an ninh của các nước trong khu vực. Do đó các nước âm thầm ủng hộ quân phản chính phủ hơn.

Hậu quả nhãn tiền là việc nước láng giềng S quốc công khai việc ủng hộ gia tộc Cáp lặc, cho phép quân phản chính phủ được đóng quân tại vùng biên giới với họ và thậm chí còn cung cấp cả lương thực vũ khí để củng cố lực lượng cho đội quân này.

Nói về phần Ba Lạp, ông cùng gia quyến trong gia tộc trà trộn vào dân thường lữ hành tới vùng biên giới S quốc, cuối cùng cũng an toàn đến nơi. Ở nơi ở mới mọi người cùng đồng tâm hiệp lực xây dựng lại mọi cái từ đầu. Bọn họ xây dựng nhà cửa mới, ruộng vườn mới như lúc ở trang viên. Tất cả bọn họ đều đồng lòng, không ai oán giận hay ca thán gì, kỳ thực trong lòng họ đều có một niềm tin mãnh liệt đó là chỉ cần bọn họ sống sót, sẽ có ngày bọn họ sẽ trở về lại trang viên, đó mới là nhà của họ.

La Y đến nơi ở mới sau một chút, hấn những tưởng sẽ gặp bác mình ở đó nhưng không phải, ngay cả Ba Lạp cũng không biết tin tức của ba cha con Đức Lí Tư.

Trên thực tế, lúc này ba cha con Đức Lí Tư cũng không ở cùng một chỗ. Trát Phi mang theo vài thủ hạ thân tín bí mật xuyên qua biên giới đi tới S quốc để tìm kiếm viện trợ. Còn Đức Lí Tư thì mang theo quan quân còn lại giả trang thành dân thường hội họp cùng các thân tín thất lạc trong trận chiến.

Riêng Tập Trát Nhân vì chưa khôi phục hấn đôi chân nên phải ở lại căn cứ để làm vật lý trị liệu. Đức Lí Tư và Trát Phi trong thời gian này cực kỳ bận rộn, ông lo đứng ra lo việc bí mật cùng S quốc bàn bạc việc viện trợ lương thực và vũ khí cho nghĩa quân còn Trát Phi lo chiêu binh mãi mã ở S quốc nhằm xây dựng lực lượng quân đội mới.

Phải mất mấy tháng gian khổ trị liệu Tập Trát Nhân mới có thể bình phục và đi lại bằng chính hai chân của mình. Vừa bình phục hấn đã vội cùng 10 binh lính rời đi đến nơi hội họp với cha và anh trai.

La Y đương nhiên không biết những thông tin này, hấn ngày nào cũng hỏi đi hỏi lại Ba Lạp mấy câu hỏi cù rích là có tin tức gì của bác và các anh em họ không, sao hấn mong mỏi được gặp bọn họ đến thế không biết? Đòi hấn còn gì hà hê hơn việc thông báo cái tin sét đánh đó cho thẳng em họ quý hóa ấy chứ?

Ba Lạp không biết thông tin gì mới nên chỉ có thể nói: “La Y thiếu gia à, bọn họ sẽ trở lại sớm thôi”

Rất cuộc hôm nay Ba Lạp cũng nhận được tin tức mới, hai ngày sao lão gia sẽ trở về, vui hơn nữa là Trát Phi thiếu gia cùng vài chục người nữa cũng đang trên đường về.

Hai hôm sau Đức Lí Tur và Trát Phi trở về. Mọi người vừa trải qua sinh li tử biệt mới gặp lại nhau nên mừng mừng tủi tủi ôm hôn thăm thiết, đến gần đêm thì tiệc tẩy trần mới kết thúc. Đợi cho mọi người rời đi hết La Y mới mở miệng nói: “Bác à, cháu có việc này cứ giữ trong lòng mãi nhưng vì có quan hệ tới danh dự gia tộc nên hôm nay cháu hi vọng bác sớm biết việc này để còn mau chóng giải quyết”

Hai cha con Đức Lí Tur ngừng hẳn nụ cười trên mặt. Trát Phi nói: “Có việc gì mà nghiêm trọng vậy, chú từ từ nói xem nào”

La Y đem sự việc liên quan tới Khả Hoan kể lại tỉ mỉ, hẳn không quên thêm thắt chút mắm muối cho câu chuyện thêm sinh động, cuối cùng nói: “Theo cháu tính toán thì chỉ trong tháng này thôi tiện nhân kia sẽ sinh hạ cái đồ nghiệt chủng. Đợi khi sinh xong rồi thì gia tộc ta còn gì là thể diện nữa”

Hai cha con Đức Lí Tur đều kinh ngạc, Trát Phi nói: “Lời đồn này ở đâu mà ra? Cô gái kia không phải đã về nước rồi sao?”

La Y cả kinh, đầu óc tính toán rất nhanh nói: “Không phải là lời đồn đâu, là thù hạp của em trực tiếp nhìn thấy”

Trát Phi theo dõi vẻ mặt của hân: “Thù hạp của chú đi thù đồ làm gì? Tại sao lại nhìn thấy cô ta?”

La Y nói: “Lúc ấy em nghe nói bác và các anh bị bắt nên em bảo chúng đi thù đồ nghe ngóng tin tức về báo cáo. Ai ngờ bọn chúng vừa đến thù đồ thì đã nghe nói bác và anh bị quân chính phủ bắt đi rồi. Bọn chúng còn bỏ tiền ra để mua tin tức liên quan tới bác và anh nữa nhưng ngờ đâu không mua được tin tức về bác mà lại nghe được tin tức về cô gái kia. Em cũng ngạc nhiên tột độ khi biết được thầy thuốc Kì Lạc đã dùng cả gia sản để chuộc tự do cho cô ta. Nếu cô ta không phải mang thai con của ông ấy thì làm sao ông ấy có thể mạo hiểm đến như vậy? Huống chi cô ta chính mồm thừa nhận điều đó”

Đức Lí Tur trầm mặc không nói gì. Trát Phi đành mở miệng: “La Y à, việc này chưa điều tra rõ ràng, lại liên quan tới thanh danh gia tộc nên trước khi điều tra ra chân tướng chú không nên kể cho bất kỳ ai”

La Y vội la lên: “Em đương nhiên sẽ kín mồm kín miệng rồi nhưng mà thù hạp của em đều tận mắt nhìn thấy điều đó. Chẳng lẽ lại là giả ư? Cô gái kia cũng sắp sinh rồi, nếu không sớm tìm được cô ta và ép cô ta bỏ cái nghiệt chủng kia đi thì chúng ta còn gì là thể diện?”

Đức Lí Tur nhíu mày: “Đủ rồi, La Y, hôm nay muộn rồi, cháu về trước đi”

La Y nhìn thấy vẻ mặt của ông bác đang biến sang màu đen hân cũng không dám nói gì thêm đành chào từ biệt rồi rời đi. Mới đầu hân những tưởng sau khi tung tin đó ra bác hân sẽ dùng dùng nỗi giận hạ lệnh cho người đi lôi cổ cô gái kia về trừng phạt, ai ngờ một người luôn tôn trọng danh dự gia tộc như bác hân lại có ngày lạnh lùng thờ ơ trước một sự việc động trời như vậy.

Hân không khỏi cảm thấy thất vọng trong lòng.

Đức Lí Tur nói thêm: “Gọi Ba Lạp đến đây”

Ba Lạp ngay lập tức chạy đến, lão tướng lão gia sẽ cần phục vụ gì ai dè lão gia chỉ bảo lão kể lão chi tiết những gì xảy ra ở trang viên sau khi Tạt Trát Nhân rời đi. Ba Lạp đem toàn bộ sự tình kể lại tường tận. Trát Phi nghe xong quay sang hỏi: “A Mạn Đạt đâu? Bà ta sao rồi?”

Ba Lạp thở dài lắc đầu: “Lúc chạy loạn ở biên giới, bà ấy không nghe lời tôi cứ cố tình đi đỡ đỡ cho một phụ nữ gần đấy nên bị đạn lạc bắn trúng nên.chết rồi”

Trát Phi hỏi: “Lão khẳng định là mỗi lần Khả Khả đi thăm bệnh đều có A Mạn Đạt đi cùng sao? Nghĩa là một phút đồng hồ cũng không rời sao?”

Ba Lạp nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi hoàn toàn chắc chắn, có điều nếu cô Khả Khả có sai bảo bà ấy đi lấy đồ gì đó thì bà ấy cũng rời đi một lát”

Hai cha con Đức Lí Tur liếc nhìn nhau, như vậy Kì Lạc vẫn có cơ hội.

Đức Lí Tur ngưng trọng nói: “Gia đình Kì Lạc bao đời nay ta đâu có xa lạ gì. Hân cũng không phải là kẻ không có đạo đức nhưng vì cái gì mà phải dùng toàn bộ gia sản đổi lấy tính mệnh của cô ta?”

Đức Lí Tur ánh mắt trở lên sắc bén thẳng tắp nhìn Trát Phi. Trát Phi chỉ nhìn qua ánh mắt của cha lúc này đã hiểu 8 phần là cha hân đã bắt đầu tin lời nói của La Y. Dù sao bọn họ cũng là đàn ông Á rập, đều rất quan trọng trinh tiết thể tử cũng như sự trong sạch của giống nòi. Nếu không phải cốt nhục của người đàn ông đó thì dù có chết hân cũng không bao giờ nuôi con giúp thẳng đàn ông khác, hẳn lập tức sẽ bị mọi người nhạo báng khinh bỉ.

Trát Phi nhất thời cũng không biết nói gì bởi chính bản thân hân cũng không thể giải thích được vì sao Kì Lạc tự nhiên lại hành động như thế. Cuối cùng hân chỉ có thể nói: “Chuyện này chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng, không bằng thừa cơ hội Tạt chưa có trở lại và chưa biết chuyện, con sẽ về nước tìm kia và Kì Lạc để hỏi cho rõ ràng. Nếu đó là sự thật con sẽ bí mật xử lý bọn họ để bùng bít vĩnh viễn sự thật này”

Đức Lí Tur lắc đầu: “Không được, hiện tại quay về thù đồ rất nguy hiểm, hơn nữa nơi bọn họ trú ẩn lại là nhà của Tát Lí Phu – cựu bộ trưởng quốc phòng, nhà hân ắt có thù vệ canh gác”

Trát Phi nói: “Thế phải làm sao bây giờ? Nếu Tạt biết chú ấy hân sẽ liều chết trở về tìm cô gái kia. Từ khi biết được địa chỉ của cô ta ở Trung Quốc mà chú ấy đã hạ quyết tâm đi tìm rồi. Ba cứ yên tâm giao cho con, con sẽ cải trang kỹ càng để tìm hiểu thông tin chính xác. Con cũng không thể giao việc hệ trọng này cho ai cả, không thể nào an tâm được”

Đức Lí Tur trầm mặc một lát rồi gật đầu: “Vậy con phải cực kỳ cẩn thận. Đêm mai con hãy đi luôn đi, đi sớm còn về sớm”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tại vùng biên giới giáp ranh S quốc và Z quốc, trời tối đen như mực, đám lính gác lộ rõ vẻ mệt mỏi dò dẫm nhìn con đường sơn đạo uốn lượn như xà. Trát Phi cùng thủ hạ rón rén như mèo cẩn thận bò sát rìa đường để vượt qua bên kia biên giới. Có lẽ lết vài chục mét bọn họ tiến đến khu dân cư tị nạn ven đường. Trát Phi thờ phào nhẹ nhõm chậm rãi đứng dậy đi thẳng.

Lều trại của dân tị nạn ở đây khá nhiều nhưng họ cũng quá mệt mỏi vì chạy nạn nên đặt lưng xuống là ngủ, không để ý gì đến mọi sự xung quanh, kể cả có người bước ngang qua thân thể họ cũng chẳng buồn để ý.

Trát Phi và thủ hạ đi nhanh qua đám tị nạn và chuẩn bị rẽ vào một lối rẽ nhỏ phía trước thì đột nhiên vài bóng người xuất hiện và nhắm hướng bọn họ đi tới. Trát Phi giờ tay làm hiệu lệnh cho thủ hạ nằm rạp xuống, trái tim Trát Phi không tránh khỏi căng thẳng đập thình thịch.

Đám người của đối phương gồm khoảng hơn mười người, họ đều mặc trang phục của dân bản xứ nhưng nhìn qua đều có vẻ không phải là dân thường vì bộ dạng rất rắn rỏi và phong trần. Chờ đã, đầu Trát Phi như “oanh” lên một tiếng, người dẫn đầu kia bộ dáng rất hùng dũng và rất phần quen thuộc, không phải tiểu đệ Tập Trát Nhân của hắn thì là ai đây?

Trong lòng Trát Phi không tránh khỏi kích động, chân của em trai hắn khô khan rồi sao? Hắn chậm rãi đứng thẳng dậy khiến đối phương cũng dừng chân dùng ánh mắt đề phòng nhìn lại. Nhưng chỉ trong ba giây ngắn ngủi Tập Trát Nhân lập tức nhận ra anh trai và chạy ào về phía anh hắn. Trải qua bao phen đồng sinh cộng tử, Tập Trát Nhân không ngần ngại ôm chầm lấy anh trai và siết chặt một lúc rồi mới hỏi: “Cha đã an toàn rồi chứ? Anh đang đi đâu thế này?”

Trát Phi hơi khựng lại một lát, sắc mặt có chút mất tự nhiên sau đó mới nói: “Cha rất tốt. Cha đang chờ chút trở về, chú nhanh đi đi. Hiện tại đi qua biên giới khá nguy hiểm, bọn chú phải rất cẩn thận, đi chậm chậm thôi”

Trát Phi quay đầu hướng thủ hạ nói: “Álý, người dẫn đường cho thiếu tá Tập Trát Nhân an toàn trở về căn cứ ”

“Vâng thưa phó tư lệnh”

Tập Trát Nhân nhìn vào mặt anh trai, tuy rằng bóng đêm mờ ảo nhưng hắn vẫn nhìn ra vẻ trốn tránh trong mắt anh trai. Nhất định anh hắn đang cố tình giấu hắn đi làm một nhiệm vụ nào đó rất nguy hiểm và cơ mật. Nghĩ vậy hắn nói: “Cứ để cho bác sỹ quân y đi cùng bọn họ trước, riêng em sẽ đi cùng anh”

“Không được”. Trát Phi lập tức hô to lên. “Chân của chú vừa mới khôi phục nên không thể đi đường xa. Chú cứ quay về nghỉ ngơi, anh chỉ đi vài hôm rồi sẽ nhanh chóng trở về”

Tập Trát Nhân lắc đầu: “Em nghỉ ngơi thế là đủ rồi, mấy tháng này ngồi một chỗ em cuồng chân lắm rồi. Với lại em làm sao có thể về nhà nghỉ ngơi khi thấy anh đi đến chỗ nguy hiểm như thế này?”

Trát Phi ngưng thần suy nghĩ, nếu sau này Tập biết mình gạt hắn đi xử lý chuyện của Khả Khả hắn nhất định sẽ cực kỳ phẫn nộ và có thể không bao giờ tha thứ cho mình vì điều đó. Hơn nữa, Khả Khả là nữ nhân của hắn, hắn có quyền được biết chân tướng sự việc và tự ra quyết định cuối cùng. Mới đầu mình còn lo lắng cho thương thế của hắn nhưng xem ra thân thể hắn đã trở về như ngày xưa rồi, đã như vậy cứ để hắn tự mình xử lý đi. Trát Phi nghĩ xong liền gạt đầu: “Được rồi. Vậy chú đi cùng anh. Álý, người dẫn bác sỹ và mấy người họ trở về, nhớ chú ý an toàn. Về gặp Tư lệnh thì báo cáo là ta và thiếu tá Tập Trát Nhân đang đi cùng nhau”.

“Vâng thưa phó tư lệnh”.

Tập Trát Nhân đi theo anh trai lăm lăm tiến vào màn đêm. Đến khi trời bắt đầu sáng bọn họ mới tìm được căn một nhà đất bỏ hoang. Trát Phi lệnh cho mọi người dừng lại nghỉ chân và ăn uống điểm tâm. Bọn thủ hạ ăn xong liền nằm xuống tranh thủ ngủ một lát, Trát Phi nhìn sang phía em trai lúc này cũng đang nhắm dưỡng thần trong lòng không khỏi thở dài. Hắn ghé đầu sát vào vai Tập Trát Nhân rồi mở miệng nói rất nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Tập, chú có biết chúng ta đang đi đâu không?”

Tập Trát Nhân mở to mắt quay đầu nhìn anh trai rồi chậm rãi lắc đầu. Hiện tại đang lúc nước sôi lửa bỏng, anh trai đến thủ đô hắn là vì nhiệm vụ cơ mật nào đó không thể tiết lộ. Nay lại thấy anh trai tranh thủ lúc mọi người đang ngủ thì với mình khiến cho hắn giật mình chăm chú lắng nghe.

Trát Phi vẫn dùng âm điệu chậm rãi nói: “Chúng ta đang đến thủ đô để tìm gia đình Tát Lí Phu”

Tập Trát Nhân nghĩ một tí rồi cất giọng khó hiểu hỏi: “Không phải là ông ấy đã từ chức rồi sao? Chẳng lẽ trong tay ông ta vẫn còn binh quyền sao?”

Trát Phi lắc đầu: “Chúng ta không phải đi ám sát ông ấy mà đi tìm hai người.”

Tập Trát Nhân không nói gì mà chỉ giương mắt nhìn anh trai.

“Kì Lạc và...Khả Khả” Trát Phi nói tiếp.

Tập Trát Nhân trông tai mình nghe lầm, hần trừng mắt nhìn chăm chăm Trát Phi khiến Trát Phi tiếp tục thở sâu nói: “Có người nhìn thấy Kì Lạc cứu Khả Khả từ ngục giam ra, còn nghe nói hần ta dùng cả gia sản để đổi lấy tự do cho cô ấy”

“Làm sao có thể như vậy được? Không phải là Khả Khả đã về nước rồi sao? Làm sao cô ấy có thể ở trong ngục được? Lại còn gặp được Kì Lạc nữa chứ?” Tập Trát Nhân kêu lên.

Trát Phi nói không ra lời: “Những chuyện này đến khi gặp người rồi mới trả lời được nhưng mà nghe người ta nói Khả Khả đang mang thai con của Kì Lạc..”

Tập Trát Nhân nghe đến đó nắm chặt hai nắm đấm mạnh vào tường: “Ai nói?”

“Là mấy tên binh lính ở trang viên. Bọn chúng định đi thủ đô tiếp ứng chúng ta nhưng khi bọn chúng đến nơi bắt gặp được tin tức này?”

Tập Trát Nhân đứng phắt dậy làm cho Trát Phi giật mình nhảy dựng: “Chú định làm gì?”

Tập Trát Nhân nói: “Chúng ta phải đi nhanh lên thôi, mặc kệ đó có phải là sự thật hay không chúng ta cũng không thể trì hoãn một phút nào”

Trát Phi giữ chặt tay em trai: “Chú điên rồi, trời đã sáng thế này, nếu chúng ta tiếp tục đi nhờ gặp phải quân chính phủ thì làm thế nào? Với lại mọi người đều đã mệt mỏi rồi, không bằng chúng ta ở đây nghỉ ngơi cho lại sức rồi buổi tối tiếp tục đi. Chắc chỉ trong 5 ngày chúng ta sẽ đến thủ đô thôi. Sớm hay muộn cũng đâu có khác nhau là mấy, an toàn quan trọng hơn”.

Tập Trát Nhân nhìn chăm chăm vào đám thủ hạ đang ngủ say, hần cau mày cắn răng miêng cưỡng ngồi xuống, trong đầu quay cuồng các câu hỏi: Vì sao lại thế? Chuyện gì đã xảy ra? Khả Khả đang mang thai con của mình vì sao lại biến thành con của Kì Lạc?

Trát Phi biết mấy ngày sắp tới Tập Trát Nhân sẽ vẫn bị kích động như thế nhưng hần vẫn cho là mình đã làm đúng khi thông báo cho Tập Trát Nhân tin này. Như vậy Tập Trát Nhân mới có chút thời gian suy nghĩ và thích ứng dần với sự thật, vạn nhất gặp tình huống xấu sẽ không bị ảnh hưởng nhiều đến tinh thần.

Với tốc độ nhanh nhất, bốn ngày sau bọn họ đã có mặt tại thủ đô. Đối với Tập Trát Nhân mà nói thì bốn ngày đã là quá lâu. Đến trước nhà ở của Tát Lí Phu, Trát Phi cho thủ hạ giả danh Ba Lạp tới tìm thầy thuốc Kì Lạc có việc quan trọng cần thông báo. Một lát sau cửa nhà bật mở, Tập Trát Nhân hỏi hộp thốt tìm nhìn xem có bóng dáng của Mèo con xuất hiện không nhưng không hề thấy.

Cửa đóng, tên thủ hạ trở ra báo tin: “Báo cáo phó tư lệnh, Kì Lạc mang theo một người phụ nữ tên là Khả Khả đi đến nơi này, đây là địa chỉ mà bọn họ sai người hầu mang về cho Tát Lí Phu. Tôi chỉ cần nói là Ba Lạp có việc cần tìm thầy thuốc Kì Lạc họ lập tức đưa cho tôi sơ đồ, cũng không nghi ngờ gì cả”

Trát Phi cầm bản đồ xem xét trong khi Tập Trát Nhân toàn thân đã trở lên cứng ngắc, trong lòng phát lạnh từng cơn, hai bàn tay nắm chặt có chút run run. Trát Phi cắn răng nói: “Chúng ta lập tức đi đến đó xem”. Cô gái này to gan lớn mật dám giẫm lên danh dự của gia tộc Cáp lạc, hần quyết không bỏ qua.

Từ sáng tới giờ Khả Hoan cảm thấy không khỏe chút nào, bụng có triệu chứng co rút và âm ỉ đau. Khả Hoan hơi lo lắng vì cô mang thai còn chưa đầy 9 tháng, chẳng lẽ đây là triệu chứng sinh non sao?

Kì Lạc phát hiện là Khả Hoan đang toát mồ hôi lạnh, hần cũng cuống cuống lo lắng. Tuy hần là thầy thuốc nhưng xưa nay việc sinh đẻ là do A Mạn Đạt phụ trách nên với loại tình huống này hần không hề có chút kinh nghiệm nào cả. Hần an ủi Khả Hoan: “Đề tôi chạy ra ngoài hỏi xem ở đây có ai biết đỡ đẻ không nhé”

Khả Hoan mở miệng an ủi Kì Lạc mà cũng chính là an ủi cô: “Chắc là không phải đâu, cũng phải còn gần tháng nữa tôi mới sinh cơ, anh đừng lo lắng quá”

Kì Lạc vẫn lo lắng chạy đi tìm bà đỡ, Khả Hoan nằm một mình trong phòng một lúc thì bụng lại quặn đau, cô ôm chặt lấy bụng trong đầu hiện lên hình bóng của Tập Trát Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Quá trưa Kì Lạc mới mời được một bà đỡ về đến nơi, Khả Hoan lúc này mồ hôi đã ướt đầm chần, cô không ngừng lăn lộn rên rỉ, váy cũng ướt sũng máu.

Bà đỡ vội kêu Kì Lạc đi chuẩn bị nước nóng và vải bông còn mình thì quỳ trước hai chân Khả Hoan. Kì Lạc đã từng có hai người vợ và cả hai đều đã sinh nở nên hẳn cũng biết nữ nhân khi sinh nở sẽ rất đau đớn, lúc đầu đều kêu la thảm thiết sau đó sẽ khốc lóc om sòm. Nhưng sao lần này hẳn ngồi đợi mãi mà không thấy Khả Hoan gào khóc như những người vợ trước của hẳn, chỉ hơi phát ra tiếng rên nho nhỏ. Trong phòng chỉ vang lên tiếng bà đỡ: “Cố lên, rặn đi, nhanh nào...”

Khả Hoan lúc này đã gần như không còn chút khí lực nào, đau đớn quá, cô đã trải qua một lần đau đớn đó là lần đầu tiên bị sảy thai. Nhưng lúc đó bên cạnh cô có Tạt Trát Nhân luôn túc trực bên người, an ủi cô, ôm ấp cô, chăm sóc cô. Giờ đây thì sao? Tạt Trát Nhân anh đang ở đâu, có thể ôm em một cái không, em đau quá, đau quá, thật sự rất đau...

Bà đỡ thấy cô có vẻ sắp kiệt sức vội kêu lên: “Này này, đừng ngắt, cô không thể ngắt lúc này. Tĩnh, mau tĩnh lại đi...”

Kì Lạc ngồi ngoài như kiến nằm trên chảo, cứ đi đi lại lại, mãi đến chiều tối bên trong mới có tiếng trẻ con khóc ní non truyền ra.

Bà đỡ nhúng cây kéo vào nước sôi rồi cắt cuống rốn, sau đó quay sang Khả Hoan lúc này đang mơ màng nửa tỉnh nửa mê nói: “Xin chúc mừng phu nhân, là một cậu bé”

Khả Hoan không còn khí lực để mỉm cười nữa, cô được bà đỡ đặt em bé bên cạnh và lau rửa thân thể. Khả Hoan nghiêng mình nhìn mặt con, đứa trẻ mới sinh ra mặt mũi còn nhăn nhúm nhưng đôi mắt trông rất to và dài, lớn lên hẳn sẽ rất anh tuấn. Khả Hoan vô cùng kích động không có lời nào diễn tả được, có lẽ đây là cảm giác của người phụ nữ lần đầu được làm mẹ. Đây là con trai của Tạt Trát Nhân, cũng là người bạn đã đồng hành cùng cô những ngày gian khó nhất, cũng là nguồn hi vọng để cho cô có sống sót qua những tháng ngày đen tối. Cô dùng hết sức nghiêng người ôm em bé vào lòng, yêu thương hôn lên đầu đứa trẻ, nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống ướt đầm cả khăn bông quấn quanh em bé.

Những ngày bận rộn bắt đầu. Vì chưa quen với việc làm mẹ nên Khả Hoan hơi luống cuống tay chân, trong mấy ngày đầu em bé chưa biết cách bú mẹ nên rất hay khóc ní non. Mẹ con như có thần giao cách cảm nên chỉ cần em bé hơi cựa quậy cô đã tỉnh giấc, chỉ cần em bé hơi khóc cô đã biết em bé đang muốn ăn hay muốn được thay tã.

Kì Lạc mấy hôm nay chăm sóc mẹ con cô rất tốt, hẳn muốn dùng hết sức để bồi dưỡng cho cô mau khang phục, như vậy hẳn vừa tranh thủ được tình cảm của cô, vừa sớm được gần gũi cô về mặt thể xác.

Hơn nửa tháng trôi qua, em bé bắt đầu nhỉnh hơn trước, tiếng khóc to hơn, bú mẹ nhiều hơn, có đôi lúc còn “cắn” ti mẹ hơi quá. Khả Hoan cuối cùng cũng yên lòng, em bé của cô cuối cùng cũng đã bình an vượt qua giai đoạn nguy hiểm, giờ đây chỉ cần ăn no ngủ say là sẽ lớn lên từng ngày.

Mọi người trong thôn xóm đều biết hai vợ chồng thầy thuốc rất “ân ái” hạnh phúc, từ khi chuyển tới đây không có người lạ nào đến tìm. Tự nhiên chàng vạng hôm nay lại có hơn mười người đàn ông xa lạ tới lễ phép hỏi thăm gia đình Kì Lạc thầy thuốc. Họ nói họ là người quen của thầy thuốc, thất lạc lâu ngày nên rất nhớ nhưng và muốn tìm gặp.

Hóa ra đó là người quen của thầy thuốc, mọi người trong thôn xóm vừa dẫn đường vừa vui vẻ kể lại việc gia đình thầy thuốc sống rất ôn hòa tốt bụng, hai vợ chồng ân ái ái ái, lại còn vừa sinh một cậu bé kha khá. Không ai để ý được về mặt của một người trong số đó đang đen lại vì tức giận.

Đến gần nhà Kì Lạc, bà con chỉ: “Kia là là của thầy thuốc Kì Lạc”

Trát Phi gật đầu cảm ơn sau đó móc ra chút bạc đưa cho mấy người trong thôn để cảm tạ. Mọi người nhận tiền xong liền rời đi. Trát Phi bảo thủ hạ canh giữ bên ngoài còn mình và Tạt Trát Nhân tiến về phía ngôi nhà.

Kì Lạc lúc này đang mặc bộ đồ thầy thuốc, ngồi trên ghế dài ôm ấp một đứa trẻ sơ sinh, miệng liên tục cười đùa dỗ dành: “Bảo bối a, bảo bối, nhìn xem ba có cái gì này...”

Sắc mặt Tạt Trát Nhân xanh lét, hai tay nắm chặt hông hổ tiến vào. Kì Lạc mới đầu tưởng là người hầu nên không ngừng đầu lên nhưng khi vừa ngược lên hẳn lập tức cứng người lại.

Tạt Trát Nhân không cho hẳn có phản ứng gì, một phen đoạt lấy đứa trẻ trong tay hẳn rồi dùng một quyền nện thẳng vào mặt Kì Lạc. Kì Lạc ngã lăn ra đất, máu mũi chảy ròng ròng.

Em bé bị dọa khóc thét lên. Tạt Trát Nhân mới nhìn xuống đứa trẻ trên tay mình, em bé có màu da mặt ong, miệng mở to khóc mếu, hai bàn tay giãy giụa rất hăng. Kì Lạc đang lồm cồm đứng lên liền bị Trát Phi đạp mạnh vào hai chân khiến hẳn đau đớn thét lên.

Khả Hoan lúc này đang nằm trên giường mơ màng chớp mắt một lúc, chợt nghe thấy tiếng em bé khóc thét rồi tiếng Kì Lạc kêu thảm thiết, lòng cô run lên rồi nhanh chân bước ra ngoài.

Vừa ló mặt ra phòng ngoài cô gần như chết đứng như tượng đá, không biết nói gì, không biết làm gì... đến cả mở miệng hỏi một câu cũng không thể. Em bé vẫn khóc ngặt nghèo như trước mặc kệ cha mẹ cậu đang đứng sững nhìn nhau như hai pho tượng.

Trát Phi thì không chết sững như thế, hấn liên tục tắng thêm cho Kì Lạc vài quyền khiến Kì Lạc bị đau thét lên thảm thương và quay về phía Khả Hoan cầu xin. Có lẽ lúc này chỉ có cô mới có thể cứu hấn được.

Đầu gối của Khả Hoan bị Kì Lạc đụng phải, cô mới giật mình khôi phục phản ứng cúi đầu nhìn xuống Kì Lạc lúc này đã máu me đầy mặt. Trát Phi không đợi Khả Hoan kịp hành động gì đã tóm chặt hai cổ chân của Kì Lạc lôi mạnh ra, sau đó bắt hai tay Kì Lạc ra sau lưng.

Khả Hoan hoảng hốt kêu to: “Không, dừng tay”. Nói xong lao về phía Trát Phi ngăn cản. Thuận tay Trát Phi quay ra cho cô ăn ngay một phát tát, Khả Hoan lập tức ngã lộn ra đất.

Tập Trát Nhân vừa giận vừa xót Mèo con, hấn hận không thể một tay xé nát Kì Lạc ra thành trăm mảnh, lại càng hận Mèo con dám xông ra che chở cho tên khốn kiếp kia.

Nhìn thấy Trát Phi lăm lăm chuẩn bị xuống tay đánh chết Kì Lạc tại chỗ, Khả Hoan cuống cuống đứng dậy bỏ nhào tới trước mặt Tập Trát Nhân. Tuy rằng từ lúc nhìn thấy Tập Trát Nhân cô cực kỳ kích động và vui sướng, nếu bây giờ bảo cô chết cô cũng lập tức xin chết vì hạnh phúc nhưng lúc này đây không phải lúc. Cô không thể để Trát Phi giết Kì Lạc được vì hấn là đại ân nhân của mẹ con cô.

Cô có hết sức lay lay tay Tập Trát Nhân cầu xin: “Đừng đánh anh ấy, xin anh bảo anh ấy dừng tay lại, đừng đánh thầy thuốc Kì Lạc nữa”

Sắc mặt Tập Trát Nhân trở lên xanh mét và dữ tợn, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ: “Hấn có chết nghìn lần cũng chưa đủ”

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Mấy chữ đơn giản đó khiến Khả Hoan như người bị sét đánh trúng, cô không thể tin nổi Tập Trát Nhân có thể phát ngôn như thế nên trừng mắt nhìn hấn tức giận nói: “Vì sao? Làm sao anh có thể nói như thế được? Anh có biết Kì Lạc thầy thuốc đã cứu con của chúng ta... anh... sao anh có thể... lấy oán trả ân như thế?”

Tập Trát Nhân nhìn chằm chằm vào Khả Hoan, cất giọng lạnh lùng trầm khàn truy vấn: “Vì sao hấn lại cứu cô? Vì cái gì mà hấn lại cứu con chúng ta? Tôi nhớ rõ lần cuối cùng tôi và cô cùng nhau còn chưa đến 9 tháng, vậy mà đứa trẻ đã được sinh ra rồi, thậm chí vừa rồi chính tại tôi còn nghe hấn xưng “Ba” với đứa trẻ này”

Vài giây sau Khả Hoan mới hiểu được chuyện gì thực sự đang xảy ra, về mặt cô lúc này bùng bùng phần nộ, run run nói: “Anh, anh nói thế là ý gì? Anh làm sao có thể nghi ngờ... nghi ngờ... em cùng anh ta...”

Tập Trát Nhân lạnh lùng ngắt lời cô: “Tôi chỉ biết một điều đó là một thằng đàn ông Ả rập sẽ không bao giờ vô duyên vô cớ nuôi con họ thằng đàn ông khác, và hơn nữa, một thằng đàn ông Ả rập lại càng không bao giờ có thể thờ ơ trước việc người đàn bà của mình lao vào vòng tay thằng đàn ông khác”

Tiếng trẻ con khóc càng to hơn, em bé xem chừng bị khàn đặc cổ vì hết hơi, Khả Hoan đành cắn răng ôm lấy em bé từ tay Tập Trát Nhân vỗ về cung nệm. Cô đau lòng ngược mắt oán giận nhìn hấn: “Quả thật không thể nói lý lẽ với anh, nếu anh không tin em, em cũng không còn gì để nói. Nhưng Kì Lạc thầy thuốc là vô tội, nếu các anh đánh chết anh ta, sớm muộn cũng sẽ hối hận”. Nói xong nước mắt tràn mi rơi xuống, cô không rõ nước mắt này là do tủi thân hay do đau lòng cho Kì Lạc nữa.

Tập Trát Nhân tức giận trừng mắt nhìn cô, lại còn vì tên khốn này mà khóc à? Hấn tức tốc rút ra khẩu súng lục bên hông, nhắm ngay phía Kì Lạc đang nằm chết gục trên mặt đất lạnh lùng nói: “Tôi giết người chưa bao giờ hối hận cả. Trát Phi, anh tránh ra”

Trát Phi nghe thấy Tập Trát Nhân nói vậy liền đứng dậy rồi lùi sang bên phải hai bước. Khả Hoan quá sợ hãi vội vàng hét lên: “Không, Anh điên rồi sao?”

Ngay sau đó là âm thanh chói tai của tiếng súng đập vào tai Khả Hoan bất chấp tiếng khóc của em bé. Thân mình cô chấn động kịch liệt, cô nhìn chằm chằm vào Tập Trát Nhân và hấn cũng đang chằm chằm nhìn cô. Vài giây xong Khả Hoan bước lên phía trước, tay trái bế con, tay phải loạn xạ đánh đấm vào người Tập Trát Nhân vừa khóc vừa nói: “Vì sao anh lại giết anh ta? Vì sao cứ phải giết người mới chịu được? Anh ta đã cứu tôi, cứu con của chúng ta, anh ta làm thế thì có gì sai cơ chứ? Làm sao anh có thể ra tay ác độc như thế? Làm sao có thể tàn sát người vô tội như thế?”

Tập Trát Nhân không hề nhúc nhích, hấn chỉ cau mày đứng yên để mặc Khả Hoan đấm đá loạn xạ vào ngực mình. Trát Phi lẳng lặng từ phía sau nện một quyền vào gáy khiến Khả Hoan ngã xiêu đổ thân mình về phía Tập Trát Nhân. Tập Trát Nhân vội đưa tay đón lấy hai mẹ con, hấn ôm chặt lấy thân thể của người con gái mà hấn ngày đêm mong nhớ, còn đứa bé hấn giao cho Trát Phi bế.

Trát Phi miễn cưỡng tiếp lấy đứa trẻ đang trợn mắt khóc lóc thảm thiết không kiên nhẫn hỏi: “Chú còn định giữ lại đồ nghiệt chủng này làm cái gì? Hay để anh dọn dẹp sạch sẽ luôn nhé”

Tạp Trát Nhân bế Khả Hoan xoay người bước vào phòng trong lạnh lùng nói: “Anh trông chừng nó cẩn thận cho em. Em muốn mọi việc thật rõ ràng trước đã....”

Khả Hoan nghe tiếng em bé khóc bên cạnh nên chậm chạp mở mắt, sao cổ cô đau như bị trật khớp thế này. Nhìn quanh một hồi cô mới nhận ra là trời đã tối đen. Tạp Trát Nhân đang ngồi cạnh chiếc bàn với chiếc đèn dầu leo lét sáng, hần vẫn duy trì tư thế nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang say sưa ngủ của Khả Hoan nên khi cô vừa tỉnh hần liền nhận ra ngay.

Khả Hoan mờ mịt nhìn vào gương mặt anh tuấn đã xuất hiện trong giấc mơ cô bao đêm, bao nhớ mong yêu thương dồn nén trong lòng đang trào dâng có lại chợt nhớ ra chuyện xảy ra lúc chiều. Nỗi vui mừng khôn xiết trong một phút liền biến thành ác mộng, từ nay về sau làm sao cô biết đối mặt với hần như thế nào đây? Yêu sao? Hận sao?

Khả Hoan buồn rầu chuyển ánh mắt sang nơi khác. Chợt nhận ra em bé đang khát sữa, Khả Hoan nhồm đậy chồm người qua Tạp Trát Nhân để bế em bé đang khóc đòi bú, sau đó quay lưng về phía Tạp Trát Nhân cởi bỏ áo ra cho con bú. Em bé bị bỏ đói mấy tiếng liền nên vừa ngậm được đầu vú mẹ ra sức mút vào, tiếng khóc ngừng hẳn, trong phòng chỉ còn vang nhẹ tiếng chùn chụt đáng yêu của con trẻ.

Tạp Trát Nhân dần dỗi vươn hai tay xoay bả vai Khả Hoan bắt cô đối diện với chính mình. Khả Hoan lúc này đang rất phẫn uất và áy náy vì Tạp Trát Nhân đã giết hại Kì Lạc nên cô mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, không thèm liếc mắt nhìn một cái, chỉ chăm chú cho con bú.

Nhìn Khả Hoan phô bày hai bầu ngực sữa trắng nõn chăm chú cho con bú, Tạp Trát Nhân không thèm để ý tới thái độ của Khả Hoan lên tiếng hỏi: “Bình thường cô cũng cho con bú trước mặt Kì Lạc như thế này à?” Âm điệu của hần không hề mềm mại chút nào, hần không thể nào tha thứ cho việc Khả Hoan phô bày bộ ngực trắng muốt đầy đặn này trước mặt bất kỳ tên khốn nào cả.

“Không có”. Sau một lúc Khả Hoan mới nhẹ giọng nói. Nói xong cô lại nhớ tới việc Kì Lạc lâu nay đều rất ý tứ và nhẫn nhịn, không bao giờ phi lễ với cô mà cảm thấy cực kỳ áy náy, nước mắt theo đó lại tuôn rơi.

Tạp Trát Nhân vẫn nhìn cô chăm chú, vẻ mặt của hần lúc này đã trầm lắng hơn không còn vẻ điên cuồng mất lí trí như lúc chiều nữa: “Nói cho tôi biết, vì sao lại thế này. Đứa trẻ này là con của ai? Vì sao em không về nước? Vì cái gì mà lại sống chung cùng tên Kì Lạc chết tiệt này?”

Trên mặt Khả Hoan hiện lên tia cười khổ, cô vẫn không ngẩng mặt lên nhìn hần chậm rãi nói: “Em cũng không ngờ mình chỉ cùng nhau có một lần em đã mang thai. Tất nhiên nếu anh không nhận đứa bé là con, em cũng không ép anh”. Tuy rằng lời nói nhẹ như lông hồng nhưng trong lòng cô đầy chua xót.

Tạp Trát Nhân trừng mắt nhìn cô, hần cảm thấy rất bức bối, Mèo con nói thế nghĩa là sao, thật hỗn hào!

Khả Hoan vẫn cúi đầu nói tiếp: “Sau khi phát hiện mình mang thai có vài ngày, Đạt La mang tin tức của anh về và sau đó em đi theo anh ta đến thủ đô. Cho đến khi bọn em gặp được người của Liên quân, Đạt La bảo em ra cầu xin họ giúp đưa em về nước nhưng ai ngờ họ không những không giúp còn giao em cho quân chính phủ. Họ nhốt em lại trong ngục, sau đó Kì Lạc thầy thuốc đã cứu em ra. Vì không muốn bị bắt lại nên mới đưa em tới nơi đây trú ẩn”

Không nói ra thì thôi nhưng khi chính miệng kể lại quá trình gian truân tủi nhục đó Khả Hoan không khỏi tủi thân, lại nghĩ đến những ân tình Kì Lạc đã làm cho mẹ con cô Khả Hoan không nhìn được lại rơi nước mắt. Nếu Tạp Trát Nhân không có giết chết anh ta, may chăng cô còn có thể hoàn trả ân tình đó nhưng như thế này thì đúng là thua thiệt cho Kì Lạc quá.

Tạp Trát Nhân chăm chú nghe từng chữ Khả Hoan kể nhưng không vì thế mà sự nghi ngờ trong lòng được giảm bớt: “Tôi đã sai Đạt La bí mật đưa em đi, ngay cả Ba Lạp cũng không biết em rời khỏi trang viên vậy thì làm sao Kì Lạc có thể biết được?”

Khả Hoan ngó người một lúc rồi lắc lắc đầu, quả thật cô nên hỏi Kì Lạc điều đó nhưng lúc đó vì nghe tin Tạp Trát Nhân chết trận cô quá đau đớn mụ mị cả người làm sao còn có thể nhớ để mà hỏi.

“Thế là thư em cất đâu rồi?”

“Lúc ấy A Mạn Đạt nói với em là không nên mang theo người, nếu bị quân lính bắt được sẽ bị tra ra ngay nên bà ấy cầm giúp em đi thiêu hủy”

“Em đã nói với A Mạn Đạt là em sẽ về nước sao?”

Khả Hoan cả kinh khe khẽ gật đầu. Cô tin tưởng là A Mạn Đạt sẽ không làm việc gì tổn hại tới cô.

Em bé bú no nê liền lăn ra ngủ. Khả Hoan ôn nhu đặt con xuống giường, gối đầu cho con rồi buộc lại nút thắt trên áo.

Tạp Trát Nhân phóng mắt theo từng động tác của Khả Hoan cất giọng hỏi: “Đứa bé này sinh ngày nào?”

Khả Hoan biết hần muốn hỏi cái gì: “Em bé bị sinh non, lúc sinh ra rất yếu, may mà có Kì Lạc thầy thuốc tận tình chăm sóc hai mẹ con”

Tạp Trát Nhân cười lạnh: “Cho nên em cho phép hần trở thành cha của con em?” Vừa nói hần vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Khả Hoan bối rối không biết giải thích gì, một lát sau mới nói: “Anh ấy cũng chỉ muốn làm cha trên danh nghĩa mà thôi bởi vì cả em và anh ấy đều nghĩ là anh đã chết trận”. Anh ấy vì tốt cho con mới làm thế, vậy mà anh lại tàn nhẫn giết hại anh ấy. Khả Hoan trong lòng thầm nói.

Cô ngẩng đầu nhìn lên đã thấy sắc mặt của Táp Trát Nhân tái nhợt, ánh mắt cực kỳ phần nộ và đau đớn. Hóa ra là thế. Kì Lạc làm sao có chuyện vì lòng tốt mà cứu giúp hai mẹ con Khả Hoan, hẳn sẽ tra ra rõ ràng nội tình. Nhưng nhìn biểu hiện đau xót của Mèo con hẳn rất bức bối. Hẳn không chết trận trở về mà Mèo con một tia vui mừng cũng không có, còn khóc lóc xót thương cho cái tên khốn kiếp kia, còn nữa, lại dám nói sẽ bế con rời khỏi hẳn.

Táp Trát Nhân không hỏi gì thêm mặc dù trong thâm tâm hẳn rất muốn biết trong thời gian vừa rồi Mèo con sống thế nào. Khả Hoan cũng trầm mặc vì hiện tại cô chẳng biết nói gì đều đã là quá muộn, Kì Lạc cũng đã chết rồi, cô còn gì mà thanh minh giải thích nữa? Hai người đều cảm thấy cực kỳ không thoải mái, đúng là tạo hóa trêu ngươi hai người yêu nhau điên cuồng là thế, ngày nhớ đêm mong gặp lại nhau vậy mà vì cái gì ở giữa lại xuất hiện hố sâu ngăn cách như vậy?

Táp Trát Nhân mấy ngày liền bồn ba nên giờ đây cảm thấy rất mệt mỏi, hẳn thực muốn nghỉ ngơi một lát. Quay sang định ôm Mèo con ngủ nhưng Khả Hoan kịch liệt phản ứng đẩy hẳn ra.

Khả Hoan lúc này vừa trải qua hai mức độ cảm xúc quá chênh lệch, lúc đầu là sung sướng phát điên sau lại đến buồn đau muốn chết nên nhất thời không chịu đựng nổi sự gần gũi với Táp Trát Nhân. Chính bàn tay hẳn vừa mới giết chết ân nhân của mẹ con cô mà giờ đây lại định dùng nó để ân ái cô sao? Cô làm sao vượt qua nỗi sợ dằn vặt về tinh thần để tiếp nhận hẳn. Táp Trát Nhân chỉ định ôm Khả Hoan ngủ một lát nhưng gặp phản ứng vừa kịch liệt vừa dứt tình của cô, thậm chí cô còn dùng tới cả tay chân chống trả lại hẳn, hay tay quơ được cái gì đều ném tất về phía hẳn khiến hẳn hoàn toàn buông tay khỏi cô. Con tức giận lại một lần nữa nổi lên, lại nhìn thấy Mèo con ôm chặt đứa trẻ lui vào góc giường lặng lẽ khóc. Hẳn cố áp chế con giận xuống rồi bất đắc dĩ nói: “Thôi ngủ đi, tôi cũng rất mệt mỏi. Tôi sẽ không ép buộc gì em nữa”

Hai hôm sau mọi việc vẫn tiếp diễn theo chiều hướng căng thẳng như vậy, Khả Hoan chỉ toàn tâm toàn ý chăm sóc em bé, chỉ lúc đó cô mới thể hiện sự ôn nhu hiền hậu, còn khi đối mặt với Táp Trát Nhân cô vẫn giữ thái độ lãnh đạm và kháng cự, thậm chí còn trầm trọng hơn thời điểm bọn họ mới quen biết nhau.

Sau hai ngày ảm đạm Táp Trát Nhân chuyển sang lo lắng và tức giận, hẳn có cảm giác Khả Hoan mà hẳn từng yêu thương giờ đây như biến thành người khác, mà không, biến thành cái xác không hồn mới đúng.

Đến ngày thứ ba, Táp Trát Nhân không thể kiên nhẫn hơn nữa, hẳn không cho phép Khả Hoan tiếp tục đuổi hẳn như đuổi tà thế này, hẳn phải làm gì đó để phá vỡ rào cản vô hình giữa hai người cho dù có làm Khả Hoan thù hận hẳn hơn. Táp Trát Nhân bắt buộc Khả Hoan phải tiếp nhận sự ân ái và cầu hoan của hẳn.

Khả Hoan vẫn phản ứng tiêu cực như trước, cô kịch liệt chống cự thậm chí là cắt nát môi Táp Trát Nhân khiến hẳn ăn đau và trở lên điên cuồng như thú hoang. Hẳn hung hăng đặt cô nằm dưới thân mình rồi lạnh giọng chất vấn: “Không phải là em đã quen với sự đụng chạm của thằng đàn ông khác rồi nên mới cự tuyệt tôi sao? Còn dám nói là em và Kì Lạc là trong sạch sao? Đứa trẻ kia rốt cuộc là con của ai?”

Khả Hoan tuyệt vọng tới cực điểm, thân thể cô run lên. Phải một lúc sau cô mới buồn bã nhìn Táp Trát Nhân: “Nếu anh đã không tin còn hỏi tôi làm gì nữa? Anh giết tôi hoặc là để tôi đi đi”

Táp Trát Nhân càng nổi điên giờ tay giáng xuống mặt Khả Hoan một cái tát: “Muốn chạy sao? Được lắm, vậy hãy đi luôn bây giờ đi”

Khả Hoan cắn chặt răng không mở miệng, cô đứng lên ôm lấy em bé đang ngủ say rồi không khống chế được cảm xúc liền òa lên khóc: “Con yêu, mẹ đưa con đi nhé. Từ nay về sau chỉ có hai mẹ con mình mà thôi”

Nháy mắt Táp Trát Nhân đã cướp được em bé trên tay Khả Hoan, hẳn đứng thẳng lưng lãnh khốc nói: “Muốn đi thì cô đi một mình, đứa trẻ này phải lưu lại đây”

Khả Hoan run run ngửa đầu nhìn hẳn: “Nếu anh đã không tin đó là con anh thì anh còn lưu nó lại đây làm gì?”

Táp Trát Nhân nổi giận dửng dưng mở miệng: “Nó nếu là nghiệt chủng thì sẽ phải trở thành nô lệ thấp hèn nhất trong gia tộc. Tôi sẽ bắt nó sống và lớn lên giống một tên nô lệ, tôi sẽ tra tấn nó, đánh đập nó, cho nó biết tất cả các bất hạnh của cuộc đời nó đều là do người mẹ không có tiết hạnh của nó ban tặng”

Khả Hoan khóc như điên dại: “Anh trả lại con cho tôi, trả lại đây. Anh là đồ điên, đồ khốn...”

Táp Trát Nhân đẩy Khả Hoan ra rồi gọi lớn: “Người tới”

Đạt La lăm lăm tiến vào, Táp Trát Nhân lạnh lùng hạ lệnh: “Đưa đứa trẻ này đi. Từ hôm nay trở đi không có lệnh của ta người phụ nữ này không được phép gặp đứa trẻ dù chỉ là một phút”

Khả Hoan không tin vào tai mình, cô đứng dậy lao về phía Táp Trát Nhân nhưng hẳn đã giao em bé cho Đạt La, mặt lạnh lùng bởi cô thêm một cái bạt tai khiến Khả Hoan ngã lảo đảo trên đất. Cô hoảng loạn ôm chặt lấy chân Táp Trát Nhân khóc lóc cầu xin: “Tôi sai rồi, anh trừng phạt tôi thế nào cũng được nhưng cầu xin anh hãy trả lại con cho tôi. Tôi mới là nô lệ của anh, anh tra tấn tôi đi, đánh tôi đi...xin anh hãy để con tôi lại, nó còn bé như vậy làm sao có thể rời xa mẹ được, cầu xin anh, trả lại cho tôi, trả lại... con của tôi, đứa con đáng thương của tôi...”

Táp Trát Nhân nắm chặt nắm đấm, thở sâu, cuối cùng hẳn cũng cứng rắn bỏ lại Khả Hoan quay lưng bước đi. Khả Hoan quỳ rạp trên mặt đất khóc rống lên.

Chương 58

Trát Phi nhìn thấy em trai mặt mũi hầm hầm đi theo sau Đạt La tiến vào phòng, trên tay Đạt La là đứa bé đang khóc âm ỉ khiến hắn không nhận được nhủu mấy hỏi: “Chú mang nó đến đây làm gì? Ở đây có ai thừa hơi mà bế bồng nó đâu?”

Hắn và bọn thủ hạ đã chiếm lấy mấy gian nhà của Kì Lạc, còn hạ lệnh dựng thêm mấy căn nữa để ở cho rộng rãi vì Tập Trát Nhân đề nghị tất cả phải ở lại đây chờ Khả Hoan hồi phục hẳn sau khi sinh mới rời đi, dự định là 2 tháng. Tập Trát Nhân ngồi xuống bên bàn, hai tay xoa xoa huyết thái dương nói: “Anh cho bọn họ đi hỏi xem trong thôn có người phụ nữ nào đang cho con bú không, nếu có thì mướn người ta cho đứa trẻ này bú vài ngày, em sẽ gửi tiền người ta”

Trát Phi ngạc nhiên hỏi: “Chú tức quá hóa hâm sao? Anh có thừa tiền cũng sẽ không phung phí vào tên nghiệt chủng này”

Tập Trát Nhân lập tức trừng mắt nhìn Trát Phi, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Em cảnh cáo anh, nếu em còn nghe được hai từ Nghiệt chủng, nghiệt chủng nữa thì...”

Sắc mặt Trát Phi cũng xanh lên vì tức giận. Tập Trát Nhân nhìn thấy thế liền dịu giọng: “Thực ra em vẫn tin rằng đó là con của em”

Trát Phi không khỏi lạnh giọng cười nhạt, làm sao có thể có chuyện đó. Em trai hắn không phải lại bị cô gái kia mê hoặc lẫn nữa h sao mà lại phát ngôn như thế.

Tập Trát Nhân biết anh trai đang nghĩ gì, hắn quay đầu bảo Đạt La đi làm theo những lời hắn căn dặn. Còn dặn thêm là người ta đòi bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu, nếu vợ chồng họ có thể dọn đến đây ở thì càng tốt, giá cả bao nhiêu không quan trọng. Đạt La nhanh chóng nhận mệnh rời đi.

Trát Phi sắc mặt cực kỳ khó coi, lạnh lùng nhắc nhở em trai: “Anh cho thủ hạ ngày đêm xây dựng thêm phòng ở là để họ có chỗ nghỉ ngơi cho rộng rãi chứ không phải để cho chú dùng làm phòng ở cho trẻ con”.

Tập Trát Nhân không vội vàng mở miệng mà chống tay lên đầu suy nghĩ một lát rồi mới nhẹ nhàng nói: “Khả Khả đã từng gửi thư cho em qua Đạt La nói là cô ấy đã mang thai con của em. Cũng vì lí do đó mà em mới cố gắng trị liệu hai chân để có thể nhanh chóng đi Trung Quốc tìm hai mẹ con”

Trát Phi giật mình ngồi hẳn dậy hỏi: “Cô ấy đã viết thư nói cho chú thật à?”

Hắn nhớ lại phản ứng kích động của Tập Trát Nhân lúc nhận được thư, hóa ra là vì nguyên nhân này. Tập Trát Nhân gật gật đầu: “Không sai, em đã sớm biết điều đó. Nhưng là trong lòng em vẫn có chút lấn tẩn, cô ấy và Kì Lạc ở chung với nhau lâu như vậy em không thể tin họ có thể giữ trong sạch, Khả Khả em có thể tin tưởng được nhưng Kì Lạc thì không thể, tên khốn đó...”

Tập Trát Nhân nói rất chậm tựa hồ vừa nói vừa suy nghĩ. Hắn bị những ý nghĩ trái chiều bủa vây mấy ngày hôm nay, hơn nữa vừa rồi lại bị Khả Hoan kháng cự làm cho hắn nổi nóng. Trong con không kiềm chế được hắn lại xuống tay với cô, giờ đây nhớ tới gương mặt u buồn thảm thương của Mèo con, hắn có chút ân hận.

“Tốt rồi, vậy đợi đến khi tên khốn Kì Lạc kia tỉnh lại anh sẽ hỏi cung hắn, anh không tin hắn dám lừa gạt chúng ta một chút nào đâu”

Kì Lạc thực ra bị đánh rất đau nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, có điều 3 ngày nay đều bị hôn mê. Nếu không phải vì Tập Trát Nhân một mực đòi lưu lại mạng sống của hắn thì Trát Phi cũng đã sớm cho hắn tự sinh tự diệt lâu rồi.

Tập Trát Nhân vẫn có chút trầm mặc: “Thực ra lời nói của Kì Lạc cũng không có nhiều ý nghĩa nữa. Em bắn hắn cũng chỉ là để thử phản ứng của Khả Khả mà thôi. Cô ấy lại quá thương xót cho hắn ta, lại còn bỏ nhào vào người hắn mà khóc nữa chứ. Em biết điều đó xuất phát từ nội tâm nhân ái và tấm lòng cảm kích của Khả Khả chứ hoàn toàn không phải tình yêu”

Trát Phi như trút được gánh nặng thả khí nói ra: “Thế thì không phải là rất tốt sao? Sao chú không nói rõ với anh sớm hơn chút? Anh hẳn sẽ cho người về báo tin cho Ba là chú đã có con, ba sẽ cực kỳ vui vẻ cho mà xem”

Tập Trát Nhân lộ ra vẻ đau khổ mệt mỏi: “Về mặt lý trí thì em có thể nghĩ được như vậy nhưng sự thật là em vẫn không thể không chế được cảm xúc của mình. Chỉ cần nhìn thấy đứa trẻ hoặc bước vào phòng của Khả Khả em không thể nhận được việc tượng tượng chuyện gì đã xảy ra trong căn phòng này mấy tháng gần đây? Em lại muốn ép hỏi Khả Khả đứa trẻ có phải là con em không? Rồi dù là Khả Khả trả lời là thật thì em vẫn không thể nào bỏ xuống hoàn toàn hoài nghi. Có phải em thực rất buồn cười không?”

Trát Phi có thể hiểu được sự mâu thuẫn trong tình cảm của em trai, hắn lắc đầu nói: “Điều này là bình thường thôi, là đàn ông ai cũng vậy cả. Nếu đổi lại là anh có khi anh còn kích động hơn ấy chứ” Rồi như nghĩ đến điều gì, Trát Phi lại hỏi: “Đứa trẻ nếu đã xác định là con của chú và Khả Khả thì tại sao không để nó ở bên cạnh mẹ?”

Tạp Trát Nhân nhớ lại việc vừa rồi có chút cảm xúc nói: “Cô gái ngu ngốc đấy còn dằn dỗi em, lại còn nói phải rời khỏi đây. Em muốn dạy dỗ cho cô ấy vài bài học. Với lại cũng chỉ có cách giữ lấy đứa trẻ thì cô ấy mới không vùng vằng trốn bé con rời khỏi đây”

Khả Hoan mệt mỏi đứng ở sau cửa gỗ khóc gọi Tạp Trát Nhân mang con trả mình. Em bé chắc hẳn đói lắm, hai bầu ngực của cô hiện căng lên đầy sữa rất khó chịu. Tạp Trát Nhân thật là đáng giận, vì cái gì không tin em bé là con hắn, hắn sẽ làm khó em bé sao? Sẽ có ý để em bé bị đói sao? Khả Hoan càng nghĩ càng sợ hãi, cô sợ Tạp Trát Nhân vì nhất thời tức giận mà tự tay giết con mình. Khả Hoan bắt đầu hối hận vì đã không giải thích rõ ràng với hắn.

Cô tiếp tục ngồi bệt xuống cửa gọi Tạp Trát Nhân luôn miệng. Đến khi trời tối, cửa phòng lách cách mở ra, Tạp Trát Nhân đã đứng đằng sau một người hầu đang bê đồ ăn và đèn dầu tiến vào.

Tạp Trát Nhân nhìn thấy Khả Hoan đang quỳ trên mặt đất không nhìn được xót xa, chẳng lẽ Mèo con ngồi đây cả buổi chiều sao? Khả Hoan nheo mắt một hồi để quen với ánh sáng, vừa nhìn thấy Tạp Trát Nhân cô lập tức ôm lấy chân hắn vừa khóc vừa nói: “Con đâu, con tôi đâu rồi? Anh làm gì với con rồi? Đó là cũng là con của anh, đúng là con của anh mà...”

Tạp Trát Nhân đỡ Khả Hoan vào trong bàn ăn, cô tập tễnh đi vào ánh mắt vẫn nhìn về phía mặt hắn: “Con đâu, con cần bú sữa mẹ, anh mang con trả cho em đi, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh mà”

Tạp Trát Nhân nhìn gương mặt sưng nước mắt của Khả Hoan thân nhiên nói: “Ngồi cạnh tôi nhanh lên”

Khả Hoan lập tức sấn lại gần Tạp Trát Nhân, hắn tiện tay ôm cô vào lòng rồi cầm lấy đĩa bón cơm cho cô ăn. Khả Hoan thân mình cứng đờ há miệng đón lấy thức ăn rồi thút thút nhai nuốt. Tạp Trát Nhân buông đĩa nâng cằm cô lên hỏi: “Đứa bé đúng là con của tôi sao?”

Khả Hoan không ngừng gật đầu: “Đúng, là con của chúng ta”

Tạp Trát Nhân nói: “Được rồi, đã là con trai của tôi đương nhiên thì tôi sẽ có trách nhiệm chăm sóc con thật tốt. Em ăn hết chỗ cơm này rồi đi nghỉ ngơi đi”. Nói xong buông Khả Hoan ra và quay lưng chuẩn bị rời đi.

Khả Hoan cuống quýt túm lấy vạt áo của hắn nước mắt ngấn dài nói: “Con đâu? Anh mang con trả lại cho em đi, con rất cần mẹ. Đó cũng là con của anh mà, làm sao anh có thể để con chịu đói chứ? Con còn nhỏ vậy làm sao có thể xa rời mẹ được?”

Tạp Trát Nhân lạnh lùng nói: “Em không tin tôi? Tôi đã nói là sẽ chăm sóc nó rất tốt, vẫn không tin?”

Khả Hoan ngây người một lúc không hiểu Tạp Trát Nhân nói thế là ý gì, cô mờ mịt nói: “Nhưng mà con của chúng ta cần mẹ, em cũng không muốn rời khỏi con”

Tạp Trát Nhân từ chối cho ý kiến, hắn thân nhiên trả lời: “Nếu là con của tôi đương nhiên sẽ ở bên cạnh tôi. Tôi không thể để cho một người đàn bà miệng luôn nói là muốn rời khỏi tôi nuôi con của tôi được”

Khả Hoan nhất thời không biết nói gì.

Vài ngày sau, Tạp Trát Nhân không xuất hiện, chỉ có người hầu ngày mang ba bữa cơm cho cô. Khả Hoan dù có cố gọi cũng không có ai trả lời. Sữa non tích tụ nhiều ngày không được xuất ra khiến hai vú cương cứng đau nhức, đến hôm nay đã chuyển sang màu thâm tím. Khả Hoan cuối cùng cũng phát sốt, cả người nóng bỏng mê man. Đến buổi chiều người hầu đưa cơm mới phát hiện ra cô không có phản ứng liền chạy đi cấp báo Tạp Trát Nhân.

Tạp Trát Nhân nghe tin vội vàng chạy tới, nhìn thấy Khả Hoan lâm vào hôn mê hắn cực kỳ hoảng loạn. Hắn ôm lấy Khả Hoan cố sức lay cô tỉnh, một lúc sau Khả Hoan mới hơi lơ mơ mở mắt, miệng thì thào: “Con đâu? Bảo bối của em đâu. Em đau, đau quá”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Tạp Trát Nhân hốt hoảng hỏi: “Đau ở đâu? Tại sao lại thế này?”

Khả Hoan muốn nâng cánh tay lên nhưng không đủ sức để nâng, hai ngực căng cứng đau nhức khiến cô chỉ hơi cử động là sự đau đớn lập tức bị gia tăng thêm bội lần, chỉ có thể run run nói: “Ngực...ngực...”

Tạp Trát Nhân vội xé mở áo choàng của cô, phát hiện hai đôi ngực sữa đã chuyển sang màu tím sẫm đỏ, hai đầu vú còn nứt ra vài đường. Hắn nhẹ nhàng chạm vào chỉ cảm thấy hai bờ ngực đã trở lên cứng ngắt như tảng đá.

Khả Hoan bị đau hết lên.

Tập Trát Nhân cẩn thận ôm cô đặt lên giường rồi chạy ào ra cửa sai người hầu đi tìm cô bảo mẫu đang trông em bé mấy hôm nay, sau đó quay vào trong ôm lấy Khả Hoan nhẹ giọng an ủi: “Cố chịu đựng một lát, đừng lo. Anh đã cho người đi tìm người đến giúp rồi”

Khả Hoan ghé mặt trong ngực Tập Trát Nhân, mắt nhắm lại, trong đầu một mảnh hỗn loạn nhẹ giọng lầm bầm: “Con, con đâu...”

Tập Trát Nhân cực kỳ đau lòng, hần vồn chỉ định dạy cho Mèo con vài bài học nhẹ nhàng để Mèo con từ bỏ ý định rời mình mà đi, giờ đây nhìn thấy Mèo con sinh bệnh ra nông nỗi này mà miệng vẫn còn lầm bầm đòi gặp con, hần thấy mình quá thật quá tàn nhẫn.

Thực tế thì em bé vẫn được hai vợ chồng bảo mẫu chăm sóc rất tận tình chu đáo, chỉ trong vài ngày trông đã nhỉnh hơn rất nhiều. Ngày nào Tập Trát Nhân cũng sai người hầu bế em bé đến cho hần ôm ấp vậy mà lại không hề nghĩ đến cảm giác của một người mẹ phải rời xa con như Khả Hoan.

Hai vợ chồng bảo mẫu đã chuyển hần sang căn phòng mới xây ở đây để tiện chăm sóc em bé. Phòng đó cũng cách đây chỉ khoảng 30 mét nên bảo mẫu nhanh chóng chạy đến, cô ta đã có kinh nghiệm sinh dưỡng ba đứa trẻ nên chỉ nhìn qua bộ ngực Khả Hoan gương mặt lập tức biến sắc.

Tập Trát Nhân vội la lên: “Đây là bị làm sao? Có cách gì trị liệu không?”

Bảo mẫu nhìn về mặt của Tập Trát Nhân vội run run nói: “Cô ấy....bị cương sữa, có thể.... có thể sẽ bị chết”

Tập Trát Nhân giờ tay đập mạnh xuống bàn tạo nên một âm thanh vang dội, sườn tay còn tóe ra vài tia máu khiến cho bảo mẫu hốt hoảng bần rần, thiếu chút nữa quỵ rạp xuống, miễn cưỡng nói: “Đề tôi đi tìm Y Liên, may chăng bà ấy có cách chữa”

Tập Trát Nhân lớn tiếng nói: “Vậy thì đi nhanh đi, đi đi”

Y Liên là người phụ trách việc đỡ đẻ cho các phụ nữ trong thôn, chỉ nghe qua mô tả trạng của Khả Hoan bà không nhận được thờ dài: “Xem ra cô gái kia cuối cùng cũng bị thánh Ala trừng phạt”. Thì ra là trong thôn xóm đã phát đi lời đồn đại là thầy thuốc Kì Lạc tư thông với một phu nhân quý tộc rồi cùng nhau bỏ trốn tới đây. Hiện tại gia đình quý tộc kia đã tìm đến tận đây bắt đòi gian phu dâm phụ, phu nhân kia nghe đâu bị nhốt mấy hôm nay. Dân cư ở đây hầu hết đều theo đạo Hồi nên đều có suy nghĩ giống nhau, đều làm theo những gì thánh Ala răn dạy, do đó họ đều đều báng bỏ hành động của Kì Lạc và không ngừng truyền nhau những lời thóa mạ.

Y Liên tuy là người Hồi giáo, cũng hiểu là một người phụ nữ không giữ được đức hạnh như cô gái này rất đang bị trừng phạt nhưng bà cũng là phụ nữ nên hiểu được cô gái này đang rất đau đớn vì trường sữa, không đành lòng bỏ mặc, bà chuẩn bị ít thảo dược đi theo bảo mẫu.

Vừa nhìn thấy bộ ngực của Khả Hoan, Y Liên thờ dài rồi bảo mang nước ấm vào. Tập Trát Nhân lớn tiếng sai bảo người hầu chuẩn bị nước sôi rồi bế em bé đưa cho bảo mẫu. Hần hỏi: “Cô ấy thế nào rồi? Có nguy hiểm tới sinh mệnh hay không? Tại sao lại bị thế này?”

Y Liên vừa lôi dụng cụ trong túi ra vừa chậm rãi nói: “Là vì sữa bị tắc bên trong nên chuyển sang cương cứng. Tôi cũng chỉ có thể giúp cô ấy xem qua thôi, nếu có thể thông tắc thì may ra cô ấy có thể sống sót. Nếu không thông được thì chỉ có cách chịu đau đến khi chết mà thôi”

Chỉ nghe mấy câu giải thích sơ bộ đó mà Tập Trát Nhân cảm giác như lục phủ ngũ tạng bị xé nát, hần chưa bao giờ rơi vào cảm giác sợ hãi đến thế. Hần cắn răng tự kiềm chế cảm xúc, sau đó mở giọng run run nói: “Bà hãy cứu lấy cô ấy, hãy dùng mọi cách có thể để cứu cô ấy. Cô ấy phải sống, tôi sẽ cho bà bao nhiêu tiền tùy thích”

Y Liên nói: “tôi sẽ cố gắng hết sức. Nhìn qua có vẻ cô ấy có rất nhiều sữa nếu không cũng không căng tức đến vậy. Cầu mong thánh Ala tha thứ cho cô ấy”

Tập Trát Nhân ôm chặt Khả Hoan vào lòng, trong đầu hết sức hỗn loạn. Hần đã đoán được sơ bộ nguyên nhân nhưng không đủ can đảm để mở miệng giải thích. Làm sao hần biết trước được là không cho Khả Khả cho em bé bú Khả Khả sẽ bị trường sữa đến mức này, lúc đó hần chỉ muốn trừng phạt cho một chút không ngờ sự tình lại đi đến mức này. Hần định là chỉ hai ngày nữa sẽ mang em bé trả lại cho Khả Khả và vẫn giữ hai vợ chồng bảo mẫu ở lại để chăm sóc em bé vào ban đêm để Khả Khả có thể ngủ an giấc.

Nhưng tình hình đã có vẻ hơi muộn, Khả Khả giờ đây bị bệnh trầm trọng đến vậy, một mình phải chịu đau đớn dày vò, hần không biết phải nói gì, không biết làm gì để chuộc lỗi với Khả Khả. Hần biết trong lòng Khả Khả hần là đang rất thống hận hần.

Nước sôi được mang tới rất nhanh. Y Liên lập tức lấy ít bột pha với nước sôi rồi khuấy đều thành một hỗn hợp như cháo loãng. Cả căn phòng đều bốc lên một mùi chua chua nồng nặc khiến người ta có cảm giác buồn nôn.

Tập Trát Nhân lúc này chẳng nghĩ thấy gì nữa, toàn bộ tinh thần hần đều đặt trên người Khả Hoan, hần ôm cô, nhìn cô, trong đầu cũng chỉ nhớ tới cô. Nhớ lúc cô nhăn mày cười, nhớ lúc cô quật cường chống đối, nhớ lúc cô u buồn, lúc cô tủi thân... Giờ đây khuôn mặt cô vì sốt cao mà ửng hồng trông thật gầy yếu, hần nhìn cô mà thấy lòng đau như dao cắt.

Y Liên bưng chén thuốc tới gần rồi quỳ gối cạnh người Khả Hoan, bà kiểm tra lần nữa độ nóng của chén thuốc sao cho không bỏng da người rồi mới nói với Tập Trát Nhân: “Ngài hãy ôm chặt lấy cô ấy. Áp chén thuốc này vào ngực, cô ấy sẽ rất đau nhưng cũng chỉ còn cách này mà thôi”. Bà nhìn thấy rõ trong mắt người đàn ông này sự đau lòng và dằn vặt.

Mồ hôi Tập Trát Nhân chảy ròng ròng khi Y Liên cầm chén thuốc lần đi lần lại trên ngực Khả Hoan. Chỉ trong chốc lát Kì Lạc đau đớn thét lên thảm thiết, tuy cả người bị Tập Trát Nhân ôm chặt nhưng cô vẫn theo bản năng giãy giụa và khóc ầm lên. Trong cơn đau đớn, Khả Hoan mơ hồ nhớ lại khuôn

mặt giận dữ của Tạt Trát Nhân, nhớ tới việc Tạt Trát Nhân tàn nhẫn cướp đi con cô, chẳng lẽ giờ đây lại vừa nghĩ ra trò mới tra tấn cô hay sao?

Khả Hoan vẫn không hề thanh tỉnh chút nào, từ đầu tới cuối cô chỉ la hét và khóc lóc cho đến khi ngất xỉu đi, thậm chí cô không hề nghe được tiếng nói trầm thấp của một người đang ôm chặt lấy cô và cung nựng “Mèo con của anh, Mèo con của anh cố lên...”. Cô chỉ cảm giác mình đang rơi dần rơi dần vào địa ngục.

Tạt Trát Nhân lúc này mồ hôi chảy ròng ròng, trên mặt và tay chân gân xanh nổi chằng chịt. Nhìn Khả Hoan đau đớn ngất xỉu đi hắn vẫn không hề thả lỏng, cả người giữ nguyên tư thế ôm chặt lấy cô, hai tay vẫn run run như lúc đầu. Hắn hả mồm thở hổn hển đề giảm bớt áp lực trong phổi vì nãy giờ hắn dường như quên hô hấp. Đau đớn thể xác đã xá gì so với đau đớn về tinh thần mà hắn đang phải chịu đựng.

Trầm xong, Y Liên lại lôi ra hai túi plastic nhỏ để trùm lên hai đầu vú Khả Hoan, sau đó lấy nước nóng thấm vào vải rồi trùm tiếp lên ngực cô. Khả Hoan lại lần nữa đau đớn giãy lên, cô cứ hét ngất lại tỉnh không biết đến bao nhiêu lần, cuối cùng trời cũng gần sáng.

Y Liên dỡ bỏ miếng nhựa gắn ở hai đầu ngực của Khả Hoan rồi sờ nắn lại, phát hiện đã có dấu hiệu mềm mại hơn, trong ngực chỉ còn một vài chỗ vẫn đang cương cứng mà thôi, đầu vú bắt đầu tiết chút sữa.

Tạt Trát Nhân lo âu hỏi: “Sao rồi?”

Y Liên lau mồ hôi trả lời: “Đã có chút kết quả rồi, nhưng mà tôi còn phải giúp cô ấy bú sữa động và mủ ra ngoài hết đã”

Tạt Trát Nhân cúi xuống áp môi vào cái trán đầy mồ hôi của Khả Hoan, trong lòng thống khổ nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Mèo con của anh”

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Sau đó Y Liên lấy vải mềm và nước sạch lau hai ngực Khả Hoan sạch sẽ. Tạt Trát Nhân thấy đầu ngực Khả Hoan hôm qua cứng đơ là thế mà hôm nay đã có vẻ mềm mại hơn không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Mèo con nằm trong lòng hắn gần sáng cũng chậm rãi mở mắt ra, tuy rằng vẫn bị đau nên nhũ mảy nhưng tinh thần có vẻ khá thanh tỉnh. Khả Hoan mềm rũ người vô lực nhìn Tạt Trát Nhân vốn đang ôm chặt lấy cô, cô không thêm đề ý mà mờ mịt nhìn sang bà đỡ đang ngồi cạnh mình.

Tạt Trát Nhân chưa kịp nói gì Y Liên đã lấy một vòng nhựa hình tròn tiến lại, bà hướng Tạt Trát Nhân nói: “Ngài ôm chặt cô ấy vào, sẽ đau đấy”

Nói xong bà ốp vòng nhựa vào vú Khả Hoan rồi xoay tròn khiến cô một lần nữa đau đớn hét lên và lại bắt đầu giãy giụa. Nhưng thân thể cô đang bị Tạt Trát Nhân ôm rất chặt nên dù cố lắm cũng không thể thoát khỏi hai gọng kim như thép của hắn, nước mắt cứ liên tục tuôn rơi, hai chân đạp loạn xạ đổ cả chiếc bàn bên cạnh.

Y Liên vội vàng dùng tay rồi nâng bàn và nhặt các vật dụng rơi xuống đất đặt lên bàn, Khả Hoan vẫn tiếp tục kêu la: “Đau quá, đừng chạm vào tôi, buông tôi ra...”

Tạt Trát Nhân áp mặt Khả Hoan vào mặt mình, cả hai gương mặt lúc này đều đã ướt sũng bởi nước mắt và mồ hôi, hắn ôn nhu trấn an Mèo con đang run rẩy: “Ngoan nào, bà ấy giúp em trị bệnh, em chịu một lát nữa thôi, sẽ không đau đâu. Không chữa làm sao mà khỏi được? Em sẽ còn bị đau nữa...”

Trong lòng mắt hắn tất cả đều là sự xót xa và dằn vặt, nhìn Mèo con bị đau đớn như vậy hắn không ngừng chửi rủa bản thân, không nói được ra lời nên bao nhiêu ân hận chịu đựng của hắn lúc này đều hiện lên ánh mắt và gương mặt.

Khả Hoan điên cuồng lắc đầu: “Không cần chữa, không cần, đau quá, các người tránh ra, tránh xa khỏi tôi, buông ra, đau...” Mỗi lời nói phát ra đều giống hệt như một đũa tre đang khóc náo.

Tạt Trát Nhân thừa biết Mèo con vì đau quá nên mới phát ngôn mất lý trí như thế, tuy trong lòng hắn đau đớn muốn chết nhưng hắn không thể chiều theo ý Mèo con lúc này được vì nếu không tiếp tục chữa thì Mèo con sẽ chết. Nghĩ vậy hắn càng ôm Mèo con chặt hơn, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Y Liên tiếp tục.

Y Liên thở dài cầm lấy vòng tròn nhựa và lặp lại động tác khi nãy. Kỳ thật vòng tròn này gồm những hạt nhỏ có sắc cạnh, nếu chà vào da người thường chỉ cảm giác hơi buồn buồn nhưng vì ngực cô gái này đang cương cứng vì đau nên một sự đụng chạm nhỏ cũng đã khiến cho cô cực kỳ đau đớn. Khả Hoan lại bắt đầu giãy giụa vằn vẹo, vì cả thân mình bị Tạt Trát Nhân ôm chặt nên cô chỉ có thể vằn vẹo đầu mà thôi. Đau nhức khiến cô mất đi lý trí, cô nghiêng đầu cắn chặt lấy cánh tay Tạt Trát Nhân, nức nở ứa nước mắt. Tạt Trát Nhân lập tức cảm thấy đau đớn trên cánh tay, Mèo con cắn thật hung khiến hắn đau đến toát mồ hôi lạnh nhưng hắn vẫn yên lặng, chỉ có cách dỗ hắn và Mèo con cùng chịu đau đớn hắn mới có cảm giác được giải thoát đôi chút.

Y Liên tiếp tục thao tác cho đến khi đầu vú Khả Hoan chuyển sang màu hồng sậm và bắt đầu bắn ra vài tia sữa lưu đã chuyển sang màu vàng sậm. Khả Hoan vẫn đau đớn phát run, cô quá mệt mỏi nên chỉ có thể cất lên tiếng rên nhẹ nhàng khiến cho người ta cảm giác thực đau lòng.

Cánh tay Táp Trát Nhân cũng bắt đầu chảy máu, Khả Hoan càng đau càng cố cắn thật sâu xuống tay hắn, hắn cực lực nhẫn nhịn không hề cau mày chút nào.

Y Liên thấy việc trị liệu đã dần có kết quả không khỏi vui mừng. Bà cúi đầu xuống sát ngực Khả Hoan định há mồm ngậm một bên đầu vú của cô nhưng Táp Trát Nhân lấp bắp kinh hãi ngăn bà lại và hỏi: “Bà làm gì thế?”

Y Liên ngẩng đầu lên nói: “Tôi phải mút sữa bán cho cô ấy ra, ngài thấy không, tia sữa đã được thông rồi đấy, giờ phải hút hết số sữa bán bên trong ra thì cô ấy mới khỏi hẳn được”

Táp Trát Nhân không chút do dự nói: “Để tôi hút” Nói xong hắn cúi đầu xuống cẩn thận ngậm một bên đầu vú và nhẹ nhàng mút vào, từng giọt từng giọt chất lỏng rơi vào miệng hắn, hắn không ngần ngại nuốt xuống.

Y Liên ngồi bên cạnh nói: “Hút được không? Nếu sữa ra chậm thì ngài phải hút mạnh vào. Hút xong phải nhổ ra ngoài, sữa bị ồm trong đấy lâu như vậy sẽ không sạch sẽ đâu”

Khả Hoan lúc này mới ngừng cắn tay Táp Trát Nhân, cô xoay xoay đầu lại, hai mắt dầm lệ mông lung nhìn Táp Trát Nhân hút sữa hộ mình. Hắn không hề nhổ ra ngậm nào mà nuốt xuống toàn bộ số sữa đó, nuốt xong lại cố sức hút mạnh hơn. Khả Hoan vì thế lại cảm thấy một cơn đau nhức tái diễn, cô lại quay đầu về phía tay hắn cắn tiếp, chỉ khác một chút là lần này cô tìm chỗ còn lành lặn để đáp hạ hàm răng.

Táp Trát Nhân càng hút mạnh thì cô cũng cắn tay hắn mạnh hơn. Táp Trát Nhân cũng cảm thấy thập phần đau nhức ở phía cánh tay, trong lòng hắn không khỏi cười khò, miệng vẫn cố sức hút sữa cho Mèo con. Một lát sau, hắn thấy dường như sữa tươi không còn nữa, vì thế mới ngẩng đầu lên nhìn xuống.

Y Liên hoàn toàn thờ ra, vẻ mặt bà cũng tỏ ra mệt mỏi: “Như thế là tốt rồi, ngài cố gắng giúp cô ấy hút ra càng nhiều sữa càng tốt, ngày mai tôi lại đến”

Táp Trát Nhân nghe xong mới nhớ tới là Y Liên đã cùng hắn túc trực chữa trị cho Khả Hoan cả đêm qua và sáng nay, cũng đã là mười mấy tiếng đồng hồ. Hắn nhanh chóng nói cảm ơn rồi rút tiền mặt trong áo choàng ra đưa cho bà.

Y Liên chán động vì bà chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền mặt như thế, bà theo bản năng lắc đầu và không dám tiếp nhận. Táp Trát Nhân nói: “Bà cứ cầm lấy đi, mấy hôm nữa tôi vẫn còn phải nhờ bà chăm sóc thêm cho cô ấy”

Y Liên vẫn lắc đầu, Táp Trát Nhân nghĩ một chút rồi chia số tiền đó ra làm đôi rồi đưa cho Y Liên một nửa. Y Liên lúc này mới dám cầm, vẻ mặt bà không khỏi cực kỳ cảm kích. Bà lại dặn: “Ngài cố hết sức đừng để cho cô ấy bị mệt, để cho cô ấy nghỉ ngơi lại sức. Tâm tình cũng phải... hết sức thoải mái vui vẻ...”

Táp Trát Nhân vẫn nhìn chăm chăm vào Mèo con lúc này vẫn đang cắn chặt tay hắn, rớt cuộc nở ra nụ cười mà từ khi bước vào đây Y Liên mới nhìn thấy lần đầu nói: “Được rồi, tôi sẽ cố gắng”

Y Liên thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, bà nói: “Ngày mai tôi sẽ lại đến”

Những cơn đau nhức đã biến mất, Khả Hoan từ từ buông răng ra khỏi tay Táp Trát Nhân, cả người vô lực xơ lụi nằm trong lòng Táp Trát Nhân. Hắn không may mắn để ý tới vết thương ở tay mà khom cả thân mình ôm Khả Hoan thật chặt, nội tâm lúc này mới khỏi phục được phần nào sự kích động lúc trước. Hắn thực sự sợ hãi, sợ mất đi Mèo con vĩnh viễn.

Khả Hoan lúc này cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cả về thể xác lẫn tinh thần, cô không thèm để ý gì tới hắn. Táp Trát Nhân cúi đầu xuống hôn má Mèo con ôn nhu nói: “Em còn đau không? Chỉ hai ngày nữa sẽ khỏi hẳn, em đừng sợ”

Thấy Khả Hoan không hề có phản ứng gì, hắn nói tiếp: “Em đói rồi phải không, để anh bảo người hầu mang cháo tới cho em nhé, hai ngày tới em chịu khó ăn nhẹ như thế thôi nhé?”

Khả Hoan im lặng một lúc mới nói: “Con đâu, em muốn gặp con”

Táp Trát Nhân lật tức nói: “Em ăn cháo đi đã, ăn xong anh sẽ bế con lại cho em. Nhưng em chỉ được gặp con một lát rồi phải ngoan ngoãn đi ngủ. Những lời căn dặn của Y Liên em nghe rõ rồi đấy, em hiện vẫn đang ốm nên phải giữ sức khỏe. Anh đã tìm được bảo mẫu chăm sóc con rất tốt, con lớn lên từng ngày, em không phải lo lắng gì về con đâu”

Nước mắt Khả Hoan lại rơi xuống, cô yếu ớt nói: “Em muốn tự mình chăm sóc con, em không ngại bất cứ điều gì”

Táp Trát Nhân ôm chặt Mèo con kiên quyết nói: “Lúc này thì không được, đợi em khỏe hẳn mình sẽ bàn tiếp. Với lại bây giờ em cũng không thể cho con bú, sữa của em còn chưa tốt, chờ hai ngày nữa được không?”

Khả Hoan im lặng nhắm mắt không nói gì, Táp Trát Nhân nhìn bộ dạng dần dỗi của Mèo con không kìm lòng được: “Người đâu, mang đồ ăn vào đây, rồi bảo bảo mẫu bế em bé lại đây”

Khả Hoan nghe đến thế mở to mắt vươn mình ngồi dậy, Tạt Trát Nhân đỡ cô dựa sát vào người mình.

Bảo mẫu nhanh chóng bế em bé vào trong, Khả Hoan mắt sáng lên vội vàng vươn tay ra phía trước đón lấy con. Bảo mẫu liếc nhìn Tạt Trát Nhân một cái rồi mới đem em bé đưa cho Khả Hoan, cô liền ôm chặt lấy tiểu bảo bối, áp vào ngực mình, va chạm khiến cho ngực cô một trận đau nhức nhưng cô không hề nề hà.

Khả Hoan tình tứ đánh giá em bé, chỉ vài ngày không gặp em bé của cô đã lớn lên trông thấy, nhìn qua đã thấy là vừa được bú no nên vẻ mặt rất vui vẻ, hai mắt long lanh nhìn mẹ. Khả Hoan ôm con sát lên miệng hít hà, vài ngày không gặp cô rất nhớ mùi của con, khỏe mắt cô lại trở lên ướt át và chẳng mấy chốc đã tí tách rơi xuống.

Bảo mẫu nhìn thấy cảnh Khả Hoan ôm con xúc động khóc không tránh khỏi thương cảm, tuy rằng cô có nghe tới lời đồn đãi không hay về cô gái này nhưng xem ra cô ta đã bị trừng phạt đủ rồi.

Tạt Trát Nhân nhìn thấy bộ dạng này của Mèo con trong lòng nổi lên bao cảm xúc hỗn độn. Hắn thực ân hận vì trong lúc giận dữ không kiềm chế được mà gây cho Mèo con những tổn thương lớn như vậy về mặt thể xác và tinh thần. Hắn không nhìn được ôm lấy Mèo con và áp môi mình vào trán Mèo con, lại ngoài ý muốn phát hiện ra Mèo con đang đổ mồ hôi lạnh. Tạt Trát Nhân lập tức ôm lấy Mèo con vào lòng rồi nhìn bảo mẫu ý bảo bế em bé ra ngoài.

Khả Hoan lập tức mở to mắt và nhất quyết không chịu buông tay, nước mắt lưng tròng nói: “Đừng bỏ đi, đừng bỏ. Đó là con tôi, con của tôi. Cô buông tay ra, buông tay..” Vừa nói cô vừa dùng tay đẩy bảo mẫu ra xa. Hoạt động quá sức khiến ngực cô lại bị một trận đau đớn đánh úp khiến cô không khỏi rùng mình toát mồ hôi lạnh.

Tạt Trát Nhân lập tức nói: “Không bỏ đi, không bỏ đi đâu cả, cô ấy chỉ giúp em bé em bé một lát thôi. Em đang rất đau phải không? Nếu tiếp tục bế em bé sẽ làm em đau hơn. Ngoan nào, chúng ta ăn chút gì đó đã. Anh hứa là vẫn để con ở lại với em”

Khả Hoan vẫn lắc lắc đầu không chịu buông tay. Tạt Trát Nhân sốt ruột đành phải uy hiếp: “Nếu em không nghe lời, thân thể không khỏe hẳn anh sẽ không cho em gặp con nữa”

Khả Hoan cứng đờ người lại, cô cắn chặt môi, nước mắt rơi xuống càng nhiều. Tạt Trát Nhân nén nhịn cảm xúc trầm giọng nói: “Đưa con cho bảo mẫu bế đi”

Khả Hoan giằng co hơn 10 giây xong mới chậm rãi buông tay cho bảo mẫu bế lấy em bé.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Khả Hoan vừa buông tay xuống ngay lập tức cảm nhận được con đau nhức ở hai bầu ngực, dù rất muốn nâng tay lên vuốt ve em bé nhưng cô không thể cử động nổi. Cô đành chăm chú nhìn bảo mẫu cưng nựng và cho bảo bối của mình bú, ánh mắt một phút cũng không dời, thậm chí không nghe vào tai bất kỳ câu thủ thi êm ái nào của Tạt Trát Nhân.

Tạt Trát Nhân nhẹ nhàng đặt cô nằm nghiêng xuống gối, còn hắn nhanh chóng đứng dậy bê hai bát cháo đặt lên bàn. Mùi cháo thơm ngát tỏa đi khắp phòng. Hắn nhẹ nhàng nâng Khả Hoan dậy rồi ôm cô vào trong lòng, sau đó múc từng thìa cháo đút cho cô ăn. Khả Hoan vẫn chăm chăm nhìn em bé, cô không hề tỏ ra quan tâm tới những hành động chăm sóc của Tạt Trát Nhân.

Tạt Trát Nhân muốn cho Mèo con an tâm về em bé để ăn ngon miệng hơn, hắn quay sang bảo mẫu nói: “Cô ngồi xuống đi, ngồi gần lại chúng tôi một chút”.

Bảo mẫu theo lời hắn ôm em bé ngồi sát vào phía hai người, Khả Hoan lại muốn nâng tay vuốt ve hai má bầu bĩnh của con nhưng vừa giơ tay lên cô lại bị đau đớn đến phát run lên, cánh tay theo đà rơi tuột xuống thân.

Tạt Trát Nhân vội la lên: “Đừng cử động, lại bị đau rồi à? Ngoan nào, trước hết em phải ăn uống cho khỏe lên mới có sức chăm con chứ, nếu em vẫn ốm ra đấy thì làm sao chăm nổi con?” Câu cuối cùng như đánh vào tâm trí Khả Hoan, cô vẫn giữ nguyên ánh mắt trên người em bé, thông thả há miệng ngậm lấy thìa cháo Tạt Trát Nhân đang để sẵn trước miệng cô.

Tạt Trát Nhân nhẹ nhàng thở ra, hắn tiếp tục bón cho cô từng thìa từng thìa một. Rất nhanh sau đó bát cháo đã vét đến đáy, Tạt Trát Nhân định với tay lấy bát khác thì Khả Hoan lắc lắc đầu ý nói không ăn nữa. Tạt Trát Nhân đành dừng tay: “Vậy đợi lát nữa ăn tiếp nhé!”

Lúc này em bé bắt đầu khóc nháo, bảo mẫu vội vàng nói: “Em bé có lẽ đang đói bụng, để tôi mang em bé ra phòng ngoài bú sữa”

Khả Hoan lập tức lắc đầu giãy giụa nói: “Mang em bé lại đây, để tôi cho em bé bú”

Tạp Trát Nhân ôm cô chặt hơn nói: “Y Liên không phải đã nói là sữa của em hiện tại không được sạch sẽ, nếu cục cưng ăn xong bị đau bụng thì làm thế nào? Ngày mai em sẽ cho cục cưng bú có được hay không?”

Khả Hoan ngừng giãy giụa ngơ ngác hết quay sang nhìn Tạp Trát Nhân đến nhìn cục cưng đang khóc nháo đòi bú, bộ dáng cực kỳ đáng thương, cô không khỏi đau lòng đến mức không biết nên mở miệng nói gì. Tạp Trát Nhân lập tức nháy mắt cho bảo mẫu, cô nhanh chóng hiểu ý nên đứng dậy ôm em bé ra phòng ngoài rồi cởi áo cho em bé bú.

Tiếng khóc ở phòng ngoài lập tức ngừng lại, Khả Hoan thở phào nhẹ nhõm, cô như người ngã hẫng vào lòng Tạp Trát Nhân, hai bầu ngực lại cương lên đau đớn khiến cô khẽ nhíu mi, nhưng nhất quyết không chịu lấy tay xoa xoa cho bớt đau trước mặt Tạp Trát Nhân. Tạp Trát Nhân dường như nghĩ ra cái gì đó, hần vạch vạt áo trước của Khả Hoan, quả nhiên là hai bầu ngực lại bắt đầu cương lên, đầu vú vài giọt sữa tràn ra.

Hắn nói: “Để anh giúp em hút sữa ra, em chịu đau một lát, đau quá cứ cắn tay anh cho đỡ đau” Nói xong liền giơ cánh tay phải ra trước miệng Khả Hoan.

Sắc mặt Khả Hoan lúc này hơi đỏ lên vì xấu hổ, cô khẽ liếc nhìn hai vết cắn sâu hoắm còn hằn tia máu trên cánh tay rắn chắc màu đồng của hắn, sau đó quay đầu đi hướng khác. Tạp Trát Nhân biết Mèo con đang ngượng ngùng, nhin không được khẽ cười một cái, hắn cúi đầu xuống ngực cô rồi ngậm lấy một bên đầu vú bắt đầu hút sữa.

Em bé hiển nhiên là tốc độ bú nhanh hơn cha, chỉ một lát đã bú no sữa rồi lăn ra ngủ khi khi trong khi Tạp Trát Nhân vẫn đang miệt mài. Bảo mẫu định bế em bé vào phòng trong nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mặt không khỏi xấu hổ bưng bưng nên vẫn bế em bé ngồi ở phòng ngoài. Khoảng chừng 20 phút sau mới nghe thấy thanh âm của Tạp Trát Nhân vọng ra: “Có đỡ hơn tí nào không? Em còn đau chỗ nào không? Ở chỗ này có vẻ vẫn bị ứ đọng, ngày mai bảo Y Liên chích ra tiếp mới được”

Hơn phút sau mới vọng ra tiếng của Khả Hoan đang gọi mình: “Bảo mẫu à, em bé ăn no chưa?”

Bảo mẫu nhanh chóng trả lời: “Đã ăn no rồi thưa phu nhân. Hiện em bé đang ngủ rồi”

Khả Hoan lập tức nói: “Chị bế em bé vào đây cho tôi đi”

Bảo mẫu vừa đứng dậy chợt nghe Tạp Trát Nhân nói: “Em hãy ngủ một giấc đi đã, thân thể em lúc này rất suy nhược, khi nào ngủ dậy sẽ chơi với con sau”. Bảo mẫu lập tức dừng chân.

Khả Hoan vẫn kiên quyết: “Em muốn nhìn con ngủ”

Tạp Trát Nhân bất đắc dĩ đành phải nói: “Bảo mẫu à, chị bế em bé vào đây đi”

Em bé nhanh chóng được bế vào và đặt cạnh Khả Hoan, cô nằm nghiêng người, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con rồi chăm chú ngắm nhìn gương mặt thiên thần đang ngủ say. Một lúc sau cô gần không nổi con buồn ngủ kéo đến, hai mắt chậm rãi nhắm lại chìm vào mộng đẹp. Tạp Trát Nhân nãy giờ vẫn ngồi im ngắm nhìn hai mẹ con, lúc này mới đứng dậy lặng lẽ đi ra phòng ngoài nhẹ giọng bảo bảo mẫu bế em bé sang phòng khác. Sau đó hắn quay trở lại đặt mình nằm cạnh Khả Hoan, một tay ôm ngang thắt lưng cô rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Thực sự hắn cũng đang rất mệt, cả đêm qua thức trắng trong trạng thái thần kinh căng thẳng và lo sợ, may mà đến giờ tâm tình mới thả lỏng được một chút nên mới có thể chợp mắt chút. Đến chiều, bầu ngực Khả Hoan lại căng lên đau nhức khiến cô choàng tỉnh giấc, vừa mở mắt ra không nhìn thấy con đâu cô lập tức kêu to: “Con đâu, con em đâu rồi?”

Tạp Trát Nhân cũng bừng tỉnh vội ôm lấy Khả Hoan nói: “Em đừng nôn nóng, hai chúng ta đều mệt mỏi quá nên đều thiếp đi, anh sợ cả hai cùng ngủ say không có ai trông em bé nên bảo cô bảo mẫu bế em bé đi rồi. Em đừng nôn nóng quá, để anh bảo cô ấy bế con chúng ta lại đây, nhé!”

Khả Hoan nghe xong lập tức trấn tĩnh lại, cô theo bản năng sờ vào hai bầu ngực. Tạp Trát Nhân nói: “Lại đau rồi à, để anh hút sữa cho em tiếp”. Khả Hoan từ chối kháng cự, để mặc Tạp Trát Nhân cúi xuống giúp cô hút sữa.

Em bé rất nhanh chóng được bế trở lại với mẹ, Khả Hoan nằm nghiêng người nhìn con yêu đang say ngủ mà ngẩn cả người. Trong phòng lúc này chỉ còn Khả Hoan và bảo mẫu, Tạp Trát Nhân sau khi an bài hai mẹ con nằm cạnh nhau liền nhanh chóng rời phòng đi gặp Trát Phi.

Trát Phi đang ở trong phòng mình chờ em trai đến. Tạp Trát Nhân vừa vào phòng đã khẩn cấp hỏi: “Tên khỉ đó có mở miệng nói gì không? Hắn khai ra gì không?”

Trát Phi nói: “Hắn hôm nay mới có thể há mồm nói được nhưng nói được vài câu anh đã không nhịn được đập cho hắn thêm vài cái rồi. Hắn có nói là thời gian qua chưa từng chạm vào người Khả Khả, bởi vì Khả Khả vẫn luôn kháng cự hắn và hắn cũng không muốn miễn cưỡng Khả Khả. Nhưng cứ cho đó là đúng sự thật đi chẳng nữa thì chúng ta đánh hắn cũng không có gì là oan uổng cả. Bởi vì tên khốn này dám lừa gạt Khả Khả, dám nói với cô ấy là chúng ta đều đã chết trận, còn dám sai người hầu nói với cô ấy là nhìn thấy đầu chúng ta bị bêu trước cổng thành. Tên người hầu kia cũng đã chính mồm thừa nhận rồi”

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi đó cũng đã làm cho Tạp Trát Nhân thay đổi sắc mặt, tuy rằng hắn đã sớm tình nguyện tin tưởng Khả Khả là trong sạch nhưng trong thâm tâm hắn vẫn còn có chút nghi kỵ. Cũng chỉ vì sự nghi kỵ ghen tuông đó mà hắn nữ trừng phạt Mèo con hơi quá, hại hắn suýt mất đi Mèo con vĩnh viễn. Cũng có thể lý giải sự nghi kỵ đó của hắn bởi vì chỉ trong một thời gian ngắn Khả Khả dường như đã quên hắn mà nhận Kì Lạc làm chồng,

không may chờ hấn trở về. Ai ngờ máu chốt lại nằm ở chuỗi âm mưu của tên khốn kiếp này. Tên khốn đó làm cho Khả Khả tưởng rằng hấn đã chết, vĩnh viễn không bao giờ có thể trở về, và vì thế, vì sự an toàn của con hấn, Mèo con mới chấp nhận sự che chở của Kì Lạc.

Hấn cắn chặt răng nắm hai nắm đấm hăm hăm bước ra ngoài.

Trát Phi vội giữ chặt tay hấn hỏi: “Chú định làm gì?”

Tập Trát Nhân nghiêng rằng: “Em muốn tự tay giết chết tên khốn đó. Hấn hại Khả Khả thật thảm hại...”

Trát Phi vẫn không buông tay, hấn kéo em trai ngồi xuống bên bàn nói: “Anh cũng hận là không thể một dao giết chết hấn nhưng chú không muốn cho Khả Khả nhìn thấy bộ mặt thật của hấn sao? Nếu hấn chết thì tất cả mọi người trong đó có Khả Khả sẽ nghĩ là chúng ta hãm hại hấn. Phản ứng của Khả Khả hôm đó chú còn rõ hơn cả anh, cô ấy vẫn coi tên khốn này là đại ân nhân, làm sao có thể vì một câu nói của chúng ta mà tin rằng hấn là tên khốn mưu mô?”

Tập Trát Nhân tức đến mức không thở nổi, trong lòng cực kỳ khó chịu. Hấn đã gây ra chuyện gì đây? Tự nhiên lại đổ bao nhiêu tội lỗi lên đầu Khả Khả? Những lời Trát Phi nói đều đúng cả, nhưng hấn sợ biết được sự thật rồi Khả Khả sẽ bị một cú shock lớn và hiển nhiên sẽ không tránh khỏi đau lòng. Nội tâm của hấn không ngừng giằng co mâu thuẫn, rốt cuộc có nên đem chân tướng sự việc nói cho Khả Khả không?

Khả Hoan theo bản năng sờ sờ hai bầu ngực lúc này lại căng cứng lên. Bảo mẫu nhẹ giọng hỏi: “Có phải cô lại đau rồi không? Hay đợi em bé tỉnh lại cô cho em bé bú nhé?”

Khả Hoan vẫn giận dữ Tập Trát Nhân vì nữ cướp lấy cục cưng mấy hôm nay nên nhìn thấy bảo mẫu cũng không thấy có thiện cảm, cô thậm chí còn không liếc mắt nhìn bảo mẫu một cái. Vừa rồi nghe cô ta nói một câu đầy trìu mến như thế Khả Hoan không khỏi thấy ngượng ngùng, cô thân nhiên cười rồi chua xót nói: “Ngài mai tôi mới cho em bé bú được”

Cô nghĩ nghĩ một lát rồi dùng giọng khàn cầu nói: “Chị à, từ nay trở đi chị chịu khó bế em bé lại đây với tôi mỗi ngày nhé. Tôi... tôi... và người kia..... mặc kệ anh ta có cho phép tôi chăm em bé hay không nhưng ít nhất mỗi ngày tôi đều có thể nhìn thấy con tôi”. Nói xong đôi mắt trở lên đỏ hoe, thanh âm cũng dần nghẹn ngào.

Bảo mẫu cũng không đành lòng thờ dài nói: “Kỳ thật cô cũng không nên trách chồng cô quá. Việc cô làm... quả thật là... không hay ho gì. Chồng cô ra tay với cô như thế này đã là cực kỳ nhân nhượng, nếu như chồng người khác thì anh ta đã phải dùng “thạch hình” để trừng trị cô rồi. Cô không biết đấy thôi, nhìn thấy cô sinh bệnh mà ngài ấy cực kỳ lo lắng và sốt sắng”

Khả Hoan không hiểu bảo mẫu nói vậy là nghĩa gì vì cô thấy mình hoàn toàn trong sạch, cô có phạm vào tội gì đâu, nghĩ thế cô tò mò hỏi: “Thạch hình là cái gì cơ?”

“Chính là bị mọi người trong tộc dùng đá ném cho đến chết” Bảo mẫu bật ra khỏi miệng.

Tòan thân Khả Hoan lạnh buốt, cô lắp bắp: “Làm sao, làm sao... có thể... có hình thức hành hình dã man đến thế?”

Lúc này đến phiên bảo mẫu kinh ngạc, dã man ư? tàn khốc ư? Cô gái này cho rằng việc bỏ chồng theo trai rồi bị trừng phạt như thế đã là dã man ư? Thật hết biết!

Vừa lúc này Tập Trát Nhân mở cửa bước vào, hiển nhiên câu nói cuối cùng của Khả Hoan hấn nghe rất rõ ràng. Bảo mẫu định mở miệng nói gì thêm nhưng hấn chặn lời: “Cô đi về trước đi”

Khả Hoan theo bản năng ôm chặt em bé vào lòng, quả nhiên bảo mẫu có ý định bế em bé đi, cô lại nước mắt ngấn dài nhìn Tập Trát Nhân cầu cứu.

Tập Trát Nhân nói: “Hôm nay em cứ nghỉ ngơi cho thật khỏe đi đã, từ mai trở đi em có thể cho con bú và chăm con vào ban ngày. Còn nếu thân thể em vẫn yếu ớt như thế này thì sẽ không được gặp con đâu”

Khả Hoan vẫn đau đầu nhìn theo bóng bảo mẫu ôm em bé rồi đi. Tập Trát Nhân ngồi xuống vén áo Khả Hoan lên, nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa hai bầu ngực hỏi: “Em còn đau không? Hình như vẫn còn có chỗ bị cứng”

Khả Hoan nhắm mắt trầm mặc, Tập Trát Nhân nằm xuống đối diện với cô nhưng ngay sau đó Khả Hoan xoay người lại quay lưng về phía hấn. Tập Trát Nhân không hề buồn bực mà dịch người sát về lưng cô rồi vươn tay ôm lấy thắt lưng cô kéo vào trong lòng mình: “Mèo con, lúc mang thai con chúng ta, chắc em rất vất vả...”

Khả Hoan nằm im lặng nghe hơi thở Tập Trát Nhân phả vào bên tai, cô không hiểu tại sao tự nhiên Tập Trát Nhân lại hỏi cô vấn đề này, có phải hấn lại đang thử phản ứng của cô hay sao? Chẳng lẽ hấn muốn dò hỏi xem thời gian cô ở chung cùng Kì Lạc đã làm gì sai trái sao? Chẳng lẽ hấn vẫn không tin rằng em bé là con của hấn?

Cô nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không vất vả lắm, con là niềm hi vọng sống duy nhất của em, có gì mà vất vả đâu?”

Tập Trát Nhân nhẹ nhàng thở dài: “Là vì anh không tốt, đáng lẽ ra anh phải ở bên em, tận mắt nhìn con của chúng ta sinh ra, tận tay chăm sóc hai mẹ con. Em sẽ không phải chịu nhiều vất vả như thế này”

Khả Hoan kinh hãi, không biết hấn nói thật hay nói xé rách mé mình. Cô không biết bao nhiêu lần chứng kiến bộ mặt tàn khốc và lạnh lùng của Tập Trát

Nhân, lại càng rõ hấn hi nộ vô thường, cô không khỏi cảm giác phồng nự với những gì hấn nói. Cô đành phải nhẹ nhàng: “Em và Kì Lạc thầy thuốc đều trong sạch, Em biết anh không tin em nhưng thực sự là em chưa làm gì cõ lỗi với anh cả”

Tập Trát Nhân lập tức nói: “Anh biết, anh biết, anh tin tưởng em, mọi cái sai đều là do Kì Lạc mà ra”

Khả Hoan lắc đầu: “Kì Lạc là người tốt, anh đừng hiểu lầm anh ấy. Nhưng mà những lời em nói bây giờ còn ý nghĩa gì nữa đâu. Dù sao anh ta cũng đã chết rồi, là em hại chết anh ấy”. giọng nói bao trùm sự buồn bã thất vọng.

Tập Trát Nhân thờ dài ôm chặt Khả Hoan, hấn cũng không muốn giải thích gì lúc này, hấn biết Mèo con vẫn đang cực kỳ bị thương tổn nên tạm thời chưa thể nhận hấn. Ăn cơm chiều xong Tập Trát Nhân lại hút sữa cho Khả Hoan một lần nữa rồi âm thầm rời đi.

Nghe tiếng đóng cửa Khả Hoan nhắm mắt lại, cô phải cố ngủ một giấc, ngày mai có thể gặp con yêu rồi. Ai ngờ chỉ vài phút sau Tập Trát Nhân lại xuất hiện cùng với một thùng nước nóng. Khả Hoan kinh ngạc nhìn hấn, Tập Trát Nhân mỉm cười giúp cô cởi váy áo rồi giúp cô lau mặt, cổ, trước ngực, cánh tay và sau lưng. Cuối cùng lấy ra một chậu nước ấm sạch khác giúp cô lau hai chân và hạ thân. Khả Hoan tuy rằng cảm giác rất thoải mái nhưng trong lòng rất nghi hoặc. Chẳng lẽ Tập Trát Nhân thấy mình sinh bệnh mà áy náy hay sao? Hay hấn lại có âm mưu gì đây?

Tập Trát Nh tìm một bộ váy áo mới rồi mặc lại cho cô, sau đó nói: “Chờ anh một lát”

Vài phút sau hấn mang đến một chiếc chăn to trùm lên người cô rồi ôm cô nằm xuống nói: “Ngủ đi. Nếu đêm đến ngực lại đau thì gọi anh dậy nhé”

Khả Hoan đầy một bụng nghi vấn nhưng không dám mở miệng hỏi, chỉ có thể để mặc hấn ôm mình cho đến khi cả hai đều đi sâu vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Y Liên vừa ăn cơm xong liền chạy tới thăm bệnh cho Khả Hoan, vừa lúc gặp Tập Trát Nhân đang bón cho cô thìa cháo cuối cùng. Y Liên tình té chạm vào hai bầu ngực của Khả Hoan, bên trong vẫn có chút cương cứng nhưng cũng coi như đã khỏi được một nửa. Bà không khỏi tham thẳm bội phục cô gái này khôi phục nhanh mà nào đâu có biết cô khôi phục nhanh vì tinh thần của cô cực kỳ phấn chấn. Tập Trát Nhân đã hứa là chỉ cần cô khôi phục sức khỏe, cô sẽ lại được tự mình chăm sóc em bé.

Y Liên nói: “Chỉ còn vài khối cương cứng nhỏ nữa thôi, cô cứ duy trì cho bú là được. Tòì thấy không cần phải rịt thuốc nữa đâu, chỉ cần lấy khăn mặt nóng trườm là khỏi thôi”

Khả Hoan nghĩ đến những cơn đau đón ngày hôm qua mà hoảng hốt, cô vội vàng gật đầu. Y Liên dùng khăn ấm trườm nhẹ hai ngực cô đến khi đỏ hồng lên, đầu ngực tí tách nhỏ xuống sữa tươi bà mới nói: “Được rồi, giờ có thể cho em bé bú sữa mẹ rồi đây”

Khả Hoan nghe đến vậy lập tức quay mặt về phía Tập Trát Nhân nhìn hấn với ánh mắt van nài. Em bé nhanh chóng được bế lại cho Khả Hoan cho bú. Cô không giấu được vẻ xúc động, ánh mắt ướt át nhìn con, hai ngực vẫn có chút đau nhưng cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Em bé ăn no rồi lập tức lăn ra ngủ khì, Khả Hoan sùng nịch nhìn con mãi mà không thấy chán. Chỉ một ngày không nhìn thấy thôi mà cô có thể thấy em bé lớn hơn rất nhiều, khuôn mặt nẩy nở hơn, mặt mũi ngày càng nét hơn, đặc biệt càng nhìn càng thấy giống Tập Trát Nhân. Khả Hoan bắt giác nhìn sang Tập Trát Nhân vốn đang ngồi bên cạnh cô nãy giờ, ngoài ý muốn cô thấy hấn cũng đang nhìn hai mẹ con say đắm.

Ánh mắt của Tập Trát Nhân lúc này tràn đầy sự ôn nhu và yêu thương, hấn nhẹ nhàng mon trớn cái trán đang chảy mồ hôi của Khả Hoan, vén vén vài sợi tóc mai dính trên mặt lên vành tai. Khả Hoan thu hồi tầm mắt một lần nữa nhìn xuống em bé đang ngủ ngon trong lòng mẹ, trong lòng một phen rầu rĩ.

Cô không khỏi hồi tưởng lại những hành động ôn nhu chăm sóc của Tập Trát Nhân ngày hôm qua, có lẽ hấn sớm thấy em bé trông giống hấn nên tin tưởng đó là con của hấn sao? Vậy tại sao hấn không sớm nhìn ra một chút, có lẽ Kì Lạc thầy thuốc sẽ không bị chết oan uổng như vậy. Chỉ vừa nghĩ tới Kì Lạc, Khả Hoan không khỏi buồn bã âm ảm. Không phải cô không còn yêu hấn mà vì cô vừa trải qua những cung bậc cao nhất của sự bi thương, tạm thời trong cô vẫn ề âm nổi đau bị tổn thương, bị chà đạp nên trong cô lúc này không chịu nổi chữ yêu.

Tập Trát Nhân nhìn vẻ mặt u buồn của Khả Hoan, hấn không đành lòng nên tiến lại ôm cô vào lòng nói: “Em có mệt không? Để em bé tự nằm chơi một lát, em cũng nằm một chút được không? Em phải nghỉ ngơi nhiều hơn nữa mới khỏe hấn lại được”

Khả Hoan vẫn lắc đầu, mắt chăm chú nhìn con. Tập Trát Nhân thấy cô thật yêu thương và lo lắng cho con của hấn, hấn không khỏi vui vẻ, mỉm cười ôm cô nói: “Thôi được rồi, vậy em cứ ôm con đi, anh sẽ ôm em, như vậy cả hai mẹ con đều nằm trong lòng anh ngủ”

Khả Hoan hơi động động lòng mi nhưng tuyệt nhiên không nói câu gì. Một ngày nữa lại trôi qua, đến buổi tối Khả Hoan vẫn khẳng khẳng không cho bảo mẫu bế em bé về phòng khác ngủ. Tập Trát Nhân rất lo lắng cho sức khỏe của Khả Hoan, không muốn cô vất vả trông con vào ban đêm nhưng cũng

không muốn cô vì phải rời xa con mà lại nước mắt lưng tròng nên cuối cùng cũng nhượng bộ cho phép em bé ở lại. Cả nhà ba người đều nằm chung trên giường.

Em bé sớm được bú no nên ngủ say sưa, Khả Hoan cũng vẫn chưa an tâm nên vẫn nằm nghiêng ngắm nhìn con. Táp Trát Nhân nằm sau lưng vòng tay ôm lấy hai mẹ con. Một lát sau hần nhẹ nhàng vừa vuốt ve vừa hôn lên gáy cô. Khả Hoan thân mình cứng đờ, sau đó liền nhắm mắt lại không hề phản kháng hay có chút gì hưởng ứng. Táp Trát Nhân dần dần dừng lại, hần lại ngoan ngoãn ôm hai mẹ con ngủ, trong lòng khẽ thở dài.

Hần có thể cảm thấy rất rõ khoảng cách Mèo con cố tình tạo ra giữa hai người, cô tỏ ra lãnh đạm với hần, không đáp lại bất kỳ hành động ân ái nào của hần. Hần biết những việc hần làm gần đây cực kỳ thương tổn Mèo con, giờ đây ngoài việc cố gắng bù đắp lại cho Mèo con, kiên nhẫn chờ Mèo con qua cơn giận dữ hần không dám ép buộc Mèo con một chút gì nữa.

Khả Hoan nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhàng của Táp Trát Nhân trong lòng cũng không tránh khỏi co rút đau đớn. Cô biết Táp Trát Nhân hiện tại đối với cô rất tốt, hết lòng yêu thương nâng niu cô nhưng chỉ bằng có thể làm sao đủ để cô quên đi những tổn thương vừa rồi. Hơn nửa năm bị chia cách, hai mẹ con cô thật khó khăn lắm mới an lành tới ngày hôm nay, hần vì nghi ngờ ghen tuông mà giết đi ân nhân của mẹ con cô, lại còn nghi ngờ con đẻ của mình. Tuy rằng bây giờ hần tạm thời tin tưởng cô nhưng sau này sẽ thế nào đây? Nếu có ai đó tung ra tin đồn không hay về hai mẹ con cô, liệu hần có một lần nữa hoài nghi và trừng phạt cô?

Khả Hoan đau lòng không dám nghĩ tiếp, cô trở nên cực kỳ yếu ớt và mệt mỏi. Sao cuộc sống mệt mỏi đến vậy? Trước kia Tô Nghị đang yêu cô là thế mà đang tâm vứt bỏ cô, rồi đi đến nơi lạc hậu kì quái này, gặp và yêu Táp Trát Nhân đến nhường vậy mà hần vẫn thương tổn cô. Giá mà cuộc sống này chỉ còn một mình cô thì biết mấy, cứ cho là cô phải cô độc hết cuộc đời còn lại, còn hơn là yêu và được yêu để rồi sau đó chỉ là sự thương tổn.

Mấy ngày tiếp theo Táp Trát Nhân tỏ ra hết sức ôn nhu săn sóc hai mẹ con, từ lúc ăn đến lúc ngủ, mọi việc đều một tay hần đảm nhiệm, thậm chí không cho bất kỳ ai những tay vào việc chăm sóc hai mẹ con. Khả Hoan không khỏi chua xót, hành động của hần sao mà giống lúc ở trang viên đến thế, cũng thực ôn nhu và nâng niu cô từng li từng tí.

Chứng kiến em bé ngày một lớn hơn, càng nhìn càng giống hần, hơn nữa ngày đêm tự tay chăm sóc con khiến cho tình thương của người cha trong Táp Trát Nhân toàn bộ bộc phát. Những lúc Khả Hoan mệt mỏi nằm ngủ, hần vẫn luôn ôm chặt con, cung nựng, vỗ về, ôm con ra ngoài phơi nắng. Khả Hoan yên lặng nhìn, tuy bề ngoài cô trầm lặng như nước nhưng nội tâm đã bắt đầu dậy sóng, trái tim cô lại một lần nữa được sưởi ấm nhưng lần này người sưởi ấm trái tim cô không chỉ có mình Táp Trát Nhân mà có thêm cả tiểu bảo bối.

Hôm nay em bé vừa được bú no nhưng không chịu ngủ, vẫn khóc nháo đòi bế đi chơi, Táp Trát Nhân vội ôm con ra ngoài sân phơi nắng, hần đi đi lại lại ngậm nga kể chuyện xưa, vừa kể vừa cười đùa cùng con trẻ. Tiếng khóc của em bé nhỏ dần rồi biến mất, em bé ngờ ngác rảo quanh nhìn cha quên cả khóc.

Táp Trát Nhân cười nói: “Thế thì đứng rồi nhé, bảo bối của ba. Hai ba con mình cùng nhau chơi ngoan nhé, để cho mẹ ngủ một lát, mẹ chắc đang mệt lắm đấy” Hần nói chưa hết câu thì em bé lại oa lên khoác. Táp Trát Nhân vội vàng cười ra tiếng, ra sức rung rung cho em bé nín nhưng em bé dường như muốn trêu đùa ba nên càng khóc to hơn.

Khả Hoan không thể tiếp tục nằm nữa mà ngồi dậy bước ra sân đón lấy con, nhẹ nhàng nói: “Làm sao thế con, có phải chưa ăn no không? Hay là lại khó chịu ở đâu?” Vừa nói cô vừa úp má mình xuống trán em bé. Táp Trát Nhân chưa kịp nói gì thì nghe thấy tiếng ồn ào huyền ảo ở xa truyền lại, hóa ra là thủ hạ của Trát Phi đang vừa đánh vừa đá một người từ trong nhà ra.

Trong đám hỗn độn đó cũng truyền rõ ràng âm thanh cầu xin quen thuộc khiến Khả Hoan cả người run lên kinh hãi nhìn Táp Trát Nhân, vẻ mặt cô cực kỳ kinh ngạc, ay sao đó cô bế em bé chạy về phía đám đông. Táp Trát Nhân cũng vội chạy theo giữ chặt lấy cô. Mọi dây thần kinh của Khả Hoan lúc này đều tập trung vào người đàn ông đang bị đánh giữa đám đông nên không ngần ngại giẫy hết sức khỏi cánh tay Táp Trát Nhân. Hần đành phải hướng về phía đám đông hô to: “Dừng tay”

Bọn thủ hạ lập tức dừng tay nhè về phía Táp Trát Nhân.

Hần lại gần lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Một tên thủ hạ tiến lên nói: “Kì Lạc và tên người hầu già chết, sau đó thừa dịp có người tới đưa cơm định chạy trốn, chúng thuộc hạ vừa mới bắt trở về”

Khả Hoan thì thào nói: “Là Kì Lạc thầy thuốc sao?”. Vừa nói xong cô định chạy tới bên người hần ta thì Táp Trát Nhân nhanh tay tóm chặt lấy cô.

Khả Hoan quay đầu trừng mắt nhìn Táp Trát Nhân: “Anh buông tay ra. Thế này là thế nào? Kì Lạc thầy thuốc còn sống sao?”

Táp Trát Nhân cắn răng nói: “Thực ra anh không hề giết hần, anh nghĩ có một số việc em nên biết”. Nói xong hần kêu bọn thuộc hạ lùi hai người tới gần.

Sau đó hần dắt tay Khả Hoan đi tới giữa sân. Khả Hoan thoáng nhìn qua thấy Kì Lạc gầy đi rất nhiều, mặt mũi bầm dập, từ đầu tới chân phủ kín vết thương trông rất thảm hại.

Tiếng em bé khóc nỉ non vang lên, Táp Trát Nhân ôm lấy em bé rồi sai một tên thuộc hạ bế em bé giao cho bảo mẫu. Khả Hoan lúc này vì nhìn thấy Kì Lạc còn sống mà trở lên vui vẻ nhưng nhìn hần bị thuộc hạ của Táp Trát Nhân tra tấn thành như vậy cô không khỏi phẫn nộ.

Kì Lạc vẫn quỳ rạp xuống đất cúi đầu, tuyệt không dám ngẩng lên nhìn Khả Hoan cái nào. Táp Trát Nhân lạnh lùng nói: “Kì Lạc, ngươi hãy kể lại xem ngươi đã lừa Khả Khả như thế nào? Và vì sao lại lừa Khả Khả?”

Khả Hoan mê hoặc nhìn thoáng qua Táp Trát Nhân rồi ngồi xổm xuống bên cạnh Kì Lạc ôn hòa nói: “Kì Lạc thầy thuốc à, nhìn thấy anh còn sống tôi rất mừng”

Kì Lạc tựa hồ xấu hổ nên không hề mở lời. Táp Trát Nhân tức giận quay sang tên người hầu quát: “Hắn không nói thì ngươi nói”

Tên người hầu vốn đang sợ chết khiếp, vội run run nói: “Không phải tôi, không phải tôi... tôi chỉ làm theo lệnh của thiếu gia mà thôi...”

Táp Trát Nhân bực bội: “Nói, Kì Lạc đã sai ngươi làm những gì?”

“Thiếu gia bảo tôi nói với cô Khả Khả là tôi thấy... nhìn thấy... đầu của các ngài treo ở cổng thành... tôi liền y lời thiếu gia mà nói”

“Như vậy chính mắt ngươi thấy điều đó sao?”

“Không thấy, tôi... kỳ thật không hề đến thủ đô, càng không thấy bất kỳ cái đầu nào của ai cả...”

Khả Hoan lúc này đã hiểu bọn họ đang nói gì, mặt cô chuyển sang trắng bệch nhưng không hề có chút gì gọi là giận dữ. Cô nhẹ nhàng nói với Kì Lạc: “Kì Lạc thầy thuốc, đây đúng là sự thật sao? Vì sao anh lại kêu người hầu gạt tôi? Vì sao anh lại làm thế?”

Kì Lạc rút cuộc cũng đủ dũng khí ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Khả Hoan nói: “Tôi thích em, Khả Khả, thực sự rất thích. Từ lâu tôi đã rất bội phục tài năng của em, tôi thực muốn cùng em đi hết quãng đường còn lại”.

Vừa nghe đến đó Táp Trát Nhân đã tiến vội lên đập mạnh vào Kì Lạc khiến hắn ngã lăn ra đất không thể nói tiếp. Khả Hoan đứng dậy ngăn Táp Trát Nhân lại, mắt trừng trừng nhìn thẳng ánh mắt đang đùng đùng nổi giận của hắn. Táp Trát Nhân nhìn Khả Hoan một lúc rồi hít sâu, cổ họng nạt kiềm chế cơn tức giận.

Khả Hoan lại một lần nữa ngồi xổm xuống trước Kì Lạc, ôn nhu nói: “Cảm ơn anh đã chăm sóc cho hai mẹ con tôi trong thời gian dài như vậy, đặc biệt là đã cứu tôi từ trong ngục ra. Anh hãy đi đi, từ nay về sau chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa”

Nói xong cô đưa mắt về phía Táp Trát Nhân nói: “Anh thả anh ấy đi đi, dù sao anh ấy cũng là người cứu em từ trong ngục ra, không có anh ấy hai mẹ con em hẳn đã chết từ lâu rồi”

Táp Trát Nhân nhìn thấy Khả Hoan rất bình tĩnh khi phát hiện sự thật, lại nhìn thấy trong mắt cô ánh lên vẻ bi ai và mệt mỏi, hắn không khỏi tê tái trong lòng, theo bản năng hắn gạt đầu.

Kì Lạc và tên người hầu không thể tin là mình được thả, hắn lớn tiếng kêu: “Khả Khả”

Khả Hoan bình thần nhìn hắn lần cuối rồi chậm rãi quay lưng đi về phía phòng ở.

Táp Trát Nhân tức giận nói: “Mau cắt đi, Từ nay về sau đừng để ta nhìn thấy mặt các ngươi” Sau đó vội vàng theo Khả Hoan trở về phòng.

Khả Hoan một lần nữa ngồi trầm mặc bên bàn, nhìn xuống tập tài liệu về cách chữa bệnh mà cô đã viết cho Kì Lạc trước đây. Táp Trát Nhân vừa bước vào phòng Khả Hoan đã nhìn hắn nói: “Anh mang cái này đưa cho anh ta đi”

Sắc mặt Táp Trát Nhân cực kỳ khó coi nhưng vì không muốn làm Khả Hoan buồn thêm nữa, hắn cắn răng nhận lấy rồi bước ra ngoài.

Khả Hoan nhìn theo bóng hắn rồi đi rồi mới thở ra một hơi sâu, cả người vô lực ngồi xuống ghế rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Trước khi trở về phòng Táp Trát Nhân sang phòng bảo mẫu bế em bé về. Hắn một tay bế cục cưng rồi ngồi xuống bên cạnh Khả Hoan, một tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài trơn mượt của Mèo con. Khả Hoan mở to mắt ngược lên nhìn Táp Trát Nhân khẽ mỉm cười. Nụ cười này phải rất lâu rồi Táp Trát Nhân mới nhìn thấy, nó tuy đậm đặc nhưng rạng ngời ánh lên sự thỏa mãn khiến hắn không tránh khỏi một phen đau lòng. Hắn lặng lẽ chăm chú nhìn Khả Hoan sau đó không kìm được lòng lấy tay vuốt ve khuôn mặt vốn rất thanh tú nhưng thời gian gần đây hiển lộ rõ nét u buồn và mệt mỏi.

Khả Hoan để mặt hắn vuốt ve hai má mình, sau đó cô thay đổi ánh nhìn, hướng về phía em bé đang ngủ say, nụ cười dần nhạt đi. Cô giờ tay ôm lấy em bé vào lòng.

Táp Trát Nhân nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, Mèo con. Vì anh mà em đã phải chịu nhiều khổ cực. Từ nay về sau anh sẽ không bao giờ để em phải khổ

nữa, anh sẽ bù đắp lại cho hai mẹ con, sẽ mang lại hạnh phúc cho em’

Ánh mắt Khả Hoan đã trở lên đỏ hoe, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống. Cô vội cúi đầu áp mặt vào trán em bé, cố tình che giấu những giọt nước mắt xúc động đang tuôn trào. Táp Trát Nhân làm sao mà không nhìn thấy, hắn dịch lại gần hai mẹ con, ôm cả hai người vào trong lòng khe khẽ thở dài, sau đó dùng giọng đều đều nói: “Anh cam đoan từ nay về sau sẽ không để cho em phải rơi một giọt nước mắt nào nữa, tin ở anh, Mèo con”

Cuộc đời này còn rất dài, hắn biết thời gian sẽ chứng minh được lời của hắn và Khả Khả nhất định sẽ tin tưởng hắn. Nước mắt của Khả Hoan vẫn tiếp tục tuôn rơi như mưa, cô không phải không tin những lời Táp Trát Nhân nói mà nhất thời cô cảm thấy bất an, và một phần cũng là vì cô vẫn đang rất mệt mỏi, không đủ khí lực để nghĩ tới ngày mai nữa.

Từ ngày hôm đó, Kì Lạc gần như biến mất khỏi thế giới này, kể cả là vài chục năm sau người của gia tộc Cáp Lạc vẫn không có ai gặp lại hắn. Trát Phi mới đầu nghe nói em trai vì Khả Khả mà tha tên khôn đó đi hắn không khỏi trách cứ em trai quá mềm lòng nhưng sau đó cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Những ngày tiếp theo Khả Hoan toàn tâm toàn ý chăm chút cho con trai, còn Táp Trát Nhân thì toàn tâm toàn ý chăm sóc cả hai mẹ con. Đối với việc Mèo con vẫn thờ ơ trước sự nhiệt tình của hắn, hắn tuyệt không để ý, để sửa chữa sai lầm hắn phải hết sức kiên nhẫn. Trước mắt, mỗi đêm hắn chỉ có thể ôm lấy Mèo con cùng đi vào giấc ngủ mà không hề may mắn có ý cầu hoan hay ép buộc gì Mèo con cả. Nhoáng một cái em bé đã tròn hai tháng, trộm vía em bé rất cứng cáp, ăn ngon ngủ ngoan. Sức khỏe của Khả Hoan cũng khôi phục gần như người bình thường.

Thấy mọi việc có vẻ thuận lợi, Trát Phi và Táp Trát Nhân quyết định theo kế hoạch cũ mà làm, dự kiến trong ngày tới sẽ rời khỏi đây để đi đến biên giới hội họp với cha hắn.

Mọi người trong thôn xóm thấy cả đoàn rời đi đều kéo đến tiễn đưa. Táp Trát Nhân sớm chuẩn bị một bộ áo choàng và khăn bịt mặt cho Khả Hoan khiến trông cô chẳng khác gì so với đàn bà con gái nơi này. Hắn vẫn gắt gao nắm chặt tay Khả Hoan và kéo sát cô lại bên người, hơn nữa còn tự mình bế con, hắn cố tình lấy hành động đó để chứng minh việc hắn sẽ không bỏ qua cho kẻ nào dám tỏ thái độ hay có hành động nào thất kính với Mèo con. Mọi người trong thôn xóm lâu nay cũng rất có hảo cảm với Trát Phi và thủ hạ của hắn, lại nhìn thấy Táp Trát Nhân một mực bảo hộ thế tử nên cũng không có ý khó xử Khả Hoan, thậm chí họ cũng thầm nghĩ chắc chắn là bên trong còn có hiểu lầm gì đó, chỉ có điều họ không rõ nội tình mà thôi.

Trát Phi hào phóng khuyên tặng lại căn phòng mới được thủ hạ xây dựng trong lúc tá túc ở đây cho dân làng dùng làm nơi sinh hoạt chung. Đối với vợ chồng bảo mẫu đã giúp Khả Hoan chăm sóc em bé trong thời gian qua, bọn họ cũng không quên hậu tạ hậu hĩnh.

Mọi việc xong xuôi cả đoàn theo hướng biên giới thẳng tiến. Dù sao cũng đã hai tháng trôi qua, cư dân bên đường có vẻ đông đúc hơn trước. Như vậy càng tiện cho việc bọn họ trà trộn vào dân để di chuyển. Bọn họ vẫn như lần trước, cả ngày miệt mài di chuyển, buổi tối mới nghỉ ngơi. Cho đến khi đến gần biên giới, bọn họ nhận thấy nơi đây rất nhiều binh lính chính phủ không ngừng tuần tra, vì thế Trát Phi lệnh cho mọi người chỉ di chuyển vào ban đêm còn ban ngày nghỉ ngơi lấy sức.

Trát Phi thực lòng rất thích cậu cháu trai mới sinh của Táp Trát Nhân, từ lúc hành quân tới giờ luôn lệnh cho mọi người hết lòng bảo hộ một nhà ba người họ. Cứ mỗi lần dừng chân nghỉ ngơi, hắn lại cùng em trai nói chuyện phiếm rằng ba hắn sẽ rất vui khi gặp được cậu bé, có khi còn vui đến mức không ngủ được nữa. Táp Trát Nhân nghe xong lần nào cũng nín cười thỏa mãn, từ khi bắt đầu biết mình được làm cha hắn không ngần ngại ngày đêm chăm sóc con, và cũng nhờ đó hắn mới hiểu được tình yêu của ba luôn dành cho hắn. Nghĩ vậy hắn cũng mong muốn sớm được gặp lại cha.

Cuối cùng, sau mười ngày liên tục di chuyển, bọn họ cũng tới vùng dân tị nạn sát biên giới. Dân tị nạn nơi này vui đi so với trước gần một phần ba, bởi vì có người lựa chọn trở về nhà, có người lại may mắn trốn được sang bên kia biên cảnh. Số dân còn lại mắc tại đây đều trong trạng thái lừng chừng chưa biết chọn lựa nên đi hay ở.

Cả đoàn trà trộn vào khu dân tị nạn, mượn tạm vài chiếc lều rách nát để ngủ đêm nay, đến sáng đội thủ hạ được cử đi do thám về mặt báo rất rõ ràng. Biên giới bây giờ so với hai tháng trước canh phòng ít nghiêm ngặt hơn rất nhiều, ban đêm có thể dễ dàng chạy qua.

Trát Phi và Táp Trát Nhân thương lượng một hồi rồi quyết định đêm nay sẽ vượt biên. Nhưng có một điều cả hai đều lo lắng đó là Khả Khả và em bé làm thế nào đi qua một cách thuận lợi nhất. Táp Trát Nhân trở lại lều, do dự một lát rồi hắn cũng kể lại cho Khả Hoan toàn bộ tình hình hiện tại. Khả Hoan cũng rất lo lắng, bản thân cô thì không sao nhưng em bé thì làm thế nào bây giờ? Vạn nhất trong lúc đang đi em bé khóc nháo thì mọi người đều sẽ bị bại lộ.

Táp Trát Nhân nghĩ tới nghĩ lui, tuy rằng không đành lòng nhưng hắn vẫn thử thương lượng với Mèo con: “Hay là ban ngày mình cố chơi với con liên tục để con không ngủ ngày, đêm đến sẽ ngủ say hơn”

Khả Hoan cũng không biết phải làm gì tốt hơn nữa nên gật đầu đồng ý. Kết quả là cả ngày hôm sau cứ lúc nào em bé định ngủ thì Táp Trát Nhân lại lay bé tỉnh lại khiến em bé vì thiếu ngủ mà khóc nháo âm ỉ đến nỗi cổ họng bị ách lại. Khả Hoan rất không đành lòng, mấy lần định tiến tới ôm con ngủ nhưng cứ nghĩ tới việc vượt biên tối nay lại cố nhẫn nhịn xuống.

Cuối cùng trời cũng tối dần, Khả Hoan cho em bé bú lần cuối rồi ru ru bé ngủ, quả nhiên chỉ một lát sau em bé khi khi ngủ. 11 giờ đêm, khi tất cả dân tị nạn đang say giấc nồng thì từ một căn lều rách nát hơn 10 bóng đèn âm thầm lộ dò hướng về phía trạm gác nơi biên cảnh đi tới.

Táp Trát Nhân và Khả Hoan đi giữa sự bảo vệ của đoàn người, em bé được dùng tã lót buộc chặt trên lưng Táp Trát Nhân, chiếc đầu nhỏ mềm mại của bé được đặt ngay gần gáy của cha. Trái tim Khả Hoan đập thình thịch, mỗi bước đi đều cực kỳ gian nan, cô gần như dùng hết khí lực để lê từng bước. Táp Trát Nhân lúc nào cũng đi sát cô, cứ bước một bước hắn lại ngoảnh mặt liếc cô một cái, bàn tay trái nắm chặt tay cô như tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Khả Hoan cũng nắm chặt lấy tay hắn, cô hết nhìn đến hắn lại nhìn đến em bé đang nằm yên vị trên lưng cha. Vào thời khắc này trong đầu cô hiện lên một ý niệm mãnh liệt trong đầu, hắn là cha của con cô, là chồng cô, bọn họ tuy ba nhưng mà là một, ai trong số ba người đều không thể gặp chuyện không may. Cô rất lo lắng cho hai cha con, cực kỳ lo lắng, thậm chí còn lo lắng hơn cho bản thân rất nhiều, có lẽ đây cũng chính là một loại yêu hay sao?

Chỉ có mười phút thôi nhưng đối với Khả Hoan mà nói tựa hồ dài như một thế kỷ, đến lúc Táp Trát Nhân kéo cô vào lòng cô mới hoàn hồn và tin rằng giờ đây họ đã thực sự an toàn. Trán tĩnh một lúc cô mới phát hiện ra hai răng mình vừa cắn chặt thế nào, cả người mồ hôi lạnh túa ra ướt sũng. Táp Trát Nhân dắt cô đi thêm khoảng một trăm mét nữa rồi mới cõi bỏ tã trên lưng đỡ con xuống. Khả Hoan cẩn thận trợ giúp Táp Trát Nhân bế em bé xuống, dưới ánh trăng vàng vọt cô thấy rõ em bé đang ngủ rất say sưa. Lúc này đây hai người mới thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Gia tộc Cáp lạc bởi vì hai thiếu gia và các dũng sĩ trở về an toàn mà vui mừng đến nỗi cả đêm không hề ngủ. Đức Lí Tur nhìn thấy cháu trai xong liền không hề để ý gì đến hai người con trai mà chỉ bám riết lấy cậu bé. Sau đó thỏa mãn ha ha cười luôn miệng. Nhìn cháu trai ông không khỏi ngẩn người vì bộ dáng của cậu bé giống Táp Trát Nhân lúc nhỏ như đúc.

Táp Trát Nhân vì lo cho sức khỏe Khả Hoan nên vừa ăn uống xong hắn đã mang cô trở lại căn phòng mà cha hắn đã an bài cho hắn từ trước, cũng bởi vì Đức Lí Tur kiên quyết không chịu buông em bé ra nên Táp Trát Nhân đành phải hứa với Khả Hoan là khi nào hắn trở về hắn sẽ bế con về cho cô, không quên dặn cô yên tâm mà đi ngủ trước.

Sau đó ba cha con dành trọn đêm để tâm tình. Đức Lí Tur nghe hai anh em kể lại chuyện của mẹ con Khả Khả không nhịn được thở dài: “Không thể tưởng tượng được Kì Lạc lại là người như vậy, ba thật là nhìn lầm hắn rồi” Sau đó còn nói: “Táp, mặc kệ sự thật là thế nào đi nữa, Khả Khả và hắn cũng đã ở chung với nhau một thời gian, nếu chuyện này truyền ra ngoài ba sợ mọi người trong tộc sẽ đàm tiếu. Theo ba, trước mắt cứ để em bé lại nơi đây để ba nuôi dưỡng, sau đó xem phản ứng của mọi người thế nào rồi ba sẽ cho Khả Khả một cái danh phận chính thức..”

Ông chưa nói hết câu Táp Trát Nhân đã không nhịn được phản pháo: “Không được đâu ba, em bé không thể rời khỏi mẹ và Khả Khả cũng không muốn rời khỏi em bé dù chỉ là một phút. Con mắc kệ mọi người trong tộc có nói gì đi chăng nữa, đây là con trai của con, Khả Khả là mẹ của con trai con, đương nhiên sẽ là thê tử của con. Lát nữa con sẽ bế con con về phòng”

Đức Lí Tur lắc đầu: “Ba biết đây là con trai con nên đứa bé này đương nhiên phải lưu lại đây. Nhưng vì hành vi của Khả Khả không hợp với tộc quy, ba là tộc trưởng cũng phải làm gương cho những người khác, nếu không còn gì là thể diện gia tộc nữa....”

Táp Trát Nhân nóng nảy: “Hành vi của Khả Khả không có gì sai trái cả, Kì Lạc đã chính mồm thừa nhận, anh Trát Phi cũng có thể làm chứng. Nếu ba không nhận Khả Khả, con lập tức sẽ mang hai mẹ con cô ấy rời đi. Tóm lại là em bé không thể tách ra với mẹ, năm đó ông nội cố tình chia rẽ ba và mẹ, làm cho con từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh. Con đã lớn lên như thế nào chẳng lẽ ba đã quên sao? Chẳng lẽ ba không hề có chút gì áy náy với những gì đã xảy ra với mẹ con sao? Chẳng lẽ ba muốn cho con trai con giống như con, trưởng thành trong thống khổ vì không có mẹ sao? “

Trát Phi vội vàng kéo Táp Trát Nhân về phía sau. Đức Lí Tur ngẩn người một lúc, miệng há hốc, ông đã sớm quên mình đang định nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Đối với những chất vấn bằng thái độ kịch liệt như vậy của con trai Đức Lí Tur không biết chống đỡ thế nào. Bao nhiêu năm đã qua nhưng ông thủy chung không quên được những biểu hiện đầy tuyệt vọng, cừ hận và bi thương của Lâm Đạt năm đó. Năm đó ông nổi tiếng là người đàn ông mạnh mẽ lãnh khốc và nhiều thủ đoạn, chỉ vì giương oai với gia tộc mà thuận theo lời cha ông lúc đó đang tay trừng phạt mẹ Táp Trát Nhân, nhẫn tâm tách hai mẹ con ra từ khi Táp Trát Nhân còn rất bé. Nhưng có ai hiểu được là ông đã từng cảm thấy dày vò và đau lòng như thế nào, đặc biệt là mỗi khi đêm về, ông đều nhớ thương người vợ xinh đẹp đáng yêu đó. Bao năm qua ông chưa bao giờ ngừng sám hối vì việc đó.

Những lời chất vấn của Táp Trát Nhân bất ngờ gọi lại nỗi đau mà ông che giấu hơn 20 năm qua, miệng vết thương chưa bao giờ khép lại lại một lần nữa bị xé rách trong phút giây không có sự phòng bị. Ông lặng người đi một lúc rồi mới run run nói: “Táp, ba vẫn luôn hối hận vì năm đó đã đuổi mẹ con đi. Đối với mẹ con, ba không chỉ áy náy mà còn rất thương xót. Nhưng lúc đó ba cũng có nỗi khổ của ba, lúc đó con còn quá nhỏ nên rất nhiều chuyện con không có hiểu hết”

Táp Trát Nhân lạnh lùng nói: “Con biết là ba khó xử rồi, bởi ba không muốn làm cho ông nội thất vọng, ngoài ra ba còn sợ mất đi uy tín trước mọi người trong gia tộc. Nói cho cùng, ba đều vì bản thân ba, vì có thể lên làm tộc trưởng, ba liền bỏ rơi mẹ của con...”

“Câm mồm, Táp”. Trát Phi dùng sức kéo mạnh cánh tay Táp Trát Nhân, trừng mắt nhìn em trai nói: “Chú không biết gì cả. Mẹ của chú năm đó thực đã làm chuyện bôi nhọ danh dự gia tộc, dựa theo gia quy lẽ ra phải bị thiêu sống hoặc dùng thạch hình nhưng vì cha cầu xin ông nội cấp cho bà một cơ hội sống nên chỉ cần ông li dị bà là được. Nhiều năm như vậy ba luôn giấu chú sự thật, là bởi vì ba không muốn chú vì chuyện đó mà phải xấu hổ, không dám ngẩng cao đầu”

“Đủ rồi, Trát Phi, đừng nói nữa” Đức Lí Tur có vẻ mệt mỏi nói: “Chuyện quá khứ không nên nhắc lại làm gì. Các con cũng đã mệt rồi, nên trở về ngủ đi.

Có chuyện gì ngày mai nói sau”

Tập Trát Nhân có chút kinh ngạc, hẳn hết nhìn cha lại nhìn tới anh trai, trong lòng trăm mối ngổn ngang. Trát Phi trong lòng thở dài, thật khó có cơ hội ba cha con đoàn tụ vậy mà nhaoáng cái đã xảy ra chuyện không vui, hẳn đứng dậy nói: “Được rồi ba, cũng không còn sớm nữa, ba cũng đi nghỉ đi cho khỏe”

Tập Trát Nhân nhìn cha, hẳn rất muốn hỏi cho rõ ràng những chuyện xảy ra năm đó ngay lập tức nhưng vừa nhìn thấy vẻ nhân ái hiền hòa kèm theo chút đau lòng áy náy từ đôi mắt cha, hẳn chỉ có thể nói: “VẬY con bế con con về trước, ngày mai sẽ bế lại đây cho ba chơi”. Nói xong liền gơ hai tay ra.

Đức Lí Tư cúi xuống nhìn cháu trai đang ngủ say trong lòng mình, sau đó cúi xuống hôn trán cậu bé rồi mới khẽ tách cậu bé ra. Em bé đang ngủ yên bị đổi tư thế nên hơi vặn vẹo thân mình, miệng oa lên một hai tiếng rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ tiếp. Đức Lí Tư không nhịn được mỉm cười: “Nhìn nó giống y như con ngày trước”

Tập Trát Nhân trong lòng đau xót, cơ hồ muốn buông tay nhưng Đức Lí Tư đã đưa cậu bé ra đặt vào tay Tập Trát Nhân, yêu thương dặn dò: “Con bế cẩn thận một chút, đừng làm nó bị thương. Nó là con đầu của con nên chắc chưa có nhiều kinh nghiệm bế bé. Con mau đi ngủ đi, ngày mai dậy sớm chút rồi bế cháu lại đây với ba”.

Sau đó ông chần chừ một lát rồi nói tiếp: “Bọn con đã đặt tên cho nó chưa?”

Tập Trát Nhân hơi khựng người, hẳn cố áp chế sự xúc động trào dâng tươi cười nói: “Đương nhiên là chưa đặt tên rồi, con trai của con tất nhiên phải chờ ba đặt tên rồi, đó là truyền thống gia tộc mà”

Đức Lí Tư nghe xong cực kỳ vui vẻ, ông bóp chặt cánh tay Tập Trát Nhân hào hứng nói: “Được, được rồi, vậy hai cha con mau đi ngủ đi”

Tập Trát Nhân bế con trở về phòng ngủ mới phát hiện ra Khả Hoan vẫn đang thức chờ đợi hai cha con, vừa thấy hẳn bước vào phòng cô đã lao ra đón lấy em bé. Tập Trát Nhân cũng vội vàng trao con cho Khả Hoan, hẳn biết Mèo con đang rất nhớ thương cực cung nhưng vẫn không nhịn được thương xót trách cứ: “Sao em còn chưa ngủ, chẳng lẽ em không mệt sao? Không phải là anh đã nói với em anh sẽ tự tay bế con trở về hay sao?”

Khả Hoan vốn bị bóng ma quá khứ ám ảnh, dù sao Tập Trát Nhân cũng đã một lần cướp con khỏi tay cô nên quả thật cô lo lắng hẳn sẽ không bế con trả lại cho cô, từ lúc về đây đến giờ cô luôn thấp thỏm chờ đợi. Nghe thấy hẳn nói thế cô không khỏi hơi đỏ mặt nhưng cũng không dám mở miệng nói là cô không tin hẳn.

Tập Trát Nhân ôm cô nói: “Hãy tin ở anh, anh sẽ không để em phải chịu chút thiệt thòi nào cả”. Những lời này là lần thứ hai Tập Trát Nhân nói với cô, Khả Hoan không khỏi tò mò nhìn vào mắt hẳn và ngây ngốc đứng một hồi.

Ngày kế tiếp, mọi người trong gia tộc đều nhận được tin hai thiếu gia trở về nên đều tới bái phỏng. Đức Lí Tư đã cho người hầu chuẩn bị tiệc chiêu đãi, sau đó ở giữa bàn tiệc ông trịnh trọng tuyên bố với mọi người là con trai út của ông Tập Trát Nhân, hiện đã có con nối dòng.

Tập Trát Nhân lúc này cũng mới ngủ dậy, vừa bế con bước vào trong. Đức Lí Tư tự mình chạy đến tiếp lấy đứa trẻ rồi ôm vào trong ngực, tự hào mang cho các lão nhân xem mặt. Không khí đang náo nhiệt trong hội trường bỗng dưng chìm hẳn xuống, ba cha con Đức Lí Tư tự nhiên cảm giác có gì đó không ổn, quả nhiên một vị lão nhân khó khăn mở miệng: “Không biết đứa trẻ này sinh ra ở đâu và lúc nào? Không biết lúc đó Tập Trát Nhân có ở bên cạnh không?”

Đức Lí Tư cười tươi, mặt không hề biến sắc nói: “Tập Trát Nhân lúc đó không ở đó, về sau mới đi tìm hai mẹ con cô ấy. Các ngài cũng biết sau đại biến vừa rồi, mỗi người trong gia tộc đều tùy nghi di tản, cô gái kia vì bảo trụ huyết mạch của gia tộc mà một thân một mình lánh trụ tại một thôn nhỏ, cho đến khi sinh hạ đứa trẻ bình an.”

Để nói ra được điều này, Đức Lí Tư đã mất cả đêm suy nghĩ, Kì Lạc hiện tại đã không rõ tung tích, mà La Y cũng đã hứa với ông là sẽ không đem chuyện này nói ra ngoài, như vậy chỉ cần ông thêm thắt cho câu chuyện thêm logic thì có ai còn nói được gì nữa?

Một vị lão nhân khác lại nói: “Tôi chỉ sợ các ngài bị cô gái kia lừa thôi vì chúng tôi có nghe nói thời gian vừa qua cô gái kia vẫn ở chung với Kì Lạc thầy thuốc, nên tôi sợ lợi ích của đứa trẻ này không thực rõ ràng”

Đôi mắt Đức Lí Tư nhấp nháy trở lên tàn khốc, ánh mắt của ông và Trát Phi lướt nhanh qua đám người trong hội trường và dừng lại trên người La Y. Quả nhiên hẳn ta sợ hãi co rúm lại rồi nhanh chóng cúi đầu xuống. Hai cha con trong lòng đã hiểu được lời đồn từ đâu mà có, đều chửi thầm La Y trong lòng nhưng không dám nói ra ngoài.

Tập Trát Nhân lúc này đã cực kỳ tức giận, hẳn nói thẳng: “Khả Khả là trong sạch, đứa trẻ này chính xác là con của tôi”

Đức Lí Tư vẫn bình tĩnh như trước: “Kỳ thật, ta cũng có nghe qua lời đồn đãi nhảm nhí kia nhưng mà sự tình quả thật không phải như vậy. Nếu không làm sao cô gái kia và đứa trẻ lại có thể xuất hiện ở nơi này?”

Lão nhân kia vẫn thản nhiên nói: “Nếu tộc trưởng đã khẳng định như vậy thì chúng tôi cũng không tiếp tục truy cứu nữa. Chúng tôi chẳng qua cũng chỉ là lo lắng cho danh dự và huyết mạch gia tộc mà thôi. Chuyện này không phải là chuyện nhỏ nên nếu có thể chúng ta nên điều tra cho rõ”

Những người khác cũng gật đầu tỏ ý tán thành. Trát Phi nói: “Tôi cũng rất lo lắng cho danh dự và huyết thống gia tộc cho nên tôi và Tập đã sớm điều tra kỹ càng thôn dân ở đó, xác thực là không có chuyện gì không trong sạch ở đây cả”

Một lão nhân khác nói: “Nếu đã là như vậy thì chúng tôi cũng thực an tâm”

Đức Lí Tư biết việc này không dễ dàng như vậy nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì, ông cười ha ha nói: “Tôi đã đặt cho cháu trai một cái tên rất hay, là Táp Tác, hi vọng cậu bé này lớn lên sẽ khỏe mạnh, thông minh lanh lợi”

Những người khác bắt đầu trầm trồ khen ngợi, không khí lại náo nhiệt vui vẻ. Dù trong lòng rất nhiều người ở đây vẫn còn hơi nghi kỵ nhưng nếu tộc trưởng và các lão nhân đã không có ý kiến gì đương nhiên bọn họ cũng sẽ không đã động tới nữa.

Tan tiệc, ba cha con lại ngồi nghị luận. Trát Phi oán giận nói: “La Y cũng thật là, không phải ba đã căn dặn nó không được nói ra ngoài sao? Vậy tại sao tin đồn vẫn phát đi?” Trát Phi đâu biết La Y vẫn thèm khát Khả Khả, chỉ nghĩ rằng hấn do tuổi trẻ nông nổi mà không giữ mồm miệng được.

Đức Lí Tư cũng nghĩ giống con trai, tuy rằng rất bực La Y nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Tạp Trát Nhân lại thấy gì đó không ổn ở đây, hấn vội truy vấn: “La Y nói bậy bạ gì à?”

Trát Phi lập tức hối hận vì đã lỡ lời nên chỉ tim lặng. Lát sau Tạp Trát Nhân trở lên nóng nảy đòi hấn giải thích rõ ràng, Trát Phi đành phải kể lại sự tình cho Tạp Trát Nhân nghe.

Tạp Trát Nhân nghe xong trở nên cực kỳ tức giận, hấn biết rõ La Y là muốn nhắm vào Khả Khả, sự việc lần trước hấn còn chưa tính sổ với tên khốn này, thù mới hận cũ một lần nữa hội tụ khiến hấn âm thầm tự ra quyết định tính sổ với La Y.

Đức Lí Tư nói: “Chuyện hôm nay sẽ không còn ai truy cứu nữa nhưng sự nghi ngờ trong lòng của mọi người không đơn giản hóa giải như vậy, ah mà những thuộc hạ của Kì Lạc vẫn còn ở đây chứ?”

Trát Phi lập nói: “Vẫn ở đây. Việc Kì Lạc bị tra tấn và khai ra những gì bọn họ đều chứng kiến hết cho nên không dám nói sai lời đâu”

Đức Lí Tư thở dài: “Nhưng nếu bọn họ bị hành hung nặng quá mà khai bừa thì cũng không tốt, nên con bảo Ba Lạp cho bọn họ đến làm công nhân ở nông trường, từ nay về sau không được lộ diện trước mặt người trong gia tộc”

Trát Phi nói: “Ba có muốn con giết hết bọn họ luôn không?”

Đức Lí Tư lắc đầu: “Nếu giết thì lẽ ra phải giết từ đầu, hiện tại ra tay sẽ giấu đầu hở đuôi. Cũng may bọn con trở về lúc nửa đêm nên không có ai để ý”

Trát Phi nói: “Hiện tại điều con lo sợ chính là mấy tên thù hạ của La Y kia, chắc là con phải đi gặp La Y nói chuyện mới được, phải bảo hấn dặn dò mấy tên thù hạ không được đi bép xép lung tung”

Tạp Trát Nhân hừ lạnh nói: “Anh có dặn cũng vô ích, theo em thấy thì hấn hấn là cố ý làm khó chúng ta”

Đức Lí Tư nghĩ một lát rồi nói: “Cũng nên dặn dò hấn trước, nói cho hấn biết mọi việc chúng ta đã điều tra rõ ràng, những gì hấn nghĩ trước kia đều là sai hết”

Hai ngày sau đó, mọi việc có vẻ như ổn thỏa dần nhưng Tạp Trát Nhân vẫn âm thầm phái Đạt La ngầm theo dõi mọi cử động của La Y, vô tình phát hiện hấn đang cùng với mấy lão nhân trong tộc đang có âm mưu gì đó. Tạp Trát Nhân tiên đoán nhất định chuyện này có liên quan tới Khả Khả và con trai hấn. Tạp Trát Nhân biết, nếu các lão nhân này có một chút chứng cứ nào đó bọn họ hấn sẽ lỗi ra để làm khó dễ cha hấn. Thân ông ty là tộc trưởng nhưng không thể một tay che nửa bầu trời, vì che chở cho con ruột mà làm mất đi danh dự gia tộc, đến lúc đó hấn là người chịu khổ sẽ là Khả Khả và con hấn.

Hấn lập tức lên kế hoạch phản kích, bí mật mượn lực lượng của Trát Phi để âm thầm chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Khả Hoan nhìn không rời mắt xuống gương mặt non mịn hồng hào của con, mãi đến khi hai mắt hơi có chút xót xót cô mới chớp chớp hàng mi, sau đó uể oải đứng lên đi đến bên cửa sổ và nhìn ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài.

Từ khi về đến đây cô chưa một lần nào bước chân ra khỏi phòng ngủ. Hàng ngày ngoài việc chăm sóc con, cho con bú cô dường như không có việc gì khác để làm. Em bé còn ít tháng nên chỉ bú no là lần ra ngủ, những lúc đó Khả Hoan chỉ biết ngồi thừ ra suy tư.

Cô nhớ lại những ngày còn ở thôn xóm, Táp Trát Nhân ngày nào cũng túc trực bên cạnh cô, tuy rằng lúc đấy cô cũng rất lạnh lùng và tỏ ra xa cách với hắn nhưng hắn vẫn không ngừng nói chuyện làm cho cô vui, còn bế con ra ngoài tắm nắng nữa. Nhưng về đến đây rồi, không hiểu Táp Trát Nhân bận việc gì mà cả ngày đều đi ra ngoài, cô muốn bế con ra ngoài tắm nắng hắn cũng không cho phép. Lý do hắn đưa ra là vì an toàn của cả hai mẹ con. Bất giác cô lại nhớ đến hắn.

Khả Hoan cười khổ, nơi đây còn có cái gì mà không an toàn nữa đâu? Đây không phải là địa bàn của gia tộc Cáp Lạc hay sao? Đã hơn mười ngày trôi qua, Khả Hoan có cảm giác cô như là một tù phạm, chẳng qua được nhốt trong một nhà tù cao cấp, hằng ngày có người hầu hạ cơm nước chu đáo. Bí bách khiến cho tâm tình Khả Hoan cực kỳ không tốt, cô lại nhớ nhung quê hương, nhớ cha mẹ, nhớ tới những ngày cô còn công tác với vị trí bác sỹ ngoại khoa.

Hôm nay Táp Trát Nhân về sớm hơn mọi ngày, vừa bước vào phòng hắn đã nhận ra Khả Hoan đang rơi vào suy tư đến mức xuất thần. Hắn biết Mèo con đang rất cô độc và nhầm lẫn nhưng hiện tại hắn không thể để cho Mèo con bế em bé bước ra ngoài căn phòng này được. Từ khi phát hiện ra lòng dạ thâm độc của La Y, hắn không phút giây nào an tâm về sự an toàn của hai mẹ con, huống hồ hiện tại rất nhiều người trong gia tộc vẫn đang hoài nghi sự trong sạch của Mèo con, chỉ cần bọn họ bắt được Mèo con, không chừng sẽ không ngần ngại dùng hình để ép Mèo con khai ra những điều sai sự thật. Chỉ nghĩ tới đó hắn đã rung mình không dám nghĩ tiếp nữa.

Cũng may cho hắn là một số kế hoạch sắp tới cho hai mẹ con hắn đang tiến hành rất thuận lợi, hắn tin rằng sau khi biết tin này Mèo con sẽ cực kỳ vui sướng.

Hắn nhón chân thật nhẹ đi đến phía sau lưng và ôm lấy Khả Hoan, cô hơi giật mình quay sang đùa hắn là sao hôm nay lại về sớm vậy.

Táp Trát Nhân có chút áy náy nói: “Mấy hôm anh anh bận quá không có thời gian nói chuyện với em nhiều, em đang nghĩ gì vậy?”

Khả Hoan thản nhiên cười cười lắc đầu. Cô đang nhớ nhà nhưng có thể nói ra sao, đằng nào cũng không thể quay về. Táp Trát Nhân đặt cằm lên vai Mèo con, lưu luyến hít hà mùi thơm thoang thoảng nơi tóc cô, trong lòng hơi thở dài, Mèo con đến nay vẫn lạnh nhạt với hắn. Tuy rằng Mèo con không hề cự tuyệt sự âu yếm của hắn nhưng cũng không gọi là hưởng ứng, bằng đó phản ứng cũng đủ làm cho hắn thực đau lòng.

....Cho anh thêm hai ngày nữa, sau đó anh sẽ đưa em rời khỏi đây... Hắn thầm nói trong lòng.

Ăn cơm tối xong, Táp Trát Nhân giúp Khả Hoan tắm rửa cho con, sau đó ru con ngủ, Khả Hoan cũng sớm nằm xuống bên cạnh con thiêu thiêu ngủ. Táp Trát Nhân vỗ về cho hai mẹ con ngủ say rồi mới lặng lẽ rời phòng để đi tìm Đạt La.

Gặp Đạt La, hắn vội hỏi: “Có động tĩnh gì mới không?”

“Hiện tại bọn họ đều đang án binh bất động vì chứng cứ bọn hắn cần lấy đang ở rất xa, tận nơi thủ đô kia. Nếu lúc này mới đi thì cũng phải nửa tháng sau mới mang trở về được”. Đạt La vội vàng báo cáo.

Táp Trát Nhân cười lạnh, tên khốn này vì đối phó hắn và Mèo con không hề ngại phiền toái mà thi triển mọi phương thức có thể. Hắn lại hỏi: “Lần trước người có nói hắn và một phụ nữ thông dâm ở bên ngoài là đúng sao? Người phụ nữ đó là ai?”

“Thuộc hạ biết rõ ràng, đó là con dâu của Cáp y đại thúc. Hiện tại cô ta là quả phụ nên về nhà mẹ đẻ ở, nơi đó ngay gần nhà La Y”

“Đại thúc Cáp y sao?”. Đó không phải là ông bác vẫn luôn hoài nghi sự trong sạch của con trai hắn sao? Con trai của ông ta đã bị chết trận, không thể tưởng được được con dâu góa bụa của ông ta lại làm ra những chuyện như thế. Việc này đúng là thuận lợi hơn so với Táp Trát Nhân tưởng, bởi hắn những tưởng chỉ có thể tra ra việc La Y đang ngầm ngầm âm mưu gì với mẹ con Mèo con, ai ngờ lại phát hiện ra chuyện bại hoại này. Thật đúng là đồ dâm độn không có đầu óc, chỉ bằng loại đạo đức này mà đòi trở thành người thừa kế của gia tộc sao?

Chuyện La Y gây ra không hề đơn giản tí nào, chuyện hắn thông dâm với quả phụ trong gia tộc nếu bị phát hiện ra đương nhiên sẽ bị trừng phạt rất dã man. Táp Trát Nhân thầm nghĩ nếu hắn hay Đạt La vạch trần việc này ra e sợ cha hắn sẽ khó lòng đứng ra phân xử, chỉ bằng thiết kế để cho mọi người trong thôn dân vô tình bắt được quả tang, như vậy các lão nhân trong tộc không có lý gì mà bênh vực nữa.

Nghĩ xong liền nói: “Đêm mai chúng ta sẽ để mọi người đến bắt kẻ thông dâm. Ta muốn trước khi rời đi nơi này phải tận mắt nhìn thấy kết cục của hắn”

Hôm sau, chạng vạng Táp Trát Nhân trở về phòng mình với vẻ mặt cực kỳ vui vẻ, còn cố ý giấu hai tay ở phía sau lưng ra chiều thần bí. Khả Hoan lấy làm lạ nhìn chăm chăm hắn, tuy rằng cô cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn bị cuốn hút bởi nụ cười của hắn, cô không kim lòng được cũng mỉm cười đáp lại.

Táp Trát Nhân ngồi xuống cạnh cô, hai tay vẫn đặt ở sau lưng. Khả Hoan tuy biết chắc là hắn đang giấu gì đó sau lưng nhưng cô cố nhịn không mở miệng hỏi vì thấy bộ dạng hắn thật trẻ con, chắc lại định trêu đùa gì cô đây. Quả nhiên Táp Trát Nhân không nhịn được cười nói: “Anh có món quà cho em, nhưng trước tiên em phải trả lời một câu hỏi của anh, em phải nói thật đấy”

Trí tò mò của Khả Hoan bị khơi gợi cực độ, cô gật gật đầu chăm chú nhìn hắn. Táp Trát Nhân chậm rãi hỏi: “Em rất muốn về nhà sao? Ý anh là....em muốn về Trung Quốc sao?”

Nụ cười của Khả Hoan chợt tắt, hôm nay hắn vui đùa gì mà ác vậy, ánh mắt cô dần trở lên mất mát và u buồn, cô cúi xuống nhìn con im lặng không nói gì.

Táp Trát Nhân cũng không cười nữa, chân thành nhìn cô nói: “Mèo con, anh không có ý đùa em đâu, nói cho anh, em có muốn về nhà không?”

Khả Hoan nhắm mắt lại, run run mở miệng: “Có, em muốn về nhà, nhưng mà làm sao em có thể về được bây giờ?” Nói xong nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Tập Trát Nhân đưa tay lên lau nhẹ từng giọt nước mắt trên mặt cô, ôn nhu nói: “Đừng khóc nữa, anh sẽ đưa em về nhà”. Nói xong vươn tay trái từ sau lưng ra phía trước, bên trong tay là một chiếc túi vải.

Khả Hoan nhìn Khả Hoan với ánh mắt ngờ vực sau đó ngơ ngác nhìn túi vải. Tập Trát Nhân mở túi ra, bên trong là hai quyển sổ nhỏ với hoa văn kì dị. Tập Trát Nhân mở trước một quyển xem qua rồi lấy quyển thứ hai mở ra đưa cho Khả Hoan xem. Bên trên đó hiển nhiên là chữ Ả rập và tiếng Anh, bên trái là ảnh chụp một cô gái trùm kín khăn bịt mặt, đến cả mắt còn không lộ ra. Nhìn kỹ thì thấy bộ dạng của cô gái đó rất giống với hình dáng của Khả Hoan, cô hoảng hốt kêu lên: “Là hộ chiếu giả sao?”

Dù có ngu ngốc đến mấy Khả Hoan cũng hiểu được ý của Tập Trát Nhân lúc này. Tập Trát Nhân gật gật đầu nói thêm: “Đây là hộ chiếu thật đấy, chẳng qua mọi thông tin cá nhân trên hộ chiếu đều là giả. Anh đã nhờ anh Trát Phi dùng tiền mua chuộc một quan chức chính phủ mới làm được đấy”. Nói xong hất lật sang trang kế tiếp nói: “Em xem đi, trang sau còn có đóng dấu Visa của nước em nữa đấy”

Khả Hoan mông lung nhìn xung quanh, hầu hết đều là tiếng Ả rập, nhìn kỹ mới thấy có mấy chữ Trung Quốc li ti, nội tâm bỗng nhiên nhảy nhót kịch liệt, quả thật đó là hàng chữ “Cộng hòa nhân dân Trung Hoa”, mấy chữ đó như phả vào mặt cô hơi thở từ tổ quốc. Nước mắt của cô lại lần nữa tuôn rơi, cô ôm chặt lấy tấm hộ chiếu, định rằng sẽ không bao giờ buông tay.

Tập Trát Nhân có thể hiểu được tâm lý kích động của Khả Hoan do đâu mà có, hắn ôm lấy cô, vỗ nhẹ nhẹ lưng cô để trấn an. Phải một lúc lâu sau, Khả Hoan mới bình tâm trở lại, cô có chút lo lắng hỏi: “Như thế này là đủ sao? Chỉ cần có cái này chúng ta thật sự có thể rời đi nơi này để về Trung Quốc sao?”

Tập Trát Nhân gật đầu khẳng định: “Có thể chứ, chỉ cần bộ ngoại giao ký vào thị thực thì việc nhập cảnh vào nước em đâu có khó. Thị thực này là thật, đương nhiên chúng ta có thể đi Trung Quốc rồi. Chỉ có điều em phải chịu thiệt thòi là không được dùng tên thật và thân phận thật để trở về mà thôi. Lần này, anh sẽ không đưa em tới sứ quán Trung Quốc nữa mà anh sẽ cùng em trở về. Anh không bao giờ an tâm để em một mình trở về nữa, huống chi bây giờ chúng ta còn phải mang theo con nữa. Em cũng biết đấy, thân phận của anh rất đặc thù cho nên hiện tại anh cũng không thể dùng tên thật được. Trước mắt chúng ta chỉ còn cách này thôi, em sẽ không giận anh chứ?”

Khả Hoan lập tức gật đầu. Cho dù Tập Trát Nhân không nói rõ nhưng Khả Hoan cũng tự hiểu là để có được hai tấm hộ chiếu này Tập Trát Nhân và Trát Phi đã mất rất nhiều công sức và tiền bạc đôi lấy. May mà nơi đây còn lạc hậu và hủ bại nên họ mới có thể dùng cách này để làm những chuyện phi pháp như vậy. Chỉ cần có thể trở về nhà, tên tuổi, quốc tịch... chẳng có ý nghĩa gì với cô cả.

Cô xúc động hỏi: “Khi nào chúng ta có thể đi hả anh?”

“Đêm mai chúng ta bắt đầu đi, trước hết chúng ta âm thầm rời khỏi nơi này đi đến thủ đô, nơi đó mới có sân bay quốc tế”. Tập Trát Nhân cũng không nói với cô rằng ngày mai bọn họ còn có trò hay xem trước khi đi.

Nhanh như vậy sao? Khả Hoan tự hỏi. Hiện tại dù cô cực kỳ vui sướng nhưng cô không khỏi lăn tăn một số vấn đề. Cô quay sang hắn mở lời: “Vậy gia tộc của anh thì làm thế nào bây giờ? Các anh không định đánh tiếp à?”

Đây là lần đầu tiên Khả Hoan đề cập tới vấn đề gia tộc và chiến tranh, Tập Trát Nhân thật vui mừng vì Mèo con cuối cùng cũng mở miệng hỏi hần những việc cá nhân, hóa ra Mèo con vẫn thực quan tâm tới mình?

Tập Trát Nhân hôn nhẹ lên trán Mèo con nhẹ nhàng nói: “Hiện nay bọn anh đang bị hao tổn nguyên khí nên trong thời gian ngắn sắp tới chưa thể phản công. Nhanh nhất cũng phải mất một, hai năm nữa, với lại cũng còn phụ thuộc vào cục diện chính trị nữa”

Nhưng là, chỉ cần gia tộc bắt đầu phản kích, anh nhất định sẽ trở về sát cánh cùng cha và anh trai chiến đấu. Anh hi vọng vào thời điểm đó em và con đã có một cuộc sống thật vui vẻ và ổn định ở Trung Quốc.... Trong lòng Tập Trát Nhân thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Đêm đến, cứ mỗi khi tỉnh giấc trong đầu Khả Hoan lại hiện lên hình ảnh tràn đầy yêu thương của cha mẹ và những tháng ngày cô vẫn còn là một bác sỹ ngoại khoa. Cứ nằm được một lúc cô lại không nhịn được việc quờ tay sau gối để chắc chắn rằng tấm hộ chiếu vẫn còn ở đó, mỗi lúc như thế trong lòng cực kỳ phấn khích.

Mọi động tác của cô Táp Trát Nhân đều cảm nhận được, hần đầu ôm cô và vỗ về nhẹ tựa như đang vỗ ru cô ngủ và truyền cho cô sự an tâm. Trong mắt hần, Mèo con giống như một đứa trẻ đáng yêu, rất cần hần quan tâm che chở và yêu thương.

Vừa chập chòn ngủ hần vừa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, quả nhiên chỉ qua nửa đêm bên ngoài vang lên tiếng ồn ào huyền não. Hần lập tức ngồi dậy rồi bước xuống giường. Khả Hoan cũng lập tức mở to mắt nhìn hần hỏi: “Có chuyện gì vậy anh?”

Táp Trát Nhân an ủi cô: “Bên ngoài có chút loạn, anh ra ngoài xem sao. Em ngủ tiếp đi”

Khả Hoan có chút lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Chúng ta.....chúng ta vẫn có thể rời đi vào ngày mai chứ?”

Táp Trát Nhân nở nụ cười: “Tất nhiên là chúng ta vẫn đi rồi. Em cứ yên tâm, sẽ không có gì có thể làm ảnh hưởng tới việc chúng ta rời đi. Giờ thì em ngoan ngoãn nằm xuống và ngủ tiếp đi nhé”

Nói xong Táp Trát Nhân bước ra khỏi phòng tiến về phía đám đông đang huyền não, đèn đuốc sáng choang. Phía bên trong phòng nghị sự đã tụ tập đủ mọi người trong gia tộc, kể cả các lão nhân. Táp Trát Nhân đến nơi hơi nhích mép cười, lúc đó cha và anh trai đã ngồi yên vị, mặt mũi trầm tư.

Đèn dầu nhanh chóng được thắp sáng choang, tất cả mọi người đứng ngồi xung quanh phòng, ở giữa là La Y và một phụ nữ trần truồng đang quỳ rạp dưới đất. Hai người hiển nhiên là vừa bị đánh xong, trên người cô gái kia có nhiều vết thương nặng hơn La Y rất nhiều. Cô gái đó vì xấu hổ nhục nhã mà cúi gầm mặt, thân mình run rẩy, miệng ngậm chặt không dám nói câu gì. Tên La Y quỳ bên cạnh cũng đang run mình sợ sệt, hần không ngừng khóc rống lên rồi cầu xin tha thứ: “Bác ơi, không phải do cháu đâu, cháu không có lỗi gì cả, tất cả là do cô ta quyến rũ cháu, bác ơi...”

Đức Lí Tư và vài vị lão nhân đều không nói gì nhưng những người khác trong gia tộc có vẻ không dễ dàng bỏ qua, họ không ngừng xì xào bàn tán ra vào, cuối cùng một người trong số họ lên tiếng: “Không thể tha thứ cho bọn họ được, hành vi của bọn họ là sự sỉ nhục đối với thánh Ala”

“Hành vi thông dâm của bọn chúng là tội ác tày trời, phải nghiêm trị, không thể tha thứ cho La Y được”

“Chính tôi tận mắt nhìn thấy La Y chủ động thông dâm với cô gái này, không thể tha thứ được..”

Táp Trát Nhân nhìn kỹ lại đám người vừa la lối đó, thấy tất cả đều là người trong tộc chứ không phải là thù hạ của mình hay của Trát Phi, hần thầm khen Đạt La sắp xếp khéo léo để không ai nhìn ra tia âm mưu nào. Táp Trát Nhân lại nhìn đến cha và các lão nhân bên cạnh, tất cả đều đang trừng trừng mắt với bộ dạng cực kỳ tức giận nhìn đôi gian phu dâm phụ, tất nhiên là trừ Cáp y – cha của La Y.

Cáp y có vẻ xấu hổ và giận dữ, chỉ âm thầm cắn răng thờ dài, vẻ mặt rất mệt mỏi. Rất lâu sau, Đức Lí Tư trầm giọng mở miệng: “Tất cả im lặng cho ta”

Tất cả mọi người lập tức im lặng nhìn tộc trưởng. Đức Lí Tư căm tức nhìn hai kẻ đang quỳ dưới đất lạnh lùng nói: “Các người thật là không biết xấu hổ, bị người ta bắt thông dâm tại trận, giờ còn gì để nói nữa hay không?”

Cô gái kia cuối cùng cũng khóc thành tiếng nhưng một chữ cũng không dám nói ra. La Y hoảng sợ muốn chết, không ngại một chân bị què lê đến cạnh chân Đức Lí Tư, vừa ôm chân ông vừa khóc: “Bác, bác ơi, tha cho cháu đi, từ nay về sau cháu không dám thế này nữa, tha cháu lần này đi bác, cháu là cháu ruột của bác mà...”

Đức Lí Tư đau lòng nói: “La Y, không thể được đâu, làm sao cháu có thể gian dâm với quả phụ thế này, nhà cháu có hàng trăm nô lệ như thế còn chưa đủ hay sao? Tộc có tộc quy, không phải bác ác độc nhưng nếu tha cho cháu lần này thì lần sau với người khác bác phải làm thế nào. Cho dù Trát Phi hay Táp gây ra chuyện như thế này bác cũng sẽ nghiêm trị không tha”

La Y tất nhiên là biết mình vừa gây ra đại họa nên chỉ có thể lẫn lè ra khóc lóc cầu xin: “Bác, bác ơi...”

Đức Lí Tư không thèm nhìn hần mà quay đầu nhìn đám lão nhân đánh thép nói: “Dựa theo tộc quy, nữ nhân chịu thạch hình, nam nhân chịu cọc hình, còn ai có ý kiến gì không?”

Tất cả các lão nhân đều đồng thanh: “Đúng, nên làm như thế”

Đúng lúc này ở đâu chạy tới một người phụ nữ cùng với mấy người thanh niên khóc lóc thảm thương, hóa ra đó là mẹ của cô gái này và hai người em trai của La Y. Táp Trát Nhân trong lòng cười lạnh, quả nhiên chuyện xấu xảy ra người cuối cùng được biết chính là người nhà.

Người phụ nữ trung niên kia bỏ nhào về phía con gái khóc rống lên: “Làm sao con có thể làm việc hồ đồ như thế, việc như thế này còn dám làm sao, sao mà con ngu dại thế....”

La Y kêu to: “Cha...”

Cha của La Y cũng run run tiến tới trước mặt Đức Lí Tư rồi quỳ xuống, cầm tay ông hôn lên ý cầu xin: “Đức Lí Tư, anh tha cho La Y lần này đi, coi như là em cầu xin anh”

Đức Lí Tư rút tay về, ôn hòa nói: “Chú đang làm gì vậy? Mau đứng dậy đi”

Cha La Y vẫn giữ nguyên tư thế quỳ, hối hận nói: “Không dạy dỗ La Y đến nơi đến chốn là sai sót của em. Về sau em sẽ nghiêm khắc quản thúc nó”

Đức Lí Tư nâng em trai dậy thờ dài nói: “Quá muộn rồi, chú ạ. Không chỉ có anh mà còn mọi người khác trong tộc nữa. Cũng may chú còn có bọn

họ...”. Nói xong đưa tay chỉ về phía mấy người em trai của La Y.

Cha của La Y đưa mắt nhìn về phía các lão nhân khác, bọn họ đều khinh bỉ quay đi, gương mặt vẫn tràn đầy phẫn nộ. Lão biết những lời anh trai nói là đúng, cho dù anh lão có buông tha La Y nhưng những người còn lại sẽ không bao giờ làm vậy, hôm nay La Y phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Sau đó, Đức Lí Tư ra lệnh: “Đưa bọn họ vào nhà giam, sáng mai hành hình”. Tiếng khóc lại vang lên lần nữa, thanh niên trai tráng trong tộc bắt đầu kéo hai phạm nhân đi.

Tập Trát Nhân lặng lẽ trở lại phòng của mình, trong lòng không khỏi nổi lên nỗi trắc ẩn, dù sao chú hấn đối xử với hấn cũng không tệ, nếu không phải vì La Y gây ra tội tày trời như thế thì hấn cũng không ra tay tuyệt tình vậy.

Sang hôm sau Tập Trát Nhân tỉnh giấc đã thấy Khả Hoan bắt đầu lục đục thu dọn đồ đạc của em bé, hấn mỉm cười: “Em thu dọn xong rồi cố nghỉ ngơi lấy sức. Đêm nay còn phải vất vả nhiều”

Khả Hoan vui vẻ cười sau đó gật đầu, cô nhìn hấn với ánh mắt tràn ngập hi vọng và yêu thương.

Tập Trát Nhân rời đi tìm cha và anh trai, đến phút cuối Trát Phi mới nói cho cha rằng tối nay Tập Trát Nhân sẽ rời khỏi đây đi. Đức Lí Tư tuy rằng thập phần kinh ngạc nhưng khi nghe xong những chuyện trước kia La Y định làm với hai mẹ con Khả Hoan thì cũng đồng ý là trước mắt hai mẹ con cô nên rời khỏi nơi này một thời gian là tốt nhất. Trước sự lựa chọn đi Trung Quốc thay vì đi Pháp của Tập Trát Nhân, ông cũng đồng tình ủng hộ vì lúc này cũng chưa rõ là mặt thám bên Pháp có nhận diện được ba cha con ông hay không, vạn nhất xuất hiện bên đó mà bị bắt được thì sẽ rất thảm.

Tập Trát Nhân lặng lẽ đi đến cạnh cha nói: “Con sẽ đưa Khả Khả trở về Trung Quốc, rồi thu xếp trở về đây. Con vĩnh viễn là một thành viên trong gia tộc Cáp Lặc nên sẽ vì gia tộc mà chiến đấu đến cùng”

Ánh mắt Đức Lí Tư đã nhòe lệ, ông trấn an con trai: “Chỉ bằng những lời này của con ba đã thấy đủ lắm rồi. Chúng ta cũng chưa vội khai chiến, hiện cần tập hợp lực lượng đã. Con cứ an tâm ở bên cạnh Khả Khả, vì chúng ta mà bảo tồn huyết mạch gia tộc”

Trát Phi cũng nói: “Đúng vậy. Chỉ cần chưa khai chiến, em không cần trở về đây”

Đức Lí Tư nói thêm: “Tài sản bí mật của chúng ta vẫn đang được cất giữ an toàn ở Thụy Sĩ, khi con đến Trung Quốc có thể liên hệ với đầu mối bên đó, họ sẽ chuyển tiền cho con”.

Cuối cùng ông nói thêm: “Những chuyện La Y làm ba đều biết rõ, có ngày hôm nay cũng là do nó gieo gió gặt bão, từ nay con cũng đừng ghi hận nó, cũng đừng giận chú của con, ông ấy thực ra vẫn rất thương yêu con, tuyệt không có ý tranh cướp vị trí tộc trưởng”

Tập Trát Nhân gật đầu: “Con biết rồi. Con không hề giận chú, nhưng với La Y, con phải tận mắt nhìn thấy nó bị trừng phạt”

Đức Lí Tư thở dài nói: “Vậy chúng ta đi thôi, bọn họ chắc là đang chuẩn bị hành hình rồi”

Tại pháp trường người ta đã đào sẵn hai cái hố và chôn hai cọc gỗ, hai kẻ phạm tội bị trói chặt vào hai cọc gỗ. Đức Lí Tư dùng ánh mắt thăm dò nhìn qua mặt các lão nhân rồi đồng dạng nói: “Đề thi hành tộc quy, hôm nay ta lệnh cho các người dùng hình rắn đe dọa gian phu dâm phụ này”

Rất nhanh sau đó cô gái kia bị đẩy xuống một chiếc hố và bị vùi đất ngang người, tiếp đó là màn thạch hình man rợ, cô ta không ngừng lấy tay che mặt và khóc lóc thảm thiết cho đến khi chết ngất đi.

Mấy thanh niên khác tiến tới phía La Y khiến hấn cực kỳ sợ hãi khóc thét: “Bác, cháu sai rồi, cháu là tên khốn không ra gì, cầu xin bác tha cho cháu...”

Năm người phụ trách hành pháp lạnh lùng tiến tới trói hấn vào cọc gỗ rồi bắt đầu hành hình bằng cách xuyên cọc gỗ qua hậu môn. Vì hấn là cháu ruột của tộc trưởng nên việc hành hình kết thúc sớm hơn so với những người thường khác. La Y chỉ mấy chốc không còn sức kêu la, hơi thở trở lên mỏng manh dần, mũi máu tươi thoang thoang trong không khí. Tất cả mọi người chứng kiến đều đồng ý là cái chết thật nhanh đối với hấn lúc này thực sự là một sự giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Tập Trát Nhân nén nhịn sự khó chịu trước những màn hành hình dã man của gia tộc, tuy rằng đã từng nghe nói tới mấy màn này nhưng đây là lần đầu tiên hấn tận mắt chứng kiến. Hấn chợt nghĩ đến việc Khả Khả đã từng nói với cô bảo mẫu là hành hình bằng thạch hình là “dã man”, là “tàn nhẫn”, thật may cho hấn là ngày hôm nay Mèo con không tận mắt chứng kiến nếu không Mèo con có lẽ sẽ bị ám ảnh cả đời. Như vậy quyết định mang Mèo con rời khỏi đây là điều cực kỳ đúng đắn.

Trong bóng đêm, toàn cư gia im ắng một cách đáng sợ. Đức Lí Tur và Trát Phi yên lặng đưa ba người gồm Táp Trát Nhân, Khả Hoan và Đạt La đi một đoạn khoảng vài trăm mét. Táp Trát Nhân cuối cùng cũng dừng lại nhìn cha và anh trai nói:

“Ba và anh về đi, khi nào bọn con lên máy bay thuận lợi rồi con sẽ cho Đạt La trở lại đây báo tin. Đến Trung Quốc con sẽ lựa lúc thích hợp để liên hệ với căn cứ bên Thụy Sĩ, thông qua đó sẽ biết được tình hình của mọi người bên này. Ba và anh hãy bảo trọng”

Đức Lí Tur và Trát Phi đều gật gù đầu, trong lòng vạn phần không muốn rời xa. Đức Lí Tur căn dặn: “con cũng phải rất bảo trọng đấy, chăm sóc cho Khả Khả và Táp tác chu đáo vào nhé. Đợi khi trời quang mây tạnh hãy trở lại đây”

Trát Phi ôm chặt lấy em trai không nói lên lời, tất cả đều như bị nghẹn nơi cổ họng. Táp Trát Nhân cũng ôm chặt lấy cha, rồi mạnh mẽ buông ra cất chặt răng xoay người bước đi, không hề ngoái nhìn lại.

Khả Hoan không biết làm gì cho phải liền thay Táp Trát Nhân rơi nước mắt chia ly, cô có thể hiểu tâm trạng của cha và anh hẳn lúc này, cô bế con lại gần Đức Lí Tur và Trát Phi nhẹ nhàng cúi đầu vái chào và nói nhỏ: “Thực xin lỗi, mong sớm gặp lại mọi người”. Nói xong cô không dám nhìn biểu hiện trên mặt của họ mà nhanh chóng bước theo Táp Trát Nhân.

Đạt La cũng dùng quân lễ chào hai người. Trát Phi nói: “Ngươi nhớ hầu hạ Táp Trát Nhân thiếu gia cho tốt, phải cam đoan là bọn họ đã đăng ký xuất cảnh an toàn”

Đạt La nhẹ giọng hồi đáp: “Vâng, thưa thiếu tướng”

Hành trình tiếp theo của bọn họ cũng không quá gian nan bởi bọn họ ăn mặc không khác với dân bản xứ ở đây tí nào. Trên đường đi Khả Hoan để ý, mặc dù đang thời buổi loạn lạc, nơi đây kinh tế lại lạc hậu trì trệ nhưng người dân ở đây rất sinh hoạt rất náo nhiệt và vui vẻ. Cô không khỏi ấn tượng trước những hình ảnh này nên cũng không có cảm giác gì vất vả.

Đến tối, bọn họ lại lại ngủ lại thôn xá hoặc khách sạn ven đường, tuy rằng đơn sơ nhưng cũng đủ cho bọn họ nghỉ ngơi lấy sức. Khả Hoan rất cảm động sự quan tâm chăm sóc ân cần của Táp Trát Nhân dành cho hai mẹ con nên đối với hắn rất ôn nhu và chăm sóc. Cảm giác được đồng hành cùng chồng và con trai trong lúc lưu lạc này khiến cô rất ấm áp.

Vài ngày trôi qua, cuối cùng bọn họ cũng tiến tới thủ đô, Táp Trát Nhân liền thuê ngay một chiếc ô tô để đưa tất cả tới sân bay. Theo lịch trình bọn họ phải đợi hai chuyến bay mới có thể về tới Trung Quốc, chuyến bay gần nhất cũng phải chờ đến hai ngày sau. Trong thời gian chờ đợi, Táp Trát Nhân đưa Khả Hoan đi mua quần áo mới, đó là một bộ áo choàng và khăn bị mặt với chất liệu rất tốt.

Sau đó còn không quên hỏi Khả Hoan có cần mua đồ gì về làm quà không, coi như bọn họ là những du khách đến nơi này, trở về phải mua quà cho người nhà. Khả Hoan vui vẻ cùng hắn mua rất nhiều đồ cho em bé, rồi mua cả rượu trái cây đặc sản, trà xanh và mấy thứ đồ mỹ nghệ mà cả cô và mẹ cô đều rất thích. Mua sắm xong chất đồ vào đã thấy ngập kín vài cái vali.

Đến lúc đăng ký hải quan, Khả Hoan rất căng thẳng nhưng may thay mọi việc rất thuận lợi, tất cả các phụ nữ đi máy bay đều bị kín mặt và phải có chồng hoặc cha dắt đi cùng. Khả Hoan thầm cảm thấy may mắn vì ở xứ lạc hậu và cổ hủ này cô mới có may mắn thoát khỏi sự kiểm soát của lực lượng an ninh một cách thuận lợi như vậy. Cô thầm nghĩ nếu luật ở đây cổ hủ thêm tí nữa khéo đến cả đàn ông cũng che mặt để giấu thân phận thực thi hay họ biết đấy, đúng là đục nước béo cò.

Đạt La nhìn thấy bọn họ an toàn rồi đi rồi cũng nhanh chóng trở về gia tộc báo tin.

Tiếng phi cơ rít gào vút lên trời xanh, bên dưới mặt đất chỉ còn loang lổ hình ảnh cánh đồng cát mịn mù, Khả Hoan nhìn thấy thế mà trong lòng trở lên nhẹ nhàng khoan khoái, rốt cuộc cô có thể trở về nhà.

Trải qua hơn hai mươi tiếng phi hành, Khả Hoan và Táp Trát Nhân cuối cùng cũng đến sân bay quốc tế tại thủ đô Bắc Kinh. Hải quan ở đây kiểm soát an ninh rất chặt chẽ, tuy vậy đối với phụ nữ Ả rập cũng rất tôn trọng. Khả Hoan không hề bị yêu cầu dỡ khăn che mặt xuống cho nên cả hai an toàn thông quan.

Cuối cùng cũng tới tổ quốc, Bắc Kinh lúc này đang cuối xuân đầu hạ nên trời tuy nắng nhưng vẫn rất mát mẻ. Khả Hoan hít một hơi thật sâu để ôn lại hơi thở quê nhà, lệ cũng bất giác lưng tròng mắt. Cuối cùng cô cũng không kiềm chế được kéo tay Táp Trát Nhân chạy vào gian hàng miễn thuế để mua mấy bộ quần áo Tây âu. Vào phòng vệ sinh, cô nhanh chóng cởi bỏ bộ quần áo Ả rập nóng nực và thay vào đó là bộ đồ đơn giản bình thường, rốt cuộc cô cũng được hở mặt thật ra ngoài.

Táp Trát Nhân đang bế con đợi bên ngoài, nhìn thấy Khả Hoan bước ra với chiếc váy hoa giản đơn, tóc dài khẽ bay theo gió khiến hắn ngỡ người ngắm nhìn. Sắc mặt của Khả Hoan lúc này thân nhiên, cô nhẹ nhàng bế lấy con, quay sang Táp Trát Nhân lúc này đang vòng tay ôm nhẹ hai mẹ con, hơi xấu hổ nói: “Tôi phiền anh đi đổi tây trang đấy”

Nhìn thấy Táp Trát Nhân trong bộ veston tây âu trông thật điển trai, Khả Hoan không khỏi thỏa mãn, từ giờ bọn họ có thể đi lại ở nơi đây như những người bình thường rồi, giờ chỉ còn chờ vài tiếng nữa để về đến nhà mà thôi.

Ba, mẹ, con đã trở về, cô thầm nói trong lòng. Xe taxi dừng trước ngôi nhà hai tầng cũ kỹ, Khả Hoan bồi hồi xúc động, cô trân trân nhìn khung cảnh xung quanh đến nỗi quên cả bước chân xuống xe. Đến khi Táp Trát Nhân đỡ cô bước xuống, taxi đã rời đi từ lúc nào rồi mà Khả Hoan vẫn si ngốc đứng ven đường nhìn lên cửa sổ phòng cô.

Tạp Trát Nhân mỉm cười bế con đứng sau lưng cô, hẳn không hề thúc giục cô mà chậm rãi quan sát xung quanh, thăm đánh giá nơi này.

Tại khuôn viên trước khu nhà, có vài cụ già vừa ăn cơm tối xong lục đục ra đây hóng mát tại ghế đá. Sắc trời đã tối nên không ai để ý thấy rằng ở xa xa có một bóng người cao gầy cũng từ khu nhà bước ra, không ngừng quay đầu hồi thúc hai người già đang mãi hàn huyên: “Hai bác à, hai bác lên nhà đi, cháu đi trước, cuối tuần cháu lại tới thăm các bác”

Khả Hoan lập tức cứng người lại, cô quay sang nhìn chằm chằm ba người. Ngay cả Tạp Trát Nhân cũng phát hiện Khả Hoan đang rùng mình, lập tức quay đầu hướng về phía cửa khu nhà.

Mẹ Khả Hoan hiền từ nói: “Tô Nghị à, bác và bác trai không sao cả đâu. Cháu cũng không phải đến đây hàng tuần như thế này. Các bác biết là cháu cũng rất bận rộn, không phải lúc nào cũng có thời gian chạy đi chạy lại. Nếu có việc gì cần hai bác sẽ gọi cho cháu, được không?”

Tô Nghị cười nói: “Không sao đâu ạ, dù sao cuối tuần cháu cũng đều rảnh rỗi, mỗi tuần phải nhìn thấy hai bác khỏe mạnh cháu mới an tâm được”

Các bác hàng xóm thấy thế cũng chào hỏi: “Tô Nghị lại tới à? Bác Lâm à, nhà bác thật có phúc khí, Tô Nghị đối với hai bác còn có hiếu hơn cả con đẻ của chúng tôi nữa đấy chứ”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhà bác thật là có phúc”

Hai vợ chồng Lâm gia cũng mỉm cười: “Đúng vậy, đúng vậy, ít nhiều Tô Nghị cũng là mỗi tuần tới thăm nom chúng tôi, Tô Nghị thật đúng là một đứa con ngoan”

Tô Nghị có chút ngượng ngùng, vội nói: “Đây là việc cháu phải làm mà, thôi hai bác trở về sớm đi, cháu cũng đi giờ đây”

Hai vợ chồng Lâm gia gật đầu cười, Tô Nghị cũng không trì hoãn nữa mà lên xe nhấn ga.

Khả Hoan ngơ ngác nhìn cha mẹ quay người đi vào phía trong nhà, còn Tô Nghị chậm chậm lái xe về phía họ, cô gần như mất đi phản ứng trốn tránh nên đứng trân tại chỗ. Tô Nghị hiển nhiên thấy phía trước có người nhưng anh vẫn không định bấm còi vì nghĩ người kia hẳn là sẽ tránh đường cho anh nhưng đi đến gần vẫn không thấy người kia nhúc nhích, anh vội giảm tốc độ và kinh hãi khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Ngay lập tức Tô Nghị quẹo tay lái sang trái gấp, trong ngực một phen run rẩy và đau đớn. Cùng lúc, Tạp Trát Nhân vội dùng hết sức ôm chặt lấy Khả Hoan vào lòng, mồ hôi lạnh túa ra, hẳn hấp tấp hỏi: “Khả Khả? Em có sao không, vừa rồi làm anh sợ muốn chết”

Tô Nghị cố nén nỗi đau lòng mở cửa bước xuống, anh cũng không ngờ rằng người hẳn suýt tông vào đúng là Khả Hoan, mới đầu anh chỉ tưởng cô gái đó có bộ dáng giống Khả Hoan mà thôi nên mới định bước xuống nói vài câu xin lỗi.

Lúc anh nhìn thấy cô gái đó dựa vào người đàn ông cao to kia, hơn nữa lại là người ngoại quốc anh đã thấy mình rất đường đột nên vừa bước gần tới anh đã dùng tiếng Anh nói: “Thực xin lỗi làm hai người sợ hãi, tôi chỉ muốn hỏi thăm xem anh chị có sao không thôi, thật sự là không có việc gì sao?”

Trong lòng Khả Hoan không nhịn được run lên, cô vui mặt thật sâu vào ngực Tạp Trát Nhân và im lặng không nói gì.

Tạp Trát Nhân ôm chặt lấy thân thể đang run rẩy của cô, ôn hòa dùng tiếng Anh nói: “Không sao, chúng tôi không sao cả”

Tô Nghị nhìn chằm chằm vào cô gái đang lệt thốt trong vòng tay chồng, thăm nghĩ cô gái này gầy hơn so với Khả Hoan khá nhiều, anh đành nói câu xin lỗi rồi lên xe phóng đi.

Lúc này Khả Hoan mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tạp Trát Nhân cười nói: “Hai ta vào nhà thôi”

Mẹ Khả Hoan vừa nghe tiếng đập cửa liền chạy ra mở, thuận miệng nói luôn: “Có phải Tô Nghị hay không, lại quên gì hả con?”

Cửa phòng mở ra bà trở mắt nhìn Khả Hoan, e rằng mình nhìn lầm nên bà lấy tay xoa xoa hai mắt, cố gắng nhìn kỹ cô gái đang nhòa lệ trước mặt.

Khả Hoan nghẹn ngào kêu lên: “Mẹ, mẹ, là con, con đã trở về”

Mẹ cô hai chân mềm nhũn lùi dần về phía sau, Tạp Trát Nhân nhanh tay vội tiến lên đỡ lấy bà.

Ba Khả Hoan nghe thấy tiếng động cũng bước từ trong phòng ra, lập tức cũng ngần ngại đứng tại chỗ.

Khả Hoan bước lên, một tay kéo kéo áo cha: “Ba, con là Hoan Hoan, con đã trở về”

Ông vội giơ tay ôm chặt lấy Khả Hoan, không ngừng lay lay sờ mó mặt mũi con gái, run run nói: “Thật sự là con, Hoan Hoan... con gái ba, còn anh...”

Đằng sau Khả Hoan vang lên tiếng trẻ con khóc, thì ra em bé đang được cha bế nghe tiếng động nên tỉnh giấc khóc nháo. Mẹ Khả Hoan lập tức quay sang nhìn chằm chằm hai người, Tạp Trát Nhân không biết nói tiếng Trung nên chỉ có thể nhìn bà cười trừ.

Chương 68

Nước mắt Khả Hoan không ngừng tuôn rơi, khoe miệng cô mỉm cười: “Ba, mẹ, đây là con trai con, cũng là cháu ngoại của ba mẹ”

Mẹ Khả Hoan vội vàng bế em bé, lớn tiếng nói: “Mau vào nhà đi, vào đi. Con của mẹ, cháu của bà đây rồi”. Trong lúc kích động bà chỉ kịp nói hai câu này mà thôi.

Ba Khả Hoan bảo mọi người ngồi xuống rồi ông chạy nhanh ra phòng bếp rồi hỏi các con xem đã ăn cơm chưa, Khả Hoan đáp lại là đã ăn trên máy bay và trên tàu rồi. Mẹ cô lập tức nói: “Như thế làm sao được, để ba mẹ chuẩn bị đồ ăn cho các con ngay bây giờ”

Hai vợ chồng già lục đục vào bếp nấu nướng, chỉ một lát sau cơm nước được bê ra và đặt đầy lên bàn. Khả Hoan vừa cho con bú no nê, em bé bú xong lại quay sang ngó ngoáy chân tay hóng chuyện. Mẹ Khả Hoan ôm lấy cháu trai, vừa nựng nựng bé vừa khóc. Khả Hoan cũng thấy rất xúc động nên không nhịn được nước mắt.

Mẹ Khả Hoan khẽ sờ nói: “Mẹ thật không thể tin được rằng đây là sự thật. Tất cả mọi người đều nói là con đã Nhưng may thay giờ đây con đã trở lại, lại còn có thêm cả con trai nữa”

Khả Hoan ghen ngào nói: “Con cũng suýt nữa thì bị giết, nhưng may mà có Tạt cứu con, sau đó, chúng concùng nhau nênem bé là con của con và anh ấy”

Ba Khả Hoan vẫn lặng lẽ nhìn Tạt Trát Nhân, phát hiện hắn từ đầu chí cuối đều ôn nhu nhìn hai mẹ con Khả Hoan, kể cả đối với hai vợ chồng già này cũng luôn mỉm cười hòa hảo, coi bộ rất có giáo dưỡng, trong lòng ông không khỏi hài lòng, lại nghe con gái nói cậu ta đã cứu con gái mình nên càng trở lên cao hứng. Ông hết sức nhiệt tình mời mọc: “Ăn đi, con, ăn đi”. Vừa nói vừa đưa đũa cho Tạt Trát Nhân.

Khả Hoan cười nói: “Ba à, anh ấy không biết dùng đũa đâu, trong nhà mình có đĩa không hả ba?”

Ông lập tức nói: “Ai dà, ba hồ đồ quá, để ba đi lấy”

Tạt Trát Nhân kỳ quái nhìn Khả Hoan, cô liền phiên dịch cho hắn, nghe xong Tạt Trát Nhân cũng cười ồ lên.

Mẹ Khả Hoan nói: “Còn sống trở về là tốt lắm rồi. Từ nay về sau chúng ta không bao giờ rời xa nhau nữa”.

Ăn xong cơm chiều, cả nhà lại quây quần ngồi tán chuyện, Khả Hoan đành phải đem chuyện xảy ra để kể lại cho ba mẹ, cô cũng không quên cất bỏ những đoạn cần thiết. Ba mẹ Khả Hoan nghe xong không khỏi chua xót, thương cho con gái phải trải qua những tháng ngày long đong vất vả. Bọn họ cũng cập nhật thêm là Tạt Trát Nhân là con lai hai dòng máu Pháp và Á rập, cậu ta là người cứu Hoan Hoan và sau đó hai người có con chung. Cả hai vợ chồng đối với Tạt Trát Nhân đều rất vừa lòng, nhìn thấy các con đều có vẻ mệt mỏi nên ông bà nhanh chóng an bài cả hai về phòng nghỉ, ngày mai có sức lại ngồi nói chuyện tiếp.

Tô Nghị tự mình lái xe về thành phố, đến nơi đã là 2 giờ đêm. Thân thể của anh thực rất mệt mỏi nhưng đầu óc lại cực kỳ thanh tỉnh, không thể nào ngủ được. Những việc xảy ra lúc tối làm cho anh cực kỳ xúc động, ở sâu thẳm trái tim mình từng cơn đau đớn khiến anh cơ hồ như bị bóp nát. Anh mở ngăn kéo ra, lấy tấm ảnh của Hoan Hoan luôn được để sẵn trong đó. Trong tấm ảnh là gương mặt hồn nhiên xinh đẹp của Hoan Hoan, luôn luôn tươi cười với anh. Anh vuốt ve khuôn mặt trên ảnh, nội tâm tràn ngập đau đớn, nếu lúc trước anh không rời bỏ Hoan Hoan, có khi giờ này anh và cô đã có con rồi cũng nên.

Anh chợt nghĩ tới cô gái nhỏ bé nép vào người đàn ông ngoại quốc lúc chiều, lại còn bế theo một em bé đáng yêu nữa... Nhưng tất cả sự hối hận giờ đây đều trở nên vô ích, cả đời này anh sẽ không thể gặp lại Hoan Hoan nữa rồi. Hơn nữa sự thương tâm của anh không dừng lại ở đấy mà còn ở mỗi tình sớm nở tối tàn với Chu Nhạc Nhạc.

Từ lúc Khả Hoan rời đi, anh luôn trong tâm trạng không tốt, Chu Nhạc Nhạc sớm phát hiện ra điều này nên gắng hỏi, cuối cùng anh cũng nói ra toàn bộ sự thật, cô ấy cũng vì tự trọng bản thân nên lựa chọn rời xa anh. Cuối cùng anh là người luôn thất bại, thậm chí là thảm hại bởi vì trong một thời gian ngắn hắn liên tục làm tổn thương hai người con gái hắn yêu thương.

Nhớ lại chuyện cũ khiến anh càng thêm thống khổ, Tô Nghị nhắm chặt mắt một lúc rồi mới mở mắt ra, vừa nhìn tấm ảnh vừa thì thầm tự nói: “Hoan Hoan, hai ngày vừa rồi anh vừa đến thăm hai bác, hai bác vẫn khỏe lắm, em cứ yên tâm. Anh sẽ trở thành con trai của hai bác, sẽ chăm sóc cho hai bác đến hết đời”

Cùng lúc này, mẹ Khả Hoan bởi vì quá đổi vui mừng mà không ngủ yên được, bà vẫn cảm thấy mọi việc vừa xảy ra tựa như một giấc mơ. Bà quay sang chồng nói: “Tôi nói có sai đâu, con gái chúng ta hiền hậu nhân ái là thế, làm sao có thể bị chết bị thảm được, quả nhiên là ông trời có mắt, phù hộ cho con chúng ta bình an trở về, lại còn có một gia đình hạnh phúc nữa chứ. Tôi coi như đã thỏa mãn rồi, cho dù bây giờ phải nhắm mắt xuôi tay tôi cũng vui lòng”

Ba Khả Hoan vội nói: “Bà nhìn bà kia, những điều gở như thế cũng dám nói ra. Ngày sau còn dài, hai chúng ta còn phải giúp Hoan Hoan chăm sóc cháu ngoại a, còn nhìn nó lớn lên lấy vợ sinh con nữa”

Mẹ Khả Hoan cười nói: “Đúng đúng rồi”

Một lát sau ba Khả Hoan bỗng nhiên thở dài nói: “Nhưng mà tôi hơi buồn cho Tô Nghị, cậu ấy đối với Khả Hoan cũng rất thấm thiết, cho dù cậu ấy cũng giống chúng ta, luôn cho rằng Hoan Hoan đã không còn trên đời nhưng cậu ấy vẫn luôn chăm sóc chúng ta rất chu đáo. Từ lúc chúng ta nằm viện đến giờ, tuần nào cậu ấy cũng tới thăm nom, thực lòng, tôi coi Tô Nghị như con trai vậy. Hiện tại Hoan Hoan đã trở lại rồi nhưng con nó cũng đã yên bề gia thất, lại còn có em bé rồi nữa, tôi cũng thấy mình thật là thua thiệt Tô Nghị quá”

Mẹ Khả Hoan cũng trầm mặc một lát rồi nói: “Không được rồi, chúng ta không thể gạt cậu ấy. Ngày mai chúng ta sẽ gọi điện cho Tô Nghị thông báo tin này, không thể để chuyện này làm chậm trễ hôn sự cả đời của cậu ấy được”

Ba Khả Hoan nói: “Được rồi, được rồi, nhưng bà chú ý ăn nói cho khéo vào nhé, tôi sợ cậu ấy thương tâm quá..”

“Thế cũng còn hơn là lừa gạt cậu ấy...”

Lúc này trong phòng cả nhà ba người Khả Hoan đang dần đi vào giấc ngủ, riêng Khả Hoan vẫn thao thức trằn trọc vì kích động. Cô ngấm nhìn Tạt Trát Nhân và con trai đang say sưa ngủ mà thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Cuối cùng cô lại được trở về với ba mẹ thân yêu, lại còn có cả chồng và con trai bên cạnh, còn gì so sánh được với hạnh phúc của cô lúc này đâu?

Sáng hôm sau, Khả Hoan tỉnh dậy sớm, cô nhẹ nhàng đứng dậy rón rén bước ra ngoài, cố không gây tiếng động làm thức giấc của hai cha con.

Đi ra ngoài mẹ cô đã vội hỏi: “Sao con không ngủ thêm một lát?”

Khả Hoan chạy tới ôm lấy mẹ: “Con vui quá, không tài nào ngủ được”

Ba cô cười nói: “Hai mẹ con thật giống nhau, đêm qua mẹ con cũng đâu có ngủ”

Mẹ Khả Hoan vui vẻ nói: “Vậy con ăn sáng trước đi, à, mà cậu ấy tên là gì, mẹ quên mất tên rồi đây này”

“Tạt, ba mẹ kêu anh ấy là Tạt cho dễ gọi..”

Mẹ cô âu yếm ôm cô xuống sôpha nhẹ nhàng hỏi: “Con có dự định gì chưa? Có phải trở về bên kia nữa không?”

Khả Hoan hơi nhíu mày: “Con cũng đang băn khoăn, kỳ thật con không muốn có ai ở đây biết được con đã trở về. Con sợ mọi người sẽ hỏi này nọ, cũng sợ bị điều tra thân thế. Con chỉ muốn có một cuộc sống như những người bình thường, thật sự con mệt mỏi quá rồi, rất mệt mẹ ạ”

Ba cô nhìn con gái: “Đúng vậy, cả đêm qua ba cũng không ngủ nổi, ba cũng đã nghĩ tới việc giờ đây con còn không có cả hộ khẩu, nếu giờ lộ ra tin tức gì chỉ sợ không tránh khỏi việc bị điều tra. Ba cũng không muốn những chuyện phiền phức như vậy. Nhưng mà nếu không có hộ khẩu, con và đứa bé biết làm thế nào, sau này làm sao đứng ký trường học được”

Mẹ Khả Hoan thở dài nói: “Mẹ cũng định mang chuyện con trở về nói cho Tô Nghị, chúng ta cần tham khảo ý kiến của cậu ấy, dù gì cậu ấy cũng là người của Nhà nước.”

Khả Hoan nhẹ nhàng hỏi: “Anh ấy có khỏe không? Đã lấy vợ chưa mẹ?”

Mẹ cô thở dài: “Làm sao nó có thể lấy vợ cơ chứ, đến bạn gái còn chưa có nữa là. Mẹ chỉ sợ trong lòng cậu ấy vẫn còn hình bóng của con. Con không biết đấy thôi chứ Tô Nghị thực sự vẫn đi lại chăm sóc ba mẹ rất chu đáo, còn hơn con ruột ấy chứ. Trong nhà có việc gì cũng đều là một tay cậu ấy đảm đương. Giờ đây con đã trở về rồi, hai đứa không thể cùng nhau nữa, thực lòng ba mẹ cũng thấy áy náy với cậu ấy”

Khả Hoan có chút ngẩn ngơ: Không phải là anh ấy chuẩn bị cưới Chu Nhạc Nhạc sao? Sao đến giờ chưa kết hôn? Phải chăng anh đang lừa gạt ba mẹ cô? Đang suy nghĩ thì Khả Hoan bị tiếng khóc của em bé cắt ngang, cô vội chạy vào phòng, đã thấy Tạt Trát Nhân tỉnh giấc. Cô ôm lấy con cười cười hỏi Tạt Trát Nhân: “Anh ngủ ngon không?”

Tạt Trát Nhân hôn phớt qua môi Khả Hoan rồi mới nói: “Ngủ ngon lắm, chỉ có điều khi tỉnh dậy không thấy em đâu cả”

Nghe hẳn nói vậy Khả Hoan cực kỳ vui vẻ, cô chỉ thầm cười trong lòng chứ không đáp lời. Tạt Trát Nhân thực sự thích cảm giác Khả Hoan thẹn thùng và ánh lên vẻ hạnh phúc trong mắt như lúc này, sau bao nhiêu hiểu lầm chao đảo, giờ đây Khả Hoan thực sự mở lòng đón nhận tình yêu của hắn. Điều này làm cho Tạt Trát Nhân cảm thấy tất cả những gì hắn vì cô mà làm đều cực kỳ đáng giá, cho hắn chọn lại hắn cũng sẽ nguyện ý lựa chọn con đường này.

Ăn sáng xong, cả nhà ba người Khả Hoan ở lại nghỉ ngơi, ba mẹ cô đi ra ngoài mua đồ ăn. Ở trên đường, mẹ Khả Hoan gọi điện thoại cho Tô Nghị thông báo tin Khả Hoan đã trở lại. Tô Nghị vừa nghe xong lập tức ngẩn ngơ đến nỗi suýt rơi điện thoại trên tay.

Anh vội nhặt lên rồi lắp bắp nói: “Cháu lập tức qua đây bây giờ”

Sau đó treo điện thoại luôn rồi bảo lái xe chạy thẳng về thành phố nơi gia đình Khả Hoan cư ngụ. Anh nhớ lại cô gái ngày hôm qua, chính là Hoan Hoan,

đúng, chính là cô rồi. Hoan Hoan đã trở lại nhưng người đàn ông đó là ai? Còn có đứa trẻ nữa? Chẳng lẽ Hoan Hoan đã kết hôn, em bé đó là con của bọn họ? Trong ngực Tô Nghị một trận rét run, anh cự tuyệt dòng suy diễn của chính mình.

Ăn cơm trưa xong, Khả Hoan đang giúp ba mẹ dọn rửa thì nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vội lau tay chạy ra mở cửa. Vừa nhìn thấy Khả Hoan, Tô Nghị đã vội cầm chặt lấy tay cô, một cách cực kỳ kích động anh run run hỏi: “Hoan Hoan, là em sao? Em không có chết thật sao? Em đã trở lại. Ngày hôm qua anh đã nghĩ người đó là em rồi vì làm sao trên đời này lại còn có người giống em đến thế được?”

Khả Hoan lúc này không còn vẻ khiếp sợ khi nhìn thấy anh như ngày hôm qua nữa, cô hơi lùi bước về phía sau, giẫy tay Tô Nghị ra thân nhiên nói: “Chào anh, Tô Nghị, sao anh lại tới đây?”

Tô Nghị sốt ruột nói: “Là bác gái gọi điện cho anh, nói là em đã trở lại, anh liền lập tức đến đây gặp em. Em không biết là hai năm này anh đã hối hận như thế nào đâu, em có biết anh nhớ em đến thế nào không, anh...” Tô Nghị lúc này quá xúc động nên nói năng lộn xộn, cứ nhớ tới cái gì liền bật ra khỏi miệng.

Khả Hoan nghe thấy tiếng động lập tức chạy ra, cắt ngang lời nói của Tô Nghị: “Đứa trẻ này, trong điện thoại bác nói còn chưa hết chuyện, cháu đã vội chạy tới đây rồi. Mau vào nhà đi, cháu ăn cơm chưa? Kỳ thật cuối tuần cháu đến cũng được mà”

Tạp Trát Nhân lập tức nói: “Bác gái à, cháu không đói bụng”

Mẹ Khả Hoan nói: “Không đói cũng phải ăn, còn nhiều đồ ăn lắm, để bác hâm lại cho nóng”

Bọn họ xem ra rất chi là thân thiết, Khả Hoan nghiêng người mời Tô Nghị vào nhà: “Anh vào đi”

Tạp Trát Nhân vừa bước vào phòng đã nhìn thấy người đàn ông hôm qua ôm Khả Hoan, lúc này anh ta đang ngồi rất thoải mái trên sofa, đến lúc này Tô Nghị không còn có thể tự gạt mình nữa rồi, anh biết những điều anh tiên đoán là sự thật. Vì thế sắc mặt Tô Nghị có chút thay đổi, tuy rằng Tạp Trát Nhân vui vẻ nhìn mình cười chào hỏi nhưng Tô Nghị lúc này không có tâm trạng nào để bắt tay xã giao.

Tạp Trát Nhân cũng nhận ra người đàn ông này, hẳn là vì anh tay mà tối qua Mèo con mới run rẩy nép vào ngực mình như vậy, hơn nữa lại nhìn thấy biểu hiện có vẻ đối địch của anh ta, Tạp Trát Nhân càng đoán chắc hơn quan hệ trên mức bạn bè của anh ta với Mèo con. Nhưng mà Khả Khả hiện đã là người của hắn rồi, người đàn ông này có mơ cũng không thể chạm vào Khả Khả được.

Nghĩ thế, Tạp Trát Nhân càng tự tin hướng tới Tô Nghị gật đầu chào hỏi.

Ba Khả Hoan đã nhìn thấy sắc mặt Tô Nghị không tốt, âm thầm trách bà vợ không suy nghĩ kỹ trước khi gọi điện cho Tô Nghị, ít ra cũng phải để cho Tô Nghị có thời gian thích ứng đã chứ. Ông vội nhanh miệng giải thích: “Tô Nghị à, ngồi xuống đi cháu”

Tô Nghị chậm rãi ngồi xuống, không nhìn Tạp Trát Nhân mà quay sang hỏi ba Khả Hoan: “Hoan Hoan làm thế nào mà trở về được ạ? Hơn một năm nay cô ấy ở đâu và sống như thế nào vậy bác?”

Ba Khả Hoan không biết phải nói giảm nói tránh thế nào nên đành phải đem Tạp giới thiệu cho Tô Nghị: “Đây là Tạp, cậu ấy là người Pháp, chính cậu ấy đã cứu Hoan Hoan, từ lúc đó tới giờ Hoan Hoan và cậu ấy ở cùng một chỗ, hai người họ còn có em bé nữa”.

Tô Nghị vốn đã nghĩ đến điều này nhưng khi nghe bác trai trực tiếp nói ra, anh cũng không tránh khỏi bị kích động, nhất thời không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Không Thế Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương kết

Ngay sau đó mẹ Khả Hoan thu xếp cho Tô Nghị vào phòng ăn ăn cơm nên không khí xấu hổ có phần giảm bớt. Tô Nghị lúc này ăn không nổi nhưng cũng không muốn phụ tấm hảo ý của mẹ Khả Hoan nên đành miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Khả Hoan từ lúc nhìn thấy bộ dạng của Tô Nghị đến giờ, cô cũng không khỏi kinh ngạc vì anh thay đổi rất nhiều kể từ lần cuối cùng cô gặp anh. Cô vốn tưởng rằng anh và Chu Nhạc Nhạc đã kết hôn, hoặc nếu đến nay chưa kết hôn cũng phải đang là đôi tình nhân ngọt ngào ân ái, không ngờ vừa nãy anh còn mở miệng thốt ra những lời yêu thương nhưng nhớ với cô. Có lẽ anh cảm thấy ân hận và khổ sở trong lòng bởi vì anh mà cô mới ra nông nổi này nên cố tình an ủi cô.

Tạp Trát Nhân nhìn Khả Hoan yên lặng không nói gì, chỉ ngồi thừ một chỗ, hẳn không nhận được kéo cô vào lòng. Khả Hoan ngẩng mặt nhìn hắn mỉm cười rồi tựa hẳn đầu vào ngực hắn tìm hơi ấm. Tô Nghị nhìn thấy cảnh đấy không khỏi quặn đau trong lòng, anh buông đứa nhìn bác gái, cố nở nụ cười gượng: “Cháu ăn đủ rồi bác à”

Mẹ Khả Hoan nói: “Sao cháu ăn ít vậy?”

Tô Nghị đành phải nói dối: “Thực ra trước khi đến đây cháu đã ăn nhẹ rồi, cháu sợ hai bác vất vả nấu nướng”

Mẹ Khả Hoan nói: “ Có gì vất vả đâu cháu, cháu thật là, đến giờ còn khách khí với hai bác như vậy”

Khả Hoan đứng dậy thu dọn bát đĩa, Tô Nghị định ra giúp thì mẹ cô ngăn lại: “Cháu hôm nay không phải làm gì cả, để Hoan Hoan làm đi”. Sau đó kéo Tô Nghị ngồi xuống cạnh mình.

Tạp Trát Nhân thấy Khả Hoan đi dọn dẹp cũng đứng dậy đi theo sau cô vào phòng bếp. Khả Hoan quay đầu nhìn hần cười nói: “Anh vào đây làm gì, đi ra ngoài ngồi chơi đi”

Tạp Trát Nhân ôm Khả Hoan từ phía sau, vừa nhìn cô rửa bát vừa thì thầm bên tai: “Anh yêu em”.

Khả Hoan vui sướng nói nhỏ: “Em biết mà”

Tạp Trát Nhân nhìn cô rửa bát đĩa, một lúc sau hần đột nhiên nói: “Hay chúng ta thuê một người hầu đi, bà ấy sẽ giúp em làm những việc như thế này”

Khả Hoan cười ha ha: “Ồ đây không ai gọi là người hầu cả, họ đều gọi là người giúp việc hoặc bảo mẫu”

Trong phòng khách, mẹ Khả Hoan nhỏ giọng thủ thỉ với Tô Nghị: “Bác biết cháu đang rất thất vọng, đúng là Hoan Hoan đã làm những việc có lỗi với cháu. Nhưng mà cháu cũng biết đấy, trong lúc Hoan Hoan lâm vào hoàn cảnh hiểm nguy Tập đã cứu em nó, sau đó lại chăm sóc cho Hoan Hoan cả một thời gian dài như vậy. Nói cách khác là nếu không có Tập thì Hoan Hoan đã sớm không còn trên đời này. Chỉ nghĩ đến đó, bác đã thấy rất đau lòng, dù sao Hoan Hoan cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, vậy mà đã phải trải qua bao hiểm nguy”. Nói đến đó mắt bà đã đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào.

Tô Nghị đã sớm biết rằng Hoan Hoan chưa bao giờ kể với ba mẹ cô việc hần và cô đã chia tay trước khi cô rời Trung Quốc nhưng hiện tại lại nghe mẹ cô nói lên những lời này, trong lòng anh không khỏi đau đớn khổ sở, anh nói: “Bác à, đây không phải là lỗi của Hoan Hoan, mà là lỗi của cháu. Cháu mới là người phải xin lỗi Hoan Hoan. Hôm nay có thể nhìn thấy Hoan Hoan còn sống trở về, lại đang hạnh phúc như thế, cháu cũng thật mừng cho cô ấy”

Mẹ Khả Hoan vẫn áy náy: “Đứa bé ngoan, cháu cũng phải tìm một cô gái thật tốt nghe chưa, nếu không bác thật vẫn đau lòng lắm”

Tô Nghị cười khỏ: “Vâng, nhất định cháu sẽ tìm được mà. Hai bác đừng quá lo lắng, à phải rồi, Hoan Hoan đã có dự định gì chưa ạ?”

Ba Khả Hoan nói: “Hai bác cũng vì chuyện này mà đau đầu mấy hôm nay. Theo lí thuyết mà nói, Hoan Hoan hần là sẽ phải trở về bệnh viện công tác nhưng giờ đây con bé đến hộ khẩu còn không có, hai bác lại sợ việc trở về của con bé thành đề tài huyền ảo cho phóng viên bùa vậy. Chưa kể lại còn bị điều tra, truy vấn đủ kiểu nữa. Cháu cũng biết Hoan Hoan rất ghét những việc phiền toái như vậy”

Tô Nghị nghe xong liền hiểu ngay tình huống, anh im lặng một lát rồi nói: “Để cháu nghĩ cách giúp cô ấy, nhưng mà Hoan Hoan trở về bằng cách nào vậy? Không có hộ chiếu thì làm sao Hoan Hoan có thể trở về được?”

Hai vợ chồng già quay sang nhìn nhau, quả thật bọn họ chưa hề nghĩ tới vấn đề này, ngày hôm qua cả hai vui mừng quá đỗi nên còn chưa kịp hồi tưởng tận.

Khả Hoan đã thu dọn xong bát đĩa, cô quay sang kéo Tạp Trát Nhân cùng nhau bước ra phòng khác.

Mẹ cô vội hỏi ngay: “Hoan Hoan à, con trở về đây bằng cách nào vậy? Ý mẹ là con có hộ chiếu không?”

Khả Hoan sùng sốt một chút, cô đưa mắt nhìn Tạp Trát Nhân, hần thấy vậy lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy em?”

Khả Hoan nói: “Mẹ hỏi về hộ chiếu của em. Em phải nói gì bây giờ?”

Tạp Trát Nhân lập tức gạt đầu: “Việc này để anh nói cho rõ ràng nhé”

Tạp Trát Nhân kéo tay Khả Hoan cùng ngồi xuống, hần nhìn bố mẹ Khả Hoan cười cười nói: “Nếu không có hộ chiếu bọn con không thể nào trở về đây được. Ba mẹ cũng biết trên đời này không ai còn công nhận việc Khả Khả còn sống cả, nói cách khác là trên đời không còn ai tên là Lâm Khả Hoan nữa, kể cả ở Trung Quốc, có đúng vậy không ạ?”

Tạp Trát Nhân nói một câu Khả Hoan phiên dịch lại cho cha mẹ một câu, quả nhiên cha mẹ Khả Hoan nghe đến đấy đều cùng nhau gạt đầu.

Tạp Trát Nhân nói tiếp: “Cho nên con nghĩ nếu Khả Khả đã không còn quốc tịch tại Trung Quốc thì chỉ bằng tạo một quốc tịch mới cho cô ấy, ba mẹ xem đi, đây là hộ chiếu của bọn con được cấp tại S quốc, nơi mà sau này con và Khả Khả đã sống một thời gian”.

Khả Hoan mang hộ chiếu lại đưa ba mẹ xem. Ba mẹ Khả Hoan nhìn mãi mà không nhận ra nổi cô gái trong hình chụp. Tạp Trát Nhân nghiêm trang nói: “Cô gái đó chính là Khả Khả, nhưng vì tại quốc gia đó tất cả phụ nữ đều phải ăn mặt như vậy nên không thể nhìn rõ gương mặt thật”

Khả Hoan vừa phiên dịch lại vừa ngượng ngùng đỏ mặt.

Tô Nghị cũng cầm tấm hộ chiếu nhìn kỹ, đặc biệt chú ý tới Visa thị thực Trung Quốc. Sau đó dùng tiếng Anh hỏi: “Nói như vậy, chẳng lẽ hiện giờ Hoan Hoan đã là công dân của S quốc sao?”

Tạp Trát Nhân gật đầu: “Đúng vậy, hiện tại Hoan Hoan là công dân hợp pháp của S quốc”

Khả Hoan quay sang ba mẹ phiên dịch lại, nghe xong mẹ cô lại một phen đau lòng: “Cuối cùng Hoan Hoan lại trở thành người nước khác, mà quốc gia đó thì...”

Khả Hoan không nói gì, Tạp Trát Nhân khẽ nhéo nhéo cô nhưng Khả Hoan vẫn im lặng. Tô Nghị đành đem những lời của mẹ Khả Hoan nói lại cho Tạp Trát Nhân. Tạp Trát Nhân nghe xong như bưng bình, hần mỉm cười nhìn mẹ cô an ủi nói: “Quốc tịch này chỉ là tạm thời mà thôi, bởi vì hộ chiếu tại quốc gia đó rất dễ xin. Nhưng chỉ cần có quốc tịch tại một quốc gia nào đó, sau này có thể chuyển sang quốc tịch Pháp, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Bởi vì thời gian hơi gấp gáp nên bọn con trước tiên muốn về thăm ba mẹ, ở chơi một thời gian con sẽ đưa Khả Khả về Pháp, lấy danh phận là thê tử của con để chuyển sang quốc tịch Pháp. Ba mẹ không cần lo lắng”

Tô Nghị truy vấn: “Thật vậy chăng? Liệu có được như thế không?”

Ngay cả Khả Hoan cũng kinh ngạc nhìn Tạp Trát Nhân bởi vì Tạp Trát Nhân cũng chưa bao giờ nói với cô những điều này. Tạp Trát Nhân khẳng định gật đầu, hần quay sang nhìn vào mắt Khả Hoan nói: “Anh đã chuẩn bị mọi việc từ rất lâu rồi, vấn đề chính là cần chút thời gian mà thôi. Hãy tin ở anh, nhất định anh sẽ làm được. Hai chúng ta và con sẽ nhanh chóng nhập quốc tịch Pháp”

Ba mẹ Khả Hoan nghe xong những lời Tô Nghị phiên dịch liền trở lên vui mừng quá đỗi. Như vậy thân phận của hai mẹ con Khả Hoan sẽ không còn gì phải lo lắng nữa rồi. Tô Nghị lúc này đã nhìn thấu tình yêu mà Tạp dành cho Hoan Hoan, hần còn có bản lĩnh lo lắng chu toàn cho Hoan Hoan, xem ra hần còn là chỗ dựa vững chắc cho Hoan Hoan hơn mình rất nhiều.

Tô Nghị nhớ tới việc mình đã quá ích kỷ khi buông tay Hoan Hoan, anh biết giờ đây anh không có tư cách mở miệng nói bất kỳ điều gì. Nhưng mà hần cũng muốn làm một việc gì đó dù là nhỏ nhoi để giúp đỡ Hoan Hoan. Nghĩ một lúc anh nói: “Hoan Hoan, em có còn muốn làm bác sỹ nữa không?”

Mắt Khả Hoan sáng rực lên nhưng rồi nhanh chóng trầm xuống: “Em giờ làm sao có thể quay trở về bệnh viện được nữa”. Thực lòng, cô cũng không muốn gặp lại những người quen trong viện.

Tô Nghị nói: “Có rất nhiều bệnh viện tại các thị trấn nhỏ ở nông thôn đang rất cần bác sỹ. Nếu em muốn thì có thể đến đó công tác, nơi đó cũng không đến nỗi kém phát triển lắm đâu, hơn nữa khí hậu và phong cảnh rất thoáng đãng mát mẻ. Hai bác nếu thích cũng có thể đến đó dưỡng lão hàng năm”.

Khả Hoan vui vẻ gật đầu hai mắt sáng rỡ: “Em đồng ý chứ”

Tạp Trát Nhân mê hoặc nhìn cô, Khả Hoan cầm lấy tay hần: “Em muốn được làm việc tại bệnh viện nông thôn, nơi đó dân cư thưa thớt, hoàn cảnh sống cũng tốt, không khí dễ chịu, hai ta mang theo cục cưng đến đó sống một thời gian có được không?”

Tạp Trát Nhân tươi cười: “Đương nhiên là được rồi, chỉ cần em thích là được. Y thuật của em cao như thế, không làm bác sỹ thì thật uổng phí”

Khả Hoan cảm kích nhìn Tạp Trát Nhân, trong lòng ấm áp vô bờ.

Nhìn con gái và con rể vui vẻ hòa thuận, ba mẹ Khả Hoan cũng rất ủng hộ việc Khả Hoan đến công tác tại bệnh viện nông thôn, bà nói: “Nhưng mà việc an bài công tác ở đó có khó khăn gì không Tô Nghị? Bọn họ không yêu cầu hộ khẩu của Hoan Hoan chứ?”

Tô Nghị nói: “Việc này cứ để cháu lo bác ạ, Hoan Hoan đã có hộ chiếu rồi, mình cứ nói Hoan Hoan là bác sỹ ở nước ngoài về đây công tác trong chương trình viện trợ y tế nào đó là được. Nơi đó người ta quan tâm nhất chính là năng lực chuyên môn của bác sỹ, chỉ cần Hoan Hoan thi đỗ các cuộc thi khảo sát của họ là được rồi”

Khả Hoan nhìn Tô Nghị chân thành nói: “Cảm ơn anh, Tô Nghị”

Tô Nghị cũng âm thầm cười: “Anh chỉ có thể giúp em bằng đây mà thôi, như vậy trong lòng anh sẽ thấy dễ chịu hơn đôi chút. Từ nay về sau chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt của nhau”

Tình yêu của bọn họ sớm đã tiêu tan nhưng tình bạn của bọn họ coi như mới bắt đầu.

Ban đêm Tạp Trát Nhân khẽ ôm Khả Hoan và cẩn thận nhẹ nơi lỗ tai cô, Khả Hoan khẽ tránh ra. Tạp Trát Nhân ôm chặt lấy cô, nghiêm túc nói: “Anh muốn bức cung, người kia đã nói gì với em lúc chuẩn bị ra về?”

Khả Hoan bật cười: “Anh ấy nói em và anh ấy vĩnh viễn sẽ là bạn tốt”

Tạp Trát Nhân nguy hiểm nheo nheo mắt lại: “Thế hai ta là gì của nhau?”

Khả Hoan hít một hơi thật sâu nhìn Tạp Trát Nhân, xuất phát từ tình cảm tận đáy lòng, cô nói: “Hai ta vĩnh viễn là người yêu”

Sau đó là một màn cảnh xuân ướt át, tình yêu của bọn họ, giờ đây mới thực sự bắt đầu.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Không Thể Không Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.